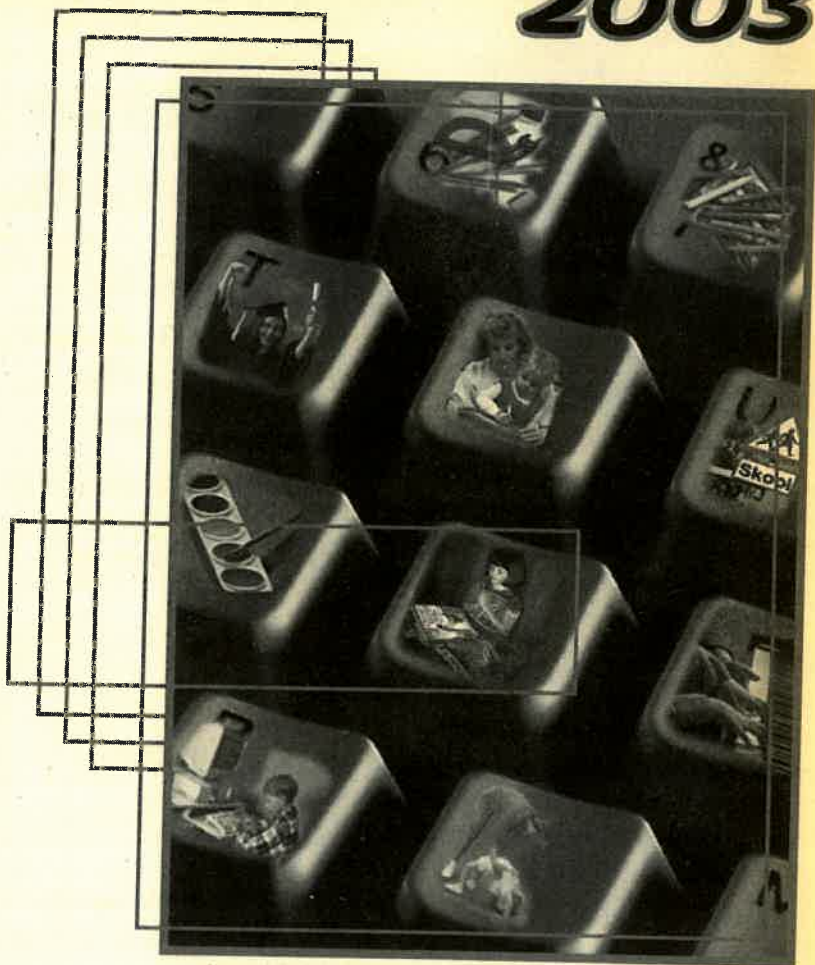

Bybelse Dagboek 2003

*Die Bybelse Dagboek
kom jaarliks saam met die Almanak.
Dit is bedoel om daaglikse gebruik te word
by huisgodsdiens of Bybelstudie.*

DRA NOU NET EEN BOEK NA KERKDIENTSTE

KERKBYBEL

**Maak dit jou kos-
baarste besitting**

*Liedboek, Bybel,
Formuliere en
Belydenisskrifte
- alles-in-een*

PRYS: Die Luukse Uitgawes van Die Bybel en die Liedboek kos
saam méér as R520,00.

KERKBYBEL met alles-in-een kos net R449,95.

'n ALLES-IN-EEN-BUNDEL

*** Volledige Bybel
Afrikaanse Nuwe Vertaling (Standaarduitgawe)**

PLUS

- * Liedboek van die Kerk (Grootdruk)
- * Die drie formuliere van Eenheid
- * Ekumeniese Belydenisse
- * Saamgebind in een bundel (2 400 bladsye)
- * Omslag van luukse, egte leer
- * Goud op voorkant en op snee
- * 2 pleklint
- * Duursame Bybelpapier 27 grm
- * Formaat 148 X 210 X 40 mm (Standaard Bybel se grootte)

VERKRYGBAAR BY SENTIK

Mev Susann Van Zyl

Tel: 012 322-8885 / Faks: 012 322-7906

Voorwoord

Ds PJ van der Merwe
Redakteur

Dit is vanjaar die tweede jaar dat Ringsrade vir Predikante verantwoordelik gehou is vir die opstel van, opsig oor en invordering van dagstukkies deur predikante. Hoewel ons nog nie almal se heelhartige samewerking in hierdie verband het nie, is dié prosedure tog besig om vrug af te werp, veral wat die gehalte van die dagstukkies betref.

Alhoewel daar kort-kort 'n aandrang op die redaksie gemaak word om die inhoud van die dagstukkies op veral kinders en jong mense te fokus, is die redaksie se beleid steeds om met die dagstukkies se taal en styl die gesin in die oog te hê, sonder om op 'n bepaalde kategorie van lesers te fokus. Uiteraard is die Bybelse Dagboek 'n hulp by die gesin se huisgodsdiens. Die redaksie ervaar ook dat veral ons ouer garde ywerige gebruikers van die Bybelse Dagboek is.

Vir besondere leesstof in hierdie verband vir die kinders en jong mense, verwys ons u na die kategesehandleidings wat daarvoor voorsiening maak.

Met die indeling van die Bybelse Dagboek 2003, sal u merk dat daar nie 'n streng sisteem gevolg is nie, maar dat die betrokke medewerkers 'n wye keusevryheid toegelaat is om dit ook vir hulle te vergemaklik en aan die Dagboek se inhoud 'n wyer variasie ten opsigte van temas, styl en inhoud te gee.

Neem asseblief weer kennis daarvan dat indien u kritiek of kommentaar het op enige dagstukkies, om die betrokke predikant te skakel en nie die redaksie nie. Die Bybelse Dagboek 2003 verteenwoordig die gehalte van die Her-

vormde Kerk se prediking. Die redaksie wend egter deurlopend pogings aan om die gehalte hoe langer, hoe beter te laat wees.

By u beoordeling van die dagstukkies moet u rekening daarmee hou dat 'n dagstukkie 'n literêre tipe (genre) in eie reg is. Omdat dit kort en bondig is, kan al die teksmoontlikhede nie met 'n enkele dagstukkie ontgin word nie. Klem word daarop gelê dat dagstukkies die leser vermanend, maar ook troosvol sal aanspreek vir die dag of nag wat voorlê.

My dank aan elke medewerker asook aan die res van die redaksie, te wete dr Hendrik Breytenbach en ds Louis Steyn. Dank ook aan dr Paul de Beer en sy kantoor vir die formele versorging en dr Fanie Pretorius vir die moeilikste werk - om die dagstukkies betyds van die predikante te ontvang.

Dit is die sesde dag. Tot hiertoe het God slegs 'n bevel uitgespreek en dit het na sy wil gebeur.

Nou, by die skepping van die mens, gaan Hy met Homself in beraad. Die mens is bedoel om die Here te verteenwoordig. Hy staan in die plek van sy Sender. Dit vra om noulettend te luister om te hoor wat die Sender wil, maar ook pligsgetroue gehoorsaamheid om dit wat die Sender wil, ten uitvoer te bring.

Professor Van Selms reken ons kan in plaas van te vertaal: *Kom ons maak die mens as ons beeld*, ook sê: *Kom ons maak die mens as ons skaduwee*. Dit beteken dat die mens as God se skadubeeld onlosmaaklik aan Hom verbonde is. Hy is daar omdat God daar is. Sonder die Here het die mens nie bestaansmoontlikheid nie. Hy kan nooit sonder God lewe nie.

Ons woorde ontbreek om die grootsheid en omvang van hierdie voorreg te beskryf. Maar eweneens is dit 'n huiweringwekkende verantwoordelikheid wat op die mens rus. Hierdie opdrag gaan nie net die eerste mens aan nie. Die opdrag geld elkeen wat mens genoem word. Dit is asof ons skrik by die gedagte: Ek is 'n verteenwoordiger van God. Ek met my verknoei lewe! Wat is die beeld en boodskap wat ek van my Skepper na die wêreld uitdra?

Maar dit is niks minder as wat van ons as Christengelowiges gevra word nie. 'n Getuienisdraer is niks anders as 'n verteenwoordiger nie. Dit roep voortdurend tot selfondersoek en rekenskap.

Wat 'n lafenis en vreugdevolle ontmoeting moes dit nie gewees het nie toe die Here gedurende die aandkoelte gekom het om die mens te ontmoet. Dit is hierdie omgang en gesprek wat die mens dra en lei en troos. So wil God in sy genade steeds met ons bemoeienis maak en deur sy Woord ons aan Hom bind. Dit is sy bedoeling dat ons onlosmaaklik, soos sy skaduwee, aan Hom verbonde sal bly.

Die mens is deur God, bo alles wat Hy gemaak het, geseën met die vermoë om te kan hoor, begryp en te reageer. Hy is in staat om te kan kommunikeer. Hy het ook die vryheid gehad tot besluitneming. Hy kan selfs teenoor God ja of nee sê.

Die mens se verhouding met sy Skepper kon alleen goed wees in sover dit gebou was op liefde en afhanklikheid. Onder dwang wou die Here nooit die mens slaafs in sy diens hou nie. Die paradysbestaan was 'n geluksalige en vreugdevolle lewe onder die versorging van die Here.

So het dit voortgeduur tot op daardie noodlottige dag toe die mens se weë gekruis het met die mag van Satan, die groot verleier. Hy saai die saad van wantroue as hy teen die opdrag van God by die mens suggereer dat hy nie sal sterf as hy God se opdrag oortree nie, maar dat daar eerder ongekende moontlikhede vir hom sal opduik as hy soos God sal word deurdat hy alles sal kan ken. Die mens verloor die stryd teen die onweerstaanbare hunkering om soos God te wees. In ongehoorsaamheid val die mens in die onbeskryflike ellende van die sonde en die dood. Die breuk met God werk deur na elke lewensterrein; dit gaan almal en alles aan.

Die mens staan in naaktheid verleë teenoor mekaar. As God in die aandkoelte kom, verberg Adam en Eva hulle in skuldgevoel voor God. Met hulle skamele blaarbedekking staan man en vrou voor God. Hulle reken dat in die verontskuldiging van die sêlf en die beskuldiging van die ánder, hulle hulleself voor die Here kan regverdig. Die slang word vervloek. Die vrou se pad sal deur pyn en lyding gekenmerk word. Die man sal sy lewenstog met sweet en moeite bekom.

Tog los God die ongehoorsame mens nie. By die gerig bly nog steeds die vooruitsig van hoop en genade. Vir die vrou wag daar die vreugde van moederskap ondanks pyn en lyding. Vir die man sal daar, ondanks dorings en dissels, steeds die geleentheid wees om voor sy Skepper en Onderhouer te buig en tot Hom te bid. Hy leef steeds onder die sorg van 'n genadige en liefdevolle God.

God sien die mens aan in sy verlatenheid. Hierdie mens wat van homself sulke hoë verwagtinge gekoester het, kan ternouernood slegs 'n kárige bedekking met 'n onduursame verwelkende vyeblaar prakseer. In neerbuigende genade voorsien die Here vir hom veel dienliker klere van vel om hom te beskut en te bedek. Dit moet vir die mens 'n lewensles wees: As sy pogings vir die tydelike so ontoereikend is, soveel te meer het hy, wat die geestelike en ewige nood betref, uit homself geen bydrae of antwoord nie. Hiervoor is hy volkome op God aangewys.

Die Here stel vyandskap tussen die vrou en die slang, tussen haar saad en sy saad. Ondanks die lis en valstrikke van Satan, sal die mens nooit volkome tuis wees in sy ryk nie. God wil die mens behou. Hy roep die mens en Hy

maak die stryd om die mens sy stryd. Uiteindelik sal Hy kom deur wie God die oorwinning sal behaal. In en deur God self, as Hy sy Seun stuur, sal Hy die gevalle mens vry maak om 'n oorwinnaar oor homself, oor Satan en die dood te wees. Dan kan die mens saam met Paulus jubel:

Die dood is vernietig, die oorwinning is behaal.

Dood, waar is jou oorwinning?

Dood, waar is jou engel?

3 Januarie

Opdrag en belofte

Genesis 12

Ons het van kleins af saam met ons ouers en saam met die kerk gesing: *Rus, my siel, jou God is Koning*. Dit is waar, ja, maar aan die ander kant is dit ewe waar dat as God in jou lewe kom, dit met die rus klaar is. Hy kan die groot Rusverstoorder wees as Hy jou roep om jou op sy weg te plaas. Die driedubbele roep van God: *Trek...*, maak van Abraham 'n swerwer; waarheen, weet hy nie, God sal vir hom die weg wys. Hy verlaat sy land, sy maatskaplike kring en gerief, asook die gebondenheid en geborgenheid van sy pa se huis.

God maak met hom 'n nuwe begin. In plaas daarvan om onder die *sorg* van die maangod te lewe, leef en beweeg hy en hulle wat aan hom behoort, nou onder die leiding en bewaring van die hemelse God, Skepper en Onderhouer van alles en almal. Die brief aan die Hebreërs sê: *Omdat hy geglo het, het hy in die beloofde land gaan woon, 'n vreemdeling in 'n vreemde land* (Heb 11: 9). Dit het hulle gedoen omdat hulle na 'n beter vaderland, dit is die hemelse, verlang het. Op hierdie weg het Abraham geleer dat God se gebod tegelykertyd 'n belofte is. Wie homself buite die gebod plaas, maak hom terselfdertyd los van die belofte. Wie die gebod gehoorsaam, word die rykdom van die belofte deelagtig. Abraham hoor: *Ek sal jou 'n groot nasie maak, Ek sal jou seën en jou 'n man van groot betekenis maak, en jy moet tot 'n seën wees. Ek sal seën wie jou seën, en hom vervloek wat jou vervloek. In jou sal al die volke van die aarde geseën wees*. Dit is gewigtige woorde. Die seëninge gaan voort vir elkeen wat daarmee in aanraking kom en daarin wil deel. God stuur sy geroepenes die wêreld in om 'n seën te wees. Wat die mens van God ontvang, ontvang hy eintlik om dit deur te gee. Wie God se gawes selfsugtig vir homself wil opeis, maak dit tot 'n vloek. God se seën wil al wyer en verder loop, oor die wêreld heen. In die middel

staan Hy wie se spore deur die hele Ou Testament gaan totdat dit vervulling vind in die Nuwe Testament in Jesus Christus.

Abraham vind sy weg onder God se aanwysing en leiding. Terwyl hy trek, lees ons: *Abraham het daar 'n altaar vir die Here gebou....* Dit is meer as om net stil voor God te word en met God te verkeer. Mede met die danksegging het telkens ook die vraag gekom: *Here, is dit nog goed so?* Ken ons nog die tye van stil word en dank en bid?

Dit is duidelik dat die mens wat reis langs 'n weg met altare, sekerlik nie sal verdwaal nie!

4 Januarie

'n Blik in die toekoms

Genesis 49

Op sy sterfbed, op die grens tussen tyd en ewigheid, skenk God aan Jakob die voorreg om vir 'n wyle te kyk na wat in die toekoms lê.

Ten opsigte van Juda beleef hy iets van wat God op die oog het vir die volke van die wêreld. God se raadsplan met die wêreld is om ooreenkomstig sy beloftes van behoud en redding na die gevalle en ongehoorsame mens om te sien. Juda is 'n leeu. Hy sal altyd heers en aanhou regeer totdat Silo kom. Silo kan die koning wees, die heerser aan wie die volke hulle sal onderwerp.

Met die blote oog en op die gewone man af, is daar eintlik niks wat ons van die wonderdiepte van God se heilsbedoeling sal sien nie. Iemand het by geleentheid gesê dat die Bybel soos 'n volsin is. As jy net die eerste deel wil lees, sal jy nooit die tweede deel begryp nie, en andersom. Die Ou Testament vind in die Nuwe Testament die vervulling van God se beloftes. Wie in die geloof die spoor saam met die profete loop, kom met verwondering en vol blydschap by die Jesus van die Skrifte uit. Jesus wys in sy gesprek met die Emmausgangers ook vir ons die weg van Skrifhantering aan. Hy begin by Moses en al die profete en Hy lê vir hulle al die Skrifuitprake uit wat op Hom betrekking het. Hulle harte het warm geword toe Hy met hulle op die pad gepraat en vir hulle die Skrif uitgelê het.

In Openbaring 5: 1-10 hou Hy wat op die troon sit, die boek met die sewe seëls vas. 'n Sterk engel roep met 'n harde stem uit om te verneem of daar iemand is wat waardig is om die boek oop te maak deur die seëls daarvan te breek. Niemand in die hemel of op die aarde was daartoe in staat nie. Dit stem Johannes tot groot droefheid totdat een van die vier en twintig ouderlinge, die verteenwoordigers van die kerk van die ou en nuwe verbond, ant-

woord: *Kyk, die Leeu uit die stam van Juda, die Afstammeling van Dawid, het die oorwinning behaal en kan die boek met die sewe seëls oopmaak.* Dit is Hy wat met sy bloed mense vir God losgekoop het uit elke stam, taal, volk en nasie. Die ouderling, as een wat so die vryspraak ontvang het, mag nou die blye tyding dra. Dit is die nuwe lied wat God se verlostes mag sing. By die geboorte van die Lam van God het die engeleskaar die blye tyding na die aarde toe gebring. Nou kan die verlostes van God hulle voorgaan in die sing van hierdie nuwe lied.

Geseënd-jubelend mag ons nou leef vanuit die krag van hierdie oorwinning. Die Leeu van Juda is ook vir ons die Lam van God wat die sonde van die wêreld wegdra.

5 Januarie

God bly getrou aan sy volk

Numeri 24: 1-19

God verbind Hom in 'n verbond met Israel. In hierdie ooreenkoms onderneem en belowe die Here aan Israel om hulle te alle tye en onder alle omstandighede by te staan en tot oorwinning oor hulle vyande te lei. Sy belofte om aan Abraham se nageslag die land Kanaän te gee, sal in vervulling gebring word.

Op pad na die beloofde land, versoek Moses vir koning Sihon van die Amorieë om met die Koningspad deur sy land te mag trek. Sihon weier die versoek en val Israel aan. God lei sy volk tot oorwinning.

Balak, die koning van Moab, hoor dit en is bang dat Israel sy land sal binneval en verower. Hy ontbied vir Bileam om Israel te vervloek, met die hoop en verwagting dat hy 'n vervloekte Israel se aanvalle sal kan afweer. Die Here gryp in belang van sy volk in en sê vir Bileam: *Jy mag dié volk nie vervloek nie, want hulle is geseën.*

Tot groot ontsteltenis van Balak seën hy Israel. God se belofte aan Israel: *Ek sal jou God wees, tree weer tot beskerming van sy volk na vore.* Bileam sê vir 'n woedende koning Balak: *Ek moes tog presies kom sê wat die Here my voorgesê het.* Toe maak die Here aan Bileam bekend wat nog gaan gebeur. Hy ontvang kennis van die Allerhoogste; hy val in gebed voor Hom neer, sy oë word geopen en hy sê: *Ek sien hom, maar hy kom nie nou al nie, ek kyk na hom, maar hy is nie naby nie, daar kom 'n ster uit Jakob, daar staan 'n heerser in Israel op.*

Hierdie profesie vind sy eerste en voorlopige vervulling in die koningskap van Israel, veral in die tyd van koning Dawid. Bileam sien iemand wat in die

verre toekoms as koning sal optree. 'n Ster kom te voorskyn uit Jakob. 'n Ster was in dié tyd die beeld van 'n heerser en 'n septer die beeld van koninklike waardigheid.

Met die aankondiging van die geboorte van Christus het die engel vir Maria gesê: *...Hy sal as koning oor die nageslag van Jakob heers tot in ewigheid. Aan sy koningskap sal daar geen einde wees nie.*

God se belofte oor die Messias se koms is met die geboorte van Christus vervul. Onderwerp u biddend en gelowig aan sy heerskappy. Hy is u lewe en u vrede!

6 Januarie

Belofte van 'n groot profeet

Deuteronomium 18: 18

As sonde-gebroke mense is ons afhanklik van iemand wat vir ons raad, hulp en leiding kan gee. Die Kanaäniete in wie se midde Israel sal woon, het waarsêers geraadpleeg om vir hulle hulp, raad en leiding te gee. Dit was gewoonlik onbetroubaar en vals, want niemand weet wat in die toekoms gaan gebeur nie. Die Here wys hierdie heidense praktyke af. In sy oë is dit 'n gruwel. Die Here sal self as die Almagtige, die alwyse en alomteenwoordige God in die midde van sy volk sý wil aan sý volk bekend maak. Hy sal 'n profeet uit die volk verwek om vir sy volk te sê wat gaan gebeur en wat Hý van hulle verwag om te doen. Die profeet is dus nie net 'n toekomsvoorspeller nie. Hy sê ook wat hier en nou gehoor moet word. Hy mag ook nie sê wat hý dink gaan gebeur en wat gedoen moet word nie. Hy is God se mond om slegs te sê: *So sê die Here.*

Die Here sal self 'n profeet verwek. Vir Jeremia het die Here gesê: *Voordat Ek jou in die moederskoot gevorm het, het Ek jou geken; voordat jy gebore is, het Ek jou aan My gewy en jou as profeet vir die nasies aangestel.* Ja, die woord van die Here is nie net tot Israel gerig nie, maar sý wil sal aan die nasies van die wêreld bekend gemaak word.

Vir Moses sê die Here: *Ek sal 'n profeet vir hulle na vore laat kom.... Ek sal my woorde in sy mond gee, en hy sal vir sy volksgenote alles sê wat Ek hom beveel.* Dié belofte het sy hoogste vervulling gekry in die koms van Christus, ons *hoogste Profeet* (Hand 3: 22 en 7: 37).

In die Ou Testament praat God self by mond van sy profete met ons. In die Nuwe Testament praat Jesus, die Christus, wat ook Immanuel (God met ons) genoem word, self met ons. Hy is God se geopenbaarde wil vir ons.

God se liefde vir sondaars word in Christus werklikheid. God, die Seun vir ons: *Ek is die weg, die waarheid en die lewe. Niemand kom na die Vader toe behalwe deur My nie.*

U en ek het sy boodskap gehoor. Ons durf nie daarvoor swyg nie! Sê vir vriend en vyand: *So sê die Here.*

7 Januarie

Die koms van 'n vredevoers

Sagaria 9: 9 en 10

Die profeet Sagaria sien 'n koning kom. Die ballinge keer terug uit Babel en vestig hulle weer in Jerusalem op die Sionsberg. Sagaria roep hulle op om na die koms van hulle koning uit te sien. Hy sal egter nie in 'n sierlike koets ry nie; Hy sal ook nie met prag en praal kom nie; ook nie onder die geloei van sirenes begelei word nie; ook nie deur lyfwagte beskerm word nie.

Hoe moeilik sal dit wees om 'n donkieryer tussen ander donkieryers uit die armklas uit te ken as die koning? En 'n nederige donkieryer kan seker nie met koninklike waardigheid beklee wees nie?

Sagaria beskryf die koning as iemand wat regverdig sal optree en Hy sal 'n oorwinnaar wees. Die strydwaens, perde en strydboog sal vernietig word. Hy maak nie van militêre wapens gebruik om sy koninkryk te vestig nie. En sy koninkryk sal ook nie tot die landsgrense beperk wees nie. Sy heerskappy sal tot aan die eindes van die aarde strek.

Hierdie profesie is vervul. In Johannes 12 lees ons van die koninklike begroeting en hulde waarmee die skare Jesus die stad Jerusalem in begelei het. Hy ry op die rug van 'n jong esel. 'n Rooi tapyt is daar nie. Van hulle klere dien as 'n saal op die rug van die esel. Palmtakke, wat as teken van hulde aan 'n oorwinnaar dien, en van hulle klere (miskien selfs vuil werkersklere) dien as 'n koninklike tapyt. Juigend roep die skare Hom toe: *Prys Hom! Loof Hom wat in die Naam van die Here kom. Die Koning van Israel.*

Geagte Bybelleser, u sal onthou dat nadat die Heer duisende gevoed het met vyf broodjies en twee vissies, het die dissipels die skare aangemoedig om Jesus tot koning uit te roep. Jesus wys hierdie eer van die hand. Sy koninkryk is trouens nie van hierdie wêreld nie. Dit is nie 'n tydelike aardse koninkryk wat beperk is tot bepaalde landsgrense nie. Maar nou, met sy intog op 'n jong esel, laat Hy die skare toe om hulde aan Hom te betoon, want sy uur het nou gekom om as oorwinnaar uit die stryd teen sonde en dood te tree.

God tree so totaal anders as die wêreld op. Die geboorte van hierdie Ko-

ningskind is wel deur profete (500 jaar tevore deur Sagaria) bekend gemaak. Sy geboorte vind egter plaas met as wiegie die voerbak van 'n dier in 'n stal. Sy geboorte word ook nie deur die media bekend gemaak nie, maar wel deur engele aan eenvoudige skaapwagters. En sy dissipels was eenvoudige vissers uit Galilea en selfs 'n tollenaar wat deur die Jode gehaat is. Daar is geen paleis vir Hom om in te woon nie, selfs nie eens 'n plek waar Hy sy hoof kan neerlê nie. Hy sterf 'n misdadigersdood en word tussen vreemde-linge in iemand anders se graf neergelê.

Is dit so dat ons met ons lewe, ons gehoorsame verbintenis aan die Woord van God, die belydenis van sy Naam as ons ewige Koning, hulde aan Hom bewys?

8 Januarie

Die belofte word vervul

Johannes 1: 1-18

In die begin het God gesê: *Laat daar lig wees. En daar was lig.* Die skepping is voltooi; die paradys word bewoon; daar is lewe en vrede. Die Skepper verheerlik Homself in die werk van sy hande. Toe rig Satan 'n aanslag op hierdie verhewe skoonheid en hy slaag in sy doel. Die volmaakte mens word 'n sondaar. 'n Stryd word ontketen tussen twee magte, die mag van die lig teen die mag van die duisternis. Dit is 'n stryd om lewe en dood. En juis hier tree die evangelie, die blye boodskap na vore. Uit die saad van die mens sal iemand gebore word wat die kop van die slang sal vermorsel. Hierdie blye boodskap word deur die eeue heen lewend gehou. God se profete verwys telkens daarna. Hoor wat sê die Here by monde van Jesaja: *Die volk wat in donker-te geleef het, het 'n groot lig gesien.... En: Die Here sal daarom self vir julle 'n teken gee: 'n Jong vrou sal swanger word en 'n seun in die wêreld bring en sy sal hom Immanuel noem.*

Die profete het die belofte van die Here dat iemand die kop van die slang sal vermorsel, voortdurend beklemtoon. Hiermee is die volk opgeroep om met gespanne verwagting na dié dag uit te sien.

Met die skrywe van sy evangelie kyk Johannes terug na die begin, en hy sê: In die begin was die Woord daar. Dié Woord wat van ewigheid tot ewigheid is, was voor die skepping reeds daar. Hierdie Woord het na die wêreld toe gekom. Die stryd tussen die ryk van die lig en die ryk van die duisternis breek aan. Dit is 'n stryd tussen lewe en dood. Immanuel, God by ons, gryp in om reddeloos verlore sondaars uit die greep van die duisternis en dood te bevry. In dié Woord was lewe en dié lewe was die lig vir die mense. En

dié lig skyn in die duisternis. Hy is dié Lig! Die duisternis kon die Lig nie uitdoof nie.

Dit is die triomfantlike voorspel waarmee Johannes die evangelie inlei. Wat aan die kruis en by die leë graf plaasgevind het, word reeds met Christus se koms as sy oorwinning gesien. Hy bevestig reeds vooraf die oorwinning van Christus oor Satan. Die lig seëvier oor die duisternis. 'n Nuwe lewe vervang die dood. Die dood is oorwin. Christus lewe.

So is die belofte van 'n Messias in Christus Jesus vervul. Hy is die ewige Koning wat vir altyd regeer. Hy is die Lig vir die wêreld en die Hoop op die ewige heerlikheid waar daar geen duisternis is nie.

9 Januarie

***Abraham en jy is deel van die
geslagsregister van Jesus Christus***

Matteus 1: 1-17

Die woord in Grieks vir geslagsregister is *genesis*. Die Nuwe Testament begin met die geslagsregister van Jesus Christus - die genesis, die oorsprong, die ontstaan, die begin van Jesus Christus as mens.

Matteus is 'n Jood en hy skryf ongeveer 60 n C vir Jode wat Christene ge-word het. Hy wil die gelowiges in Christus bemoedig, want hulle het baie swaar gekry onder die Romeine en die Jode. Dit was die tyd waarin keiser Nero regeer het. Matteus se doel is om te bewys dat Jesus Christus die Mes-sias is wat God belooft het. Deur sy evangelie te begin met die geslagsregis-ter van Jesus Christus, weet hy dat hy dadelik die volle aandag van sy lesers het. Iemand se geslagsregister het duidelik gewys of daardie persoon deel van die uitverkore volk was en watter posisie hy in die volk beklee het.

Jesus Christus is die seun van Abraham. Abraham was kinderloos, maar God het aan hom 'n groot nageslag en baie seën beloof. Abraham het God onvoorwaardelik geglo en vertrou. Abraham se geloof en vertrouwe in God, sy gehoorsaamheid, het die geskiedenis van die wêreld beïnvloed. Sy besluit om blindelings te volg waarheen God hom lei en al God se beloftes te glo, het gelei tot die ontstaan van 'n volk uit wie se nageslag die Verlosser van die mensdom gebore is. So het God sy belofte gestand gedoen dat die hele wêreld in Abraham se nageslag geseën sal word. Abraham het die vader van al die gelowiges geword. God het 'n nuwe begin met Abraham gemaak en die beloofde seën en nageslag het nie uitgebly nie.

Hierdie belofte gaan steeds voort. As gelowiges in Christus deel ons daarin.

Ons moet in God glo en in Jesus Christus wat Hy na ons toe gestuur het om ons van die sonde te verlos. As jy só glo, weet jy dat God in jou werkzaam is deur sy Heilige Gees. Jy dra die seën verder uit na hulle met wie jy in aanraking kom. Jou naam word opgeskryf in die geslagsregister van gelowiges in Christus wat wag op sy wederkoms. Glo onvoorwaardelik soos Abraham en leef saam met Christus tot in ewigheid.

10 Januarie

Jesus Christus die Seun van God

Galasiërs 4: 3-7

Jesus Christus het na Homself as die Seun van God verwys om sy besondere verbintenis met God uit te druk. Hy is die Seun van God van ewigheid af - van voor sy menswording af. Hy is die Seun van God - deur God gestuur om ons te verlos, om ons die seuns en dogters van God te maak, die kinders van God. Ons staan nie meer soos slawe onder allerlei wettiese godsdienstige reëls nie, ons is daarvan bevry, losgekoop deur die Seun van God, aangeneem as kinders van God.

Omdat ons nou sy kinders is, het God die Gees van sy Seun in ons harte gestuur. Die Heilige Gees wil in ons woon en werk. Hy laat ons glo dat ons God se kinders is. Hy wek die wil by ons om soos God se kinders te leef; om soos sy kinders op te tree. Ons noem die Almagtige God nou *Vader*. Ons het Hom lief; ons wil aan Hom gehoorsaam wees; ons wil sy Naam eer; ons wil van sy heerlikheid en almag vertel; ons wil praat oor ons Vaderhuis. Ons bewonder Hom - dit is vir ons 'n wonderlike eer om sy kinders genoem te word. Die Gees van Christus, wat Hy in ons harte ingestuur het, roep hard, roep luid (soos dit letterlik in die Grieks staan), jubel dit uit soos kinders: *Abba!* - dit beteken: *Vader!*

Geen mens sou ooit self op die gedagte kon kom om met soveel oortuiging en vertroue die hoë en vir die mens veral, God so familiêr aan te spreek nie. God wil in Jesus Christus ons Vader wees. *Abba* is 'n Aramese woord met 'n vertroulike klank en kan maklik in Afrikaans vertaal word met *Pappa*. Deur die woord *Abba*, wil Jesus dit uitspel in watter verhouding God teenoor ons wil staan. Hy wil ons Vader wees in die volle sin van die woord! Jy staan nie meer ver van Hom af nie. Jy is nie meer 'n slaaf nie. Jy is sy seun, sy dogter, sy erfgenaam saam met sy Seun, Jesus Christus ons Here!

Die Here het vir Dawid belowe: *Jou koningshuis en jou koningskap sal vir altyd vas staan; jou troon sal altyd voortbestaan* (2 Sam 7: 16). Die Jode het verwag dat die Messias, die Christus wat sou kom, uit die geslag van Dawid sou voortkom. Daarom is Jesus deur sy tydgenote gesien as die seun van Dawid. Paulus skryf aan die Romeine: *As mens is Hy uit die geslag van Dawid gebore...* (vers 3). Ook vir Matteus was dit belangrik dat Jesus in Betlehem gebore is uit die geslag van Dawid. Vir Jesus self was dit egter nie belangrik nie. Dit lyk selfs asof Hy die gedagte wou afwys (Mark 12: 35-37). Die Messias, die Christus, is onvergelykbaar; groter as enige aardse koning en die Messiaanse koninkryk kan nie afgeskaal word tot die grootte van die koninkryk van Dawid nie. Vir Pilatus het Jesus gesê: *My koninkryk is nie van hierdie wêreld nie.*

Die Here se belofte aan Dawid is vervul, maar nie soos Dawid gedink het nie. *As mens is Hy uit die geslag van Dawid gebore; op grond van sy opstanding uit die dood is Hy deur die Heilige Gees aangewys as die Seun van God wat met mag beklee is, Jesus Christus ons Here.* Tot die eer van sy Naam word mense deur die Heilige Gees tot geloof, en so tot gehoorsaamheid gebring. Jy wat nou hier lees, is hierby ingesluit; ook jy is geroep om aan Jesus Christus te behoort, die Koning van konings en die Here van die here.

12 Januarie   *Jesus Christus - die Woord*   2 Korintiërs 3: 7-18
en die Uitlegger

Die Gees van Christus wat die Skrifte tot stand laat kom het in die Ou Testament en dit in die Nuwe Testament uitleë, is niemand anders nie as Jesus Christus self. Die Emmausgangers het dit eerstehands ervaar: *Daarna het Hy by Moses en al die profete begin en al die Skrifuitsprake wat op Hom betrekking het, vir hulle uitgelê* (Luk 24: 27).

Die Woord van God wat aan die kerk van alle eeue oorgelewer is, is geskep en word verklaar deur die Gees van Christus: *Ek het nog baie dinge om vir julle te sê, maar julle sal dit nie nou kan begryp nie. Wanneer Hy kom, die Gees van die waarheid, sal Hy julle in die hele waarheid lei. Wat Hy sal sê, sal nie van Homself kom nie: Hy sal net sê wat Hy hoor ... want wat Hy van My ontvang, sal Hy aan julle verkondig* (Joh 16: 12-14).

Dus, wie nie in Jesus Christus wil glo nie, kan nie die Skrifte verstaan nie.

Daarom verstaan die Jode nie die Skrifte nie, al lees hulle dit getrou in hulle sinagoges. *Die werk wat die Vader My gegee het om te voltooi en waarmee Ek nou juis besig is, lê oor My getuienis af en bevestig dat die Vader My gestuur het. En die Vader wat My gestuur het, het ook oor My getuienis afgelê. Sy stem het julle nog nooit gehoor nie en sy gestalte ook nie gesien nie. En sy woord lewe nie werklik in julle nie, omdat julle nie in die Een glo wat Hy gestuur het nie. Julle ondersoek die Skrif, omdat julle dink dat julle die ewige lewe daarin kry. En dit is juis die Skrif wat oor My getuig. Tog wil julle nie na My toe kom sodat julle die lewe kan kry nie (Joh 5: 36-40).*

Daarom verstaan die Jode nie die Skrifte nie. Dit is asof 'n sluier oor die waarheid van die Skrif gegooi is, net soos wat hulle sluiers oor hulle koppe gooi terwyl hulle die Skrifte lees.

In die kerk van Jesus Christus is die sluiers afgegooi. *Elke keer as hy (Moses) hom na die Here wend, word die sluier weggeneem.* Die Here bevry hom. Wat Paulus eintlik sê, is: Die Gees van Christus is die Here van die Geskrifte. Waar die Gees heers, is daar vryheid om in Christus te glo - is daar geloof. Wie daarna wil luister, sal glo dat Jesus Christus die Here is.

13 Januarie

Deel van 'n familie

Lukas 1: 26-38

Die engel Gabriël gaan na Nasaret toe om 'n baie belangrike boodskap aan 'n meisie met die naam Maria te bring. God bewys genade aan haar deurdat sy die Seun van die Allerhoogste in die wêreld sal bring. Sy Godgegewe Naam moet Jesus wees, dit is Saligmaker. Hy is die beloofde Verlosser en Hy sal, anders as alle ander mense, volkome sonder sonde wees. As Koning sal Hy vir ewig regeer. Hy sal heilig genoem word, die Seun van God.

Ons kan Maria se reaksie op hierdie boodskap goed verstaan. Dit is menslik dat sy totaal uit die veld geslaan is, want sy kan dit nie verstaan nie. Sy was nog nooit seksueel aktief nie. Menslik gesproke is dit dus onmoontlik dat sy swanger kan word.

Die engel verduidelik aan haar dat die krag van die Allerhoogste die lewe in haar sal wek. Gabriël sê verder dat Maria se bloedverwant, Elisabet, alhoewel sy reeds oud en vermeend onvrugbaar is, reeds swanger is. Maria se Seun, Jesus, sal net soos Elisabet se seun, Johannes, gewoon deel wees van 'n menslike familie.

Kom ons maak ons nie moeg met 'n worstelstryd oor die maagdelike ont-

vangenis en geboorte van ons Verlosser nie. Kom ons bely Hom, kinderlik gelowig, as volkome God en tegelyk volkome mens.

14 Januarie

Deel van 'n gesin

Matteus 13: 53-58

Die feit dat Jesus Christus nie net deel van 'n familie was nie, maar ook van 'n gesin, kom baie duidelik na vore in hierdie paar verse. In hulle sinagoge gaan leer Jesus die mense van sy tuisdorp, Nasaret. Hy doen dit op so 'n wyse dat sy hoorders buite hulleself raak van verbasing. Hulle rig vyf vrae waaruit hulle skok en ongeloof duidelik blyk. En dan blyk dit dat Jesus Christus se gesin van herkoms 'n struikelblok vorm vir die boodskap wat Hy bring.

Die mense van Nasaret redeneer: Ons ken hierdie man se pa, die timmerman. Ons ken sy ma en broers en susters. Hulle woon al die jare hier tussen ons - goeie, maar eenvoudige mense. Hierdie skynbare vermoëns van die een seun uit hierdie gesin pas hoegenaamd nie by die res nie. Waar kry Hy dan al hierdie dinge vandaan?

Dit is baie duidelik dat die mense van Nasaret nie die vaagste begrip gehad het van wie Jesus Christus werklik was nie. Hulle wou daarom ook niks van Hom weet nie, en hulle weier daarom om tot geloof te kom as hulle Christus self verwerp en Hom uiteindelik laat doodmaak. Mag dit met ons anders wees.

15 Januarie

Deel van God se volk

Lukas 2: 21-24

Die feite rondom Jesus Christus se besnydenis en naamgewing word kort en saaklik aan ons meegedeel - nie omdat dit 'n geringe saak was nie. Die vraag waarop Josef en Maria 'n antwoord moes gee, was eenvoudig: Moet die kind besny word of nie? By die aankondiging van Jesus se geboorte het die engel gesê wat sy Naam moes wees, maar van besnydenis het hy niks gesê nie. Hy het wel gesê dat die Seun heilig genoem sal word, die Seun van God. En nou moes die ouers besluit: Moet hierdie sakrament wat vir sondaars bedoel is en wat aan sondaarmense die genade van God verkondig, aan die heilige Kind Jesus gegee word?

Met betrekking tot besnydenis kry Josef en Maria nie 'n nuwe goddelike openbaring nie. Dit was nie nodig nie, want hulle het die Woord van God gehad wat vir Abraham en sy nageslag gegeld het en dit was voldoende. God het eenmaal vir Abraham gesê: Elke seun onder julle wat agt dae oud is moet

besny word. Dit geld elke lid van die manlike geslag onder julle: al julle nageslagte.... Josef en Maria ken nie uitsonderings nie; hulle is deel van God se volk en so ook hulle Kind.

Die besnydenis was die verbondsteken vir die volk van die ou verbond. Ons en ons kinders dra die teken dat ons deel is van die Godsvolk van die nuwe verbond, op ons voorkoppe - die doop in die Naam van die Drie-enige God. Ons dank Hom daarvoor.

16 Januarie

Katkisant

Lukas 2: 41-52

In hierdie paar verse het ons die enigste Bybelse inligting uit Jesus Christus se kinderdae. Hoe Hy opgegroeï het, hoe sy verhouding teenoor sy ouers, broers, susters, en vriende was, weet ons nie en ons hoef ook nie daaroor te tob nie.

Hier word ook vir ons vertel hoe sy ouers Jerusalem toe gegaan het vir die paasfees en dat Jesus Christus op twaalfjarige ouderdom, waarskynlik vir die eerste keer, saamgegaan het. Op ouderdom dertien jaar moes die seuns deelneem aan die feesvieringe, maar reeds voor die bereiking van dié ouderdom, is seuns saamgeneem na die groot feeste sodat hulle op hoogte kon kom van die gebruike van Israel se godsdienstige lewe.

Met hulle terugkeer huis toe, loop dinge skeef. Hulle was alreeds 'n dagreis weg, toe Jesus se ouers agterkom dat Hy nie deel van die reisgeselskap is nie. Hulle draai om en vind Hom in die tempel, besig om te katkiseer - as katkisant en kategeet tegelyk! Waaroor die gesprek tussen Jesus en die geleerdes gegaan het, word nie vir ons gesê nie. Dit het waarskynlik te make gehad met die wet en die uitleg daarvan. Wat opmerklik is, is dat Jesus na die geleerdes luister en hulle uitvra. Anders as in die dae toe ons oueres gekatkiseer het en daar net van ons verwag is om die vrae te antwoord, kry die kinders van ons kerk tans in die kategeese meer as genoeg geleentheid om ook hulle vrae te stel en te gesels oor hulle kwellings. Dit werk baie positief in die uitbou van hulle kennis, betrokkenheid en geloof.

17 Januarie

Jammer, daar is vir julle geen plek nie...

Lukas 2: 1-7

Baie jare gelede moes 'n man en sy swanger vrou hoor: Jammer, daar is vir julle geen plek in die herberg nie....

Ek kan nie help om te wonder in hoeveel huise sal die kindjie wat daardie nag in Betlehem gebore is, vandag ook moet hoor: Jammer, daar is vir U geen plek in hierdie huis nie. As Hy vanaand aan ons deur sou klop, wat sal ons antwoord? O, jammer, ons het 'n groot partytjie aan. Al ons familie en vriende is hier. Ons kan U nie vanaand ontvang nie. Miskien is dit môre of volgende week meer geleë. Of, jammer, daar is nie vandag vir U plek en tyd in my besige lewe nie, dalk môre of volgende week.

So kom Jesus, die Koning van alle konings, in die wêreld. Hy word in 'n stal gebore; Herodes probeer Hom doodmaak; Judas verraaï Hom; Petrus sê: *Ek ken Hom nie*; mense wat agter Hom aangeloop het, skreeu: *Kruisig Hom*; aan die kruis roep Hy uit: *My God, My God, waarom het U My verlaat*. Daar was geen plek vir Hom in die herberg nie, ja eintlik geen plek in die wêreld nie.

Sy lyding het reeds begin toe Hy, soos Paulus in Filippense sê, in die gestalte van 'n slaaf gekom het. Hy stap die pad enduit en Hy doen dit ter wille van jou en my. Wat 'n voorreg om hierdie God te ken. Hy roep ons. Hy skep vir ons geleenthede om Hom te leer ken. Wat maak ons daarmee? Jammer, Here, daar is vir U geen plek hier nie. Miskien môre of oormôre, maar vandag is ek te besig met my eie dinge.

Môre of oormôre kan dit te laat wees. Moenie vandag, as Jesus aan die deur van jou hart klop, sê: Jammer Here, daar is vir U geen plek nie. Sê liewer, soos 'n jong dogter baie jare gelede gesê het: *Ek is tot beskikking van die Here. Laat met my gebeur wat u gesê het*.

18 Januarie

Die môrester begin deurbreek

Romeine 13: 12

In Romeine 13: 12 lees ons: *Die nag is byna verby; dit is amper dag*. Sien jy enige tekens daarvan? Paulus het dit meer as 2 000 jaar gelede gesê, maar met al die moord en roof en geweld om ons, voel dit eerder asof die donkerste nag besig is om aan te breek. Maar wat het Paulus bedoel toe hy gesê het: *Die nag is byna verby; dit is amper dag*?

Rondom ons lyk dit donker, dit is waar. Maar dit lyk nie net van vandag af so nie. Kan jy aan een ding dink wat vandag gebeur wat nie in die Bybelse tyd ook gebeur het nie? Dalk moord? Wat van Kain en Abel? Dalk verkragting? Wat van Amnon wat vir Tamar verkrag het, en nog baie ander? Die wêreld is nie van vandag af donker nie. Dit was nog altyd donker as gevolg van die sonde. Dit is juis hoekom Jesus moes kom.

In Betlehem het die môrester verskyn, die môrester wat die aanbreek van 'n nuwe dag aankondig. Daar het die eerste strale van die nuwe dag in hierdie donker wêreld begin deurbreek. God het met die koms van Christus in hierdie donker wêreld ingegryp. Christus se lewe op aarde (vanaf sy geboorte tot sy hemelvaart) wil ons waarborg dat die bose magte en die sonde nie die laaste sê oor die wêreld sal hê nie.

Ons bevind ons dus nie in 'n nimmereindigende nag nie. Die eerste strale van die nuwe dag het reeds deurgebreek. Wanneer Christus weer kom, sal die dag op sy helderste skyn. Wanneer Hy weer kom, kom Hy om lig en donker finaal te skei. Daarom is die geboorte van Christus nie net die môrester wat die aanbreek van 'n nuwe dag aankondig nie, maar ook die wakker wat ons wil wakker lui. Die geboorte van Jesus beteken: Staan op, dit is werktyd. Word wakker en begin leef in die lig van die nuwe dag. As ons as Christene in die strale van die môrester leef, sal baie van die donker verdwyn. Ons moet kinders van die lig wees, want God is lig.

19 Januarie

Jesus kom weer

Matteus 25: 1-13

As die Here vandag aan jou sou verskyn en sê: Die wederkoms is hier, Ek het gekom om almal wat aan My behoort, saam met My te neem, wat sal jy antwoord?

- * Here, wag asseblief tot môre, ek wil net eers vrede maak met my vrou, of
- * Here, kan U dit nie vir drie maande uitstel sodat ons kindjie net eers gebore word nie, of
- * Here, wag net tot aan die einde van die atletiekseisoen, my kind presteer so goed.

Is jy voorbereid op die koms van die Here? Jesus vertel 'n gelykenis om ons te waarsku dat sy wederkoms skielik en onverwags sal wees. Hy gebruik as voorbeeld 'n huwelik. In daardie tyd het dit naastenby so gewerk: Na die verloving het die paartjie wat gaan trou, op 'n maand besluit sonder om presies te sê watter dag van die maand dit sal wees. Die bruidegom kon dan enige dag van daardie maand kom om die huwelik te voltrek. Die gaste wat na die bruilof genooi is, moes dan op kort kennisgewing gereed maak om na die bruilof te gaan. As jy die uitnodiging aanvaar, aanvaar jy om in te val by die reëlins van die bruidegom deur dit by te woon op die tyd wat hom pas.

Dit is die verskil tussen die vyf verstandige en vyf onverstandige meisies.

Die onverstandige meisies wou Hom ontvang op 'n tyd wat vir hulle geleë was. Hulle wou vir die bruidegom sê: Wag so 'n bietjie, ons wil eers dit of dat doen. Ons wil net eers ons lampe vol olie gaan maak. Dit veroorsaak dat hulle die bruilof misloop. Die vyf verstandige meisies daarenteen, word tot die bruilof toegelaat omdat hulle gereed was om die bruidegom te ontvang op die tyd wat hy gekom het.

Hierdie gelykenis wil vir ons sê dat jy net gereed is vir die Here se koms as jy voorbereid is dat dit enige tyd en op enige manier kan gebeur. Dit beteken dat jy leef met die wete dat dit enige oomblik kan gebeur.

Leef jy soos iemand wat die Here enige oomblik verwag? Doen jy die dinge wat Hy vra? Is jou lamp vol olie?

20 Januarie

Kom Jesus regtig weer?

Handelinge 1: 9-11;

Lukas 21: 34-38

Daar word vertel van 'n dogtertjie wat per geleentheid vir haar ma gesê het: *Weet Ma, ons Sondagskooljuffrou glo dat Jesus uit die dood opgestaan het.* Haar ma sê toe: *Maar ons glo dit ook.* Sy antwoord toe: *Nee Ma, sy glo dit regtig.*

Ek kan nie help om te wonder of sy nie presies dieselfde sou gesê het ten opsigte van Jesus se wederkoms nie. Miskien sou sy gesê het: *Weet Ma, daar is mense wat glo dat Jesus eendag weer na die aarde toe gaan kom. Hulle glo dit regtig.*

Glo jy dat Jesus weer gaan kom? Glo jy dit regtig? Christus se wederkoms is 'n baie belangrike deel van die legkaart wat God stadig maar seker besig is om inmekaar te skuif.

Christus het na die aarde gekom en vir bykans drie en dertig jaar hier geleef en gewerk. Aan die einde van die tydperk het Hy na die hemel teruggekeer met die belofte dat Hy weer gaan kom. Ons is dus nou in die tussentyd, 'n wagtyd, die tyd tussen Christus se lewe op aarde en die tyd dat Hy terugkom na die aarde toe. Dit is die deel van God se legkaart wat nog uitstaande is: Jesus se wederkoms.

As ons glo dat Jesus regtig weer kom, word die wagtyd 'n werktyd. Om te wag op die terugkeer van die Here Jesus, beteken om biddend te wag, om werkend te wag. Maar ons kan dit nie doen as ons nie regtig glo dat Hy weer gaan kom nie. Lukas was bang dat dit sou gebeur, daarom roep hy verskeie kere in sy evangelie die gelowiges op om te volhard. Hy sê onder andere in

Lukas 21: 36: ...wees waaksaam en bid altyddeur. Hy roep die gelowiges op om hulle besig te hou met die dinge wat regtig saak maak, die dinge wat toon dat jy regtig glo dat Jesus weer kom.

21 Januarie

Die begin van sy optrede

Lukas 3: 23;
Markus 1: 4-15

Jesus se openbare optrede het op dertigjarige ouderdom begin. Hy bring 'n boodskap van God vir die hele wêreld. Dit begin nie met 'n lang inleiding wat stelselmatig opwerk na 'n hoogtepunt toe nie. As Hy praat en preek, praat Hy dadelik oor dit waarvoor Hy gekom het.

Die oproep is dat mense hulle harte moet verander, dat hulle die evangelie moet glo en tot bekering moet kom. Die rede - want die koninkryk van God het naby gekom. Hierin hoor ons die haastigheid en dringendheid van die boodskap. Die lewe kom vir elke mens tot 'n einde wanneer hy/sy voor God se troon te staan kom. Daarom is dit belangrik om aan die saak wat aan die einde die heel belangrikste gaan wees, die meeste en die dringendste aandag te gee. Hierin lê vir ons die duidelike oproep om aan die saak van God eerste aandag te gee, want dit is die belangrikste.

Kom ons dank die Here vir die pad wat Hy met ons loop deur vir ons dít wat saak maak, sonder baie woorde uit te lig en ons te lei tot die insig om die belangrikste eerste te doen.

22 Januarie

Jesus word versoek

Lukas 4: 1-13

Geen mens is daarvan gevrywaar dat hy/sy nie in versoeking gestel sal word nie. Dit is juis wanneer 'n mens dit nie raaksien of eien nie, dat dit die grootste skade in ons lewens aanrig. Kom ons stel dit sommer heel aan die begin duidelik: As Jesus, die Seun van God, nie eers die versoeking gespaar is nie, hoe sal ons as sondaarmense dit vryspring?

In hierdie gedeelte maak ons kennis met die wese van versoeking. Ons sien hoe daar te werk gegaan word sodat 'n mens weggeneem word, omgepraat word, mislei word, uitgelok word en die *wonderlike alternatiewe* aan jou uitgewys word. Die omstandighede help definitief om die impak van die versoeking meer doeltreffend te maak. Ons sien dit in die feit dat Jesus weggeneem word van die mense rondom Hom. Hy word eenkant toe geneem en Hy is

ook liggaamlik swak omdat Hy vir dae nie geëet het nie. Deur net na die omstandighede te kyk en dit te vermy, kan ons alreeds 'n groot deel van die houvas van die versoeking op ons verbreek.

Die saak waaroor dit eintlik in die gedeelte gaan, is hoe Jesus daarmee handel. Sy behoud en uitkoms lê in die kennis wat Hy het oor die werking van Satan en die krag van die Woord van God. Op elke misleidende en uitlokkende aanhaling van Satan antwoord Jesus met 'n aanhaling uit die Woord van God.

Ons troos lê in die wete dat Jesus, die mens, ook versoek is soos ons daaglik versoeke word. Hy ken versoeking en die krag waarmee dit werk. Ons dank die Here vir die wete dat Hy ons en ons vyande, die versoekings van die aarde, goed ken. Ons bid vir insig om dit raak te kan sien en vra vir sy genade om ons met kennis te lei om dit te oorwin.

23 Januarie

Jesus se taak

Lukas 4: 14-21

Jesus se woorde het bepaald vir sy gehoor op die oor geval. Hy praat die taal wat elke mens wat nie rus en vrede in die wêreld gevind het nie, graag wil hoor.

Ons weet dat Jesus vir baie mense die verkeerde resultate gelewer het omdat hulle in Hom die verkeerde uitkoms gesoek het. Die evangelie het nie vir die armes rykdom in geld gebring nie. Dit het wel geestelike rykdom gebring vir elkeen wat sy geestelike bankrotskap voor God bely. Die evangelie wat Hy verkondig, het ook nie meegebring dat gevangenisdeure oopswaai nie, maar eerder dat mense die vryheid van sondegevangenskap beleef. So gee Jesus nuwe en dieper betekenis aan die mense se lewens wat die aardse bestaan sien vir dit wat dit is. Dit is tydelik.

Jesus kom en Hy bied die antwoord op die sin en betekenis van die lewe. Dit doen Hy met oorgawe, want Hy is die antwoord.

Ons, as die kerk van Christus, is nie die antwoord op die lewensvrae van hulle wat rondom ons bly en leef nie, maar ons ken Hom wat die antwoord het. Laat die wêreld dan die uitnodiging hard en duidelik hoor: Ons ken die Een wat nie net die antwoord het nie, maar ons ken die Een wat die antwoord is.

24 Januarie

Jesus se gesag

Lukas 4: 32

Jesus maak hierdie eerste indruk op mense en dit is blywend en ewig. Hy

leer met gesag. Ons moet nie gesag en mag met mekaar verwar nie. As iemand met mag leer, geskied dit gewoonlik met geweld. As die geweld verby is, is die leergeleentheid ook verby en min daarvan word onthou. As daar met gesag geleer word, is daar 'n innerlike krag wat na vore tree wat mense raaksien en dit spreek hulle aan. Hulle sien hier is iemand wat hulle ken en vir hulle iets anders wil leer as dit wat hulle al probeer leer het en wat nie werklik betekenis gehad het nie.

Jesus verbaas die mense omdat Hy nie is wat hulle verwag het Hy gaan wees nie. In plaas van net nog 'n geleerde geestelike word Jesus die Een wat mense hoor en mense laat hoor. Dit is juis hierin dat ons as gelowiges die wêreld behoort te verbaas in dié sin dat ons nie sal praat soos almal praat nie, maar dat ons praat en doen sal saamgaan. Ons moet nie net luister nie, maar ook hoor wat mense in hulle nood vir ons wil sê.

Jesus se gesag lê in sy andersheid en meer spesifiek in sy opregtheid en toeganklikheid vir mense. Mag ons andersheid in hierdie sin dieselfde wees as dié van Jesus ons Here en Heiland.

25 Januarie

Jesus se gesag

Lukas 4: 36-37

Jesus se gesag is van vroeg af reeds verkeerd verstaan. Enersyds het mense gehoop dat Jesus se gesag Hom in staat sou stel om met mag en mening alles te verander wat vir hulle nie reg en aanvaarbaar was nie. Andersyds was die mense se verwagting dat Jesus totaal anders moes wees as 'n mens. Hy moes met sy voorkoms gesag afdwing.

In Lukas 4: 36 word beide hierdie verwagtinge as verkeerd bewys. Nadat Jesus met gesag gepraat het toe Hy die mense in die sinagoge geleer het, bevestig Hy sy woorde deur die mag wat Hy oor die bese geeste het. 'n Man wat van 'n bese gees besete was, het onmiddellik gesond geword. Die omstanders is verwonderd en verward. Verwonderd, want Hy het 'n bese gees sonder inspanning, deur slegs 'n woord te spreek, uit die man gedryf! Verward, want wie is tot sulke magtige daede in staat? Hulle vraag beklemtoon hulle onvermoë om Jesus Christus te herken en as Seun van God te erken: *Wat vir 'n woord is dit?* Hulle is deur die wonderdaad oorweldig, en nie deur die Wonderdoener nie.

U en ek wat as gelowiges leef vanuit Jesus se opstandingskrag, kan ook maklik in ons tyd en wêreld oorweldig word. Vandag nog is daar soeke na

Jesus se gesag. Hierdie soeke geskied op verkeerde wyses. Die Bybelse waarhede word bevraagteken. Al meer word gereken op die mens se vermoë om kwansuis te bepaal wat reg en wat verkeerd is. Mense eien hulleself die reg toe om oor Jesus te praat los en weg van die Skrif!

Jesus se gesag word nie bevestig óf ontken deur wat mense van Hom sê nie! Jesus se gesag kom van God af! As Seun van God is Jesus ook in ons lewe teenwoordig. Ons opdrag is nie om Jesus se gesag te soek of te bewys nie. Sy gesag is vasgelê in God se reddende genade. Dit is u en my verantwoordelikheid om dié berig oral en altyd uit te dra: *Jesus Christus is die Here!*

26 Januarie

Die koninkryk het naby gekom

Markus 1: 14-15

Johannes die Doper het op die spoor van die Ou-Testamentiese profete in die woestyn gaan woon en daar 'n wonderbaarlike ontmoeting met God gehad. Van daar kom sy oproep dat die mense hulle moet bekeer. Die koninkryk van God het naby gekom. Die Joodse leiers kom hierteen in opstand, en tog vind die Joodse volk aanklank by die boodskap. Johannes word oor sy verkondiging in die tronk gestop - die Joodse leiers wil die boodskap van Jesus Christus stilhou, en Johannes word 'n voorbeeld van wat later met Jesus sou gebeur.

Nadat Jesus gedoop is, het die Heilige Gees soos 'n duif op Hom neerge-daal. Kort en kragtig is die boodskap waarmee Jesus sy aardse bediening begin: *Die tyd het aangebreek, en die koninkryk van God het naby gekom. Bekeer julle en glo die evangelie.* Oor hierdie boodskap is Jesus gevange geneem en het Hy aan die kruis gesterf.

Vir ons is hierdie oproep van Jesus vandag nog net so dringend. God se verlossende heerskappy is ook naby aan elkeen van ons, want Jesus Christus is Immanuel, God met ons! In Jesus Christus het God die verlossing vir ons werklikheid laat word. Die koninkryk van God is nie 'n plek of toestand nie. Die koninkryk van God is die werklikheid dat God die mag van die sonde verbreek het en ons in die ruimte van sy liefde en genade laat leef. Hierdie waarheid bring u en my voor die uitdaging te staan dat ons lewe daarvan moet getuig dat ons burgers van die koninkryk van God is. Ons moet ons lewens inrig om te doen wat God van ons vra. Ons moet God se Woord ken en sy beloftes dat Hy alles vir ons ten goede laat meewerk, aanvaar.

Wanneer ons vandag saam met medegelowiges bely dat Jesus Christus God

mét ons is, klink die woorde van Gesang 471 helder in ons ore:
*Soek allereers die koninkryk van God;
en sy geregtigheid.
Wat julle nodig het sal die Vader dan
vir julle gee uit sy oorvloed.*

27 Januarie

Jesus roep dissipels

Lukas 5: 1-11

Wie, ék? Dit kan nie wees nie! Dit is net nie moontlik dat die Here dit van my kan verwag nie! Ek ken die Bybel in elk geval nie goed genoeg nie! Nee, die Here kan my nie gebruik om vir Hom 'n getuie te wees nie!

Ons verskonings klink so eg. Petrus het gesê: *Gaan weg van my af, Here, want ek is 'n sondige mens!* Dit is die verskoning wat Petrus voorgehou het pas nadat Jesus met die wonderlike visvangs gewys het waartoe Hy, die Almagtige, in staat is! Na die hele nag se geswoeg en gesweet om vis te vang, het die dissipels met leë hande teruggekeer na die strand. Petrus was moedeloos. Tog aanvaar Hy Jesus se woord om die nette weer uit te gooi. Die nette is oorvol en wil skeur - só werklik is Jesus se hulp in Petrus se lewe! Die dissipels is almal stom verbaas oor die groot klomp vis wat hulle gevang het. Jesus stel die wonderlike visvangs in 'n nuwe lig toe hy vir Simon sê: *Van nou af sal jy mense vang.* Jesus sê vir die dissipels dat Hy helpers nodig het om die werk van God voort te sit. Dit is met God se werk waarmee Jesus besig is wanneer Hy die dissipels in staat stel om so baie vis te vang: Jesus verkondig die Woord van God!

Hierdie oproep van God word vandag nog deur sy Woord tot u en my gerig: Die Woord van God moet uitgedra word! Niemand van ons kan sê dat ons te klein, te groot, te oud, te jonk of te bang is om met ander oor die Woord van God te praat nie! Hy wat ons roep, is getrou, Hy sal ons nooit alleen laat nie. Laat ons vashou aan die woorde van Gesang 488 vers 1 en 4:

*Helder skyn u lig vir die nasies,
'n vreugdeglans om die mense te verlig
tot die hele wêreld kan sien U is die lig.
Mag u lig, Heer, deur óns skyn.*

*Heer, u Woord gee hoop aan die nasies;
'n hartvol hoop om die volke te verbly
tot die hele wêreld kan glo dat U bevry.
Mag U hoop, Heer, deur óns gee.*

Hy was verseker een van die mees gehate persone en 'n onwaarskynlike keuse as dissipel van Jesus. Dis is Levi, die tollenaar, 'n belastinggaarder wat nie baie respek in die samelewing afgedwing het nie. Levi was sekerlik daarvan bewus dat hy nie geliefd was by die mense nie. Jesus het so in sy verbygaan voor die tolhuis waar Levi gewerk het, gaan staan. Sonder skroom of huiwering sê Jesus vir hom: *Volg My*. Levi het alles net so laat staan en Jesus gevolg.

Hierdie keerpunt in Levi se lewe maak sy oë oop vir Wie Jesus is. Hy is nie net 'n mens wat na die uiterlike kyk en op grond daarvan 'n oordeel vel nie. Nee, Jesus roep mense, en op sy roepstem is die antwoord bekering. Dit vra algehele oorgawe in die hand van God, sodat jy uit die hand van God kan leef!

Levi bied 'n groot feesmaal vir al sy vriende aan. Jesus doen die sosiaal onaanvaarbare ding deur saam met die sondaars en tollenaars te gaan eet! Onmiddellik lei dit tot konfrontasie met die Joodse leiers, en hulle wil van die dissipels weet hoe Jesus Homself so kan verneder! Jesus se antwoord dui baie duidelik daarop: Dié wat weet Wie Jesus is en Hom erken as Seun van God, het nie nodig dat Hy hulle moet oortuig nie. Dit is dié wat Jesus se Godheid ontken, wat moet hoor en sien en glo dat Jesus die Here is. In sy optrede word God se genade duidelik: Hy begin juis by dié wat dit, menslik gesproke, die minste verdien!

God het in Jesus Christus ook tot by elkeen van ons gekom. Deur die Heilige Gees werk God ook in ons elkeen die geloof, sodat ons ook vir ons vriende 'n feesmaal kan bied: dat hulle in ons lewe en optrede die voorbeeld kan vind van 'n lewe vol vreugde en dankbaarheid. Kom ons maak die woorde van Gesang 524: 1 in ons lewe waar:

God roep ons om met woord en daad vir Hom te leef en werk.

Hy roep ons deur sy Woord en Gees en maak van ons sy kerk.

Hy kies, bewaar en onderhou; Hy inspireer en bou.

Geloof wat deur die liefde werk, hou aan, bly groei, maak sterk.

'n Mens is geneig om die koms van Jesus Christus na die wêreld slegs in terme van sy kruisdood te sien. Hoewel Hy gekom het om vir ons sondes te sterf, het Hy ook, voordat Hy moes sterf, baie ander dinge gedoen. Sy

kruisdood sou sonder betekenis gewees het as Hy maar net sou geleef het en as een of ander martelaar sou gesterf het. Daarom word sy lewe op aarde gekenmerk deur diensbaarheid. Hierdie diensbaarheid het in die bediening van die Woord, in sy prediking, duidelik geword.

Die gebeure wat sy kruisdood voorafgegaan het, het heilsbetekenis. Aan mense moes vertel word wie God is. En die Persoon wat by uitstek die beste toegerus was om dit te doen, was Jesus. In sy prediking moes Hy nie net bekend maak wie God is nie, maar ook dat God reddend in die mens se lewens ingryp. Hy het die evangelie van God verkondig en mense opgeroep om hulle te bekeer en die evangelie te glo.

Hierdie prediking het Hy gerig aan die Jode sowel as die heidene. Die inhoud van sy prediking was dat die koninkryk alleen beërwe kan word op grond van sy soendood wat nog moes kom. Hierdie boodskap het Hy volgens Markus 1: 39 dwarsdeur Galilea verkondig. Dat Hy dit in die sinagoges gedoen het, dui daarop dat die boodskap vir die hele volk bedoel is.

Oral waar Jesus gepreek het, was sy dissipels ook saam met Hom. So het hulle nie net hulle roeping beter verstaan nie, maar is hulle ook toegerus om as apostels die boodskap van redding ná Jesus se hemelvaart verder uit te dra.

Ons as kerk is ook met die boodskap van versoening toevertrou. Die kerk (lidmate) word uitgestuur in die wêreld om met woord en daad die evangelie te verkondig en mense tot bekering en geloof in Jesus Christus op te roep. Hierdie opdrag word op 'n besondere wyse verwoord in Gesang 486: 1.

Bring aan die volke die boodskap van hoop en bevryding!

So sê die Here, verkondig al verder dié tyding:

'Daar is my kneg!

Hy bring aan nasies die reg -

volg Hom getrou in sy leiding.'

30 Januarie

Jammer vir die siekes

Markus 1: 14

Simpatie en meegevoel is eers opreg wanneer dit in daad tot uitdrukking kom. Dit is maklik om vir iemand te sê dat jy meegevoel het, maar om meegevoel te betoon en 'n helpende hand uit te steek, beteken baie meer as net woorde. Dit vra opoffering en optrede. Jou meegevoel kan slegs betekenis hê wanneer jou hart werklik na iemand in nood uitgaan.

'n Melaatse man smeek Jesus om hom gesond te maak. In Jesus se ant-

woord sien ons sy mensheid. Hy het hierdie mens jammer gekry. Sy hart het na hom toe uitgegaan. Letterlik sou 'n mens dit kon vertaal: Hy het hierdie man vanuit sy binneste jammer gekry. Jesus betoon op aktiewe wyse simpatie en meegevoel. 'n Mens staan verbaas as jy bemerk hoeveel keer in die Evangelies van Jesus se simpatie melding gemaak word. Deurgaans neem Hy die droefheid en leed van mense ter harte; sy aardse lewe getuig van geregtigheid, barmhartigheid en betroubaarheid. So het Hy die sorg van die mens gedra en dit sy eie gemaak. Hy het mense in nood intens lief en wil hulle help.

Hy kán hulle ook help. So sien ons in sy daad van genesing sy Godheid. Omdat Hy die Seun van God is en ook self God, kon Hy die dood oorwin. So het Hy ons van ons sonde gereinig. Hy het ons wat in die nood en ellende van die sonde verkeer, daaruit verlos. Hy het ons van die gevolge van 'n sondebestaan genees. Dit het Hy gedoen omdat Hy wil.

As mense wat deur Jesus gereinig is, behoort daar by ons innige dankbaarheid te wees. Hierdie dankbaarheid kom tot uitdrukking in ons opregte omgee vir ons medemens. Ons simpatie en meegevoel moet aktief wees, dit moet van harte wees. In ons optrede moet die liefde en barmhartigheid van Jesus Christus sigbaar word.

31 Januarie

Ongewilde bekendheid

Markus 1: 43-45

Dit is interessant dat bekende mense soveel bekoring vir ander mense inhou. As iemand wat bekend is, 'n winkelsentrum in jou omgewing besoek, stroom die mense gewoonlik daarheen. Party wil net hierdie bekende persoon in lewende lywe sien. Ander wil 'n handtekening hê. Heimlik is daar dalk sommiges wat hoop dat hy of sy iets goeds aan hulle sal doen. Vir die bekende is dit nie altyd so 'n goeie belewenis nie. Sy bewegings word aan bande gelê en alles wat hy doen en sê, het 'n invloed op mense.

Jesus het bekend geword vir sy prediking, maar veral vir die wonderwerke en genesings wat Hy gedoen het. As mense gehoor het dat Jesus in die nabyheid was, het hulle na Hom toe gestroom. Om uiteenlopende redes wou hulle net naby Hom wees. Mense met siektes en kwale wou hê Hy moes hulle gesond maak. Juis omdat Hy mense van onrein geeste verlos het, het hulle oral oor Hom gepraat. Elkeen wou hierdie man graag ontmoet.

Vir Jesus was hierdie bekendheid 'n versperring in die uitvoering van sy opdrag. In die genesings het dit nie net om gesondmaking van liggaamlike

siektes gegaan nie. Dit het ook nie vir Hom oor bekendheid gegaan nie. Hy het deur sy wonderwerke en genesings die almag van God bekend gemaak. Hy het verkondig dat daar genesing vir sondaars is. Hierdie boodskap het egter by baie verbygegaan. Tog het baie ook tot geloof gekom. Dié wat geglo het, het Jesus gevolg, nie omdat Hy bekend was nie, maar omdat hulle in Hom die grootheid en genade van God raakgesien het.

Die vraag waarop ons moet antwoord, is: Wie is Jesus vir ons? As Hy net 'n bekende uit die verlede is wat met besondere gawes wonderwerke kan verrig, het Hy vir ons net waarde as 'n uitstaande mens, 'n heldefiguur. Maar wanneer ons in Hom God se verlossende handeling raaksien, word Hy vir ons Verlosser en Saligmaker. Dan aanbid ons Hom, glo ons in Hom en is Hy vir ons die Alfa en Omega van ons bestaan.

1 Februarie

Die liefde bly!

1 Korintiërs 13

Om dood te gaan, is natuurlik, dit is deel van die lewe. Die dood is nie die straf op sonde nie. Die enigste dood wat die straf op sonde was, is die dood van Jesus Christus. Sy dood was onnatuurlik net soos sy lewe onnatuurlik was.

Hy wat sonder sonde was, het die straf en die woede van God teen my sonde gedra. Ter wille van my sonde is Hy aan die kruis doodgemaak sodat ek natuurlik kan doodgaan, in vrede, as verlore sondaar. Hoekom het God dit vir my gedoen? Omdat God my lief het en nog altyd liefgehad het.

As ons dan wonder hoe die gesig van God lyk - die gesig van 'n liefdevolle Vader, 'n almagtige God, moet ons in 1 Korintiërs 13 gaan kyk wat bly oor nadat ons dood is. Al wat bly, is die liefde. Maar om die liefde in woorde te probeer vasvang, is om 'n foto van God se gesig te wil neem. Dit is nie sy gesig wat belangrik is nie, maar sy liefde wat die verskil maak. Dalk kan ons sê dat die liefde die sluier is wat die gesig van God toemaak, sodat die glans van sy Goddelikheid, sy geregtigheid, sy heiligheid en sy waarheid ons nie vernietig nie. Daarom kan die liefde bly wees en Hom verheug. Daarom lees ons dat die liefde alles bedek, dat die liefde geduldig is en nie afgunstig nie... en dat die liefde alles glo en alles hoop!

Miskien is die liefde die sluier wat die gedeeltelike nou toemaak, sodat die gedeeltelike nou al volmaak kan wees. Hierdie Liefde vergaan nooit nie, want die Liefde het die dood oorwin - die Liefde wen altyd.

Geen mens kan aan beproewing ontkom nie. Die Griekse woord het dubbele betekenis, naamlik beproewing (in die sin van deur lyding of teëspoed getoets, soos in Handeling 20: 19), of versoeking (in die sin van verleiding, soos in Matteus 6: 13).

In hierdie gedeelte dink die skrywer nie aan sonde nie, maar aan teëspoed soos wat 'n mens kan verwag by vlugteling-gelowiges. Vir hulle moet al die beproewinge egter 'n saak van vreugde wees, want dit oefen hulle in die geloof. Wie die strawwe oefening deurstaan, word in staat gestel om te volhard. Dit beteken hy bou weerstand op teen die gees van verslaetheid en moedeloosheid en neerlaag. Hy word gehard in die geloofstryd en juis dit maak hom gelukkig. Wie in die geloofsoefening enduit volhard, kom tot geestelike rypheid. As daar dan bygevoeg word sonder enige tekortkominge, beteken dit nie volmaak of sonder sonde nie, maar geestelike rypheid wat afgerond en volledig is. Een wat byvoorbeeld nie mank gaan aan twyfel en onbestendigheid nie. En tog word onmiddellik bygevoeg: *...een van julle (mag) wysheid kortkom....*

Is dit nie teenstrydig met wat die skrywer nou net gesê het nie? Nee, want geestelike rypheid is nie 'n toestand wat vir eens en vir altyd bereik word nie, maar dit is 'n proses van slyping en toetsing. In die proses kan dit gebeur dat iemand geen raad meer weet nie. Hierdie insig (wysheid) midde-in konkrete lewensomstandighede waar beslissings geneem moet word, kan van God afgebid word. In hierdie belofte voorsien Hy sonder voorbehoud of verwyd.

Daarom eis God in gelyke mate terug: gebed sonder twyfel en 'n volledige/volkome vertrouwe. Dit wil nie sê dat alles wat 'n mens sonder twyfel en in volle vertrouwe van God vra, aan hom gegee sal word nie. Dit gaan hier oor insig en begrip in tye van beproewing, en dit skenk God altyd. Wie aan God se beloftes twyfel, is 'n onsekere en besluitlose mens in alles wat hy doen. Hy sal niks van God ontvang nie omdat hy niks van God verwag nie, en nie omdat God nie bereid is om te gee nie.

Mense doen snaakse dinge as hulle kwaad word. Het u al ooit kleuters gesien wat onbeheersd te kere gaan? Het u al ooit 'n tiener gesien wat sy of haar humeur verloor? Het u al ooit 'n volwasse man gesien wat sy humeur verloor? Dit kan regtig gevaarlik raak as hy sy krag verkeerd gebruik.

Hoekom is ek kwaad? Wat is die oorsprong van my woede? Ek bedoel nie dat ons bloot die uiterlike omstandighede of die gebeurtenis moet identifiseer wat ons kwaad gemaak het nie. Ons moet uitvind waarom die spesifieke situasie of optrede of woorde ons so woedend gemaak het. Dit word deur iets binne-in ons gedryf, deur 'n onderliggende houding of geloof of veronderstelling of 'n gesindheid wat in stryd is met die uiterlike gebeurte. Dit het niks met die onregverdigheid in die wêreld te make nie. Dit is nie die gevolg van iemand wat ons sleg behandel het of voordeel uit ons trek nie. Dit gaan hier oor onpersoonlike, onvermydelike omstandighede wat ons gemak, ons gerief, ons agenda, ons doelwitte, ons voorkeure, ons skedule of ons regte op een of ander manier beïnvloed. En dikwels maak hierdie beperkings ons briesend kwaad.

Hierdie vorm van woede is kenmerkend van die selfsugtige houding wat deel van ons kultuur is. In baie selfhelp sielkundige boeke wat vrylik beskikbaar is en sekere meditasieboeke wat deur sekere godsdienstige strominge aanbeveel word, ontdek ons 'n aanloklike, maar vals tema: dat ons die middelpunt van die heelal is en wat ons wil hê of nodig het, die belangrikste ding in die wêreld is. Vandag gebeur dit dat die gesonde soort selfvertroue en selfbeeld wat God vir ons bedoel het, omgeswaai word in 'n ongesonde egoïsme. Die gesonde grense wat nodig is om positief te lewe en ons Godgegewe doelwitte na te streef, word verander in ongesonde obsessies met ons eie voorspoed. Die gesonde geloof in ons waarde as kinders van God en ontvangers van sy genade, het verander in 'n ongesonde gevoel van ons eie belangrikheid.

As ons kwaad word, moenie sondig nie. Moenie die Heilige Gees van God bedroef nie, want Hy het julle as eiendom van God beseël met die oog op die verlossingsdag. Sonder die werk van die Heilige Gees sou my woede my laat sonde doen het. Elke keer as ek my woede nie reg hanteer nie, het ek op die ou end gesê: *Ek wil nie daardie soort man wees nie. Ek wil nie daardie soort skade aanrig nie. Ek wil God nie op so 'n wyse onteer nie.* Die goeie nuus is dat jy met jou ou sondige manier kan breek. Elke keer as jy met woede op jou omstandighede reageer, het jy die geleentheid om God te eer met jou keuse. Ek sê nie dit is maklik nie; dit is definitief een van die lewe se moeiliker kursusse.

4 Februarie

Ware geluk is 'n keuse

Lukas 10: 38-42; 11: 27-28

Marta en Maria het saam met hulle broer Lasarus in Betanië naby Jerusalem

gewoon. Jesus was hulle huisvriend (Joh 11; 12: 1-8). Toe Hy weer by hulle aan huis gekom het, het Maria aan sy voete gaan sit soos 'n leerling van daardie tyd. Marta was besig om 'n maaltyd vir Jesus voor te berei. Sy was ergerlik teenoor Jesus omdat Hy toegelaat het dat sy alleen die bediening behartig en dat Hy nie toegesien het dat Maria haar help nie.

Ons maak mos maar almal so. Ons is tog so bang dat die een dalk meer as die ander sal doen; ons is tog so jaloers dat die een bo die ander een voorgetrek sal word. Ons wil tog almal so 'n bietjie erkenning geniet. Dit is 'n tipiese huislike toneel. Jesus antwoord haar hierop. Die bedoeling van Jesus se woorde aan haar is dat sy moet onderskei tussen dit wat wesenlik is en dit wat bykomstig is. Ons sukkel ook maar elke dag van ons lewe om ons prioriteite reg te hou. Ons denke bly aards. Dit is ook waar ons ons geluk soek en dan waarsku die Here: Dit kan van ons weggeneem word. Ja, ons aardse lewe self is bykomstig.

Dit bring ons by die tweede Skrifgedeelte. 'n Vrou tussen die skare wat na Jesus geluister het, is diep getref deur sy woorde en spreek daarom haar lof uit oor die moeder van Jesus wat so 'n Seun in die wêreld gebring het. Dit beteken nie 'n Maria-verering nie, maar 'n opregte begrip van 'n vrou wat self waarskynlik al 'n kind in haar liggaam gedra en aan haar bors gevoed het - die besondere, intieme band wat net 'n moeder kan ervaar. Jesus gee toe dat sy bevoorreg is, maar gebruik die geleentheid om te wys op die ware geluk wat daaruit bestaan om die Woord van God te hoor en dit te doen. Daardeur ontstaan 'n geestelike verhouding wat sterker is as die natuurlike fisiese aardse band van 'n moeder en kind. Dit, sê die Here, is ware geluk, blywende geluk wat nie van ons weggeneem kan word nie. Hierdie band wat ons so sterk aan die Here vasbind dat, al verloor ons ook ons lewe, dit nooit verbreek sal word nie. Die Here Jesus kan nooit van ons weggeneem word nie.

Maak ons die regte keuses? Ons geluk word bepaal deur die afstand tussen ons en God en die kwaliteit, sterkte en duursaamheid van die band wat daar tussen ons en God bestaan. Maria in die eerste gedeelte - aan die voete van Jesus, is baie nader aan haar Verlosser as die Maria van die tweede perikoop wat die Here in haar liggaam gedra en aan haar bors gevoed het. Want u sien, die Maria aan die voete van Jesus het 'n keuse gemaak. Sy het vir Jesus gekies, sy wou by Hom wees. Daarom luister sy na sy woord en doen sy wat Hy sê.

Die Evangelie van Markus vertel dat Jesus dié wat Hy wou hê, nader geroep het. Dit bly dus uitsluitlik die keuse van Jesus Christus om dié nader te roep wat Hy nodig het. Dit behoort ons nie moedeloos te stem nie. Ons dink dat ons dalk onnodig mag wees of nie belangrik genoeg geag word vir die diens van die Here nie. Ons weet dat Jesus Christus nie uitsoekerig is nie. Elkeen wat geroep is, het 'n rol gehad om te speel.

As jy na die name van die twaalf wat Hy apostels genoem het, kyk, en jy dink ook aan latere optrede, dan sien jy dat dit 'n groep is van wie elkeen sy eie besondere persoonlikheid gehad het. Elkeen se lewe was van betekenis vir Christus die Here. Daar is oor die hele spektrum van die bekende samelewing iemand gekies. Op alle terreine van die menslike samelewing het Jesus sy invloed laat geld. Alle fasette van die mens se lewe word geraak deur die boodskap van Jesus Christus. Die name van die apostels dui dan ook daarop. Elkeen het sy rol gehad om te speel. Elkeen sou ook deur sy lewe vertel dat jy nie sonder die liefde en verlossende genade van Jesus Christus kan leef nie.

Die twaalf moes by Jesus bly sodat Hy hulle kon uitstuur om te gaan preek. Dus moes hulle eers leer (sien en hoor) en dan gaan verkondig. Hulle het ook die mag ontvang om duiwels uit te dryf. Die bese is deur Christus aan hulle mag onderwerp. Hulle sou deur Jesus Christus die vermoë hê om alle weerstand die hoof te bied en die boodskap van Jesus bekend te maak. Hulle was gewone mense van hulle tyd, soos Petrus, wat later vir Christus onder druk sou verloën, twee heethoofde, 'n paar Helleniste (Grieksgesindes) en selfs 'n verraaier. Tog was hulle spesiaal omdat hulle 'n besondere iemand se uitsonderlike boodskap moes gaan verkondig.

Die gelykenisse wat Jesus Christus vertel het, het almal 'n dieper betekenis - as 't ware 'n geloofsboodskap. Hulle is die storieboek van God wat van die grootste betekenis vir elke gelowige is. Ongelukkig is die vertellings met hulle besondere inhoud vir 'n ongelowige slegs 'n blote vertelling. Diegene saam met Jesus het wel die insig gehad om die diepere betekenis raak te sien en daardeur in die geloof verander te word. Maar sonder geloof kyk jy sonder insig en hoor jy sonder om te verstaan. Soos in die tyd van Jesaja toe daar

voortdurend gepoog is om mense van hulle sonde te oortuig sodat hulle tot bekering kon kom en God opreg kon dien. Hulle was egter horende doof en siende blind.

Jesus gebruik gewone alledaagse gebeurtenisse as voorbeelde in sy gelykenisse. Daarmee probeer Hy om die diepere geloofsake aangaande die koninkryk duidelik te maak. Hy het die begripsvermoë en ontwikkelingspeil van sy hoorders in ag geneem. Dit gebeur dat ons nie die moeite doen om ons in iemand anders se plek in te dink nie. Ons het gewoonlik ook geen begrip vir hulle lewensomstandighede nie. Ons kan soms meerderwaardig en verkleinerend met 'n ander omgaan en vergeet van die belangrikheid van kommunikasie, juis om die saak van die Here te dien.

Jesus Christus ag sy boodskap deur sy lewe en sterwe te belangrik daarvoor. Hy laat geen steen onaangeraak om die Christelike boodskap duidelik oor te dra nie. Wanneer Hy alleen met sy dissipels was, het Hy nie gerus alvorens Hy die onduidelikhede wat nog bestaan het, opgehelder het nie. Geen moeite was te veel nie en daar word ook nie opgehou met verkondiging nie. Dit is duidelik dat kommunikasie ter wille van die oordrag van die boodskap terdeë benut is. Die geloof en bekering van sy luisteraars was van kardinale belang.

Gelykenisse - uit die begin van die vorige eeu - kan vir ons as 21ste-eeuse mense onduidelik wees. Daarom is die bestudering daarvan en die prediking daarvoor onontbeerlik. Ons sê ons het dit al gehoor. Luister gerus maar weer. Jesus Christus wil iets vir ons sê wat van betekenis vir vandag is deur middel van 'n ou verhaal. Hy het altyd iets om vir ons te sê. Laat ons dit raaksien en daarna luister. Ons lewe is op die spel.

7 Februarie

Jesus stuur die twaalf uit

Markus 6: 7-13

Die twaalf kry die opdrag om uit te gaan. Dis is makliker om tuis te bly, veilig, gekoester. Maar die evangelie kan nie tussen vier mure bly nie. Dit gebeur ook in 'n mens se lewe. Die belewenis van godsdiens en Christus bly vir ons 'n persoonlike saak. 'n Mens hang dit nie aan die groot klok nie. Tog sê Christus die taak is om uit te gaan in 'n dikwels vyandige wêreld, 'n wêreld wat hulle as Jode nie mag betree het nie. Maar deur Christus kry jy die vermoë om te trotseer en jou nie te laat ontmoedig deur vyandighede nie.

Reis lig - dis nie 'n vakansie nie - bly by jou opdrag. Hou die doel wat Chris-

tus aan jou opdra, voor oë. Jou onverdeelde aandag is nodig. Geen onnodige bagasie moet saamgeneem word nie. Partykeer dra ons so swaar aan ons bagasie dat die doel om te verkondig, nooit eers sy afspringpunt bereik nie. 'n Mens stel so baie keer uit om eers gereed te kom, dat die geleentheid naderhand lankal iets van die verlede is. Ons sukkel partykeer so om alles eers in plek te kry dat ons die eintlike doel voor oë verloor. (Eers geld en dit word naderhand die hoofsaak in plaas van die bysaak.) Die hoofgedagte bly tog dat as jy met God se dinge besig is, God se sorg nie sal uitbly nie.

'n Vreemde opdrag? Wanneer hulle by iemand welkom is, moet hulle daar bly tot en met die dag van vertrek. Waarskynlik omdat die drang om rond te kyk vir 'n ander of beter blyplek, die fokus of aandag van die saak kan aftrek. Andersins, as hulle nie welkom is nie, moet hulle die stof van die plek van hulle voete afskud as 'n aanklag teen die mense omdat hulle nie gehoor wou gee aan die boodskap van Jesus nie. Daar moes egter nie oorhaastig tou opgegooi word nie, want as die een saak nie slaag nie, moet die volgende projek aangepak word. God is ryk aan oorspronklikheid, vindingrykheid. Ons is nie verantwoordelik vir die uitkoms/uitslag nie, maar wel vir die pogings en moeite wat ons aanwend. Ons weet maar van alte veel gevalle waar totale mislukking omgeswaai het in groot sukses.

Hulle het toe gegaan en bekering gepreek en dit gedoen waaroor Jesus gesag aan hulle gegee het.

Ons deins dikwels terug en gebruik nie die krag waarmee God ons toerus nie. Jesus Christus se opdrag is om sy boodskap uit te dra. Doen dit waar jy is deur woorde en voorbeelde. Gebruik jou geleenthede, aanvaar jou omstandighede en wees bereid om altyd weer te probeer. Onthou in wie se diens ons staan, maak nie saak wat gebeur nie. Uiteindelike seën word gewaarborg. Jesus is ons Here.

8 Februarie

Jesus is die Here van die sabbat

Markus 2: 23-28

'n Mens wonder altyd oor die viering van die Sondag (die opstandingsdag) as rusdag, sabbatdag. Dit behoort vir ons 'n vreugdedag, 'n spesiale dag te wees, 'n dag waarop ons aan die genadewerk van God in Jesus Christus dink. Die ou wettiese beklemtoning het verbygegaan en die oorspronklike vreugdedag, dankbaarheidsdag is weer ingestel. Dit is 'n dag van die Here - 'n dag waarop aan die nood van die mens aandag gegee word, sodat die genadewerk van God sigbaar kan wees.

Dit is eintlik 'n waaghalsige stelling wat hier deur Jesus gemaak word: As die saak van God nie die mens dien nie, dan is dit in beginsel verkeerd en moet die saak reggestel word. Jy mag nooit in jou lewensuitkyk en jou optredes die belange van jou medemens miskyk nie. As 'n mens - jammer genoeg - na die kerk kyk in sy geskiedenis en vandag, is dit baie keer so verwoord dat die diens van God aan die mens geïgnoreer is en dat dit vir kerke en gelowiges net om hulleself en hulle eie belange gegaan het.

So maak Jesus dan die stelling dat Dawid van die offerbrood geëet het. Dit mag nie. Die wet sê so. Maar Christus wil sê: Brood is daar om geëet te word, dit is veral daar vir honger mense. Die koring is daar gelaat vir honger mense om daarvan te eet en natuurlik word mense op die sabbat honger. Die mens is immers eerste gemaak en daarna die sabbat as 'n rusdag en 'n dag waarop mense God kan verheerlik.

Ongelukkig het die oorspronklike *feesdag*, *dankdag*, *vreugdedag* en *genadedag* verander en dit het 'n dwangdag, vormdag en swaarkrydag geword.

Jesus is die Seun van die mens, 'n titel wat op die feit dui dat Hy daar was om die mens ter wille te wees sodat die verhouding tussen God en mens weer herstel kan word. Vaste reëls, wette oor die sabbat of Sondag wil ons nie hieruit aflei nie. Die Sondag word gevier en bly steeds die verbondsdag, die vreugdedag, die genadedag waarop God geloof en geprys moet word. Dit is 'n dag waarop ons by uitstek aan die verlossing van God in Jesus Christus dink. Die vryheid om God te loof, moet egter nie meer 'n dag van dwang aan mensgemaakte reëls wees nie. Kom laat ons opgaan na die huis van die Here om Hom daarvoor te prys. Laat ons die dag tot sy eer vier - nie omdat ons moet nie, maar omdat ons wil. Ons loop tussen die koring van God en verkwik onself met die brood van die ewige lewe. Jesus Christus is ons voedsel. Dit is immers die eintlike bedoeling van die rusdag.

9 Februarie

Die besetene van Gerasa

Markus 5: 1-20

Mense met afwykende gedrag of mense wat deur buitengewone magte in besit geneem is, is as gevaarlik beskou. Hulle is onvoorspelbaar en dikwels onhanteerbaar, soos die besetene van Gerasa. Gerasa was 'n dorpie wat ongeveer vyftig kilometer suid van die See van Galilea geleë was. So 'n besetene is gewoonlik deur die gemeenskap uitgesluit en daarom kan ons die afleiding maak dat hy buite die dorpie tussen die grafte vertoef het.

Die man het Jesus al van ver af gesien en nader gehardloop en voor Jesus se voete neergeval - waarskynlik in die hoop dat Jesus hom sal genees. Om iemand se naam te ken of jou naam bekend te maak, het veral in die Ou Testament die betekenis gehad om mag oor so 'n persoon uit te oefen. Daarom vra Jesus ook vir die man wat sy naam is en hy antwoord: *Legio*. Die naam *Legio* sinspeel op 'n Romeinse leërafdeling wat uit tussen vyfduisend en sesduisend soldate bestaan het. Inderdaad was daar dus sommer baie bose geeste in hierdie man. Op bevel van Jesus het die bose geeste in 'n trop varke gevaar wat 'n aanduiding is dat Jesus heel waarskynlik die wonder in 'n heidense gebied gedoen het.

Ons kan onself indink hoe verbaas die mense van die dorpie moes gewees het toe hulle hierdie man te siene gekry het nadat hy genees is. Miskien sou hulle vir mekaar gevra het: Was dit dan nie die bose man wat eens op 'n tyd tussen die grafte gebly het nie? Jesus se werke toon weereens sy mag oor al die natuurkragte en magte. Niemand kan teen Hom stand hou nie en ook hierdie bose geeste moes op Jesus se bevel die wyk neem.

Wat was hierdie man se reaksie nadat Jesus hom genees het? Hy het deur die hele Dekapolis gegaan en oral bekend gemaak wat Jesus alles vir hom gedoen het (vers 20). Wat is ons reaksie wanneer die almagtige God ons aanraak? Wat is ons reaksie op die kruisgebeure waar God ons so deur sy Seun aangeraak het en ons van ons sondeskuld genees het? Maak ons Hom bekend deur ons woorde en dade, by die huis en by die skool, in die kerk en in ons gesprekke met mekaar? Of lewe ons dalk asof sy genesing ons glad nie raak nie?

10 Februarie

Twee vroue genees

Markus 5: 21-43

Jesus het nie net mag om mense van duiwels te bevry nie (verse 1-20), maar ook om siekes gesond te maak en mense uit die dood op te wek. Weereens lees ons van iemand wat homself voor Jesus neergewerp het - 'n teken van onderdanigheid en erkenning van Jesus se mag. So 'n onderdanige houding moes nogal baie van Jairo geverg het, aangesien hy 'n vername man was - een van die raadslede van die sinagoge. Daar was vir Jairo op daardie stadium niks belangriker as die lewe van sy kind nie. Hy smeek genesing van Jesus af. Maar voordat Jesus by Jairo se dogtertjie uitgekome het, lees ons van 'n tweede verhaal binne hierdie verhaal.

'n Vrou met bloedvloeiing is in daardie tyd deur die gemeenskap as onrein beskou, en is na alle waarskynlikheid deur die gemeenskap uitgesluit word. Om as 'n vrou 'n man in die publiek aan te raak, was boonop in daardie tyd heeltemal onvanpas gewees. Sy was as onrein gereken weens haar toestand en nou waag sy dit om Jesus aan te raak! Sy loop die risiko om verwerp te word, maar openbaar geloof deur dit saam met Jesus te waag. Jesus spreek haar as dogter aan; as 'n familielid wat nie net genees is nie, maar haar regmatige plek binne haar familie en groter geloofsfamilie kan inneem.

Intussen word berig dat Jairus se dogtertjie oorlede is. Daar het al roubeklaers by die huis opgedaag soos die gebruik in daardie tyd was. As Gestuurde van God openbaar Jesus dat Hy selfs mag oor die dood het. Ook hierdie dogtertjie word weer in haar huisgesin opgeneem - uitgebeeld deur Jesus se bevel om aan haar iets te gee om te eet.

Met albei genesingswonders word iemand nie net gesond gemaak nie, maar Jesus plaas hulle op so 'n wyse weer terug in die samelewing dat hulle sinvol kan funksioneer. Raak ons nog mense aan? Trek ons nog medegelowiges binne die grense van ons bestaan in sodat hulle sinvol kan funksioneer? Dink aan hulle wat hartseer is en stukkend gelaat is deur die lewe, hulle wat eenzaam is, diegene wat moed verloor het, diegene wat hunker na God en die sin van die lewe.

11 Februarie

'n Weduwee se seun lewe!

Lukas 7: 11-17

Nain is geleë aan die noordelike hang van Taborberg naby Sunem waar Elisa in 2 Konings ook 'n dooie opgewek het. By die ingang van hierdie dorp ontmoet Jesus en sy gevolg 'n begrafnisstoet. Omdat hierdie vrou 'n weduwee was, was sy geheel en al aangewese op haar enigste seun wat sy pas aan die dood afgestaan het. In die afwesigheid van haar man, was hierdie seun haar enigste beskermmer en sosiale sekuriteit. As 'n ander familielid nie in staat sou wees om haar te help nie, sou haar toekoms duister gewees het. Dit kon maklik gebeur het dat die samelewing haar uitbuit en dat sy later sal moet bedel vir kos.

Volgens die Joodse reinheidsreëls mag 'n dooie nie aangeraak word nie omdat dit 'n mens onrein sou maak. Maar Jesus breek deur hierdie grense, deur hierdie reinheidsreëls en raak aan die draagbaar. Hier ontmoet die Lewe (Jesus) en die dood mekaar. En waar God is, daar is hoop en lewe! Onder

die Jode was daar die spekulاسie dat die dood van 'n jong kind aan die sonde van sy ouers toegeskryf kan word. Jesus bevry die moeder van so 'n moontlike skuldgevoel as Hy haar seun aan haar teruggee (vers 15). Jesus laat nie slegs die wonder gebeur deurdat die seun weer lewe nie, maar ook die moeder se plek in die gemeenskap word hergebore. Haar sekuriteit, haar enigste seun word aan haar teruggegee, sodat hy vir haar kan sorg. Ook die moeder word herstel tot so 'n posisie in die samelewing waar sy versorg kan word.

Is ons bereid om, indien die evangelie dit van ons vereis, deur die grense en reëls van ons tyd te breek ter wille van God se koninkryk? Is ons bereid om onrein te word ten einde iemand binne die samelewingstrukture terug te plaas. Vers 17 lees: *Die berig oor wat Hy (Jesus) gedoen het, het deur die hele Joodse land en die omliggende gebied versprei.* Ons kan begin deur die gebeure op Golgota binne ons eie kring van die samelewing te versprei. Hoe? Deur die wyse waarop ons as kinders van God met en van mekaar praat, en die wyse waarop ons vandag werksaam was of nog gaan wees.

12 Februarie

Lasarus

Johannes 11: 1-7, 17-44

Die berig aangaande die opwekking van Lasarus neem 'n belangrike plek in die Evangelie van Johannes in. Tussendeur die opwekking van Lasarus deur Jesus berig die evangelie oor Jesus se lydensgebeure.

Betanië was sowat drie kilometer oos van Jerusalem geleë op pad na Jerigo toe. Maria en Marta het hulle na Jesus gewend toe Lasarus siek geword het. Maar Jesus is nie oorhaastig nie, want Hy sien in hierdie gebeure 'n geleentheid om die mag en heerlijkheid van God deur sy Seun sigbaar te maak. Toe Jesus in Betanië aankom, was Lasarus al vier dae in die graf. Volgens die Joodse geloof het die gees die liggaam na drie dae verlaat. Die evangelieskrywer beklemtoon dit dus: Lasarus was na vier dae onherroeplik dood!

Maria en Marta was albei bedroef, maar Jesus stel Marta gerus deur haar te verseker dat haar broer uit die dood sal opstaan. Marta verstaan egter nie presies wat Jesus bedoel nie. Sy meen dat Jesus se woorde verwys na die opstanding uit die dood op die laaste dag. Daarom stel Jesus sy woorde in die regte perspektief deur te sê: *Ek is die opstanding en die lewe. Wie in My glo, sal lewe, al sterwe hy ook....*

Johannes 11 vertel van 'n nuwe begin wat God deur Jesus met hierdie won-

derwerk aan die gang sit. In die nuwe begin is selfs die mag van die dood aan die heerskappy van God onderwerp. Hierdie belangrike wonderwerk wys voortoe, na 'n ander wonderwerk. Want met die opwekking van Lasarus kan ons nie anders as om in die rigting van Jesus se opstanding uit die dood te kyk en daarom ook na ons nuwe lewe in Hom nie. Intussen het die opwekking van Lasarus die eenaardige gevolg - Jesus moet doodgemaak word (Joh 11: 53).

Hierdie verhaal vertel wel hoe die dood in Lasarus se geval oorwin is, en daarmee word die oorwinning oor die dood vir alle gelowiges in die vooruit-sig gestel. Maar dit ontken nie die realiteit van die dood en die menslike hartseer nie. Selfs Jesus se gemoed het vol geskiet. Hy huil self en toe Hy by die graf aankom, het sy emosies weer die oorhand gekry. Uit hierdie gebeure is dit duidelik dat Jesus goddelike medelye het met ons menslike toestand van seerkry en stukkend-wees. Dit troos ons, want die Opstanding en die Lewe staan langs ons in ons hartseer. Daarom kan ons reeds nou ten volle lewe; ons wat onwrikbaar glo in die Opstanding en die Lewe!

13 Februarie

Die gelykenis van die saaiër

Markus 4: 1-9

Hoewel die gelykenis bekend staan as die gelykenis van die saaiër, val die klem miskien veel eerder op die vier verskillende soorte grond waarin die saad geval het. Die verskillende grondsoorte verteenwoordig elkeen die reaksie van die mense met die hoor van die Woord.

Hierdie reaksie verduidelik eintlik die aard van die koninkryk van God. Die saad word oral gesaai. Die evangelie word oral en aan almal verkondig. Die reaksie van mense op die hoor van die Woord is egter verskillend. Party hoor, maar eintlik hoor hulle glad nie. Ander mense hoor, maar miskien omdat hulle 'n ander verwagting het, 'n meer selfgesentreerde verwagting, ver-vaag die belangstelling baie gou. Ander weer, hoor die Woord, ken selfs die Woord, maar die Woord maak geen impak op hulle lewens nie. 'n Laaste groep hoor en luister aandagtig na die Woord en leef in gehoorsaamheid aan die Woord. Hulle leef in 'n verhouding met God. God is hulle Vader en hulle is die kinders wat uit die hand van die Vader leef.

Niemand word dus uitgesluit uit die koninkryk van God nie. Oral word gesaai - aan almal word die Woord verkondig, maar almal reageer nie dieselfde nie. By sommige is daar 'n doofheid vir die Woord waardeur hulle hulleself uitsluit van die koninkryk van God.

Eintlik wys hierdie gelykenis op 'n eie verantwoordelikheid. Die gelykenis sê vir ons dat die koninkryk vir almal aangebied word - niemand word uitgesluit nie. Deur ons eie besluite en optredes sluit ons onself uit.

14 Februarie

*Laat God se liefde sigbaar word
in jou lewe*

Markus 4: 21-25

Hoe dikwels hanteer ons nie ons geloofsewe asof dit 'n persoonlike saak is nie. Dikwels hoor ons dan ook: *My verhouding met God is my saak* - so asof ons verhouding met God 'n saak is wat op 'n eiland in afsondering moet plaasvind.

Tog is dit noodsaaklik dat ons sal besef dat ons verhouding met God ons ook in verhouding met mense plaas. As God in sy groot liefde uitreik na mense wat nie daarna uitsien om met Hom versoen te word nie - en as Hy ons tot sy kinders maak deur die verlossing in Jesus Christus, dan vind ons in sy liefde die motivering om Hom lief te hê. Daarmee saam moet ons ook sê dat in sy liefde vir almal, ons ook die motivering vind om liefde aan alle mense te bewys.

My verhouding met God kan dus nooit iets wees wat in 'n eensame hoekie - onder 'n emmer, tot volle wasdom kan kom nie. Ons verhouding met God kom eers tot volle werklikheid daar waar ons in die oopte, omring deur God se liefde vir alle mense, self ook uitreik om liefde aan alle mense te betoon.

As ons as beelddraers van God, God se liefde laat gestalte kry in ons lewe, is ons letterlik die lamp op die staander wat sigbaar is vir die wêreld. In ons lewe word die liefde van God dan ook vir alle mense sigbaar.

15 Februarie

Die genesing van die offisier se slaaf

Lukas 7: 1-10

Here, moenie moeite doen nie, want ek is nie werd dat U onder my dak inkom nie. Agter hierdie woorde lê daar 'n verstaan van wie Jesus werklik is. Hierdie offisier het besef dat Hy 'n gesagsfiguur is. Eintlik is die offisier besig met 'n belydenis. Hy erken nie alleen sy eie sondigheid en kleinheid nie, maar hy bely ook die almag van God. As die offisier in 'n boodskap aan Jesus laat weet: *Sê maar net 'n woord, en my slaaf is gesond*, is dit 'n uitdrukking van sy geloof en sy totale onderwerping aan God. Hy besef dat Jesus se woorde meer is as mensewoorde. Slegs 'n woord op 'n afstand is genoeg om 'n persoon gesond te maak.

Sy teenwoordigheid is nie nodig nie, slegs 'n woord, en die slaaf sal gesond word. Miskien is dit die kern van die verhaal. Al is God nie sigbaar teenwoordig nie, beteken dit nie dat God afwesig is nie. Ook ons geloof is nie afhanklik van die sigbare teenwoordigheid van God nie. Ons geloof is eintlik gegrond in dit wat ons van God leer. Sy almag, wat eintlik ook sy liefde is, verander ons lewens van 'n lewe los van God in 'n lewe naby God as kind van God.

God is dus altyd teenwoordig in elke situasie waarin ons ons ook in die lewe mag bevind. Daarom is ons nooit alleen in ons nood nie. Daarom kan ons ook enige tyd met God praat en met dieselfde vertroue as die offisier weet dat al is God nie fisies teenwoordig nie, ons op sy ondersteuning en bystand kan staatmaak.

16 Februarie

Deur geloof....

Lukas 8: 40-56

Sensasioneel - die enkele woord beskryf waarskynlik hierdie gelykenis die beste. Al lyk dit of die belangrikste element van die verhaal die genesing van die vrou en die opwekking van die dogtertjie van Jairo is, moet ons tog oppas dat ons nie so vasgevang word deur hierdie sigbare wonders nie, dat ons dink dat hierdie gedeelte net ten doel het om vir ons te vertel van die wonderwerke wat Jesus op aarde gedoen het.

Eintlik het die twee wonderwerke een sentrale tema. *Glo en jy sal gered word*. Wanneer Jairo op sy knieë voor Jesus val, plaas hy homself met sy nood totaal in die hand van Jesus. Sy optrede getuig van sy geloof in God. En die vrou wat 12 jaar aan bloedvloeiing gely het, se optrede getuig ook van 'n onwrikbare geloof. As sy net aan die soom van sy kleed kan raak, sal daar vir haar genesing wees. Ons ken die einde van die twee gelykenisse - die vrou het gesond geword en die dogter van Jairo is opgewek.

Die optrede van Jairo en die vrou getuig nie net van hulle geloof in die liefdevolle God nie - ook Jesus se woorde aan hulle beklemtoon die belangrikheid van hulle geloof. Vir die vrou sê hy: *Dogter, jou geloof het jou gered*. Aan Jairo sê Hy: *Glo net en jy sal gered word*.

Beide hierdie verhale verkondig dus dieselfde boodskap. Deur geloof is daar redding. Dit is egter ook belangrik om daarop te let dat die geloof op sigself nie die redding skenk nie. Jesus gee die redding, maar deur die geloof ontvang ons die redding wat Jesus gee.

Jesus se bergpreek (ook bergrede, bergpredikasie, saligsprekinge) is, soos die tien gebooue, een van die bekendste gedeeltes in die Bybel. Hierdie bergpreek van Jesus kan op verskillende maniere (ook verkeerd) verstaan word. Dink 'n bietjie na oor die volgende dinge en praat daaroor:

Verkeerstekens: Die bergpreek is baie meer as basiese morele aanwysings wat ons, soos verkeerstekens, behoort te gehoorsaam om 'n ongeluk te voorkom.

Toekomsmusik: Die bergpreek is nie net op die lewe van die toekomstige eeu gefokus nie. Dit het alles te doen met ons Christelike (geloofs-) lewe van vandag, hier en nou.

Doodsvonnis: Die bergpreek spreek nie die doodvonnis oor ons uit omdat ons nie streng volgens die wet van God kan lewe nie, maar dien as interpretasie van die nuwe wet wat ons ons sonde laat besef en ons gereed maak om die genade van God te ontvang.

Polisiewette: Baie mense sien die bergpreek as die rigiede voorskrifte vir die burgers van God se koninkryk wat selfs strenger en meer onpersoonlik kan word as die wet van Moses.

Die waarheid is dat die bergpreek ons wil leer met watter unieke gesindheid en houding die kind van God te alle tye moet leef. Ons kan ook sê dat die bergpreek 'n grondwet is wat beskryf hoe mense se lewe en hulle saamwees onder die genadige heerskappy van God daar behoort uit te sien. In hierdie kort preek leer ons wat dit beteken om waarlik 'n navolger van ons Here Jesus te wees en so God se radikale grondwet vir ons daadwerklik uit te leef.

Die Griekse woord *makarios*, verwys na mense wat gelukgewens moet word of wat welaf of gelukkig is. Dit beteken egter nie dat hulle gelukkig is omdat hulle baie aardse besittings het of vooruitstrewend en vernaam is nie. Dit beteken wel dat hulle gelukkig is omdat hulle gesindheid en lewenshouding die regte verhouding met God uitdruk. Iemand het gesê dat ons die agt saligsprekinge eerder moet sien as agt ontplooiings van die ware liefde. Vir die gelowige enkeling en gesin moet dit altyd 'n vreugdevolle uitroep en 'n entoesiastiese verklaring wees van: hoe gelukkig is ek/ons nie!

Waarom is ons so gelukkig? Omdat ons besef dat ons arm is, nie in materiële

le sin nie, maar arm vanweë ons sonde en ellende. Hierdie vorm van armoe-
de laat ons elke dag van ons lewe besef watter groot behoefte ons aan God
en sy genade en liefde het. Eers wanneer ons dit besef, verstaan ons iets van
ons totale afhanklikheid van God. Ons kom staan in ons radeloosheid voor
God met ons hande wat leeg is. Ons het niks om aan God te bied nie, behal-
we die erkenning en belydenis van ons sonde en ellende. Terselfdertyd steek
ons ons leë hande na God uit in die verwagting dat Hy ons harte met geloof,
hoop en liefde sal vul om daarmee nie net ons eie lewens te verryk nie, maar
ook dié van almal om ons. Voordat dit egter kan gebeur, moet ons toelaat
dat God deur die werking van sy Gees ons eie gees verander, dit nuut maak,
deur sy Woord te hoor, te verstaan en veral te glo. Wanneer dit gebeur,
ontvang ons God se koninkryk as 'n staat van vrede, volheid, geregtigheid
en oorfloed. (Lees ook Jes 42, 49, 51 en 65: 17-25).

19 Februarie

Geregtigheid

Matteus 5: 1-12 veral vers 7

Mense wat honger is en dors het, het net een begeerte: al hulle aandag en
energie is daarop gefokus om kos en water te vind. Die behoefte aan oorle-
wing is so groot dat hulle allé ander belange sal laat vaar net om die mees
basiese menslike behoeftes te bevredig. Jesus sê burgers van die koninkryk
van God is mense wat net so 'n intense behoefte na geregtigheid het. Hulle
het, met ander woorde, 'n diepe en intense verlange en behoefte om God
te ken en God se bedoeling met hulle en die wêreld tot stand te bring.
Geregtigheid beteken dat 'n mens op elke gebied van jou lewe daarna sal
streef om God se wil te doen - om teenoor God en teenoor mekaar reg te
lewe. Dit sluit ons persoonlike lewe in, maar ook die samelewing waarin ons
ons bevind. Ons geestelike behoefte is dat God se wil op elke lewensterrein
sal geskied. So word ons tot berou beweeg oor ons eie ongeregtigheid, maar
ook tot berou oor die ongeregtigheid wat daar rondom ons in die samele-
wing is.

As gelowiges weet ons dat God se wil en geregtigheid uiteindelik hier op
aarde sal triomfeer (oorwin), want God is geregtigheid. Elkeen van ons wat
na ware geregtigheid in sy eie lewe en rondom ons soek, kan met sekerheid
weet dat dit eendag op God se tyd ten volle tot stand sal kom. Dit hef egter
nie ons verantwoordelikheid op om nou reeds reg en geregtigheid hier op
aarde te laat geskied nie. Dit geld ons persoonlike, gesins- en alle ander ter-
reine van lewe.

In die wêreld en ook in ons vaderland word baie van waarheid en versoening gemaak. Die klem val ongelukkig hoofsaaklik op wêreldse vrede. Die kind van God streef egter 'n ander vrede na, naamlik die vrede van God in en deur mense. Elke Christen is geroep om hierdie vrede na te jaag in hom-/haarself en by ander mense. Dit moet nie net op persoonlike vlak gebeur nie, maar ook op sosiale en elke ander vlak van die samelewing. Om vrede te maak, beteken nie dat 'n mens bloot konflik vermy of van geweld gebruik maak om vrede af te dwing nie. Nee, om 'n vredemaker te wees, beteken om rondom jou, in jou huis, tussen jou vriende, oral en altyd werklike versoening van hart tot hart, van persoon tot persoon, te bewerkstellig.

Vrede, soos ons dit in die Bybel aantref, is nie net om vyandighede te staak nie, maar om aktief vriendskaplike verhoudings te sluit. Dit vereis dat ons alle oorsake van rusie en vervreemding tussen mense sal probeer uitroei, dat ons woorde en daade van so 'n aard sal wees dat ons ander daarmee sal nadertrek en nie wegstoot of stamp nie. Natuurlik vra dit 'n prys - wat het dit Christus nie gekos om vrede tussen God en ons te bewerk nie - 'n wrede kruisdood! Naas die prys wat ons soms moet betaal, is daar egter ook die vooruitsig om kinders van God genoem te word en só iets van God se wese te vertoon. God is immers self die gewer van ware vrede en versoening.

In ons Skrifgedeelte sien ons dat dit oor die nuwe identiteit handel wat gelowiges van die Here af ontvang het: *Julle is....* Hierdie gelowiges is nie meer soos hulle vroeër was nie. Hulle het as 't ware 'n nuwe naam gekry: kind van God. Hierdie nuwe identiteit vra dan 'n sekere manier van optrede, met ander woorde dit vra dat Christene, volgelingen van die Here op 'n sekere manier sal lewe, dat deur my lewe my belydenis as Christen bevestig sal word.

In die gedeelte word aan gelowiges die opdrag gegee dat God verheerlik moet word (vers 16). Te dikwels sien ons in vandag se lewe dat elkeen net vir homself leef. Min mense besef dat die belangrikste saak waaroor ons hele lewe gaan, eintlik is om God te verheerlik. Waar gelowiges elke dag in die wêreld lewe, vra geloof van ons om so op te tree dat dit ander mense sal aanspreek. Dit word baie mooi gestel in vers 16: *...dat hulle julle goeie wer-*

ke kan sien en julle Vader wat in die hemel is, verheerlik. Natuurlik beïndruk ons goeie werke nie vir God nie. Ons verdien nie elke dag punte by Hom nie, maar deur reg te lewe tussen ander mense, spreek dit hulle aan, is dit vir hulle 'n voorbeeld en sien hulle hoe die Here ook in en deur mense werk. Interessant is dat die fokus hier nie op die gelowige of sy goeie dade val nie, maar eerder die gevolg daarvan, naamlik dat alles tot die eer van God lei.

Kom ons wees nie net vandag nie, maar elke dag sensitief oor die uitwerking van ons optrede voor mense. Ons is kinders van God, en daarom moet ons so optree, praat en leef voor ander mense dat hulle iets van die werk van Here in ons sal sien en so Hom sal verheerlik.

22 Februarie

Kerk en wêreld

Matteus 5: 13-16

Wat is die verhouding van die kerk ten opsigte van die wêreld? Dit is duidelik dat 'n gelowige nie van die wêreld kan wees nie (humanisme), nog is hy bo die wêreld, buite of langs die wêreld (soos in 'n klooster of 'n ghetto) of selfs teen die wêreld.

In gister se oordenking het ons gesien dat ons anders as die wêreld moet wees. Tog beteken dit nie dat ons ander mense moet vermy of dat ons nou beter as hulle is nie. Ons lewe immers in die wêreld, maar dan ook op die wêreld gerig. Dit is waartoe die Here ons roep. As gelowiges kan ons nie op onself gerig wees nie. Dit is so belangrik om dit reg te verstaan, want 'n kerk en 'n gelowige wat nie op die wêreld gerig is nie, is besig om ontrou te wees aan sy of haar identiteit en roeping.

Hoe moet dit gebeur? Die drie-beelde van sout, lig en 'n stad word gebruik om dit mee te verduidelik. In hierdie beelde gaan dit nie om iets wat bereik moet word nie. Dit is nie 'n nuwe manier om die Here te beïndruk nie. Dit beteken nie dat elkeen moet strewende om eendag die sout of 'n lig te wees nie. Hier gaan dit om 'n toestand, 'n status of selfs 'n nuwe identiteit wat hierdie volgelingen van Jesus reeds gekry het. Luister mooi na wat ons teksgedeelte sê: Dit sê *nie dat julle die sout moet word nie of eendag is julle almal die lig vir die wêreld* nie. Hierdie mense is dit reeds. Gelowiges het reeds die opdrag om 'n verskil aan die wêreld te maak; soos wat sout, lig en 'n stad 'n invloed op hulle omgewing het. Mag die Here ons gebruik om ook so 'n verskil te maak aan almal met wie ons te doen kry.

Aan wie word hierdie bevel gegee om sout, lig en 'n stad te wees? Die *julle* waarvan ons in vers 13 lees, is dieselfde mense wat aan Jesus se voete kom sit het toe hy begin preek het (lees weer Matt 4: 23-25). Dit is nie net die dissipels nie, maar ook die veragtes, die armes, die vervolgdes, die siekes, die barmhartiges, die vredemakers van wie ons in die saligsprekinge hoor. Dit is verbasend dat juis hierdie mense wat op die rand van die samelewing geleef het, die stukkende mense, nou die sout van die aarde genoem word. Dit is juis die mense wat besef dat hulle niks het waarop hulle kan roem nie. Hulle vind 'n nuwe identiteit, hulle vind 'n nuwe opdrag. Wat 'n ommekeer vind hier plaas, veral in 'n wêreld wat so magsbehep en statusbewus is.

Nou word hierdie mense met die sout van die aarde, die lig en 'n stad op 'n berg vergelyk. Hier gaan dit nie soseer oor al die gebruike van sout, lig en 'n stad nie, maar eerder oor die funksie wat elkeen vervul - dit wat hierdie drie sake gemeenskaplik deel. Nou sou ons kon vra wat is dit wat hierdie drie dinge, naamlik sout, lig en 'n stad met mekaar in gemeen het?

Dit is hulle werking na buite toe. So wil die teks dan juis die klem plaas op die inwerking en uitwerking van hierdie drie sake op hulle omgewing, naamlik die sout op die aarde (vers 12), die lig op die wêreld (vers 13) en die stad op mense (vers 14). Ons kan eintlik sê dat aarde, wêreld en mense 'n metafoor of simbool is van die Godvervreemde wêreld, 'n wêreld wat God nie ken nie. Dit is 'n wêreld wat onwetend smag na God, wat gereed en honger is vir die ingrype van God, honger is vir die evangelie.

En dit is die opdrag van Christen-wees, dissipel-wees: om deel te wees van 'n kragtige uitgaande beweging. Meer nog, 'n verkondiging aan die mense, die wêreld in woord en daad, dat God vir hulle lief is en sy Seun vir hulle gestuur het.

Hoe is dit moontlik dat ons as gelowiges 'n verskil in hierdie wêreld kan maak? Die enigste rede hoekom dit moontlik is, is omdat Jesus Christus agter alles staan. Hy is die Heerser, Hy is die Een wat die mag oor alles en almal het (Matt 28: 20). Die waarborg vir sukses lê nie by ons en ons planne-tjies nie. Alles is moontlik omdat God sy Seun gestuur het. Deurdat God sy

Seun gestuur het, is die deure oopgemaak vir die verspreiding van die evangelie. In die sending van God se Seun na die aarde toe lê ook ons opdrag van *om gestuur te wees*, want ook ons het die opdrag om te verkondig. Omdat ons Christene is, dissipels is, word die taak ook aan ons opgelê om Jesus se verkondigingswerk, die boodskap van God se liefde, voort te sit.

Die essensie van kerk-wees is dus om gestuur te wees. 'n Kerk wat nie in woord en daad die evangelie verkondig nie, is nie meer kerk nie. Dit is wanneer sout nie meer sout is nie. Dit is wanneer sout sy eienskappe as sout verloor het.

In die geskiedenis van die kerk is dit merkwaardig hoe die Here eenvoudige en doodgewone mense, ja selfs mense met ernstige tekortkominge, gebruik het om sy werk te doen. Dink daaraan: die goeie nuus het ons bereik en ons glo vandag omdat God deur 'n klein groepie gewone mense gewerk het. Deur 'n handjievol mense het God deur sy Gees die ganse wêreld verander. Mag ek nooit wegstroom of verskonings maak as die Here my 'n opdrag gee en my wil gebruik nie.

25 Februarie

Die vervulling van die wet

Matteus 5: 17-20

Dit sou waarskynlik vir ons as gelowiges baie makliker gewees het as ons geloofslewe deur 'n klomp wette en reëls bestuur moes gewees het. Elke handeling en elke situasie gebeur volgens die voorskrif daarvoor - daar is nie onsekerheid oor wat reg en wat verkeerd is nie. Dit klink maklik en nie veel inspanning is nodig daarvoor nie. Die Fariseërs het in die tyd van Jesus die mense juis so geleer. As jy volgens die tradisie van reëls en wette leef, dan was jy 'n vroom en getroue lid van God se volk. En vir elke situasie waarvoor daar nog nie 'n reël geskryf is nie, was daar 'n leermeester om te vra.

Die Fariseërs self is juis die beste voorbeeld daarvan dat hulle sisteem nie gewerk het nie. Hulle was so gesteld daarop om uiterlik rein te wees en hoë aansien by mense te geniet, terwyl hulle gesindheid verrot was en hulle eintlik liefdeloos geleef het. Hulle reëls het dié mense wat die genade van God juis nodig gehad het, uitgesluit van die tempel. Hulle het diegene wat volgens hulle reëls nie rein genoeg was nie, uit die stede verdryf, uit die tempel en onder hulle volksgenote uit.

Jesus Christus het met die bergrede in Matteus 5-7 die grondwet van die koninkryk vir ons kom neerlê. In die koninkryk geld menslike wette en reëls

nie meer nie. In die koninkryk word dit juis omvergewerp omdat die koninkryk gevestig is op die liefde van God vir alle mense. Jesus lê veral een beginsel neer wat alle menslike aansien en belang tot niet maak - hulle wat eerste wil wees, sal laaste wees en hulle wat laaste is, sal eerste wees.

Christus het inderdaad nie die wet van God ongeldig gemaak nie. Hy het die regte inhoud en betekenis daaraan kom gee. Dit gaan vir Hom nie daaroor dat die presiese letter van die wet in sy uiterste konsekwensie nagekom moet word nie. Dit gaan daaroor dat ons in liefde gehoorsaam sal wees aan wat God van ons vra. Dit vra van ons om met die gesindheid te leef wat pas by die koninkryk van die hemel. 'n Gesindheid waarin ons bereid is om in gehoorsaamheid te leef en in nederigheid te buig voor die Here.

Die opdrag wat Christus vir ons hier gee, vra baie meer van ons as wat 'n uiterlike lewe volgens die wet sou vra. Dit vra van ons om dankbaar te antwoord op God se genade in ons lewe. Dit vra van ons om God se liefde sigbaar na ander uit te leef sodat hulle iets van God se genade sal leer ken. Dit vra van ons om die koninkryk bo ons eie aansien en belange te stel. Mag die Here gee dat ons iets van die wonder van God se liefde vir ons sigbaar sal laat word in ons gesindheid en ons optrede teenoor ander mense.

26 Februarie

Vergelding

Matteus 5: 38-42

Die mens se natuurlikste reaksie in 'n noodsituasie is gewoonlik om te veg of te vlug. Dit is eers as jy jou in werklike nood bevind, dat jy regtig uitvind hoe jy reageer en skok verwerk. Deesdae is dit 'n baie bekende ervaring dat mense hulle in gevaarlike en angswekkende situasies soos skakings, moord en roof bevind. Die skok en die geweld van sulke gebeure bly baie lank by 'n mens. Jy vergeet die onreg, die skok en pyn wat daarmee gepaard gaan, nie gou nie. Die persoon bevind hom of haar dan gewoonlik in 'n worstelstryd om nie die een wat dit aan hom/haar gedoen het, te verwens of te haat nie.

Ons voel dan baie gemaklik met die Ou-Testamentiese uitspraak - *'n oog vir 'n oog en 'n tand vir 'n tand*. Dit is die natuurlikste menslike reaksie om na vergelding te vra, om te vra dat die straf gelyk aan die oortreding moet wees. Maar juis dan kan ons nie anders as om na Jesus Christus se woorde te luister nie. Ons moet na Hom kyk wat liefde tot in sy uiterste konsekwensie vir ons kom uitleef en voorleef het. Hy het aan die wette wat die mense van sy tyd so maklik misbruik het om hulle wraak uit te leef en hulle pyn te

wreek, nuwe betekenis kom gee. Binne die raamwerk van God se liefde en genade praat Hy van vergifnis en genade.

Wie sal die ander wang draai as jy geklap word? Christus het stilgebly toe Hy verneder, geslaan en gekruisig is. Hy het gebed vir diegene wat dit aan Hom gedoen het. Hy het hulle vergewe en God se genade aan hulle beloof. Christus het ons kom leer hoe God se liefde lyk. 'n Liefde wat vergewe al het God genoeg rede om sy skepping tot niet te maak as gevolg van ons sonde. 'n Liefde waarin Hy sy lewe opoffer vir sondaars wat dit nie verdien nie. Christus, wat hierdie liefde na ons toe gebring het, kan dan van ons vra om sy liefde te leef.

Dit vra van ons om die Here as Regter oor alle mense te bely en nie self na vergelding te soek nie. Dit vra dat ons sal aanvaar dat gesag van die Here kom en dat Hy aan die gesag van mense grense en perke stel. Hy vra orde en geregtigheid van hulle wat regeer en oor ander aangestel is. Natuurlik het ons die reg om teenoor onreg en geweld te protesteer en God se wil daaroor te verkondig. Maar die Here het vir ons ook die sterkste wapen in die stryd teen onreg gegee, naamlik gebed. Laat ons gereeld bid vir elkeen in nood; vir hulle wat die verantwoordelikheid dra vir ons veiligheid en om orde te handhaaf. Laat ons ook vir hulle bid wat argeloos onreg en geweld pleeg - dat hulle langs die pad die genade en vergifnis van God mag ontdek wat hulle lewens kan verander.

27 Februarie

Om waarlik lief te hê

Matteus 5: 43-48

Vandag geld die reël: *'n oog vir 'n oog en 'n tand vir 'n tand*. As iemand iets aan my doen, doen ek dieselfde aan hom. Ons lewe word gekenmerk deur mense wat verkeerd optree en dikwels nie gestraf word nie. Geen wonder dat vergelding en wraak aan die orde van die dag is nie.

Wat vra die liefde van God vir ons? Wat is die implikasie van sy liefde en ons wederliefde? In ons Skrifgedeelte vind daar 'n ommekeer van tradisionele opinies en waardes plaas. Ons lees in vers 43-44: *Julle het gehoor dat daar gesê is: 'Jou naaste moet jy liefhê en jou vyand moet jy haat.'* Maar Ek sê vir julle: *Julle moet julle vyande liefhê, en julle moet bid vir dié wat vir julle vervolg....* Jesus spreek die tradisionele opinies, reëls en wette wat mense vir hulleself opstel, aan. Jesus wys duidelik dat Hy groter as die tradisionele wysheid van mense is. Hy is die vervolmaking van die wet. Hier in die bergpredikasia verkondig Hy aan die mensdom waaroor die wet eintlik gaan.

Nou wie is hierdie vyand waarvan Jesus praat? Dit is enige moontlike vyand wat teen my en teen ander mense verkeerd opgetree het. En die opdrag aan die gelowiges is: *Julle moet julle vyand liefhê*. Die opdrag is nie: *Moenie jou vyand haat nie!* Maar: *Jy moet jou vyand liefhê!* En daarby ook nog vir hom bid. Met ander woorde, om van God te vra om sy genade ook oor hulle te giet en hulle tot ander insigte te bring.

Vyandsliefde is juis die radikale uitleef van naasteliefde. Naasteliefde is maklik as dit gerig is tot die mense wat soos ek dink, voel en glo. Maar dit word eers werklik naasteliefde wanneer ek geleer het om my vyand, hulle wat my te na kom, lief te hê. Aan die kruis leef Jesus dit wat Hy ander beveel het om te doen wanneer Hy bid: *Vader vergewe hulle, want hulle weet nie wat hulle doen nie*. Dit bid Hy terwyl hulle die spykers deur sy liggaam slaan. As ons iets van hierdie vergewende liefde van Jesus verstaan, sal ons eie wêreld soveel anders wees. Dan sal daar nie meer plek wees vir wraak nie, maar sal ware liefde eerder die reël van elke dag wees.

28 Februarie

Liefde maak nie somme nie

Matteus 5: 43-48

Ware liefde vra die regte gesindheid én optrede teenoor die ander party, waar die ek-gesentreerde lewe vervang word met 'n God-gesentreerde lewe en daarom ook 'n ander-gesentreerde lewe. Dit is nie die liefde wat onder die heidene of selfs binne 'n familie aangetref word nie, want daardie mense gee om vir diegene wat vir hulle omgee. Dit is ook nie die liefde soos dit met die Fariseërs die geval was nie: koel, klinies en berekend. Dit is 'n liefde wat nie vrae of belonings vra nie, maar onvoorwaardelik doen.

Wat is die rede hoekom Christene só moet liefhê? Want God het ons só liefgehad. Ons is verlos van sonde en daarom nie meer vyande van God nie, maar kinders van God. Die bergrede staan immers in verband met 'n ander berg, naamlik Golgota. Jesus sterf aan 'n kruis om vir ons ware liefde te wys, daarom mag Hy ons oproep om God se liefde te beleef, maar dit self ook uit te leef. Ons liefde is ons antwoord op God se liefde. Vers 45 leer ons dat ons houding teenoor die vyand nie net 'n aanduiding van my naasteliefde is nie, maar van my verhouding tot God. Liefde is nie filantropiese liefde nie, met ander woorde, liefde, maar net ter wille van ander mense nie. Al ons liefde tot ander mense is eintlik tot God gerig, ons dankbare antwoord op wat Hy gedoen het. Dit is die toetssteen van ware liefde.

Nou hoe is 'n kind van God? 'n Kind van God aard na sy hemelse Vader. Hy is dus eenders as God, maar ook anders as die tollenaars en heidene (die wêreld). In vers 46 en 47 lees ons: *As julle net dié liefhet wat vir julle liefhet, watter loon kan julle dan nog verwag?* Maak die tollenaars nie ook maar so nie? En as julle net julle broers groet, wat doen julle meer as ander? Maak die heidene nie ook net so nie?

Tollenaars is hulle wat die wet van God nie ken en hulle lewe nie daardeur bepaal nie. Heidene sal dan die mense wees wat die wet van God nie ken nie, en daarom ook niks daarvan weet nie. Die maatstaf vir 'n dissipel is nie om 'n goeie tollenaar of heiden te wees nie, selfs nie 'n goeie skrifgeleerde of Fariseër nie. Nee, die dissipel se getrouheid moet meer as dit inhou. Laat ons dit waag om soos God lief te hê.

1 Maart

Vergewing bring genesing

Matteus 5: 43-48

Hierdie ware liefde is nie 'n ideaal waarna ons moet streef nie, dit is 'n opdrag. In die navolging van Jesus Christus, in dissipelskap, word die onmoontlike moontlik, word liefde gegee aan die wat jou haat, word geseën waar daar gevloek word. Daarom is daar nie plek vir vergeldingsdenke of die koestering van haat en geweld nie. Ons hemelse Vader is heilig en volmaak in sy liefde. God se liefde deurbreek alle grense en persone, selfs die grense van die grootste sondes. Dit moet ook waar wees van sy kinders. Dus moet ons ook heilig en volmaak in ons liefde wees, moet ons ook vergewe soos God ons vergewe het. Gaan lees gerus weer Matteus 18: 21-35.

Deur vergewing kom genesing. Wanneer ons nie vergewe nie, word ons gevangenes - mense wat elke dag in voetboeie leef. Wanneer ons nie vergeef nie, ruk dit die lewe uit ons harte uit. Maar vergifnis bring bevryding, dit laat my weer in volheid leef. Dit help nie net die ander party om weer liefde, aanvaarding en genesing te ervaar nie, maar dit genees my ook. Dit gee weer sin en betekenis aan my lewe. Dit is maar onlangs dat sielkundiges weer die eeue-oue waarheid ontdek het van hoe belangrik dit is om te vergewe. Op 'n onverklaarbare manier gebeur dit dat, wanneer ons iemand anders vergeewe, my eie seer en wonde gesond word.

Laat ons dit in gedagte hou as ons ons in 'n situasie sou bevind waarin naasteliefde, of selfs vyandsliefde, en vergifnis van ons gevra word.

'n Mens hoor deesdae te dikwels van mense wat onder voorwendsel van Christenskap ander mense beroof en bedrieg. Mense in die besigheidswêreld en in die openbare oog gee voor om vroom en beginselvas te wees. Maar na 'n rukkie kom die mense wat hulle vertrou het met geld, beleggings en beplanning, met 'n skok agter dat hulle bedrieg is. Skynheiligheid was nog altyd een van die beste verkoopstegnieke waaroor mense beskik.

Christus raak baie prakties hier as Hy waarsku teen hierdie praktyk wat ook in sy dag goed bekend was. Die hoë sosiale kringe van sy dag het bestaan uit die godsdienstige leiers van die dag en almal wat hulle guns geniet het. Die leiers veral was baie gesteld op hulle aansien en eer in die gemeenskap. Soos Christus ook hier uitwys, het hulle waarskynlik alles wat hulle in die openbaar gedoen het, vir erkenning gedoen. Oënskynlik was dit baie edele daade, maar die motief en die gesindheid daaragter was selfsug. Dit het gegaan om eie eer en erkenning.

Weereens herinner Jesus Christus ons daaraan dat ons die dinge van die koninkryk bo eie belang, eer en erkenning moet stel. Ons wat die genade van God in oorvloed ontvang terwyl ons dit nie verdien nie, het die grootste rede om hierdie genade teenoor ander uit te leef.

Ons is so bang dat ons van skynheiligheid beskuldig sal word. Niemand moet tog dink dat ek met geloof te koop loop nie. Daarom is ons huiwerig om regtig self by barmhartigheidsaksies betrokke te raak. Die Woord verseker ons hier dat as ons dit met die regte gesindheid doen, ons nie skynheilig sal voorkom nie. Langs die pad ontdek 'n mens dat jy eintlik baie meer ontvang en verryk word as wat jy regtig gee en doen.

Ons is ook so bang om regtig prakties met barmhartigheid en hulpverlening besig te wees. Ons wil tog ook so graag self bepaal wie regtig kwalifiseer om deur ons gehelp te word. Ek, wat dit nie verdien nie, ontvang genade, hoekom sal ek huiwer om my hande na ander uit te steek? Natuurlik sluit dit nooit goeie beplanning en gesonde verstand uit nie. Die Here stuur ons om in hierdie wêreld sy hande en voete te wees wat sy sorg en liefde na ander uitdra. Daarom mag ons eie vrese en vooroordele ons nie verhinder om te gaan wees en te gaan doen wat die Here van ons verwag en aan ons opdra om te doen nie.

Mag die Here ons die vrymoedigheid en die oortuiging gee om bruikbare instrumente in sy hande te wees. Mag Hy ons leer dat daar aan sy liefde vir mense nie grense is nie.

Die treffendste getuienis wat 'n gelowige kan lewer, lê baie keer nie in die woorde wat ons sê nie, maar in die manier waarop ons gebeure hanteer en oorleef. Die aangrypendste getuienis van God se genade kom van 'n mens wat in sy moeilikste oomblik sy hand uitgesteek het en besef het dat God nog altyd daar is. Hy het nie sy rug op my gedraai of my verlaat nie. Hy is daar! Die Woord leer ons juis dat dit geloof is om vas te hou aan die dinge wat ons nie kan sien nie. Dit wat voorhande is in ons wêreld en lewens, getuig baie keer eerder van swaarkry, pyn en ellende. Daarom vra mense baie keer: Maar waar is die Here dan; sien Hy nie ons nood raak nie? Maar die Woord wil ons leer om eerder met geloofsoë na ons wêreld en ons lewens te kyk. Dit is eers wanneer ons leer om met geloofsoë na dinge te kyk dat ons die Here se genade en nabyheid werklik kan sien.

Matteus gebruik hier die mooi beeld van 'n lig om hierdie waarheid vir ons te illustreer. Ons wat gewoon is aan elektriese lig in ons huise en buite in die straat, ken kwalik die donker waarvan Matteus hier praat. As kind onthou ek die vreeslike donkerte as die krag onderbreek was. 'n Kers se flou liggie was nie genoeg om jou te troos nie. Die donker waarvan hier gepraat word, is die donker van 'n mens wat dink dat hy of sy sonder die Here in die wêreld kan klaarkom. Dit is die mens wat dink dat hy of sy sonder die lig kan leef wat Jesus Christus in die wêreld ingebring het. Dit is die mens wat al die dinge in sy lewe aan sy eie vermoë en harde werk toeskryf of aan die noodlot as dit nie so positief is nie. Dit is die mens wat nie wil sien dat die Here in ons wêreld besig bly nie; dat die Here in ons lewens is en wil wees nie.

Geloof beteken dat ons ons geloofsoë op die Here gevestig sal hou; dat ons Hom sal vertrou met ons lewens. Geloof beteken dat ons die Here vertrou om deur sy Woord vir ons insig en wysheid te bring om ons geloof te versterk en ons lewens te bestendig ten spyte van enigiets wat met ons mag gebeur. Mag die Here inderdaad vir elkeen die insig gee om jou geloofsoë op Hom gevestig te hou sodat jy Hom met oorgawe kan dien.

In die voorgaande gedeelte is gehandel oor die gelowige en sy verhouding tot die Vader, wat alles in ons lewens bepaal. In Matteus 7 wil Christus ons

wys hoe ons voor die oë van ons hemelse Vader moet lewe. 'n Gelowige se lewe behels bepaalde verantwoordelikhede waarvoor ons ook aan ons hemelse Vader rekenskap sal moet gee.

Eerstens beveel Jesus ons nou: *Moenie oordeel nie....* By die lees hiervan kan ons maklik die fout maak om te dink dat ons daarvan onthef word om broederlike wagter oor mekaar te wees. Verre daarvandaan! Die kerk en elke gelowige moet alles beoordeel en vermaan indien ons sien dat die lewe van 'n lidmaat, 'n vriend, 'n kind of 'n medemens in stryd is met die Woord van God.

Wat bedoel Jesus dan met hierdie bevel? Hy verdoem alle liefdelose kritiek en elke neerhalende gesindheid teenoor ander se swakhede, want hy wat oor ander oordeel, doen dit hoofsaaklik oor twee redes. Een: Ons oordeel vanuit 'n gees vol eiegeregtigheid. Agter hierdie liefdelose oordeel skuil 'n gees van hoogmoed, meerderwaardigheid en hooghartigheid; 'n gees van ek is beter as ander mense. Twee: Om jou naaste se foute raak te sien, daarop te konsentreer, 'n oordeel daaroor uit te spreek, is 'n maklike manier om nie jou eie foute raak te sien nie, dit te verdoesel en jou blind te hou daarvoor.

As ons so oordeel, bepaal ons self die standaard waarmee ons eendag deur God geoordeel sal word. God sal dieselfde maatstaf vir ons gebreke aanlê as wat ons vir ander se dwalinge gebruik. As ons vir ons naaste se swakhede geen begrip toon nie, maar net onsimpatieke oordele daaroor uitspreek, sal God op dieselfde wyse oordeel oor ons tekortkominge en misstappe. Soos ons weiering om te vergewe, kan as 'n onbillike oordeel tussen ons en God staan. Daarom sê Jesus: *Moenie oordeel nie....*

In plaas van 'n eiegeregtige en liefdelose oordeel sê Jesus: Gaan wyslik om met jou oordeel en beoordeling van ander mense en hulle optredes. Moenie so optree dat onheilige en ongelowige mense (varke en honde) 'n rede kry om jou oordeel belaglik te maak en jou skade aan te doen nie. In die gees van Filippense 1: 9 sal ons kan sê: Laat ons liefde al hoe meer toeneem in begrip en fyn aanvoeling, sodat ons die dinge sal kan onderskei waarop dit werklik aankom.

5 Maart

Die gelowige en sy verantwoordelikhede
Bid

Matteus 7: 7-12

Jesus het ons nou 'n swaar opdrag gegee. Ons mag nie oordeel nie. Dalk moet ons sê: Ons mag nie skinder nie. Skinder is immers niks anders as om ander mense se swak punte en verkeerde optredes bloot te lê en dit te ver-

oordeel nie - natuurlik ten aanhore van soveel mense as waarvoor ek dit wil vertel.

Oordeel en skinder is 'n saak wat vir my 'n persoonlike lekkerkry gevoel gee. Deur ander mense se swakhede bloot te lê, sê ek sommer hoe sterk en goed en slim ek is. Daarmee saam gaan natuurlik 'n heerlike sensasie....

Jesus sê: Hou op daarmee! In plaas daarvan om te skinder, gebruik jou goeie oordeel om die saak van die evangelie en die geloof te dien.

Hoe op aarde gaan ek dit regkry? Vra, en soek die wysheid by julle Vader in die hemel. Met ander woorde, bid daarvoor. Julle Vader, ons God, sal dit vir ons moontlik maak om verantwoordelik in die geloof te lewe. Moenie altyd gebed wil gebruik om jou fisiese nood voor die Here te lê nie. Bid 'n slag vir geestelike verryking, vir 'n inniger geloofslewe, vir die durf en die ywer om God se wil te doen. Bid 'n slag vir jou naaste se belange en jou geestelike groei. Bid 'n slag om 'n instrument te wees wat gebruik kan word om die koninkryk van God te laat groei. Bid 'n slag vir eie nederigheid en vir die verwydering van die balk in my oog.

En wat 'n wonderlike loon wag daar op die gelowige wat ophou om te oordeel; wat met fyn aanvoeling en begrip evangelies en gelowig leef: Die ander mense hou ook op om oor my te oordeel en te skinder. Hulle doen aan my wat ek aan hulle doen.

6 Maart   *Die gelowige en sy verantwoordelikhede*   Matteus 7: 15-23
Onderskel tussen die geeste

Die geloofslewe is 'n lewe van stryd. Ons is as 't ware in 'n oorlogsituasie (Ef 6: 10 vv). Die bose magte en ongelowige kragte val ons aan. Ons lewe is op die spel - die lewe hier en hierna. As ons die lewe nie het nie, is ons lot die verderf, die ewige dood.

Die gevaar kom egter nie net van buite die kerk nie. In ons midde skuil daar ook gevaar: die vals profete! Mense (predikante, kerkrade, gelowige lidmate) wat uit onkunde of 'n soeke na eiebelang, of uit dwaasheid of uit moedswil-ligheid en eiewysheid ons geloof skaad.

Vals profete is diegene wat dikwels 'n *evangelie* verkondig waarvan mense hou, maar wat mense van Jesus af weghou. Daarom is dit so gevaarlik. Ons kan 'n godsdiens sonder God beoefen. Ons kan 'n evangelie verkondig, maar nie vir Jesus Christus nie. Hoe vreeslik is dit om 'n vals profeet na die verderf

te volg. Daar kan net een vreesliker lot wees: om 'n vals profeet te wees wat mense na die verderf lei.

Die groot Profeet leer ons hoe ons 'n vals profeet kan uitken. 'n Vals profeet werk vir eie gewin. Skaapsklere sal op die duur tog nie die wolf-geaardheid kan wegsteek nie. Sy roofrug sal die wolf verrai. Hebsug en geldsug en eersug sal die wolf uitwys as hy sonder liefde en deernis vir die kudde, sy eie belang en roem najaag. 'n Ware profeet sal nooit die kerk of die gemeente skade aandoen of skeur nie.

'n Vals profeet word aan sy vrugte geken. Kry 'n mens druiwe aan doringstruik of vye aan dissels? Nee, doringbome bring dorings voort en dissels kan nooit vye dra nie. Die toets vir die profeet is die vrug van sy lewe. Sy daaglikse lewenswandel sal sê of hy eg is of nie. 'n Vals profeet sal homself verrai deur die teenstrydigheid tussen wat hy sê (preek) en wat hy doen. Tussen sy lippetaal en sy lewenswandel is daar gedurig botsing.

'n Vals profeet roem op sy werke. Hy preek, dryf duiwels uit, doen wonders in die Naam van Jesus, maar het nooit met Jesus Christus 'n innige geloofsgemeenskap gehad nie. Hulle het verdienstelike dade gedoen in die Naam van Jesus, maar het nooit vir hulle saligheid op die soenverdienste van Jesus vertrou nie.

Wees dus versigtig en waaksaam om nie verlei te word of ander te verlei nie.

7 Maart   Die gelowige en sy verantwoordelikhede   Matteus 7: 13, 14, 24-28
Leef verstandig

Die storms van die lewe gaan by niemand verby nie. Lewenskrisisse raak elke mens in 'n mindere of meerdere mate. Soms is dit finansiële van aard, ander kere is dit werksprobleme. Dalk is dit studie, kindersake of my gesondheid wat my laat bewe en twyfel. Hoe geen ek staande bly?

Openbaring 6: 12 vv skryf van nog 'n groot storm. Die verskriklike storm wat gaan plaasvind op die dag van die Here. Die dag van sy oordeel! Wie sal staande kan bly voor die gramskap van die Heer? Waarop bou jy jou hoop vir tyd en ewigheid? Die Meester se raad is: Bou op die rots! Jesus vertel in ons gelese gedeelte 'n mooi verhaal van twee mense wat elkeen vir hom 'n huis gebou het. Met die reëntyd het een van die huise tydens 'n geweldige reënbuie inmekaargesak. Die ander een het egter bly staan. By nadere ondersoek het dit geblyk dat die fondament die verskil gemaak het. Die huis wat bly staan het, se fondament was op rots gegooi.

Die groot vraag is dus: Wat is die rots? *Elkeen dan wat hierdie woorde van My hoor en daarvolgens handel, kan vergelyk word met 'n verstandige man wat sy huis op rots gebou het* (vers 24).

Let daarop: Albei mans het die Woord van Jesus gehoor en daarna geluister. Dalk was albei kerkgangers. Dalk was albei heidene wat tot bekering geroep is. Dalk was albei kerkisante wat aangaande Jesus geleer het.

Die een het na Jesus se woorde geluister en dit gedoen. Die ander een het net geluister; hy het niks omtrent die boodskap gedoen nie. Hy het nie geglo nie. Hy het in die nou poort omgedraai. In die dag van storms val sy huis, en sy val was groot. Vreeslik is dit om te val in die hande van die lewende God.

Dit is daarom van die allergrootste belang dat ons op die rots sal bou. Luister na Jesus se woorde. Doen wat Hy sê, want dit gaan hier om die ewige lewe en die ewige dood. Ja, vertrou op die rots: Jesus self. Hy is die rots wat geslaan is, sodat ek kan lewe (Ges 239: 1 en 3).

8 Maart

Jesus red ons van sondeslawerny

Jesaja 52: 13-53: 12

Dié gedeelte word gereeld verbind aan Jesus Christus se lyding. 'n Bekende Ou-Testamentikus het gesê dat dit selfs voel asof Jesaja 53 aan die voet van die kruis ontstaan het. Maar ons moet in die eerste plek onthou dat dié hoofstuk deel uitmaak van die Jesajaboek, en dat die boodskap daarin vir sy eie tyd en omstandighede bedoel was. Dit was in die droewige tyd van die ballingskap dat Israel, wat immers ook die Here se kneg was, hierdie belofte van verlossing gehoor het: God gaan hulle situasie verander. Hy gaan hulle uitred.

Hierdie profesie word egter uiteindelik ten volle vervul in die ware Dienaar, Jesus Christus. Ons sien hoedat Jesaja 53: 4, 5 ter wille van ons waar word: *Tog het hy ons lyding op hom geneem, óns siektes het hy gedra.... Oor óns oortredings is hy deurboor, oor óns sondes is hy verbrysel; die straf wat vir ons vrede moes bring, was op hom, deur sy wonde het daar vir ons geneesing gekom.*

Hierdie verlossing, wat aanvanklik net op Israel gemik was, kring ook uit na buite. In hoofstuk 52: 15 word verwys na *baie nasies* en in hoofstuk 53: 11 na *baie mense* wat regverdig gemaak sal word. Jesus se reddingswerk het universele implikasies. Dit moet deur sy navolgers, die kerk, uitgedra word na 'n wêreld in nood. Dit moet daadwerklik verkondig word aan mense wat die reddende Kneg nog nie ken nie.

So red God ook vandag nog mense wat in slawerny vasgevang is. In Israel se geval was dit slawerny van die Babiloniese ballingskap. Vir baie is dit die slawerny van die sonde waarin hulle gevange voel en waaruit hulle nie self kan ontsnap nie.

9 Maart

Genesing in plaas van straf

Lukas 6: 17-21

Jesus het stil gaan staan en na die menigte gekyk wat hulle hoop op Hom gevestig het. Wie was hulle? Dit was 'n skare wat bestaan het uit vereensaamdes, siekes, met skuldbelaides, besorgdes. Gewoonlik sien ons nie ellendiges so bymekaar nie omdat hulle dit dikwels wegsteek. Jesus trek hierdie leeddraers en sondaars soos 'n magneet uit hulle skuilhoeke te voorskyn. Hulle het iets in hierdie Persoon gesien wat hulle nêrens anders kon vind nie. Hy het tussen hulle gestaan asof Hy een van hulle was.

Wanneer Hy begin praat, verwag hierdie mense sekerlik veroordeling vir die dade en ellende waarmee hulle worstel. Jesus spreek egter 'n veelvuldige *salig is julle* tot hulle wat in hulle leed en skuld om Hom vergader is. Hierdie mense het Jesus geken as Verlosser wat nie slegs *weë julle* uitroep in die bergrede nie, maar wat ook genees en ontferm. Aan die kruishout het Hy gesterf vir hulle wat Hy moes aankla. Juis daarin lê daar genesing vir sondaars.

Hoe beleef die wêreldse mense in hulle worsteling die Christendom en die kerk vandag? Is dit 'n toevlug van hoop en genesing of eensydige oordeel? Hoeveel mense is al genees deur straf en oordeel/veroordeling alleen? Die gerig self help niks as dit al is nie. God is nie net Regter nie, maar ook Heiland en Geneesheer.

10 Maart

Jesus oorbrug alle grense

Lukas 7: 1-10

Hierdie verhaal is die enigste *afstandswonder* waarvan Lukas vertel. Die ofisier was blykbaar nie 'n Romein nie, maar beslis ook nie 'n Jood nie. Aan gesien hy 'n weldoener van die Jode was, was hy, volgens hulle, dit werd dat Jesus vir hom iets doen. Jesus was bereid om na hom te gaan al het dit beteken dat Hy in die huis van 'n nie-Jood moes ingaan. Die man wil Jesus egter nie verplig om onder sy dak in te kom nie. Hy is diep bewus van sy onwaardigheid teenoor Jesus sodat Hy dit selfs nie gewaag het om self na Jesus toe

te gaan nie. Hy het volle vertroue in die werking van 'n woord van Jesus. Hy lig hierdie vertroue toe uit sy eie ondervinding van gesag. Jesus het nog meer gesag en net 'n woord sou genoeg wees.

Die Jode was geneig om op grond van mense se verdienste te pleit, maar hierdie man was bewus van sy eie onverdienstelikeid. Hy maak geen aansprake nie, maar pleit net op grond van genade. So 'n geloof het Jesus tot dusver ook nie by die Jode gevind nie. Sy verklaring open ook 'n nuwe perspektief ten opsigte van God se koninkryk. Die weldade word nie verleen op grond van verdienste nie, en is juis daarom nie beperk tot die Joodse volk nie, maar is ook beskikbaar vir die heidene wat glo.

Wat kon nie alles tussen dié offisier en Jesus gestaan het nie: afstand, tyd, hoogmoed, twyfel? Hierdie man het nie toegelaat dat enigiets tussen hom en die Here staan nie. Ons moet ook nie toelaat dat sulke dinge verwydering tussen ons en God bring nie en ook nie tussen ander mense (heidene) en God nie. God se ontferming is alleen op grond van sy onbegryplike genade.

11 Maart

Jesus neem ons leed op Homself

Lukas 8: 42b-48

Hierdie verhaaltjie word byna terloops vertel in die berig oor die genesing van Jairus se dogtertjie. Die vrou se naam word nie eers genoem nie. Vir 'n oomblik verskyn sy tussen die skare op die toneel en dan verdwyn sy weer tussen die massa.

'n Vrou wat aan bloedvloeïing ly, is volgens die wet van Moses as onrein beskou (Lev 15: 25). Sy is nie alleen uitgesluit uit die eredienste nie, maar haar onreinheid is as aansteeklik beskou. Sy is soos 'n melaatse vermy. Die persepsie agter die wet was dat sulke siektes die gevolg van 'n sonde is. Sy is dus vir twaalf jaar as 't ware verban sonder godsdienstige vertroosting. Tog het daar nog 'n flou vonkie van hoop in haar gebrand. Jesus van Nasaret kon vir haar redding bring.

Nou moet ons onthou dat, omdat sy aan bloedvloeïing gely het en as onrein beskou is, die opvatting was dat selfs die geringste aanraking hierdie onreinheid aan mense kon oordra. 'n Mens kan dus verstaan dat dit vir haar vreesaanjaend moes gewees het om die waarheid te bely: Sy het Jesus deur haar aanraking onrein gemaak. Volgens haar voorstelling is sy nou verlos van haar onreinheid, maar Hy het hierdie las van haar oorgeneem. Dit was asof sy van haar eie kruis ontslae geraak het deur 'n ander te kruisig.

In hierdie prentjie sien ons iets van die waarheid van die evangelie. Hierdie vrou het in haar primitiewe voorstellingswêreld die geheim van die Verlosser dieper begryp as baie teoloë. Sy het haar lewenslas deur Hom laat wegdra. So het sy onwetend verwys na die misterie van die kruis. Jesus het naby gekom aan die geringstes in die wêreld en ons las op Hom geneem.

12 Maart

'n Kykie in die hart van God

Lukas 15: 1-7

Het jy al ooit gewonder wat in God se hart aangaan? Het jy al ooit gewonder hoe God oor jou voel en dink? Jy is nie die eerste mens wat hierdie vrae vra nie. Jesus het al in sy lewe op aarde vir ons as mense iets probeer sê en iets probeer wys van wat in God se hart vir mense is. Maar omdat dit so moeilik is om hierdie dinge te verstaan omdat God se hart en sy denke soveel anders is as ons manier van dink en voel, het Jesus stories vertel om mense iets te laat verstaan oor wat in God se hart is.

Maar dalk, net dalk, is jy skrikkerig om te hoor wat in God se hart oor jou is. Dalk is jy bang omdat jy weet daar is 'n klomp dinge in jou lewe wat nie is soos wat jy weet God dit graag sou wou hê nie. Dalk voel jy: Ek is al deur soveel donker tye en ek het al soveel moeilikheid oor my pad gebring dat God my nie sal wil hê nie. Die mense om my wil my nie eers meer aanvaar nie. In my lewe het dinge net te ver gegaan. En dis ook hoe God oor my sal voel.

As dit in 'n mindere of meerdere mate is hoe jy dink, dan het jy dit ontsettend nodig om te hoor hoe God oor jou voel en wat Hy ook vir jou wens. Jesus vertel in Lukas 15: 1-7 dat God soos 'n skaapwagter is wat gaan soek na 'n skaap wat van die trop afgedwaal het. Die skaap het sy eie kop gevolg; hy het hom nie gesteur aan die skaapwagter nie en staan nou êrens, ver van die trop af, in die veld en blêr - so verward is hy dat hy nie eers meer loop nie. Angsbevange staan en blêr hy, want hy is verlore in die nag. En die skaapwagter kom, tel die skaap op en dra hom op sy skouers terug na die kudde toe. Hy het die skaap gesoek, gekry en toe feesgevier oor die verlore skaap wat terug is. Dit is die prentjie wat hier van God geteken word.

En dit is soos God ook na ons kyk. Jy is vir Hom so belangrik dat Hy jou ook kom soek as jy van Hom weggedraai het. Dalk soek God na jou deur jou vandag hierdie dagstukkies te laat lees, sodat jy weer kan hoor hoe Hy oor jou voel en dink. En as jy as mens verdwaal het en bereid is om opgetel en teruggedra te word, kan jy weer by die kudde van God gereken word.

Want jy sien, God kom, anders as ons as mense, nooit by die punt waar Hy jou afskryf en voel nou het jy darem te ver gegaan nie. In God se hart is daar soveel liefde - ook vir jou, dat Hy jou sal soek totdat Hy jou gevind het. Maar as God jou gevind het, wil Hy jou terugdra na die kudde toe. Sy liefde vir jou is so groot, dit maak nie saak hoe stukkend jou lewe is en hoe ver jy afgedwaal het nie, as jy nie by Hom is nie, is Hy op die oomblik op soek na jou. En dit is sy wil dat Hy jou kan optel en saam met Hom kan neem na waar daar genoeg weiding en water is, sodat jy die oorfloed van sy liefde kan beleef, sodat daar feesviering kan wees. Dit is wat in God se hart is vir jou.

13 Maart

Liefde onbeperk

Lukas 15: 11-24

Om vir ons 'n prentjie te skets van wat in God se hart vir sondaarmense is, vertel Jesus baie keer stories, gelykenisse. Aangesien ons wêreld en ons manier van dink so anders is as die mense wat die gelykenisse vir die eerste maal gehoor het, is dit soms vir ons moeilik om te verstaan hoe daardie mense die gebeure in die verhaal verstaan het. En dalk verstaan ons nie heeltemal hoe skokkend die optrede van die seun en die pa deur die mense beleef is nie.

Die jongste seun het die ondenkbare ding gedoen deur sy erfporsie te vra terwyl sy pa nog gelewe het. Dit was niks anders as om te sê dat hy wens dat sy pa reeds dood was, sodat hy kon erf nie. Hy het dit ook vir sy pa moeilik gemaak om verder met sy lewe aan te gaan, want 'n groot deel van die grond waarmee hy 'n lewenstog voorsien het, is aan die seun afgestaan. Die versoek was die toppunt van arrogansie en ondankbaarheid.

Maar daar in die vreemde tref die moeilikheid hom, en in die varkhok ont hou hy iets van die oorfloed wat daar in sy pa se huis was. Hy besef dat hy nooit weer as seun erken sal word nie en nooit weer in dieselfde huis as sy pa sou kon bly nie. Daarom wil hy maar net as 'n dagloner aanvaar word.

Die skokkendste deel van die verhaal kom egter in die pa se optrede na vore. Die pa word geteken dat hy na die verte gestaan en staar het in die hoop dat sy rebelse kind sal terugkom. En dan, ten aanskoue van die gemeenskap, doen die pa die oneervolle ding en hardloop die seun tegemoet. Hy doen die ondenkbare deur sy seun onvoorwaardelik terug te neem, en hom weer as sy seun en nie as dagloner nie, te erken. Hy kry selfs 'n ring aan sy vinger as teken van die gesagsgestuurde wat hy weer in die huis sal hê. By die pa is onvoorwaardelike aanvaarding en vergifnis en vreugde.

En Jesus sê deur die gelykenis: Wil jy 'n blik hê op wat in God se hart aan- gaan? Kyk na die pa wat verby die punt van die ondenkbare liefhet, vergewe en aanvaar. Dit is wat in God se hart is vir sondaarmense. God word geteken as iemand wat so genadig is, wat so deur sy liefde en genade gedryf word, dat dit ons as mense se verstand en gevoelens ver te bowe gaan. God se lief- de en genade hou net aan, 'n ewigheid verby die punt waar ons as mense se liefde en genade reeds sou ophou. Lank nadat ons as mense 'n ander mens, of onself, sou afskryf as 'n verlore saak op wie geen verdere liefde en ge- nade gemors moet word nie, is daar nog liefde en genade in God se hart.

Is dit nie wonderlik dat dit die een eienskap van God se wese is wat die sterkste na vore kom nie! Is dit nie wonderlik dat dit juis God se liefde en sy genade is wat die deurslaggewende faktore is wat God se handeling met ons as mense bepaal nie!

14 Maart

Liefde onverdiend

Lukas 15: 1, 2, 12-24

Die gelykenis van die verlore seun is een van die kragtigste maniere waarop Jesus die liefde van God vir sondaars probeer uitdruk het. En as jy gister se dagstukkies gelees het, sou dit jou weer getref het en onder die indruk ge- bring het van God se onvoorwaardelike liefde. Die interessante is dat dit nie maklik vir mense is om dit te hoor en te aanvaar nie. Juis omdat die liefde van God so ver verby ons menslike denke strek, is dit soms moeilik om te kan begryp dat God jou so liefhet en jou so aanvaar.

As ons oor ons eie verhouding met God dink, besef ons dat ons onself nie meer sou aanvaar het as ons in God se posisie was en soveel ontrouheid van een mens moes verduur nie. En die rede hoekom ons so dink, is dat baie ge- lowige mense dink dat ons die liefde van ander mense, en dus ook die lief- de van God, moet verdien. Omdat ander mense op 'n sekere manier moet optree voordat ek hulle sal liefhê, dink ons dat dit presies dieselfde met God gesteld is. Ons moet eers op 'n sekere manier optree voordat God ons sal aanvaar en aan ons genade en liefde sal bewys. Ons moet ten minste ons beste probeer, anders sal God ons nie meer aanvaar nie en sal Hy sy liefde van ons weerhou. Elke een van ons sal bely dat God 'n genadige God is, maar daar is baie mense wat voel dat ons darem genoeg moet doen om nog die genade en liefde van God te verdien.

Dit is presies die soort denke wat Jesus die gelykenis van die verlore seun laat vertel het. In Lukas 15: 1, 2 sien ons dat Jesus die drie gelykenisse ver-

tel omdat die Fariseërs ongelukkig was dat Jesus met mense omgegaan het wat in hulle oë uiterste sondaars was. Dit was mense vir wie gehoorsaamheid aan God onbelangrik was. Jesus meng met mense wat nie naastenby dieselfde erns met godsdienis gemaak het as die godsdienstige Fariseërs nie. Die sondige mense het nie eers probeer om die wet van God na te kom soos wat die Fariseërs dit met pynlike moeite probeer doen het nie. Hierdie mense verdien nie die aandag van Jesus nie, want hulle het niks in hulle lewe gedoen dat Jesus hulle moet aanvaar nie. Hulle, as godsdienstige leiers, kan aanspraak maak op die aanvaarding en die liefde van God, maar nie die mense wat leef asof God nie bestaan nie. By die Fariseërs het die gedagte geleef dat hulle genoeg in hulle geloof doen, sodat hulle aanspraak kan maak op die liefde van God. Hulle verdien die genade van God - in elk geval meer as die mense saam met wie Jesus om die tafel gesit het....

Lukas 15 wil egter vir ons sê dat God so totaal anders is as wat ons as mense redeneer en voel. God se optrede teenoor ons word nie bepaal deur ons toewyding en moeite nie; nie deur ons verdienste en gehoorsaamheid nie; nie eers deur ons geloof nie. God se bemoeienis met ons word bepaal deur die oneindige bron van liefde en genade wat daar in sy hart is. Daardie liefde strek nie net tot by die eerste groot oortreding, soos dit by ons die geval is nie. God se handeling met ons word van die begin af tot aan die einde bepaal deur sy Vaderhart wat met liefde gevul is; deur sy genadige wese. Ons hoef nie te probeer om sy liefde te verdien nie. Die woordjie *genade* wil juis sê dit is iets wat ons nie kan of hoef te verdien nie.

15 Maart

Is die 'ouer broer' dalk in ons?

Lukas 15: 25-32

Die oudste seun het duidelik nie dieselfde mate van opgewondenheid oor die terugkeer van sy jonger broer as die pa gehad nie. Vir die mense wat die gelykenis die eerste maal gehoor het, sou daar ook skokkende elemente in die optrede van die ouer broer gewees het. As oudste seun sou dit sy verantwoordelikheid gewees het om tydens die partytjies van sy pa as seremoniemeester en gasheer op te tree. Dit is dus eienaardig dat hy weier om in te gaan en by die partytjie aan te sluit - selfs al weet hy nie waaroor alles gaan nie. Dit dui alreeds vir ons op iets van die probleem wat daar ook in die verhouding tussen die pa en sy oudste seun was. Die oudste seun se verlorewees het net anders na vore gekom.

Weereens doen die pa die oneervolle ding en kom uit na sy oudste seun

toe terwyl die feesviering aan die gang was. Hy doen vir die oudste seun presies wat hy vir die jonger een gedoen het: hy gaan hom tegemoet net soos wat hy 'n rukkie vantevore na sy jongste seun toe gegaan het. Hy smee by sy seun om sy broer te vergewe en hom weer as broer te aanvaar. Maar wat gaan die ouer broer doen? Die interessante is dat die gelykenis 'n oop einde het: Daar word nie vir ons gesê wat die optrede van die ouer broer was nie. Het hy saam met sy pa sy rebelse broer vergewe en hom weer aanvaar of het hy, teen die wil van sy pa, aangedring dat sy broer die konsekwensies van sy daad moes dra en dus geweier om hom weer as broer te erken?

Die gelykenis konfronteer elke een van ons met 'n baie moeilike saak. Ons word nie gevra om te kies tussen die jonger en ouer broer nie. Daar wag 'n veel moeiliker keuse vir ons. Ons word gevra om 'n keuse te maak tussen die pa se hantering van die jonger seun en die ouer broer se hantering van sy broer. Die gelykenis los die einde van die verhaal oop, sodat ons self kan kies of ons met die genadige pa assosieer en of ons met die hardvoggige ouer broer assosieer.

Die gelykenis roep mense op om hulle keuses en optrede teenoor mense net so deur genade en liefde te laat beheer as wat God se optrede teenoor ons deur genade en liefde beheer word. Die gelykenis wil juis vir godsdienstige mense sê dat hulle moet waak dat hulle optrede teenoor ander mense nie van liefdeloosheid en 'n gebrek aan genade mag spreek nie. Dit kan nie aanvaarbare optrede wees van mense wat soveel liefde en genade so onverdiend van God ontvang het nie. Die strekking van die hele gelykenis maak dit ook duidelik dat as die ouer broer sou kies om nie die genadige pad soos sy pa te loop nie, hy homself in wese van sy liefdevolle pa afsny - net soos wat die jonger broer aan die begin van die verhaal gedoen het.

Dit is nie maklik vir enige gelowige om dit te hoor nie. Ons moet erken dat ons optrede teenoor ander - veral mense van wie ons niks hou nie - bitter min deur genade en liefde bepaal word. In ons lewe gebeur dit nog te veel dat ons voel dat ander mense nie ons genade en liefde verdien het nie, en dus tree ons hard en meedoënloos teenoor hulle op. En dan troos ons onself met die gedagte dat hulle moet leer dat dit 'n harde lewe is en dat 'n mens saai wat jy maai. Maar dis die ouer broer wat in ons praat en nie die liefdevolle vader wat vergewe en genade bewys nie.

Laat ons nie dieselfde fout maak as die ouer broer en met sy onwilligheid om liefde en genade te bewys, ons van die liefdevolle Vader wegdraai en ons eie paadjie loop nie.

16 Maart

Jesus: Bedreiging of Verlosser?

Markus 3: 6, 22;

Johannes 7: 1

Dit is nogal ironies dat ons Jesus, ons Verlosser en ons Redder, baie keer as 'n bedreiging eerder as 'n Redder ervaar. Miskien is *bedreiging* 'n bietjie kras gestel. Maar voel dit nie tog soms vir ons of God 'n mens se lewe in 'n rigting stuur waarmee ons nie altyd beïndruk is nie? Wie van ons hou regtig daarvan dat God ons uit ons gemaksones, waar ons veilig en beskermd gevoel het, skuif na omstandighede wat nie heeltemal pas by dit waarvan ek hou nie? En wat van die gebede wat ons soms bid: *Here, laat u wil geskied (maar ek hoop regtig u wil is redelik naby aan my wil; ek hoop u wil gaan nie my lewe te deurmekaar maak nie)*.

Om as 'n bedreiging ervaar te word, is nie iets waarmee Jesus onbekend is nie. Toe Hy aarde toe gekom het, het dit moeilik gegaan om mense, selfs godsdienstige mense, te oortuig dat Hy redding en verlossing bring wat boonop beter is as waarop hulle gehoop het. Hulle het gehoop op 'n tydelike en aardse verlossing van die Romeine. Hy het vir hulle ewige verlossing gebring, nie net van onderdrukking nie, maar van hulle eie sonde. Maar vir die Fari-seërs, die Sadduseërs, die skrifgeleerdes en die Herodiane het Hy 'n bedreiging geword in dit wat vir hulle belangrik was. Hulle wou vasklou aan hulle godsdienstige en politieke posisies waarmee hulle tevrede was, en het hulle doof en blind gehou vir dit wat Jesus vir elke mens kom aanbied het: goddelike liefde, goddelike genade en goddelike barmhartigheid. Omdat hulle gedink het Hy het gekom om dit wat vir hulle belangrik was, van hulle weg te neem, het hulle Hom uit hulle lewens probeer hou; het hulle selfs sover gegaan om Hom te laat doodmaak.

Soms, wanneer God vir ons die beste van sy liefde, sy genade en barmhartigheid wil gee, skud dit ons persoonlike wêreld waaraan ons so gewoond geraak het en waarin ons so gemaklik voel. Dit is amper natuurlik om Hom dan as 'n bedreiging te ervaar. Te gou raak ons opstandig en ons word kwaad vir Hom en wil Hom uit ons lewens uitsluit. Maar juis dan moet ons onthou: Jesus het nie gekom om ons te bedreig nie. Hy het gekom om aan ons sy liefde, sy vrede en sy genade te gee as ons Hom die kans sal gee.

17 Maart

Is jy familie van Jesus?

Markus 3: 21, 31-35;

Johannes 7: 3-5

Daar is seker niks so frustrerend as wanneer mense jou misverstaan nie.

Dit maak nie saak hoe logies jy jou standpunte of die dinge wat jy doen, aan hulle probeer verduidelik nie, hulle verstaan net nie! Iets wat nie net frustrerend is nie, maar ook bitterlik seermaak, is wanneer jou eie familie, die mense wat veronderstel is om die naaste aan jou te wees, jou nie net misverstaan nie, maar hulle skaam vir jou en geen respek vir jou het nie.

Dit is wat met Jesus gebeur het. Sy familie kon aanvanklik nie verstaan dat Hy die ware Verlosser en Messias is nie. Hy was immers die seun van 'n timmerman, net soos hulle. Hoe kan Hy dan die Messias wees? Daarom het hulle gedink dat Hy mal was en het hulle dikwels probeer om Hom weg te neem waar Hy besig was om mense te leer. Hulle het hulle vir Hom geskaam en Hom baie keer selfs minagkend en venynig behandel. Dit is dus nie verbasend dat Jesus op 'n keer sy familie so te sê misken as Hy vra: *Wie is my moeder en my broers?*, toe die mense wat Hy besig was om te leer, vir Hom sê dat sy familie Hom kom roep het. Maar wat vir ons na miskiening lyk, was eintlik Jesus se uitnodiging aan hulle om deel te wees van sy groter familie: die mense wat gehoorsaam is aan die wil van God. Hy wou vir sy familie meer wees as dit wat hulle met hulle menslike verstand kon begryp, Hy wou vir hulle meer wees as 'n seun en 'n broer. Hy wou ook vir hulle Verlosser en Redder wees. Toe hulle Hom gekwets het, het Hy hulle nie afskryf nie, maar hulle uitgenooi om deel te hê aan sy genade.

Vir ons almal is daar altyd 'n oop uitnodiging om deel te wees van die familie van Jesus Christus. Hy skuif ons nie uit as ons Hom nie altyd verstaan en selfs teen Hom sondig nie. Hy nooi ons uit - Hy wil vir ons meer wees as wat ons ooit sal verstaan: 'n Broer wat bereid was om vir ons te sterf sodat ons ook kinders van sy Vader kan wees.

18 Maart

Johannes die Doper wil weet

Lukas 7: 18-35

Wat presies die verhouding tussen Jesus en Johannes die Doper was, bly in 'n groot mate vir ons 'n raaisel. Daarom kan ons nie met sekerheid sê of Johannes min of niks van Jesus geweet het nie. Met die lees van verse 18 tot 23 kry ons die indruk dat Johannes geen werklike kennis van Jesus gehad het, behalwe vir dit wat hy deur hoorsê verneem het. Tog lyk dit volgens verse 24 tot 30 asof Jesus minstens kennis van Johannes gedra het.

Hoe dit ook al sy, 'n mens kan Johannes se gretigheid aanvoel om meer van Jesus te wete te kom. Terwyl hy in die tronk sit en hoor van al die won-

derlike dinge wat Jesus doen en die groot indruk wat Jesus in die hele Judea en omgewing maak, brand hy van nuuskierigheid. *Kan dit die Messias wees?*

Deur middel van sy twee volgelinge wat hy na die Here gestuur het, vra hy: *Is U die een wat sou kom, of moet ons 'n ander een verwag?* Anders gestel: *Kan ons in die versekering leef dat God uiteindelik sy volk 'besoek' het, of moet ons voortgaan om wagtend te hoop?* Dalk het Johannes, wetende dat hy die dood in die oë staar, daarna gesmag om soos Simeon te kon sê: *Here, laat u dienaar nou in vrede gaan ... omdat my oë u verlossing gesien het.*

Vir Johannes was dit duidelik dat Jesus óf die Messias was óf dat die Messias nog nie gekom het nie. Daar is nie 'n alternatief nie. Hierdie Jesus van Nasaret het nie 'n mededinger nie. Dit is vandag nog so: óf Christus het ons verlos óf ons is nog verlore. Óf ons rus in die wete dat daar in Christus vergifnis en oorwinning oor die sonde en die dood is óf ons is gedoem tot 'n weemoedige droom dat ons nog gered moet word.

Vir Johannes kon dit dalk *Christus of 'n ander een* gewees het. Vir ons is dit Christus of niemand nie. Ons vraag behoort te wees: *Is U die Een wat sou kom, of het God ons verlaat?* Ons ken die antwoord.

19 Maart

Herodes wil weet

Lukas 9: 7-9

Lukas gebruik hierdie drie verse as 'n brug tussen die vertelling oor die twaalf wat uitgestuur word en die vertelling oor hulle terugkeer. Sodoende slaag hy daarin om die leser se aandag op 'n baie belangrike vraag te vestig, naamlik: *Wie is Jesus?*

Dit wil voorkom asof die mense nie geweet het wat om van Jesus te maak nie. Na aanleiding van die verslaggewing wat aan Herodes gelewer is, het sommige mense gedink dat Hy iemand was wat op een of ander wonderbaarlike wyse uit die dood terugkeer het - een van die profete van die ou tyd.

Johannes die Doper het met sy prediking en openbare optrede 'n groot deel van die volk se aandag en verbeelding geprikkel. Baie het gemeen dat Jesus ongetwyfeld Johannes se werk voortsit. Daarom het sommige gemeen dat Jesus Johannes is wat uit die dood opgewek is. Ander het Jesus geassosieer met die groot profeet Elia wat lewend in die hemel opgeneem is. Dit is opmerklik dat niemand Jesus met die Messias verbind het nie. Later in die hoofstuk (vers 20) verklaar Petrus dat Jesus die Gesalfde van God is. Maar die feit dat Petrus die Here verloën het, plaas 'n vraagteken agter sy belydenis. Dalk het ook hy nie besef dat Jesus die Seun van God is nie.

Vir ons rasonale denke is dit net so moeilik om te aanvaar dat Jesus volkome mens, maar ook Seun van God was. Vandag nog is daar mense wat beweër dat Hy 'n groot profeet was of dalk 'n radikale politieke leier.

Lukas stel dit duidelik in sy evangelie dat hy glo dat Jesus die Gesalfde van God is. Ons glo dit ook. Ons glo dat Jesus die Seun van God is, gestuur deur God om ons te verlos uit die mag van die sonde en die dood en aan ons te verkondig wie God werklik is en wat Hy van ons verwag.

Anders as die mense rondom Herodes, mag ons antwoord op die vraag na wie Jesus is, nooit gebaseer wees op spekulasie nie, maar op wat ons glo. Om te sê wie Jesus werklik is, bly 'n geloofsuitspraak.

20 Maart

Reaksie van sy dissipels

Johannes 6: 60-71

Jesus se optredes het mense van heinde en ver aangegryp. Jesus het immers dinge gedoen wat ondenkbaar was. Hy het wonders gedoen en Hy het siekes gesond gemaak. Waar Jesus ook al gegaan het, het mense na Hom toe gestroom om te sien wat Hy doen en om te hoor wat Hy sê. Baie mense het oor Hom gepraat en wou Hom graag sien. Jesus se woorde en daade het reaksie by mense ontlok. Hy het mense voor keuses gestel.

So lees ons ook dat dit wat Jesus in 'n gesprek aan mense gesê het, geweldige reaksie ontlok het. Lees gerus ook Johannes 6: 41-59. Jesus het as Seun van God gekom om mense met God te versoen. Sy dood het vir die wêreld lewe gebring, maar Jesus moes deur die mensdom aanvaar word. Vir baie was dit eens te veel. Vir ander het dit wat Jesus gesê het, dalk na kannibalisme geklink. Jesus het die mense opgeroep tot geloof in Hom en aan hulle die versekering gegee dat so 'n geloof tot 'n ewige lewe sal lei. Hulle het dit nie mooi verstaan nie en baie van sy volgelinge (dissipels) het omgedraai en in ongeloof van Hom af weggegaan. Jesus vra aan sy ander dissipels of hulle nie ook wil weggaan nie? Hy verwys ook na Judas wat alreeds gekies het om van Hom af weg te draai.

Jesus se gesprek stel mense voor die keuse om óf van Hom weg te draai óf Hom te volg. Elkeen van ons word elke dag voor dieselfde keuse gestel: Om 'n dissipel (volgeling) te word, of om in ongeloof van Jesus af weg te draai. Die keuse vir Jesus hou die wonderlike belofte in van 'n ewige lewe as vaste sekerheid. Mag die Here aan almal die geloof skenk om elke dag opnuut weer te kies vir Jesus en sodoende die sekerheid te ontvang van 'n ewi-

ge lewe. Daardie sekerheid het Jesus reeds met sy dood, opstanding en hemelvaart verseker.

21 Maart

Kneg van die Here

Matteus 12: 15-21

Vewagtinge speel 'n baie belangrike rol in elke mens se lewe. Wanneer 'n mens iets verwag en dit gebeur nie, is jy baie dikwels nie net teleurgesteld nie, maar sommer ook kwaad. So het dit ook gebeur dat verskillende mense verskillende verwagtinge van Jesus gehad het. Baie het die verwagting gehad dat Jesus hulle moes gesond maak. Ander (veral die Jode) het weer gehoop dat Hy hulle politieke omstandighede sou verander. 'n Groot groep het ook die verwagting van Hom gehad dat Hy iemand is wat wonders kan doen.

Jesus het inderdaad baie siek mense gesond gemaak en baie wonders gedoen. Pas nadat Hy 'n man met 'n gebrekklike hand gesond gemaak het, het Hy die sinagoge vinnig verlaat. Hy vra ook dat die mense nie moet praat oor wat hulle so pas gesien het Hy doen nie. Jesus doen dit reeds omdat Hy bang was mense volg Hom om die verkeerde redes. Hy wil nie hê dat mense Hom moet volg omdat Hy siekes gesond kan maak en wonders kan doen nie, maar omdat Hy die Seun van God is wat gestuur is om sondaars God se kinders te maak. Hy het na die aarde toe gekom om sy hemelse Vader daardeur te dien.

Jesus is die Seun van God wat gekom het om God se wil bekend te maak en daardeur hoop vir die wêreld te bring. Is dit nog ons verwagting van Jesus Christus of verwag ons iets anders van Hom? Die troos waarmee ons elke dag kan lewe, is dat Jesus die lewens van sondaars aanraak en verander. Vir hulle wat nie hoop nie, bring Hy ewige hoop. Sy koms bring nie net verandering vir ons aardse lewe nie, maar ook die sekerheid van 'n ewige lewe. Ons kan daarom saam bely dat my enigste troos in lewe en in dood die sekerheid is dat ek aan Jesus Christus behoort.

22 Maart

Honger skape sonder 'n herder

Matteus 9: 35-38

'n Beroemde digter is eenkeer uitgenooi om as gasspreker by 'n aftreëoord op te tree. Nadat hy oor digkuns gepraat het en so 'n paar gedigte uit sy nuutste bundel voorgelees het, was daar verskeie lofbetuigings oor sy roemryke loopbaan. Ten slotte het hy gevra of daar 'n spesiale versoek van-

uit die gehoor is. 'n Ou dominee het opgestaan en gevra: *Sal u nie vir ons Psalm 23 voordra nie?*

Die akteur was effens uit die veld geslaan - want hy was eintlik bekend vir sy vertolking van Shakespeare - maar net vir 'n oomblik. *Met plesier*, sê hy sjarmant. *Ek dink ek ken nog die woorde.* Toe hy met sy pragtige stem en suiwer intonasie begin voordra, het die oumense aan sy lippe gehang. Nog nooit het die klanke van daardie bekende psalm so melodieus op hulle ore geval nie. Toe hy klaar was, het spontane applous losgebars.

Baie, baie dankie. Die akteur was amper aangedaan deur die gehoor se waardering vir sy poging. Spontaan sê hy: *Maar nou wil ek graag 'n guns vra. Sal die persoon wat die versoek tot my gerig het met betrekking tot die psalm, dit nie óók vir ons voordra nie?*

EK?, vra die bejaarde Godsmen verbaas. *Ek weet niks van die voordragkuns nie. En my stem is al taamlik treurig. Maar as u dit as 'n guns vra, kan ek nie weier nie.* Toe begin hy met sy ietwat krakerige stem die bekende psalm voor te dra. Aan die einde van die psalm was daar geen applous nie, maar die hele gehoor het met geboë hoofde gesit en trane afdroog. *Sien julle die verskil?*, vra die akteur, terwyl hy self 'n traan wegvee. *Ek het julle oë en ore bereik, maar hierdie man het julle harte geraak. Want, sien, ek ken Dawid se psalm, maar hierdie man ken die Herder van hierdie psalm....*

Wat was die verskil? Eenvoudig gestel: soms dwaal ons deur die lewe rond soos skape sonder 'n herder! Die profeet Esegïel het Israel ook vergelyk met skape sonder 'n herder (Eseg 34: 5-6). En dit is presies wat Jesus in hierdie gedeelte beleef het. Onthou, skape was destyds in die barre Palestina afhanklik van die kennis van 'n herder om hulle by die water en gras uit te bring, sodat hulle dors geles en honger gestil kon word (vgl Ps 23: 2-3). Sonder 'n herder en die kennis waaroor hy beskik, was hulle óf uitgehonger óf het hulle gevrek.

Vandag dwaal baie mense steeds in hierdie lewe rond, op soek na kos en water. Hulle is honger mense ... mense wat nie versadig word deur die wêreldse kosse nie. Die Here Jesus is die enigste ware Herder wat ons hongerte kan stil en ons dors kan les (vgl Joh 6: 35 en 10: 1-10). Daarom verwag God ook van ons, die arbeiders, om hierdie honger mense, die groot oes, met die evangelie te versorg, sodat hulle ook uiteindelik die Herder van Psalm 23 sal leer ken en nie van honger die ewige dood sal sterf nie. Is jy 'n arbeider wat die groot oes, daardie honger skape, met die verlossingsboodskap van Jesus versorg, of is jy self een van daardie dwalende, honger skape, wat steeds soekend is?

Wat 'n wonderlike boodskap kry ons, die kerk, nie in hierdie gedeelte nie? Hierdie boodskap is so verfrissend waar dat dit 'n mens as 't ware in Jesus se skoene plaas ... so asof jy self met die dilemma van siek en honger mense te doen het. Ja, elkeen van ons wat al kos gemaak het, sal bekend wees met die situasie waarin Jesus Hom bevind het: 'n klomp kuiergaste wat nie aanstaltes maak om huis toe te gaan wanneer etenstyd naderkom nie, en boonop is die yskas of koskas boomskraap! Daar moet vinnig 'n plan gemaak word!

Die maklike oplossing is natuurlik om hulle weg te stuur. Dit is mos nie jou verantwoordelikheid nie - selfs die dissipels het so gedink (vers 15). Maar Jesus plaas die verantwoordelikheid op hulle skouers: Gee julle vir hulle iets om te eet (vers 16). Tipies mens, het hulle een of ander verskoning oor hoe- kom dit nie gedoen kan word nie! En hier staan ons weer stewig in die skoe- ne van die dissipels: onwillig ... skepties!

Hierdie gebeure maak die hart van Jesus bekend, en fokus ook op die taak van Jesus se volgelinge - ons! Jesus se hart word bekend gemaak as ons sien dat Hy steeds, bewus van die mense se hongerte, 'n ware Herder bly. Soos 'n goeie herder merk Hy op dat daar siek *skape* in hierdie *honger* kudde is. 'n Siek skaap sal moeilik kan byhou wanneer die pas en tempo te moeilik raak, daarom het die goeie Herder hulle innig jammer gekry, en die siekes onder hulle gesond gemaak (vers 14). Maar selfs gesonde skape kan nie op honger en leë mae volg nie ... hulle het kos nodig! En by hierdie barmhartigheidswerk wil die Here Jesus sy dissipels - ons, die kerk - betrek. Daarom laat Hy ons nie wegkom met *swak* verskonings om sodoende ons verantwoordelikhede te ontduik nie. Wanneer ons soms so moedeloos kyk na die skare mense wat versorg moet word en ons sien ons eie karige voorraad, nooi die Here Jesus ons om dit aan Hom te oorhandig. En in sy hande verander alles - daar is nie net genoeg vir almal sodat hulle versadig is nie, maar daar bly selfs nog oor!

Soos vandag nog steeds die geval is, het die mense van Jesus se tyd ook be- paalde verwagtinge van Hom gehad. Hierdie opmerking klink nogal vreemd, nie waar nie? En tog is dit so. Elkeen van ons het 'n verwagting van Jesus tot- dat ons agterkom dat die rol eintlik omgekeerd is en ons tot die besef kom

wat Jesus van ons verwag. Hy roep ons tot God se diens terwyl ons eintlik in ons eie diens wil staan. Dit is immers die kern van die verhaal van Saggeus, die tollenaar.

Hierdie man het waarskynlik na 'n tydjie van wik en weeg besluit om met die stroom saam te gaan. Al wat hy moes doen, was om sy gewete dood te smoor. En toe dit agter die rug was, kon hy sy lewenswandel en optrede goedpraat en verdedig totdat Jesus in sy lewe na vore getree het. Sy aanvanklike nuuskierigheid het daartoe gelei dat hy Jesus eers van ver af, vanuit 'n boom, op 'n afstand bekyk en beluister het. Maar dan kyk Jesus Saggeus in die oog, beveel hom om uit die boom te klim en Jesus in sy huis in te nooi. Ons lees dat Saggeus dit met blydschap gedoen het. Miskien het hy geëerd gevoel oor die feit dat hy uitgesonder was. Wat ons wel later lees, is dat Saggeus moes hoor dat Jesus juis gekom het om sulke verlore en gehate mense soos hy te soek om hulle lewe nuut en sinvol te maak.

Die hartseer deel van hierdie verhaal is egter dat daar mense was en steeds is, wat teleurgesteld in Jesus raak omdat Hy anders optree as wat hulle verwag. Hulle is teleurgesteld omdat Hy hom met tollenaars en sondaars bemoei het. Vir hulle het die vreugde dat 'n tollenaar tot bekering gekom het, verbygegaan. Hulle wou Jesus vir hulleself hê. Miskien was hulle probleem dieselfde as baie van ons s'n ... dat ons onder die indruk verkeer dat Jesus gekom het om ons wat God ken, saam met Hom op sy pad te neem sodat ons elke dag sy nabyheid kan beleef en geniet. Ons sonde is dikwels dat ons Jesus ons eiendom wil maak, terwyl Hy eintlik gekom het ons sy eiendom te maak. Sy eiendom, sodat Hy diegene wat Hom nie ken nie, deur ons getuienis en optrede ook Syne kan laat word. U sien, Jesus het ter wille van die verlore wêreld gekom en stel sy kerk aan die werk om sy boodskap van liefde en genade uit te leef en uit te dra sodat elke mens wat nog in sy of haar eie diens staan, kan besef wat 'n vreugde dit is om deel van God se verlossingswerk te word deur in Jesus se diens te staan.

25 Maart

Die owerspelige vrou

Johannes 8: 1-11

Om op heterdaad betrap te word as jy owerspel pleeg, is seker een van die ergste verleenthede wat 'n mens kan oorkom. Om verder in die openbaar verneder, aangekla, skuldig bevind en tereggestel te word, kan 'n mens jouself kwalik voorstel. En tog gaan dit in die gebeure wat deur die skrywer van

die Johannes-evangelie aan ons voorgehou word, nie soseer oor die vrou se owerspel as sodanig nie, maar oor Jesus en die skrifgeleerdes en Fariseërs wat vir Hom 'n lokval wou stel.

Volgens die Joodse wet (Lev 20: 10) moes die man saam met die vrou gestenig word. Tog bring hulle haar alleen voor Jesus met die versoek dat Hy 'n uitspraak oor haar moet lewer. As Jesus sou sê dat sy nie gestenig moes word nie, sou hulle Hom daarvan kon beskuldig dat hy die wet van Moses geïgnoreer het. Sou Jesus haar skuldig verklaar om gestenig te word, sou hulle Hom aan die Romeinse owerheid kon uitlewer omdat Jode verbied was om die doodvonnis uit te spreek. Jesus systap hulle deur sy uitspraak volgens Romeinse regspraak neer te skryf voordat dit gelees word (Hy het dit op die grond voor Hom neergeskryf). En daar staan hierdie verdoemende woorde: *Laat die een van julle wat 'n skoon gewete het, eerste 'n klip op haar gooi.* Met hierdie woorde het Jesus die klem nie op veroordeling en straf laat val nie, maar op genade en vergifnis. En dit is die wonderlike bevrydende boodskap wat in die Bybel opgeteken is. God haat die sonde en veroordeel dit, maar toon desondanks aan die sondaarmens genade en skenk vergifnis sodat mense nuut kan word en nuut kan begin lewe... nie meer as diensknegte en diensmeisies van menslike begeertes nie, maar as diensknegte van God se woord en wil. Daarom kom hierdie vertroostende woorde tot haar as gewonde en gekwete vrou: *Ek doen dit (veroordeel jou) ook nie. Gaan maar en moet van nou af nie meer sonde doen nie.*

Hiermee lees ons van die vrysprak en herstel wat Jesus ons gee. Hy wys ons op ons verkeerde lewenshoudings en lewenswyses met die opdrag om anders te gaan doen. En dit is die vrug wat geloof voortbring: om anders te gaan doen as wat ons gewoond is om te doen. Die riglyne vir hierdie *anders doen*, vind ons in die Bybel, soos saamgevat in Eksodus 20. So word die wet dan ook in Jesus se hande die evangelie. Omdat ons uit genade verlos is uit die mag van die sonde, kan ons nou soos verlose mense leef. Dit doen ons deur Jesus se volgelinge te wees.

26 Maart

'n Owerspelige vrou

Johannes 8: 1-11

'n Owerspelige vrou - so staan die vrou bekend wat deur die skrifgeleerdes en Fariseërs na Jesus toe gebring is. Sy is sonder twyfel skuldig, want sy is op heterdaad betrap. Vir hierdie vrou was die skrif aan die muur. Haar dae was eintlik getel, want volgens die wet van Moses moes sy gestenig word. Daar

was vir haar eintlik geen uitkomkans nie. Sy moes boet vir haar sonde. Dit is wat die wet sê, maar wat sê Jesus? Wat sal Hy oor haar sê?

Wat Jesus oor die owerspelige vrou sou sê, was vir die skrifgeleerdes en Fariseërs van groot belang. Die vrou was in werklikheid as 'n lokval gebruik om Jesus uit te vang. Sou Jesus gesê het dat sy nie gestening moes word nie, kon hulle Hom daarvan beskuldig dat Hy nie die wet van Moses nakom nie. As Jesus egter saamgestem het en gesê het dat sy gestenig moes word, sou hulle Hom aan die Romeinse owerheid kon uitlewer omdat die Jode verbied was om self die doodvonnis te voltrek. Jesus is eintlik tussen twee mure vasgevang. Dit maak nie saak wat Hy sê of hoe Hy antwoord nie, Hy sal skuldig wees - net soos die vrou.

Jesus, die Lig van die wêreld (vgl Joh 8: 12), antwoord hulle deur die kolly wat tot dusver op die vrou geval het, nou op hulle te laat val. Die skrifgeleerdes en Fariseërs kom self onder die soeklig wanneer Jesus vir hulle sê: *Laat die een van julle wat 'n skoon gewete het, eerste 'n klip op haar gooi.* Skielik moes hulle selfondersoek doen. Skielik het hulle besef dat hulle self nie regverdig is nie; dat hulle ook foute en gebreke het en eintlik net so sondig soos die vrou is. Die aanklaers word nou ook die aangeklaagdes. Hulle kon daarom nie anders as om die stryd gewonne te gee en een vir een weg te loop nie. En as die owerspelige vrou alleen voor Jesus bly staan, spreek Hy haar vry. Hy oordeel haar nie, maar Hy laat sy lig van genade en vergifnis oor haar val.

O, Heer Jesus, ons dank U vir die vergifnis wat U aan ons skenk al verdien ons dit nie. Help ons om ook ander te vergeef eerder as om hulle te oordeel en skenk ons u genade om in u lig te bly leef.

27 Maart

Die blindgebore man

Johannes 9: 35-41

Van sy geboorte af was hy blind gewees. Nog nooit kon hy die bome, gras en blomme sien nie. Hy het dag na dag in duisternis geleef. Dag en nag was eintlik vir hom dieselfde. Kan 'n mens jou werklik voorstel hoe dit moet wees om nooit te kan sien nie? Hoe sal jy weet hoe rooi of blou lyk as jy dit nog nooit gesien het nie? Dit was hoe die blindgebore man se lewe daaruit gesien het - daar was net donkerte....

Sy ontmoeting met Jesus verander egter sy lewe. Hy word van sy blindheid genees! Hoe dit plaasgevind het, kon hy nie eintlik aan die Jode verduidelik

nie, maar dat hy genees is en dat sy lewe ingrypend en wonderlik verander is, kon hy wel van getuig. Daarom ook dat hy sy vreugde met almal gedeel het. Die owerhede was egter agterdogtig oor hierdie wonderwerk en het hom herhaaldelik ondervra. Later het hulle hom selfs uit die tempel geban omdat hy geglo het dat Jesus, sy wonderdoener, van God gekom het.

Hoe meer hy die wonder van sien in sy lewe beleef het, hoe sterker het sy geloof in Jesus gegroei. Hy is dus nie net in staat gestel om gewoonweg te sien nie, maar hy het ook geestelike insig ontvang, sodat hy Jesus as Leermeester, Profeet en Here kon raaksien.

Die Joodse leiers was geestelik blind en kon Jesus nie sien as die Een wat van God gekom het om lig in hierdie duister wêreld te bring nie. Hulle kon, as gevolg van hulle geestelike blindheid Jesus nie volg as die Een wat deur God gestuur is om genesing en verlossing in die wêreld te bring nie. Om fisies blind te wees, is 'n groot gebrek, maar geestelike blindheid is nog erger. Jesus het gekom sodat ons die daade van God - ook in ons eie lewens - kan sien!

Sien ons werklik of is ons dalk geestelik blind? Hoe ons leef en hoe ons teenoor mekaar en teenoor ander optree, sal 'n goeie aanduiding wees of ons werklik kan sien. Miskien moet ons meer gereeld bid: *Heer, open oë van geloof sodat ons U en u handelende teenwoordigheid in ons lewens kan raaksien en U kan eer en dien en volg.*

28 Maart

Jesus en die kindertjies

Matteus 19: 13-15

Die tweede bede van die volmaakte gebed, die *Ons Vader*, is hierdie veel-seggende en inhoudryke woorde : *...laat U koninkryk kom....* Met hierdie woorde word die diepe versugting, die ewige hoop, die hartgrondige wens van die kerk en elke gelowige afsonderlik oor alle eeue heen uitgespreek. Met hierdie woorde word die toekomsverwachting van die kerk verwoord wat vorentoe kyk én bid met die woorde waarmee Die Openbaring eindig: *Amen! Kom, Here Jesus!* Dit is egter nie net 'n gebed wat op die ewige en volmaakte toekoms gerig is nie, maar ook dat die Here in hierdie onvolmaakte en gebroke wêreld sy koningskap sal bevestig deur sy kerk te bewaar, die bose te vernietig en elkeen van ons te help om die sonde in ons eie lewe te oorwin. So word die koningskap van die Here Jesus Christus reeds in hierdie wêreld werklikheid, terwyl ons wag op die volmaaktheid wat op pad is. Dit is die *nou-reeds* maar die *nog-nie* van die koninkryk. Waar en

by wie die Here Jesus Koning is, kom daar weer 'n stukkie paradys tot stand in die deur-die-sonde-vernieelde wêreld. So ontstaan 'n stukkie Godstad in die wêreldstad totdat die ewige Godstad werklikheid word.

Teen die agtergrond van hierdie betekenis van die koninkryk van die hemel (of soos dit oor hierdie gedeelte by Markus en Lukas staan: die koninkryk van God), vind die voorval tussen Jesus en die kindertjies plaas. Sy dissipels is verontwaardig as mense hulle kindertjies na Jesus bring sodat Hy hulle die hande kan oplê en vir hulle bid. Dit is dán dat Jesus hierdie betekenisvolle woorde sê: *Laat staan die kindertjies en moet hulle nie verhinder om na My toe te kom nie, want die koninkryk van die hemel is juis vir mense soos hulle.*

Grootmense, geleerde mense, moderne mense, se volwassenheid en ervaring is dikwels 'n verhinderende om onvoorwaardelik te glo. Ons wil graag weet: Hoe het alles ontstaan? Is alles in die Bybel waar? Hoor God werklik my gebed? Hoekom laat die Here al die sonde en onreg in die wêreld toe as Hy almagtig is? Hoekom beleef ook gelowiges dikwels soveel pyn en smart?

'n Mens kan 'n kindjie maklik van die onmoontlike oortuig. In die ongekompliceerde leefwêreld van 'n kindjie word selfs die onwerklike werklik. Daarom kan Jesus ons oproep om in ons geloofslewe soos kindertjies te word. Al verstaan ons nie alles nie, al ken ons net ten dele, moet ons met die onvoorwaardelike gesindheid van 'n kind glo in die almagtige, ewige en onsienslike God wat ons deur die verlossingswerk van Jesus Christus en die leiding van die Heilige Gees deelhebbers van sy koninkryk maak.

Wie soos 'n kind voor die Here word, word 'n kind van die Here!

29 Maart

Here, leer ons bid...

Lukas 11: 1-13

Here, leer ons bid.... Dit is die versoek van een van Jesus se dissipels nadat hulle Hom op 'n keer gesien bid het. In reaksie op hierdie versoek hoor die dissipels - maar ook ons vandag - hoe Jesus op aangrypende wyse ewige waarhede oor gebed meedeel. Verskillende geloofswaarhede oor die bid-dende gelowige wat in afhanklikheid voor die almagtige God staan, kom in hierdie gedeelte na vore.

Die eerste antwoord van Jesus is om letterlik die woorde van 'n gebed aan sy dissipels te leer, die volmaakte gebed, die *Ons Vader*. Dit is die gebed wat die eeue oorspan; die gevleuelde woorde waarmee gelowiges oor die hele wêreld die grootsheid van die Here bely en met al die diepste versugtinge

van die nietige sondaarmens na die hemelse Vader gaan. By wyse van gelykenisse wat Jesus direk hierna vertel, word dit duidelik dat die mens met al sy nood en behoeftes na die Vader toe kan gaan, soos wat iemand na 'n vriend of 'n kind na sy vader gaan. Dit is belangrik om hiervan kennis te neem omdat 'n mens maklik 'n bekende gebed, soos die *Ons Vader*, onnadenkend soos 'n rymple kan aframmel. Ons gebede moet immers ook getuig van berekende opregtheid as ons voor die lewende en grote God staan.

'n Ander element van Jesus se antwoord kom na vore in die gelykenis wat Hy hier vertel van 'n man wat in die middel van die nag by 'n vriend gaan brood vra het omdat hy onverwags 'n gas gekry het. Die boodskap van die gelykenis is duidelik: dat die man se vriend aan sy versoek sal voldoen omdat hy nie skaam was om aan te hou vra nie ten spyte van die ongeleë tyd. Om in die gebed te volhard, is 'n geloofswaarheid wat meermale in die Bybel en ook deur Jesus aan ons geleer word. 'n Gelowige mens is 'n biddende mens. Ons kan tog nie net een keer bid dat die Here in al ons moontlike nood en behoeftes sal voorsien nie. Deur telkens en opnuut te bid en te vra, bely die gelowige en biddende mens sy voortdurende afhanklikheid van die Here.

Hierdie gedeelte eindig deurdat Jesus sê dat die Vader selfs die Heilige Gees sal gee vir dié wat vra. Daarmee bevestig Hy dat die Vader ook in die diepste nood en grootste behoefte van die biddende mens sal voorsien. Ons grootste nood en behoefte is nie ons daaglikse aardse sorge nie, maar wel die sonde wat daar in ons lewens is teen God en mekaar. Deur die kragvolle werking van die Heilige Gees staan die biddende sondaar met hierdie gesindheid voor die genadige Vader: hy bely sy sondeskuld in opregtheid; hy vra en ontvang die Vader se genadige verlossing deur Jesus Christus; hy onderneem om 'n nuwe, dankbare lewe te lei. Dit is ware bekering!

30 Maart

Jesus sonder Hom af

Lukas 5: 16

'n Mens moet hierdie vers in verband sien met die voorafgaande gedeelte waar Jesus 'n melaatse genees het en hom beveel het om vir niemand daarvan te vertel nie. Ander weergawes van dieselfde verhaal kom voor in Markus 1: 40-45 en Matteus 8: 1-4. Dit is nogal opvallend dat die inhoud van vers 16 net in Lukas voorkom.

Uit die voorafgaande gedeelte is dit duidelik dat die teenoorgestelde gebeur het. In plaas daarvan dat die melaatse man wat genees is, die nuus vir homself

gehou het, het almal gou daarvan kennis geneem. Dit het beteken dat baie mense na Jesus gestroom het om na Hom te luister en sodat Hy hulle siektes kon genees. Jesus was egter nie iemand wat die roem van mense nagejaag het nie. Hy het gekom om almal wat glo, te verlos van die slawebande van die sonde. Daarom sonder Hy hom van die mense af om in stilte te aanbid.

Ons kan baie uit hierdie optrede van Jesus leer. Ons is baie keer geneig om op die roem van mense te vertrou. Dit maak dikwels van ons hooghartige mense. En as die kortstondige tydperk van roem verby is, vind ons dat ons alleen is met niemand om mee te praat nie. As gelowige kinders van God mag ons nooit ooit die roem van mense soek nie, maar moet ons altyd na die wil van ons hemelse Vader vra. Daar is dinge wat belangriker is as die kortstondige opflikkering van roem. Verder leer Jesus ons hoe nodig ons ook die stiltes het om ons tot God te rig in die gebed. Ons hardloop voortdurend van die een afspraak na die ander en vergeet maklik van God. Ons moet altyd tyd inruim om met God te praat, ongeag die plek of die geleentheid. As ons dit regkry, sal die vrede van God ons lewens vul. Vrede wat ons in vandag se harwar bitter nodig het!

31 Maart

Jesus se dankgebed

Matteus 11: 25-30

Matteus is seker een van die evangeliste wat die meeste uit die Ou Testament aanhaal. Daarom moet ons altyd sy evangelie lees met die Ou Testament in ons agterkoppe. As ons dus Matteus 11: 25-26 lees, kan ons dit gerus met Jesaja 29: 14 vergelyk.

Dit gaan in hierdie verse oor leiers van die volk wat hulle slim hou en nie tot inkeer kom nie. Jesus bring daarom die evangelie eerder na minder belangrike mense wat dit wil hoor. Hy dank God daarvoor dat die aanhoor van die evangelie niks meer as geloof alleen vereis nie. Vanaf vers 27 gaan dit oor die verhouding tussen God die Vader en Jesus. Niemand ken die verhouding tussen God die Vader en die Seun nie. Slegs God die Vader en die Seun weet hoe hierdie verhouding werk. Die inhoud van verse 28-30 kom net in Matteus voor. Jesus nooi almal wat uitgeput en oorlaai is deur die wetsvertolking van die Fariseërs (Matt 23: 4) (juk), om na Hom toe te kom. Hy, die sagmoedige (Matt 5: 5; Matt 21: 5; Jes 42: 2-3; 53: 1-2; Sag 9: 9), is die ware Leraar. Hulle moet eerder sy juk opneem en weldra besef hoe lig dit in werklikheid is. Jesus sal hulle help om dit te dra (vgl Matt 5: 20; Matt 7: 12; Matt 9: 13,15; Matt 22: 37-40; Jes 6: 16).

Ons maak ons ook daaraan skuldig om soos die mense van daardie tyd, on-
vergenoegd te wees met God se planne. Ons vertrou Hom nie genoeg om
te aanvaar dat sy leiding en raad beter is nie. Ons maak staat op ons ver-
stand en kennis. Jesus sê duidelik dat gelowiges met God in verhouding kan
lewe. En net soos wat dit Jesus tot diepe dankbaarheid gestem het, so moet
hierdie wete almal wat glo, met intense dankbaarheid vul teenoor God wat
genadig en barmhartig is. Dit gaan vir God om geloof alleen. Vir dié wat glo,
gee Jesus die troos dat Hy daar is vir elke gelowige. Hy sal die gelowiges help
om watter juk daar ook al op hulle skouers is, te dra.

1 April

Gebed in Getsemane

Matteus 26: 36-46

Kenmerkend van Matteus se vertelling is die betrokkenheid van die dissipels
by Jesus se lyding. Getsemane was die tuin teen die hang van die Olyfberg.
Jesus het daarheen gegaan die aand toe Hy die nagmaal ingestel en aange-
toon het dat een van sy dissipels Hom sou verrai. Dit was 'n spanningsvolle
aand en tyd vir Jesus. Dit is geen wonder dat ons lees dat Hy hier herhaal-
delik met God gepraat het nie. Ons lees hoedat Hy vir Petrus, Johannes en
Jakobus saamgeneem het dieper die tuin in en hulle beveel het om saam met
Hom te waak. In Lukas 22: 39 lees ons dat Jesus en sy dissipels baie aande
hier oornag het. Judas het dit baie goed geweet, daarom het hy en die solda-
te na die tuin toe gegaan waar hulle Jesus gevange geneem het.

Die tweede bede van die *Ons Vader*-gebed kom slegs in Matteus voor:
Moet nogtans nie doen soos Ek wil nie, maar soos U wil. Hy aanvaar dat dit
nie moontlik sal wees dat die lydensbeker by Hom verby kan gaan nie en bid
dan die tweede keer die derde bede van die *Ons Vader*-gebed: *Laat U wil
geskied.* En elke keer wat Jesus terugkom, slaap sy getroue drie dissipels. Dit
is amper profetiese woorde wat Jesus aan die einde uitspreek: Hulle moet
opstaan vir hulle geloof. Die uur van beslissing het aangebreek. Die Seun van
die Mens sal oorgelewer word om gekruisig te word vir die sondes van baie.
Hulle moet egter nie aan die slaap betrap word nie. Hulle moet altyd in die
geloof waak en bid.

Gesang 489 spel vir ons die betekenis van hierdie gedeelte mooi uit:

*Waak, Christen, staan in die geloof,
dat niemand jou die kroon ontroof!
Wees wys en dapper, sterk en moedig,
steeds toegewy aan God se werk,*

*standvastig, onbeweeglik sterk,
vol ywer, altyd meer oorfloedig -
dan sal jou arbeid in die Heer
tot seën wees, sy Naam ter eer!*

2 April

Jesus se volgelinge

Matteus 12: 49

Matteus 12: 46-49 is die einde van die Fariseërs se strydgesprekke met Jesus. Jesus wys hulle daarop dat in die nuwe volk van God daar nie bloedverwante is nie. Almal wat glo, is susters en broers in die geloof. Almal wat sy wil doen, is sy familie, die ware Israel!

Jesus het die Joodse leiers al vroeër berispe dat hulle nie die Ou-Testamentiese gebod om hulle ouers te eer, gehoorsaam nie.

Dit is duidelik dat die Fariseërs en dissipels nie geweet het wie Jesus is nie. Hulle optrede kan verklaar word uit die verborge motief van Jesus se redding. Ons het egter geen verskonings nie. As ons daad, denke en harte nie pas by ons geloof in Jesus Christus nie, is ons sy teenstanders. As ons dit kan regkry om aan te hou met glo ten spyte van en ongeag wat ook al, die wil van God gehoorsaam, dan is ons deel van sy nuwe koninkryk wat alreeds 'n geloofswerklikheid is! In hierdie koninkryk is almal wat glo, familie, broers en susters, ongeag kleur, ras of geslag.

3 April

Vroue...

Lukas 8: 1-3

Vroue het in Israel 'n baie minderwaardige posisie beklee. 'n Vrou was heeltemal ondergeskik aan die man en het feitlik geen regte gehad nie. 'n Man kon byvoorbeeld van sy vrou skei, maar 'n vrou kon nie van haar man skei nie. Dogters kon ook slegs erf as daar nie seuns was nie. Dit is ook opvallend dat die vrou gesien was as deel van haar man se besittings. Sy het egter tweede in die ry gestaan naas haar man se huis. Die vrou het ook geen plek in die tempeldiens gehad nie: vroue het wel in die tempel ingewoon en daar diens gelewer, maar dit was tot die laagste soorte arbeid beperk. Sy het ook nie deel gehad aan die erediens nie en haar persoonlike godsdiensoefening was beperk tot die bring van bepaalde offers, byvoorbeeld reinigingsoffers na die geboorte van 'n kind.

Jesus kom en Hy gee 'n hele nuwe status aan die vrou. As boodskapper van God se liefde kom hy hulle op tot menswaardigheid en diens.

Daarom laat Hy toe dat vroue Hom volg en dat hulle selfs van Hom as rabbi kon leer - iets wat ongehoord was in daardie tyd. Jesus praat gereeld in die openbaar met vroue en in sy handeling met hulle is dit duidelik dat ook die vrou 'n belangrike plek in God se koninkryk inneem. Jesus se opheffing van vroue het getoon dat alle mense voor God gelyk is. Die vrou is nie minderwaardig of van minder belang voor God nie. In ons gelese gedeelte sien ons dat die vrou Jesus se bediening met hulle eie geld ondersteun het uit dankbaarheid dat Hy hulle bevry het van sosiale ondergeskiktheid, siektes of bose geeste.

Ook die vrou het in Jesus 'n nuwe mens geword. Deur die geloof in Jesus Christus word almal, mans én vrouens, kinders van God. Paulus sê: *Daar is nie meer Jood of Griek nie, daar is nie meer slaaf of vryman nie, daar is nie meer man of vrou nie; want almal is één in Christus* (Gal 3: 26-8).

Mag ons nooit neersien op mekaar nie! Laat ons eerder onthou dat ons almal, man of vrou, kinders van God is!

4 April

Eise vir volgelingskap

Lukas 9: 57-62

'n Mens kan gerus hierdie gedeelte met Matteus 8: 19-22 vergelyk. In Matteus is daar nie 'n derde persoon aan die woord nie. Dit kom slegs in Lukas voor. Dit is nogal opmerklik dat die eerste en die laaste persoon wat aan die woord is, min of meer dieselfde vir Jesus sê, naamlik: *Ek sal u volg...*, terwyl Jesus die tweede persoon gebied om Hom te volg. Al twee die persone se verskonings wat hulle geopper het, soos 'n begrafnis en die groet van familieleden, was aanvaarbare verskonings in daardie tyd. Dit was gepas om, as jy weggaan, jou ouers en familieleden te groet. Verder was dit as 'n skande beskou as jy nie jou ouers kon begrawe nie.

In hierdie gedeelte val die klem op die tweede persoon en Jesus se opdrag aan hom om Hom te volg. Ware navolgingskap van Jesus bestaan in die uitvoering van sy opdrag, naamlik om die koninkryk van God te verkondig. Vir hierdie opdrag bestaan daar geen verskonings nie.

In ons lewens vandag het ons nog baie meer verskonings waarom ons nie die Here wil dien en volg nie. Jesus sê egter in hierdie gedeelte dat daar geen verskonings by ons mag wees nie. Ons moet kies wat ons wil doen en dit net eenvoudig doen. Ons kan nie God aan 'n lyntjie hou nie. As ons sê dat ons Hom sal volg waar Hy ook al wil hê ons moet gaan, dan moet ons daarby hou, ongeag en ten spyte van ons omstandighede. Ons kan nie met gemeng-

de lojaliteite goeie volgeling van Jesus wees nie. Dan is ons soos iemand wat ploeg met 'n ploegskaar en die hele tyd omkyk. Kort voor lank sal al die ploegvore skeef wees, wat beteken dat al die ploegwerk nutteloos is. Ons moet met hart, siel, liggaam en verstand die Here volg soos Hy wil en sy koninkryk verkondig.

5 April

Eise vir volgelingskap

Lukas 14: 25-33

Jesus is op pad na Jerusalem toe. Ons lees dat 'n groot groep mense om Hom saamgedrom het en dat Hy hulle geleer het wat die eise van dissipelskap is. Hy spel vir hulle op 'n ondubbelsinnige manier uit hoe baie dissipelskap van enige mens sal vra. Dit is 'n roeping wat geen mens halfhartig kan aanpak nie. 'n Bouer bou tog nie 'n huis alvorens hy finansiële beplanning gedoen het nie en 'n koning gaan nie 'n oorlog tegemoet met al sy manskappe sonder dat hy die nodige strategiese beplanning gedoen het nie.

Ware dissipelskap beteken dat jy Jesus eerste sal stel in alles wat jy dink, doen en sê. Al die ander dinge in jou lewe wat saak maak, verkry nou 'n tweede plek. Om 'n ware dissipel te wees, beteken harde werk en baie opoffering.

Vandag sê baie mense te maklik dat hulle dissipels van Jesus sal wees sonder dat hulle die eise van so 'n besluit bereken. Dit is een ding om te sê dat jy 'n dissipel van Jesus sal wees, maar heeltemal iets anders om alles tweede te stel, om op te offer, om swaar te kry en jou prioriteite te verander ter wille van jou geloof in Jesus Christus. Om 'n goeie dissipel van Jesus te wees, beteken meer as net woorde. Dit vereis harde werk en opoffering. Daarom waarsku Jesus sy volgeling en ook vir ons, om nie oppervlakkig te dink oor dissipelskap nie. Want dan is dit fataal en gedoem tot mislukking. Gelukkig is daar vir dié wat bereid is om hierdie pad van opoffering te loop, 'n waarborg dat dit nie tevergeefs is nie. Jesus het immers alreeds die dood oorwin en almal wat Hom volg, sal nie sterwe nie, maar vir ewig lewe! As jy dus kies om 'n dissipel van Jesus te wees, hoef jy nooit ooit te wonder wie saam met jou die pad van opoffering en moeite loop nie. God is deur sy Heilige Gees, met elke tree wat jy gee, saam met jou op pad na die ewige toekoms.

6 April

Beloning vir dissipelskap

Markus 10: 28-31

Hierdie gedeelte staan aan die einde van die vertelling oor die voorval tus-

sen Jesus en die ryk jongman. Die jongman het daarop geroem dat hy al die gebooi van sy kinderdae af nakom. As Jesus egter aan hom die voorwaarde vir die ewige lewe stel, dat hy al sy aardse besittings moet verkoop en die geld vir die armes moet gee, gaan hy verskrik van Jesus af weg. Dan volg hierdie gedeelte wat gewoonlik onder die bovermelde opskrif staan: *Beloning vir dissipelskap*. Dit sou waarskynlik meer korrek gewees het om die opskrif te verander om as volg te lui: *Die gevolge van dissipelskap*. Die woord *beloning* bevat immers ook die betekenis van verdienste, terwyl 'n mens die ewige lewe ontvang op grond van die groot genade van God wat sy Seun na hierdie wêreld gestuur het, sodat ons die nuwe en ewige lewe kan ontvang en om daardie rede uit dankbaarheid volgeling van ons Here is.

In hierdie gedeelte sê Jesus drie dinge wat volgelyngskap van Hom vir die dissipels en vir ons vandag nog inhou: Hy stel dit dat die mens wat ter wille van Hom en die evangelie afstand doen van sy huis of broers of susters of ma of pa of eiendom, reeds in hierdie lewe honderd keer meer ontvang as al hierdie familieverhoudinge en eiendom. Wie 'n volgeling van Jesus Christus is, word oor alle grense en tye heen deel van die huisgesin van God - die kerk - waar ons saam kinders van ons hemelse Vader is. Die dissipels van die Here ontvang ook veel meer as aardse besittings. Alle aardse besittings kan verdwyn of verlore gaan, maar die ware geloof en hoop is 'n skat wat niks en niemand uit die hande van die Here kan wegruk nie! So word iets van die hemelse reeds op hierdie aarde 'n werklikheid. Jesus sê ook hier dat vervolging deel van dissipelskap is. Die volmaakte is nou eenmaal nie op hierdie gebroke en verskeurde wêreld te vinde nie. Ons moet aanvaar dat pyn en hartseer en beproewings deel van hierdie deur-die-sonde uitmekaargêrukte wêreld sal wees.

Hierdie gedeelte eindig as Jesus opnuut die belofte van die ewige toekoms in die koninkryk van God herhaal. Hy verwys na die ewige lewe in die nuwe bedeling wat op pad is. Ons finale bestemming en hoogste geluk is nie op hierdie wêreld nie. Genadiglik kan die gelowiges en volgeling van die Here sing: *Ek sien 'n nuwe hemel kom, 'n aarde nuut en vry!*

7 April

Teenstand

Markus 3: 1-6

Die teenstand wat die Here Jesus vandag nog in die wêreld kry, is verstommend... tog is dit nie verrassend nie (vgl Matt 10: 24-25). Immers sien ons dit ook in ons Skrifgedeelte waar Hy weer eens met die Fariseërs bots.

Elke keer wanneer die Here Jesus iemand se lewe betree en dit verander, kry Hy opnuut teenstand in die wêreld.

Die Fariseërs was 'n godsdienstige groep wat streng volgens die Joodse wet-te en reëls geleef het. Hulle het hoë aansien in die gemeenskap geniet. Toe die Here Jesus vir Homself naam begin maak en gewild onder die skares ge-word het, het die Fariseërs Hom begin haat juis omdat Hy hulle oor hulle hooghartigheid en verkeerde motiewe aangespreek het. Nou sien ons in hierdie verhaal hoe die teenstand teen die Here Jesus 'n nuwe fase binnegaan. Dit is nou nie meer net 'n geval van blote teenstand nie, maar eerder 'n goed beplande komplot om Hom dood te maak ... iets wat later sou realiseer.

Nou kan 'n mens vra: Wat het die Fariseërs tog so ontstel dat hulle selfs bereid was om so ver te gaan om die Here Jesus dood te wil hê? Hulle wou Hom nie erken as die ware Messias nie (vgl Joh 1: 11). Ons kan dus aflei dat hulle jaloers was op sy gewildheid, die gesag waarmee Hy die verlossings-boodskap verkondig het, en ook die wyse waarop Hy wonderwerke kon doen. En toe die Here Jesus boonop op daardie betrokke sabbat die man met 'n gebrekklike hand genees het, was die vet letterlik in die vuur. Hierin het die Fariseërs 'n wonderlike geleentheid gesien om sy aansien by die volk te probeer saboteer. Uit hierdie optrede van die Fariseërs kan 'n mens eintlik sien hoe pateties hulle optredes was, want die Here Jesus het iemand ge-sond gemaak, maar dit sien hulle nie raak nie! O, nee! Al wat vir hulle saak maak - tipies van hulle skynheiligheid, is die feit dat Jesus die reël oor die heil-iging van die sabbat oortree het. Maar is dit werklik waaroor dit eintlik gaan?

Nee, dit gaan nie net oor die ontheiliging van die sabbatdag of die wonder-werk nie. Nee, die Here Jesus wil met die woorde van vers 4 dit vir ons dui-delik stel dat sy optrede die waarheid aangaande Hom bewys: Hy is die lank verwagte Messias, die Een wat moes kom om die mens te red. En vandag beleef ons steeds dat die wêreld nie die Here Jesus wil aanvaar as die groot Geneesheer wat ons van ons siektetoestand - ons sondes - wil genees nie. En wanneer daar wel so 'n wonderlike genesing in iemand se lewe plaasvind, dat 'n persoon sy hart vir die Here gee, dan word daar gewoonlik met groter en meer teenstand teen Christus gerebelleer. Ja, net soos die Fariseërs des-tyds hulle harte teen die ware Messias verhard het, so verhard baie mense vandag nog steeds hulle harte teen die ware Verlosser - ten spyte van al die wonderbare *genesings* wat Hy in menseharte teweegbring.

In hierdie gedeelte sien ons dat die teenstand teen die Here Jesus al hoe feller word. Alhoewel die skrifgeleerdes nie kon ontken dat die Here Jesus wonderwerke doen en oor bonatuurlike krag beskik nie, het hulle tog geweier om te erken dat sy krag van God kom. Want dit sou beteken dat hulle Hom as die Messias erken, en daarvoor was hulle heeltemal te hoogmoedig gewees. Daarom konfronteer hulle die Here Jesus openlik deur sy sukses aan die Satan toe te skryf. In die destydse samelewing was dit 'n baie ernstige aanklag, en dit kon tot gevolg gehad het dat die mense Hom die rug toekeer.

Die antwoord wat die Here Jesus hulle gee, is skitterend. Die logika agter sy antwoord is so eenvoudig dat selfs 'n kind dit kan snap: as Hy dan van die Satan is, hoe kan die Satan die Satan uitdryf? Dit is dan mos net so goed hulle baklei teen mekaar! Máár, sê die Here Jesus by wyse van spreke, Hy is sterker as Satan! Om 'n sterk man te beroof, moet jy selfs sterker wees as hy. In hierdie voorbeeld is die Satan die sterk man en die Here Jesus die sterker een wat hom vasbind om hom te beroof! Deur Jesus se werk, waarvan sy dood en opstanding die hoogtepunt is, het Hy vir Satan vir ewig vasgebind om sy totale houvas op mense in te kort. Ja, die Here Jesus het Satan vasgebind om hom te beroof van die mense wat onder sy mag was. En dít moet ons, as Christene, nooit vergeet nie, want, sê Paulus: *Ek is tot alles in staat deur Hom (Christus) wat my krag gee* (Filip 4: 13).

Soms wonder Christene of hulle nie dalk per ongeluk die onvergeeflike sonde, waarvan Jesus hier praat, teen die Heilige Gees gedoen het nie. Dit is nie iets waaroor die ware gelowige bekommerd hoef te wees nie. As 'n mens, soos die Fariseërs en skrifgeleerdes, aanhou om die werk van die Heilige Gees doelbewus te verwerp, dán is dit laster, want dan verwerp jy God self. Die geestelike leiers het die Here Jesus van godslastering beskuldig, maar in werklikheid het hulle hulle aan laster skuldig gemaak deur Hom daarvan te beskuldig dat Hy en Satan een is. Die Here Jesus het die bose geeste uitgedryf omdat Hy God is. Laster teen die Gees, is sonde deur diegene wat aanhou om God se uitnodigende hand van verlossing te verwerp, of om Hom medepligtig te maak aan jou sondes.

As 'n mens hierdie drie verse in die Markus-evangelie lees, kom jy onder die

indruk daarvan dat Jesus met die eerste aankondiging van sy lyding en sterwe dit baie duidelik wou stel dat Hy die dissipels nie met valse voorwendsels geroep het nie. Reeds in die begin, volgens Markus 1: 16-17, het Hy dit duidelik gemaak dat hulle geroep is om te werk. In hierdie gedeelte bring Hy die onafwendbare lyding na vore. Jesus het nooit mense geroep om op 'n tog van *maanskyn en rose* te gaan nie. Lyding, die kruis en dood was nog altyd deel van die pakket. Hy was nie die Messias van populêre verwagtinge nie.

As ons dit nie insien nie, sal ons die heerlijkheid en pyn van die Christus-evangelie mis, want heerlijkheid en pyn is onskeibaar inmekaar gevleg. Sonder dit vervaag die Christelike geloof tot 'n stel wette en reëls. In vers 32 word gesê dat Jesus *met hulle hieroor reguit gepraat het*. So dikwels word dissipelskap voorgehou as eenvoudige en maklike en dikwels selfs as van minder belang.

Petrus het hierdie idee van die Messias teengestaan. Sy onwilligheid om hierdie idee te aanvaar, was in sy situasie bloot menslik. Dit was teen enige vorm van Messiaanse idee wat hy ooit geken het. Geen wonder dat hy dit verwerp het nie.

Met ons is dit egter anders. Eeue lank is die boodskap van 'n lydende Messias aan ons verkondig. Ons het gewoon geraak aan die idee en dit aanvaar. Tog is ons dikwels in ons diepste denke, in ons gesindhede, in ons optredes soos Petrus, besig om Jesus te berispe. Ons verkies die idee van dissipelskap wat die kruis uitsluit. Die noodsaaklikheid van 'n pynlike offer word deur ons uitgesluit. Miskien sê ons dit nie in soveel woorde nie, maar elke liefdelose daad, elke liefdelose gedagte, elke weiering om onself te verloën, sê dit. Om 'n Christen te wees, vereis dat ons ons met die gedagte sal vereenselwig van 'n Messias wat sy kruis gedra het, gely het, gesterf het en opgestaan het. 'n Geloof wat dit verwerp, kom van die Satan.

10 April

Jou Koning kom!

Markus 11: 1-11

'n Mens sal moet erken dat Jesus se intog in Jerusalem as Koning nou nie juis indrukwekkend was nie. Hy ry Jerusalem dan binne op 'n donkie se rug! Konings van daardie tyd het gewoonlik op perde of waens gery, nie op 'n donkie nie. Maar snaaks genoeg was die donkie nie vir Jesus of vir sommige van die Jode 'n probleem gewees nie.

Die Jode wat op daardie stadium in Jerusalem was, het dalk onthou dat hulle koning Dawid ook eens op 'n tyd op 'n donkie gery het. Jesus word daarom vir hulle die Koning wat Jerusalem opnuut binnery op 'n donkie, maar

Hy kom om vir hulle die koninkryk van Dawid te herstel! Jesus het egter ander bedoelings. Hy kom nie na Jerusalem toe om 'n Koning te wees soos Dawid nie. Die donkie is vir Hom alreeds die teken van 'n ander soort Koning wat hulle nog nie voorheen geken het nie.

Hy kom reeds na Jerusalem om die koninkryk van God te vestig en dit sou Hy doen deur aan die kruis te sterf. Hy kom as Koning na Jerusalem, nie om met mag en krag te regeer nie, maar om in liefde en vrede ander te dien. Jesus is ook ons Koning en daarom moet daar ook iets van sy gesindheid in ons lewens sigbaar word. Dien mekaar daarom in liefde en in vrede! Kom ons gaan leef elke dag as Koningskinders in nederigheid en met dankbaarheid teenoor die Koning van konings wat Jerusalem binnegery het op 'n donkie om daar vir ons sondes aan die kruis te sterf.

11 April

Die tempelreiniging

Markus 11:15-19

Dit is baie gevaarlik as 'n gemeente begin dink dat die kerk hulle eiendom geword het. So 'n oortuiging lei uiteindelik daartoe dat die gemeente se ideologie die kerk se teologie kan word.

Ten tyde van die skrywe van die Markus-evangelie het die kerk ook die koninkryk van sy lidmate geword in plaas daarvan om die koninkryk van God te vergestalt. Die gebeurtenisse by die tempel, die verkoop van offerdiere, die wisseling van geld om die tempelbelasting te betaal, was simbool van 'n kerklike kultuur wat gebou was op eksklusiwiteit of uitsluiting. Die wat volgens die reinheidsreëls onrein was, was nie welkom nie. Hulle mag nie toegang tot God verkry het nie. Hulle was nie deel van die koninkryk van God nie. Hulle mag nie God se mag en sy teenwoordigheid ervaar het nie.

Jesus gooi egter die handelaars uit die tempel en daarmee saam die inperkende heiligheid van die tempel waarvolgens die heidene nie welkom was nie. So herstel Jesus die tempel om voortaan as *huis van God* te funksioneer. In God se huis is almal welkom - van die heidene af tot by die mees onrein persoon. Daar mag almal saam aan 'n tafel sit en eet. In God se huis is daar nie sprake van eksklusiwiteit nie. Daar het almal deel aan die koninkryk van God en sy barmhartige teenwoordigheid.

God is nie tevrede met 'n kerk wat die koninkryk van die gemeente geword het nie. God vra dat die kerk aan sy koninkryk gestalte moet gee. Dit kan die kerk/gemeente alleen doen in luisterende afhanklikheid van die God by wie almal 'n tuiste mag vind.

Moord en verraad... Wie sou kon dink dat dit so ver sou gaan? Nie een van Jesus se volgelingen of dissipels, selfs nie eers Judas, het ooit gedink dat dinge so sou verloop nie. Die vraag is: Hoekom hét dinge handuit geruk? Hoekom wou die priesterhoofde en skrifgeleerdes Jesus uit die pad hê?

Die antwoord lê daarin dat Jesus die waardesisteme van daardie tyd kom omkeer het. Jesus het dinge kom leer en doen wat in stryd was met die waardesisteme van hulle tyd. Vir Hom was dit byvoorbeeld nie van belang in water klas van die samelewing jy geval het nie - voor God was almal ewe belangrik. Dit was ook nie belangrik hoeveel geld en status jy gehad het nie omdat dit nie dinge is wat enige waarde aan jou gee nie. Vroue was ook nie minder belangrik as mans nie, soos wat hulle dit in daardie tyd gesien is nie.

Omdat Jesus hierdie dinge geleer het wat so radikaal anders was as die sisteme van die dag, wou die leiers Hom uit die pad hê. Daarom het hulle slinkse planne beraam om van Hom ontslae te raak. Judas was die een wat hulle sou help. Hy was teleurgesteld in Jesus as leier. Soos so baie ander het hy gehoop dat Jesus hulle van die Romeinse oorheersing sou bevry. Toe dit al hoe meer begin lyk asof hierdie politieke ideaal nie gaan realiseer nie, het Judas as 't ware teen Jesus begin draai. Hy was dus vatbaar vir die planne van die priesterhoofde en die skrifgeleerdes. Later sou hy egter spyt hê oor sy verraad omdat hy geweet het dat Jesus onskuldig was. Dit wat Judas saam met die geestelike leiers beplan het, was niks anders as verraad en moord nie!

Hoe reageer ons as Jesus nie voldoen aan ons sienings en ideale nie? Verraai ons Hom ook soos Judas as Hy nie in ons lewens doen wat ons gehoop het Hy sou doen nie? Of laat ons toe dat Jesus ons vernuwe, sodat ons die waardes van God se koninkryk ons eie kan maak? Laat ons toe dat Hy God kan wees en sy wil laat geskied - ook in ons lewens?

Here, help my om waarlik as u kind te leef volgens u waardes en nie volgens myne nie! Laat U wil geskied hier op aarde net soos in die hemel!

Die laaste maaltyd waar Jesus en sy dissipels saam was, vind plaas op die vooraand van sy inhegtenisname en kruisiging. Teen hierdie tyd het die Joodse godsdienstige leiers in Jerusalem alreeds besluit dat Jesus moet sterf. Ook

Judas het alreeds met hulle ooreengekom waar en hoe hy Jesus sou verrai. Tydens hierdie laaste maaltyd gebeur daar iets veelseggend: Jesus verbind die brood en die wyn wat by die maaltyd gebruik is, met sy eie liggaam en bloed. Die brood en wyn word dus nou tekens wat heenwys na sy offer aan die kruis. Die gebreekte brood wys heen na die vrug van sy offer aan die kruis, naamlik die vergifnis van sondes. Die wyn wys heen na die vergieting van sy bloed waardeur die nuwe verbond wat God in Hom tot stand bring, beseël word. Die vergieting van bloed is duidelik die teken van sy lewe wat as offer gegee word.

Deur hierdie tekens wou Jesus sy dissipels wys wie Hy waarlik is en wat Hy kom doen het. Hy het as Gestuurde van God gekom om te sterf, sodat mense weer in die regte verhouding met God kan staan. Alhoewel hierdie laaste maaltyd van Jesus en sy dissipels 'n afsluitingsgeleentheid of 'n skeidingsmaaltyd was, was dit tegelykertyd ook die begin van 'n nuwe wyse van gemeenskap in die toekoms, naamlik deur brood en wyn. Die skeiding word oorbrug deur die nuwe wyse waarop Jesus teenwoordig sou wees: deur saam met mekaar te eet en te drink waarin Hy as verhoogde Heer nog steeds teenwoordig is. Elke keer as hulle die brood en die wyn sien en gebruik, moes hulle daaraan herhinner word dat Hy vir hulle gesterf het en so lewe deur sy dood vir hulle verwerf het. Die woorde en daade van Jesus by hierdie laaste maaltyd getuig duideliker as enige ander plek in die Evangelies dat Jesus geweet het dat Hy gestuur is om te sterf, sodat mense weer met God versoen kon word. Die volle betekenis van wat by hierdie laaste maaltyd gebeur het, sou eers later deur die dissipels begryp word.

Vader, help ons om die volle betekenis van u Seun se dood vir ons te verstaan. Mag ons met dankbaarheid sy dood gedenk deur die gebruik van wyn en brood!

14 April

Jesus word verlaat

Markus 14: 26-31; 50-51

Daar is min van ons wat vooraf vir iemand van wie ons baie dink, sommer sal sê dat ons hom of haar in die steek gaan laat. Ons is meestal van plan om by ons leiers en helde te staan in voorspoedige sowel as in moeilike tye. Dit is veral só as ons van mening is dat ons ons agter 'n wenner geskaar het.

Jesus se dissipels is nie 'n uitsondering nie. *Al moet ek saam met U sterwe.... En al die ander het dieselfde gesê.*

Hulle het *wen* egter anders verstaan as Jesus. Vir hulle was die *wenspan* die een wat die ander span in die grond boor en vernietig. Vir Jesus was *wen* dieselfde as *dien*. Die *wenspan* was die een wat aan die kleintjies se kant is, die een wat nie met mag werk nie, maar wat omgee en bystand verleen.

Jesus wys egter vir ons God se gesig - en dit lyk anders as wat ons as mense maar te graag wil dink. Markus teken vir ons hier 'n beeld van Jesus wat alleen is, verlaat is deur selfs sy trouste metgeselle.

En sy punt is: Só werk God. Wanneer niemand meer kans sien om by jou te staan nie, is God steeds daar. God is juis daar waar niemand anders meer kan uithou nie. En Jesus wys vir jou: Dié gesig van God is na jou toe gedraai.

15 April

Jesus word verloën

Markus 14: 66-72

Petrus was die een wat nog agterna geloop het. Al die ander het weggehardloop. Dalk gaan Jesus tog 'n wonder doen. Dalk gaan God al die soldate laat neerval en Jesus koning maak? Hy is dan die Koning! Die Een! Die Seun van Hom aan wie die lof toekom (vers 61)! By so Een kan 'n mens staan. By so Een wil ek ook getel word, want dan kan dit met my ook goed gaan as sy tyd gekom het!

Maar Hy word geklap en gespoeg. Hy word verneder en beledig. So kan God tog nie werk nie? En as God só werk, wil Petrus liever nie aan God se kant getel word nie. Daarom sê hy: *Ek ken Hom nie*.

Ken jy Hom? Nie die Een wat regeer en heers en magtig is nie, maar die Een wat beledig en verneder word; die Een van wie die soldate se spoeg afloop; die Een wat nie met slim antwoorde op al die aanklagte terugkap nie? Dalk is Hy vandag die Een wat met 'n vigswesie op sy skoot sit, of wat hand gee by 'n skuiling vir haweloses, of wat kospakkies uitdeel aan mense wat self nie het nie.

Jesus - die verloënde, is die Naam van vandag se beeld. Jesus - die onbekende; die Een wat niemand ken nie en met wie niemand geassosieer wil word nie. As iemand sou sê: *Jy is een van hulle*, wat is jou antwoord? Ken jy Hom?

16 April

Jesus of Barabbas?

Matteus 27: 11-26

Dit is die keuse wat gemaak moet word voor die beeld van Jesus as verhoorde. Watter Jesus kies jy? Jesus van Nasaret of Jesus Barabbas? Jesus wat

Christus genoem word omdat hy die ware gesig van God aan ons wys, of Jesus, seun van Abbas, wie se lewe bepaal is deur geweld en dit wat vir homself voordelig was?

Dit is 'n keuse tussen God se manier en ons mense se manier. Ons mense se manier is een van heers en oorwin; ek doen dit, want ek kan. Wie gaan my keer? Solank die polisie my nie sien nie en die ontvanger dit nie agterkom nie, is dit in die haak om na my eie belange om te sien. Die belangrikste vraag is: Help dit my?

God se manier is die teenoorgestelde: Help dit ander? Help dit die wat nie self kan nie?

Jesus Barabbas het gestaan en geleeft vir homself en sy eie voordeel. Jesus van Nasaret, wat die Christus genoem is, het geleeft en gestaan en is veroordeel vir ander en tot voordeel van die wat nie self kan nie.

Watter Jesus kies jy? Onthou: jy moet elke dag weer kies, want die kinders van Barabbas is oral.

17 April

Jesus word bespot

Matteus 27: 27-31

So sê die inskripsie onderaan vandag se beeld van Jesus. Dit is 'n beeld wat my ongemaklik maak. Ek wil graag as een van Jesus se volgelinge en leerlinge beskou word, maar ek wil nie bespot word nie. Ek hou nie van spot nie, want spot maak seer. Dit verkleineer en dit is afbrekend. Deur spot word dit wat belangrik is, soos 'n kleed en 'n kroon, soos 'n naam en 'n titel en 'n prestasie, belaglik gemaak. Dit word van alle waarde gestroop. Dit wys dat dit eintlik niks werd is in die geselskap waarin die spotters heers nie.

Ek wil liever groot en heel wees as klein en stukkend. Ek hou daarvan as mense my naam en my prestasies en my posisie in ere hou.

Maar Jesus word bespot. Sy Naam en sy posisie en sy prestasies is tog seker veel meer as myne - en tog word dit tot bespottling gemaak. Dit laat my wonder: As ek nie bespot word nie - is ek een van sy volgelinge? Het ek nie dalk sy Naam en eer en prestasies ingeruil vir dié van die spotters nie?

18 April

Jesus gehoorsaam aan die kruis

Matteus 27: 32-44

Baie mense, selfs Christene, vind die beeld van Jesus aan die kruis grusaam en afstootlik. Hulle het nie 'n probleem met Jesus, die baba in die krip nie.

Ook nie met Jesus wat siekes genees en die hongeriges voed of die skrifgeleerdes tereg wys nie. Die feit is dat mense nie 'n Middelaar soek wat aan 'n kruis sterwe vir hulle sonde nie, al het Jesus self dikwels daarna verwys dat Hy moet sterwe en uit die dood opstaan.

En tog is Jesus se sterwe aan die kruis en sy opstanding uit die dood die middelpunt waarom die evangelie draai. Jesus sonder die kruis is niks meer as 'n voorbeeld van 'n gelowige mens nie. Die kruis sonder Jesus is niks meer as 'n plek van teregstelling nie.

Vir die Jode was dit ondenkbaar dat die Messias aan 'n vloekhout kan sterf, daarom het hulle Jesus as Messias verwerp. Maar ook die heidendom het Hom verwerp, want al was Hy onskuldig, het Pilatus Jesus nogtans oorgelewer om gekruisig te word. Uiteindelik het selfs Jesus se volgeling Hom verlaat.

Maar so was dit God se wil. In gehoorsame onderwerping aan God het Jesus op die kruisweg gegaan. Daarom kan Hy ook vir ons sê om ons kruis op te neem en Hom te volg. Hy kan van ons verwag om ons ook in gehoorsaamheid aan God se wil te onderwerp.

En die wonder is natuurlik dat die kruis, die teken van verwerping, dan vir ons die simbool van God se aanvaarding word. Skuldige sondaars word nie tereggestel nie, maar ontvang die ewige lewe. In plaas van 'n vloek, is die kruis vir ons 'n teken van seën en heil.

Die beeld van Jesus aan die kruis is inderdaad gruwelik, want die loon van die sonde is gruwelik. Maar Jesus het daar in ons plek gehang en Hy dra die loon van die sonde in ons plek. Daarom is Jesus aan die kruis ook vir ons die toonbeeld van hoe lief God ons het en hoe eindeloos sy genade is. En daar is geen manier waarop ons Jesus se lewe en werk reg kan verstaan as ons Hom nie aan die kruis sien nie. Aan die kruis is Jesus waaragtig die Christus, die Messias, die Middelaar en Redder van die mens.

19 April

Jesus in ons plek begrawe

Matteus 27: 57-61

Die feit dat Jesus aan die kruis gesterf het, sou eintlik logies tot gevolg hê dat Hy begrawe is. Tog word dit, om alle misverstand uit die weg te ruim dat Jesus dalk in 'n skyndood of iets dergeliks kon verkeer het, pertinent onder ons aandag gebring dat Hy begrawe is. Verder word genoem dat Jesus in iemand anders se graf begrawe is, naamlik die graf van Josef van Arimatea.

Jesus het dus nie alleen vir ander gesterf nie, maar Hy het in 'n ander se graf ingegaan. Hy het soos 'n sondaar gesterf en is soos 'n sondaar in ander se plek begrawe. Hy het waarlik volledig die straf vir die sonde, naamlik die dood, plaasvervangend in die sondaars se plek gedra. Die plek van die sondaar is in die graf omdat die loon van die sonde die dood is. Die graf is ook die plek van die ou verlore sondaarmens wat ons was.

Vir die wêreld is 'n dooie Jesus natuurlik baie gepas, want dan hoef niemand hulle aan Hom te steur nie. Die wêreld sou bitter graag vir Jesus dood en in die graf wou gehou het. Ongelukkig is daar selfs Christene vir wie Jesus niks meer as 'n held, 'n dooie persoon uit die verlede is nie.

Maar die ware gelowiges weet dat Jesus se graf die teken is dat Hy waarlik ons versoening tot in die laaste besonderheid voltooi het. En die ware gelowiges weet ook dat Jesus se graf die eerste getuie van sy opstanding is, want sy volgelinge het dit leeg gevind. Die graf word getuie van Jesus se oorwinning. En so word elkeen van ons se eie graf dan ook 'n plek van verwagting en wederopstanding van die vlees.

20 April

Jesus afwesig

Matteus 28: 1-7

Wanneer 'n mens die verslag oor Jesus se opstanding in Matteus vergelyk met dié van die ander Evangelies, is daar 'n hele paar verskille. Maar 'n mens kan jou voorstel watter impak dit moes gehad het toe gevind is dat Jesus se graf leeg is en dat Hy uit die dood opgestaan het. Dit gaan alle menslike verstand en ervaring te bowe. Kom ons sien dit oor dat in die opgewondenheid en verwondering niemand blykbaar die presiese besonderhede genotuleer het nie.

Die aardbewing waarvan ons lees, het nie die graf laat oopgaan nie. Die engel het die klip weggerol. Aardbewings en engele is in die Bybel gewoonlik 'n aanduiding daarvan dat God self teenwoordig is en optree. Jesus het ook nie, soos Lasarus, uit die graf te voorskyn getree nie, want Hy was nie meer daarbinne nie. Om die waarheid te sê, Jesus is geheel afwesig in die gebeure waarvan ons in die Skrifgedeelte gelees het. En die engel gee die rede daarvoor: *Hy is uit die dood opgewek....* Die lewende Jesus is nie meer teenwoordig by die grafgebeure nie.

Die graf is leeg, want Jesus lewe! Jesus self het nooit van sy dood gepraat sonder om ook van sy opstanding te praat nie. Al het sy volgelinge dit geweet, was hulle steeds oorweldig omdat hulle dit miskien nie regtig verwag het nie.

Dit is baie keer mense se ervaring wanneer hulle 'n dooie Jesus verwag, maar dan 'n lewende Jesus vind. Sy lê graf getuig dat Jesus opgestaan het, net soos ons eie lê grafte eendag sal getuig dat Jesus die Oorwinnaar is en dat elkeen wat in Hom glo, nie verlore is nie, maar die ewige lewe ontvang het.

En ja, dit gaan ons verstand te bowe. Dit lê buite ons ervaring. Dit is God wat optree. Ons kan alleen in verwondering God loof en aanbid.

21 April

Jesus verskyn aan die vroue

Matteus 28: 8-10

In die oorspronklike Grieks word Jesus se verskyning aan die vroue aangedui as 'n belangrike gebeurtenis. Die belangrikheid is dat hulle getuies daarvan is dat Jesus waarlik uit die dood opgestaan het, want hulle was ook getuies van sy kruisiging en begrafnis. Die engel het hulle selfs in die graf ingenooi om self te kyk en seker te maak dat die graf leeg is. Hulle was dus toegerus om getuies vir Jesus te kan wees. Hulle kon bevestig dat dieselfde Jesus wat gekruisig en begrawe is, opgestaan het uit die dood en aan hulle verskyn het.

Daar kan verskeie redes wees waarom die vroue daar by die graf was. Een rede wat gegee word, is dat hulle Jesus se lyk wou balsem. Matteus sê hulle wou na die graf gaan kyk. Die feit is dat hierdie vroue altyd deel van Jesus se volgelingen was en Hom gedien en versorg het. Dit is baie moontlik dat daar by hulle ook die geloof en hoop bestaan het dat Jesus tog uit die dood sou opstaan.

Wanneer Jesus dan aan hulle verskyn, sê Hy vir hulle om nie bang te wees soos die wagte by sy graf nie. En Jesus maak hulle inderdaad sy eerste boodskappers deurdat Hy hulle stuur om vir die dissipels te gaan sê dat hulle Hom in Galilea sal sien.

Elke getuie van die Here Jesus Christus kan bevestig dat Hy een of ander tyd voor jou kom staan en jou in beslag neem. Sommige mense ruk los en hardloop weg, soos die wagte. Ander, soos hierdie vroue, buig in aanbidding voor Hom neer en word deel van sy heilsplan vir die wêreld. Hierdie vroue het in Jesus die Here herken wat mag en gesag oor lewe en dood het.

As die Lewende is Hy nooit meer afwesig nie. Hy ontmoet mense en maak hulle sy getuies. Almal moet hoor dat hulle deur die Here Jesus Christus nuwe mense geword het, mense wat nie bang hoef te wees nie, maar kan uit-sien na die nuwe hemel en die nuwe aarde. Hierdie getuienis is die evangelie wat verkondig word.

Dit is nie so moeilik om 'n leuen te vertel nie, veral as daardie leuen jou in 'n beter posisie sou plaas of jou gemakliker sou laat voel. Miskien is dit die nood van die omstandighede wat ons daartoe bring om 'n leuen te vertel. Met die leuen ontkom ons dikwels vyandigheid en vermy ons allerlei probleme, maar die leuen gee ook dikwels aanleiding tot selfverheffing. Hoeveel lewens is moontlik nie al deur leuens verwoes nie? Maar hoe verskriklik moet dit nie wees om voor God en oor God te lieg nie. En dit gebeur tog so maklik. Dit is baie keer so gerieflik om soos Petrus te lieg en te bely dat jy Jesus nie ken nie. Dikwels help daardie leuen ons in ons godsdienstige en kerklike lewe en sou ons dalk daarmee 'n uitweg soek om nie kerk toe te gaan nie, nie as ampsdraer te dien nie, of nie heelhartig vir God te lewe nie. Die leuen word dan gebruik om God weg te dink in ons lewe omdat ons nog nie plek gemaak het vir die lewende en opgestane Jesus in ons lewens nie.

Nog erger is die leuen wat jy in opdrag van iemand anders vertel. Dit is juis wat in ons gelese gedeelte gebeur. Die soldate, in diens van die Romeinse owerheid en wat ook bekend gestaan het as die tempelwag, word omgekoop om 'n leuen te vertel oor Jesus Christus. Hulle moes lieg en sê dat hulle nie die opgestane Heer gesien het nie, maar dat hulle geslaap het terwyl sy liggaam gesteel is. Hulle is 'n groot som geld aangebied, omdat die priesterhoofde geweet het dat die soldate nie maklik sou jok nie, aangesien die feit dat hulle tydens die wagbeurt sou geslaap het, strafbaar was met die dood. Die groot som geld moes dus oortuigend genoeg vir die soldate gewees het om met die leuen hulle lewens te waag.

Hoekom moes die soldate eintlik lieg? Was dit omdat die Joodse beplanning op niks uitgeloop het nie? Dit is interessant om te lees hoeveel desperate pogings die Jode aangewend het om van Jesus ontslae te raak. Hulle het Jesus van verraad beskuldig en gepoog om Hom so te stuit. Hulle het vanweë onreëlmatigheid Hom probeer veroordeel. Hulle het op grond van beeerde laster Jesus oorgegee aan Pilatus. En nou probeer hulle met omkoopgeld om Jesus stil te maak. Maar elke keer misluk hulle. Die Romeinse spreekwoord bly waar wat lui: *Groot is die waarheid en dit sal seëvier.*

Dit is nie die moeite werd om te jok nie en veral nie om 'n leuen oor Jesus te vertel nie. Jesus lewe en het waarlik opgestaan en geen leuen kan hierdie waarheid ooit vernietig nie. Die leuen gaan jou altyd weer laat struikel en laat val langs die lewenspad. Maar die waarheid oor Jesus as opgestane Heer

gaan vir jou vreugde bied in die lewe. Dink na oor die baie kere toe jy dalk reeds 'n leuen vertel het of God dalk tot leuenaar gemaak het. Met die leuen gaan ons nêrens kom nie. Neem die volle waarheid aan van hoe God Homself in Jesus Christus aan ons geopenbaar het. Bind dit om jou hals, leef daarmee saam, want dit sal aan jou 'n vreugdevolle lewe bied.

23 April

Ongelowige teleurstelling

Lukas 24: 13-27

Elkeen van ons weet hoe swaar dit is om van 'n geliefde afskeid te neem. Dit is nie maklik om vanaf 'n graf terug te keer na die lewe van elke dag nie. Ons wil so graag vashou aan die verlede en dinge anders hê, maar aan die dood kan ons nie verander nie. Altyd weer besef ons dat die dood 'n werklikheid is en dat dit diep letsels laat in die lewe van elke mens. Die dood wek ook allerlei vrae by ons. Hoe kan God so iets soos die dood toelaat? Waarom kon God nie ons geliefde gespaar het nie? Waarom het God ons geliefde van ons af weggeneem? Die dood maak ons bedruk en laat ons twyfelagtig en wanhopig staan asof daar geen hoop en geen verwagting meer is nie.

Vir Kleopas en sy vriend was dit ook nie maklik om na die kruisigingsgebeure van Jesus Christus terug te keer na hulle tuiste in Emmaus nie. Ons lees dat hulle met somber gesigte geloop het en in 'n diep gesprek met mekaar gewikkel was oor die gebeure rondom Jesus die Gekruisigde. Wat ons egter die meeste opval, is hulle teleurstelling. Hulle het so baie verwag van hierdie Jesus. Hulle het geglo dat dit Hy was wat hulle sou verlos, wat 'n nuwe lewe met nuwe geleenthede aan hulle sou skenk. Maar volgens hulle het daar niks daarvan gerealiseer nie. Jesus het nie gedoen wat Hy belowe het nie. Verder was hierdie twee Emmausgangers ook ontsteld omdat die liggaam van Jesus verwyder is. Dit is reeds erg genoeg dat Hy dood is en nou moes hulle ook nog die ontstellende nuus hoor dat sy liggaam gesteel is.

Hoe gou het die geloofsluwe van die Emmausgangers tog nie ook verander in 'n lewe van ongeloof en twyfelagtigheid en teleurstelling nie. So gou het hulle vergeet wat die profete aan hulle verkondig het: dat die Here weer sou opstaan. Onmiddellik het hulle geloofsluwe verander in 'n lewe sonder hoop en sonder verwagting. Selfs toe Jesus saam met hulle op die pad geloop het, het hulle Hom nie dadelik herken nie, want hulle was, as gevolg van hulle ongeloof, vasgevang in hulle eie verdrietige omstandighede. Eers toe Jesus opnuut weer begin het om die evangelie van redding en verlossing aan hulle

te verkondig, het ongeloof weer plek gemaak vir geloof en teleurstelling vir herkenning en erkenning vir die genade van God.

Ja, ons loop dikwels vanaf die graf sonder Jesus, asof God nie meer sin maak in ons lewens nie. Ons teleurstelling en hartseer bring dikwels mee dat ons Jesus nie meer herken op ons lewenspad nie. Maar hierdie geskiedenis verkondig aan ons dat Jesus saam met ons op die lewenspad loop, dat Hy as opgestane Heer ons nie aan ons eie lot oorlaat nie. Hy is daar te midde van ons terleurstellings en hartseer en wanhoop. Ons het nie 'n dooie Heer wat by Golgota agtergebly het nie, maar 'n Heer wat altyd weer op die lewenspad by ons aansluit en ons bemoedig en versterk. Hoe doen God dit? Hy doen dit deur altyd weer opnuut die evangelie aan ons te verkondig en sy liefde aan ons bekend te maak. Elke erediens en elke sakramentsbediening is die tekens van Jesus se saamwees op ons lewenspad. Ons moet net toelaat dat ons ongeloof plek maak vir geloof en vertroue. Ons moet ook altyd weer kan bid: *Bly by ons, want dit is amper aand en die dag is al verby.*

24 April

'n Spook

Lukas 24: 36-49

Elkeen van ons het al 'n skrikkerige ervaring gehad van 'n spook of 'n eienaardige verskynsel of gewoonweg van iets vreemd wat met ons gebeur het. Gewoonlik pla dit ons vir 'n lang tyd en vertel ons ook vir ander wat met ons gebeur het. As ons nog klein is, hardloop ons gewoonlik na pa of ma toe en soek skuiling onder hulle arm. Baie van hierdie skrikkerige ervarings gebeur gewoonlik gedurende die nag wanneer dit donker is en ons nie maklik die een ding van die ander kan onderskei nie. Eers as die lig aangeskakel word, verdwyn die vrees en sien ons dat dit wat vir ons in die donker baie vreemd en angswekkend gelyk het, iets is wat aan ons bekend is. Partykeer kan ons vir onself lag as ons dink aan al die situasies wat vir ons spookagtig voorgekom het, maar eintlik te doen het met die bekende. Omdat dit donker was, het alles vir ons vreemd geword en vreemd gelyk.

So kan ons ook die reaksie van die dissipels verstaan toe Jesus vir die eerste keer na sy opstanding aan hulle verskyn het. Juis omdat hulle gedink het dat Jesus dood en begrawe was, was sy verskyning aan hulle 'n groot skok en was hulle verskrik en onseker. Uit die voorafgaande verse kan ons aflei dat dit moontlik al donker was en dat Jesus vir hulle soos 'n spook gelyk het. Nee, Jesus was nie 'n spook nie en Jesus wou hulle ook nie skrikmaak nie. Hy was

baie goed bekend aan hulle, maar die omstandighede van die laaste paar dae, die feit dat dit donker was en dat hulle nie meer vir Jesus verwag het nie, het sy verskyning aan hulle baie spookagtig gemaak. Eers toe Jesus sy hande en sy voete vir hulle gewys het en toegelaat het dat hulle aan Hom voel, het die vrees verdwyn en het Jesus met sy verduideliking hulle gerusgestel.

Baie belangrik is die feit dat Jesus dadelik weer begin het om die evangelie van redding en verlossing aan hulle te verkondig. Deur die verkondiging het Hy hulle verstand geopen en daar het weer lig in hulle donker gemoed gekom en alles het weer vir hulle duidelik en sigbaar geword. Eintlik sou die dissipels kon sê: *Ons het al hierdie dinge geweet, want dit is lankal aan ons verkondig, maar die omstandighede het ons oorweldig!* Jesus, die groot vertrooster, het hulle donker gedagtes weer gesuiwer en deur eenvoudige prediking alles weer in perspektief geplaas. Bemoedig en getroos kon hulle weer aangaan met die lewe.

As alles vir ons donker en duister lyk, en ons selfs nie altyd vir God herken in die donker tye van ons lewe nie, is Jesus daar om weer vir ons die lig te bring. Terwyl ons in die donker soek en skarrel om lig te vind, is Hy daar om ons hand te vat en ons te troos; is Hy daar om weer die lig aan te skakel in ons duistere bestaan. Dit word gedoen deur die prediking en deur die verkondiging van die blye evangelie. Deur te luister na die Woord van God, verdwyn die duisternis en kom daar sekerheid en vastigheid. Laat ons altyd in die lig lewe en wandel soos wat Jesus die lig en die lewe is.

25 April

Ek is by julle

Matteus 28: 11-15

Dit is nie altyd lekker om alleen te wees nie. Eensaamheid kan 'n mens baie bedruk maak en laat vra na die sin van die lewe. Hoe baie van ons sou nie graag iemand by hom of haar wou gehad het nie, al is dit maar net om die stilte van die eensaamheid te verbreek en die sekerheid te hê dat daar iemand is wat na my kan luister en met wie ek kan praat. Gewoonlik hou ons onself baie besig as ons eensaam is, want so verdryf ons die tyd en dan is ons nie so besig met ons eie gedagtes nie. Ons werk as 't ware die stilte en die eensaamheid weg en vind sodoende 'n bietjie afleiding vir ons sombere gedagtes.

Jesus het ook geweet dat as Hy opvaar na sy Vader, die dissipels baie eensaam en alleen sou wees. Hulle was so gewoond aan Hom, want hulle het saam met Hom gelewe en gewerk. Veral noudat Jesus opgestaan het uit die

dood, sal dit vir die dissipels soveel swaarder wees om 'n tweede keer van Hom afskeid te neem. Maar dit kan nie anders nie. So het Jesus dit aan hulle verkondig dat Hy eenmaal gaan terugkeer na sy Vader en dat hulle daarop voorbereid moet wees. Jesus wou nie sien dat sy dissipels in eensaamheid versink nie, dat hulle verlore raak omdat Hy nie meer by hulle is nie. Daarom gee Jesus eerstens aan hulle 'n opdrag. As hulle hulleself met hierdie opdrag besighou, sal die lewe vir hulle sin maak en sal hulle nie eensaam voel nie. Trouens, deur hulle met hierdie opdrag besig te hou, sal hulle des te meer die teenwoordigheid van God in hulle lewens ervaar. Om besig te wees met die dinge van God, is so goed as om met God self besig te wees.

Tweedens verseker Jesus hulle juis van sy teenwoordigheid. Al sou hulle Hom nie meer kan sien en ervaar nie, verseker Jesus hulle nogtans van sy teenwoordigheid tot die voleinding van die wêreld toe. Hy is juis die Een wat hulle eensaamheid en verlorenheid verdryf. Hy is die Een wat dit stil in hulle binneste kan maak en na hulle kan luister en deur die werking van sy Gees met hulle kan praat. Jesus lê juis die klem daarop dat hulle dit nie mag vergeet nie: *...onthou, Ek is by julle al die dae tot die voleinding van die wêreld.*

Wat 'n wonderlik troos is dit nie ook vir ons as ons eensaam is nie. Juis in ons smagting na iemand om by ons en met ons te wees, gee Jesus aan ons die versekering dat Hy by ons is, dat Hy aan ons eensame lewens sin en betekenis gee. Nooit mag ons sê ons het niemand nie. Nee, ons het altyd vir Jesus en ons kan altyd op sy teenwoordigheid in ons lewens reken. Maar daarmee saam gee Jesus ook 'n opdrag aan ons. Hy wil hê dat ons besig sal wees totdat Hy anders beskik. En dan is dit nie om maar net besig te wees met die gewone dinge van elke dag nie. Jesus gee juis aan ons 'n opdrag om besig te wees met God, besig met die verkondiging van sy Woord en die onderliggende sy liefde en genade. Ja, juis die besig-wees met hierdie opdrag verdryf die eensaamheid en ongelukkigheid en verseker God se kosbare bystand in jou lewe. Saam met Jesus het jy niks te vrees nie. Sy teenwoordigheid deur die werking van sy Gees verseker 'n vol en gelukkige lewe.

26 April

Pas my skape op

Johannes 21: 15-19

Na Jesus se verskyning aan die dissipels vind daar 'n baie betekenisvolle gesprek plaas tussen die opgestane Herder, Jesus Christus, wat die hoogste prys betaal het en Petrus, wat Jesus rots genoem het, maar wat drie maal ontken het dat hy Jesus ooit geken het.

Drie maal het Petrus ontken dat hy Jesus ken en drie maal in die gelese ge-
deelte vra Jesus vir Simon Petrus: *Simon, seun van Johannes, het jy My lief...?*
Petrus word as herder deur Jesus gekies. As herder kry hy die opdrag om
God se kudde te versorg en sodoende God te verkondig en te verheerlik.
Dit kan hy alleen doen deur in die eerste plek sy eie onvermoë en swakheid
te besef. Hy moet diep bewus word van sy eie tekortkominge. As Petrus be-
droef word en sê: *Here, U weet alles. U weet dat ek U lief het*, word die
opdrag 'n derde keer aan Petrus bevestig. Jesus antwoord: *Laat my skape
wei*. Met die herder-beeld van God se genade kry Petrus 'n allesinsluitende
opdrag. Sorg en versorg my skape, nie deur jou eie krag nie, maar deur my
genade. Petrus se mislukkings is vergewe en hy is nou gereed om God te
dien selfs tot in die dood.

Wanneer ons God se werk doen, faal ons baie keer omdat ons op eie krag
staatmaak. Soos Petrus verloën ons Jesus, maar soos Petrus, ontvang ons
God se genade, leer ons om te leef en te werk vanuit sy krag. Dan kom God
se opdrag opnuut: *Pas my skape op*. Die opgestane Herder maak van ons
herders op aarde om sy Naam uit te dra. Mag die Here ons die geloof en
oortuiging gee om God te dien en te verheerlik met alles wat ons het, nie
uit eie krag nie, maar deur God se genade.

27 April

Kom eet

Johannes 21: 1-14

Jesus is weg. 'n Tyd van onsekerheid en afwagting het by die dissipels ge-
heers. Hoe nou vorentoe? Petrus neem die voortou. Ek gaan visvang. Mis-
kien was dit 'n poging om net weer besig te raak. Maar hulle het die hele
nag niks gevang nie. En dan kom die vraag van Jesus: *Mense, het julle iets
gevang om te eet*. Die wonderwerk nadat Hy aan hulle opdrag gegee het dat
die net aan die regterkant uitgegooi moes word, herinner sterk aan Jesus
wat 'n klomp mense deur sy wonders gevoed het. As opgestane Here is God
nog steeds besig met sy dissipels. Al het Jesus uit die dood opgestaan, laat
Hy nie sy dissipels aan hulleself oor nie.

Dan nooi Jesus die dissipels: *Kom eet*. Kom ek herinner julle net aan die
wonders wat al gebeur het. Wat 'n troos om te weet: Jesus leef.

Alhoewel die dissipels brand om te vra: *Wie is U*, het hulle geweet dat dit
die Here is. Die skrywer van Johannes bevestig die werklikheid. God het
opgestaan, maar God sorg nog steeds elke dag vir ons. God se sorg vir ons

as gelowiges is veel meer as net aardse vis en brood. God voorsien ook in ons geestelike honger. God spreek ons grootste nood, ons sondeverlorenheid aan. God gee hoop en sekerheid. Ek leef en julle saam met my. Daarom is God se uitnodiging: *Kom eet...*, vandag steeds geldig. Kan ons bekostig om nee te sê?

28 April

Valse verwagting (1)

Handelinge 1: 6-8

Here, is dit nou die tyd dat U die koninkryk vir Israel weer gaan oprig (Hand 1: 6)?

Jy het seker ook al in jou lewe verwagtinge gehad van 'n bepaalde persoon of persone wat 'n rol in jou lewe speel, en dan is jy teleurgesteld as daardie persone anders optree as wat jy verwag het. Ouers verwag dikwels byvoorbeeld van hulle kind om 'n beroepskeuse te maak waarop hulle dalk hulle hart gesit het en dan is hulle teleurgesteld as die kind totaal iets anders wil doen. As jongmens verwag jy dalk dat jou vriende by die skool jou sal ondersteun en saam met jou die regte dinge sal doen. Groepsdruk steek dalk sy kop uit in jou vriendekring en hulle doen dinge wat jy nie verwag het hulle sou doen nie. Jy voel teleurgesteld omdat jy valse verwagtinge gekoester het.

Die dissipels het nie mooi verstaan wat Jesus bedoel het toe Hy met hulle oor God se koninkryk gepraat het nie. Dit is die rede waarom hulle Hom in die gelese gedeelte vra of dit die tyd is dat Hy Israel weer tot 'n magtige volk gaan maak, wat in hulle eie land en koninkryk sal woon, sonder onderdrukking en sonder vyande. Die dissipels verwag dus van Jesus om gewoon iemand te wees wat al Israel se vyande en probleme sal wegneem sodat hulle weer in vrede met God kan lewe soos dit in die Ou-Testamentiese tyd was. Hy moes dus bloot 'n politieke leier wees. Dit is egter 'n valse verwagting van wie Jesus is. Hy het nie gekom om mense op politieke gebied te bevry nie. Hy het ook nie net vir Israel gekom nie, maar vir almal wat Hom as Verlosser aanvaar. Vandaar Jesus se opdrag aan die dissipels in Matteus 28: 19: *Gaan dan na al die nasies toe en maak die mense my dissipels...*

Mense wat Jesus as Verlosser aanvaar, word dus nie verseker van 'n lewe op aarde sonder vyande en probleme nie, maar hy word verseker van die ewige lewe en van vrede in sy verhouding met God, omdat sy sondes vergewe is en sy verhouding met God herstel is. Teenoor die vals verwagting van die dissipels stel Jesus dit duidelik dat God die Heilige Gees oor die dissipels

sou uitstort sodat hulle juis krag kon ontvang om van Jesus te getuig teenoor almal in die wêreld, en dat die wêreld Jesus as Verlosser sou aanvaar en nie as die Een wat 'n aardse koninkryk sou herstel of 'n politieke rol sou speel nie. Die dissipels was ooggetuies van Jesus se werk, sy kruisdood en opstanding, en dit sou die kern van die evangelie wees wat hulle moes uitdra en wat uiteindelik ook die opdrag aan die kerk is.

Laat ons ook niks anders van Jesus verwag as dít wat aan ons verkondig word deur die werk van die Heilige Gees en die boodskap van die Bybel nie. Jy mag teleurgesteld wees in die optrede van jou kind/ers of as jongmens in die optrede van jou maats. Dit sal immers altyd deel wees van die gebroke wêreld waarin ons leef. Wanneer jy egter jou verwagting in Jesus stel as die Een wat jou verlos het en wat na die hemel opgevaar het om vir jou plek voor te berei (Joh 14: 2), sal jy ook deel in die liefde en genade van God. Jy sal vervul wees met die Heilige Gees en met vreugde lewe.

29 April

Valse verwagting (2)

Johannes 6: 1-15

Toe die mense die wonderteken sien wat Jesus gedoen het, het hulle gesê: 'Hy is werklik die Profeet, die Een wat na die wêreld toe moes kom' (Joh 6: 14).

Gister het ons gehoor dat ons nie van Jesus moet verwag om iemand te wees wie Hy nie is nie. Hy is die Een wat ons kom verlos het van die mag van die sonde en die dood, en elkeen wat hierdie boodskap aanvaar, word verseker van die ewige lewe. Jesus is nie 'n politieke leier nie.

Ons teksgedeelte vir vandag brei verder uit op die vraag wie Jesus is en wat ons verwagtinge van Hom nie moet wees nie. Johannes 6 is eintlik 'n gedeelte waarin Jesus Homself bekendstel as die brood van die lewe. Hy wil dus vir ons sê dat Hy die Een is wat die ware lewe bring. Hy wil ons daarvan verseker dat Hy die Een is vir wie God na die wêreld toe gestuur het, sodat dié wat in Hom glo, nie verlore sal gaan nie, maar die ewige lewe sal hê.

Dit is belangrik om raak te sien dat Jesus se eerste reaksie op die teenwoordigheid van die groot klomp mense die feit is dat Hy bekommerd is oor hulle omstandighede. Dit maak nie vir Jesus saak wie hierdie mense is nie, Hy kan sien dat hulle honger is en iets nodig het om te eet. Voordat hulle liggaamlike honger nie gestil is nie, is dit onmoontlik om met hulle oor geloof te praat. Om hierdie rede laat Jesus die wonderwerk plaasvind. Dit is immers ook hoe hierdie mense Jesus leer ken het, as iemand wat wondertekens doen.

Dit is te verstane dat hierdie mense Jesus tot koning wou maak en dat hulle Hom as 'n Profeet gesien het, maar dit is omdat hulle 'n vals verwagting van Jesus gehad het. Hy gee vir hulle die brood waardeur hulle honger gestil word. Hy is dus die Een wat versorg en help, maar Hy is óók die Een waarsonder hulle nie kan lewe nie. Dit is die boodskap wat Jesus aan hulle wil oordra. Hulle moet na Hom kyk, nie net met honger oë nie, maar met oë van geloof.

Jesus het ons geleer om te bid vir ons daaglikse brood. Dit moet ons ook doen. Ons moet egter nie net vir Jesus sien as die Een wat elke dag vir ons sorg nie, maar ook as die Een waarsonder ons nie kan lewe nie. Ons moet nie net verwag dat Jesus brood moet gee om te eet nie. Hy moet vir jou die Lewensbrood wees, die Een sonder wie jy nie kan lewe nie.

30 April

Valse verwagting (3)

Johannes 6: 22-40

Hulle sê toe vir Hom: 'Meneer, gee ons tog altyd hierdie brood' (Joh 6: 34).

Gister het ons gelees hoedat Jesus deur die vermeerdering van die brood en die vissies, 'n wonderwerk laat plaasvind het waardeur mense Hom moes leer ken en aanvaar as die Een wat vir sy kinders sorg.

In Johannes 6: 22 en verder lees ons hoedat Jesus die volgende dag die volle betekenis van die broodvermeerdering aan die mense verduidelik het. Uit die versoek van die mense wat hulle aan Jesus gerig het (vers 34), was dit duidelik dat hulle nie werklik verstaan het nie. Hulle wou gehad het dat Jesus altyd daar moes wees om vir hulle brood te gee, sodat hulle nie honger sal ly nie. Hulle het valse verwagtinge van Hom gekoester.

Jesus is Koning én Hy red mense. Hy is egter nie koning van 'n aardse koninkryk nie, en Hy red nie mense net om in vrede op aarde te woon nie. Hy is Koning van die koninkryk wat nie van hierdie wêreld is nie en Hy red die hele wêreld van die mag van die Satan en op grond van ons geloof in Hom, kry elkeen deel aan sy verlossing en sorg. Dit mag ons van Hom verwag.

Jesus klaar die misverstand op: Die brood waarvan Hy praat, is nie soos die manna in die woestyn wat hulle opgetel en geëet het na die uittoeg uit Egipte in die tyd van Moses nie. Dit is Hy self wat lewe gee. Jesus sê dus baie duidelik wie Hy is: Hy is die brood wat lewe gee. Hy doen nie wonders sodat hulle elke dag iets te ete het en daarmee is sy taak afgehandel nie. Volgens Jesus is daar net een ding wat nodig is - dit is wat God van die mens verlang - om te glo in die Een wat deur die Vader gestuur is. Deur te glo in wie Jesus is, die Seun van God, begin die mens se nuwe lewe.

Dit is dus 'n valse verwagting indien jy vermag dat Jesus altyd vir jou moet sorg om in jou fisiese behoeftes te voorsien. Die brood wat Jesus gee, stil die mens se honger vir altyd, want dit voed nie net die liggaam nie, maar ook die hart, verstand en wil. Jesus verklaar self dat Hy die geestelike brood is wat lewe gee en deur die werk van die Heilige Gees glo ons dit. Jesus het sy liggaam aan die kruis gebreek om die mens te voed en daarom hoef elkeen wat glo, nooit aan geestelike hongersnood te ly nie.

Jy kan dus nie vir God tevrede stel deur wat jy doen nie, maar deur in Wie jy glo. Die eerste stap wat jy moet neem, is ook nie om sekere verwagtinge van Jesus te hê nie, maar om te glo dat Jesus is Wie Hy sê Hy is: die Seun van God. Bely daagliks in jou gebede dat Jesus Christus die Seun van die lewende God is. Bou dan jou hele lewe op hierdie Persoon, Jesus Christus, deur in geloof aan Hom vas te hou.

1 Mei

Valse verwagting (4)

Markus 10: 35-45

Hulle het Hom geantwoord: "Wanneer U as koning heers, laat ons dan langs U sit, die een aan u regterhand en die ander een aan u linkerhand" (vers 37).

Net soos dit in die vorige gedeeltes gestel is, waar dit gaan oor *valse verwagting*, sien ons weer eens hier in die optrede van die dissipels iets wat ons nie sou verwag het nie. Dit wil nogmaals beklemtoon hoedat dit in die lewe gaan: Ons het dikwels valse verwagtinge en ons verplaas dit dan net so oor na Jesus.

In hierdie gedeelte lees ons dat Jakobus en Johannes, die seuns van Sebedeus, met 'n vreemde versoek na Jesus toe gekom het omdat hulle valse verwagtinge van Jesus gehad het. Die dissipels het, soos die meeste Jode van daardie tyd, 'n wanopvatting gehad van die Messias en sy koninkryk waarvan hulle in die Ou Testament gelees het. Hulle was onder die indruk dat die Messias 'n aardse koninkryk tot stand sou bring en Israel van die Romeinse oorheersing sou bevry. Jakobus en Johannes wou graag 'n belangrike posisie vir hulleself in die koninkryk toeëien. Jesus se koninkryk is egter nie van hierdie wêreld nie en het niks te make met paleise en trone en maghebbers en heersers nie. Die koninkryk van God is in die hart en lewe van elke gelowige. Die dissipels het dit eers ná Jesus se opstanding en hemelvaart werklik verstaan.

Jesus verkleineer egter nie vir Jakobus en Johannes in die proses nie, maar weier hulle versoek met 'n teenvraag (vers 38). Vir die Jode was dié beeld-

spraak wat Jesus gebruik het, bekend omdat hulle lyding gesimboliseer het deur die drink van 'n beker met wyn. Jesus bring uiteindelik ook die boodskap by al die dissipels tuis: *Die Seun van die mens het ook nie gekom om gedien te word nie, maar om te dien en sy lewe te gee as losprys vir baie mense* (vers 45).

Dit is die verwagting wat die dissipels én ons van Jesus moet hê: Jesus sterf in die plek van die sondaarmens en betaal só die losprys vir elkeen wat glo. Hulle wat waarlik glo, sal ook waarlik lewe en vry wees van die mag van die sonde. Die een wat waarlik glo, kan weet dat hy/sy God se eiendom geword het deur die losprys wat Hy self betaal het.

Ons sluit hierdie vier dae se dagstukkies oor *Valse verwagtinge* af met die stelling waarmee ons begin het. Jy mag teleurgesteld wees in die optrede van jou kind/ers of as jongmens met die optrede van jou maats. Dit sal immers altyd deel wees van die gebroke wêreld waarin ons leef. Wanneer jy egter jou verwagting in Jesus stel as die Een wat jou verlos het, as die Een sonder wie jy nie kan lewe nie, as die enigste Een in wie jy glo en as die Een wat jou sy eiendom gemaak het, sal jy ook deel in die liefde en genade van God. Jy sal vervul wees met die Heilige Gees en met vreugde lewe.

2 Mei

Dit is my geliefde Seun

Matteus 3: 1-17

Jesus, die Seun van God, kom om deur Johannes gedoop te word. Johannes was die persoon wat die aankondiging gemaak het: Jesus, die Messias, is aan die kom na die wêreld toe. Op die hoogtepunt van Johannes se bediening kom Jesus om Hom deur Johannes te laat doop. Die doop was 'n simboliese handeling waardeur die afwassing van sonde gesimboliseer word. Nou is dit amper vreemd dat Jesus, die een wat sonder sonde is, kom om Hom te laat doop.

Daarom weier Johannes aanvanklik. Die Hebreeuse gebruik was dat die kleiner deur die groter gedoop word. Daarom sê Johannes: *Ek moet eintlik deur U gedoop word*. Maar God se belofte aan Johannes moet vervul word. Hy is die Een waarop die Gees van God soos 'n duif neerdaal en op Hom bly; dit is Hy wat met die Heilige Gees doop.

Jesus se doop was om twee redes nodig. Eerstens moes hy die Joodse wette ten volle nakom. As kind is Hy binne die Joodse tradisie gebore, sodat die profesieë vervul kon word. En tweedens was die doop die begin van Je-

sus se openbare optrede en God se bekendmaking van Jesus as die Seun van God. Daarom bevestig God dit vanuit die hemel: *Dit is my geliefde Seun*. Met sy doop sien ons Jesus as volkome mens, maar ook volkome God.

God kom sy belofte na, hoe groot sy opoffering ook is. *Dit is my geliefde Seun*. Die sondelose word gedoop. God offer alles. Sy liefde vir die sondaar is onvoorwaardelik en Hy voer sy reddingsplan deur. God se liefde dring ons tot dankbaarheid.

Dankie Here, dat U elke wet nagekom het; dankie dat u die hoogste prys betaal het. Wees ons genadig.

3 Mei

Een wat groter is

Matteus 12: 38-45

Twyfel is die een woord wat tot diep in ons binneste knaag. Was Jesus werklik die Seun van God? Het Hy werklik uit die dood opgestaan? Is Jesus vir my lief? As ek net nog een teken in my lewe kan ervaar. So kan ons die een vraag na die ander vra wat ons twyfel laat toeneem.

Jesus het gedurende sy aardse lewe baie wondertekens gedoen. Blindes het gesien, dowes het gehoor en lammes het geloop. En die mense het vir hierdie wonderwerke geleef, hulle blind gestaar teen hierdie wonderwerke. Jesus se eintlike doel was nie ter sake nie, net die wondertekens, die sensasie het hulle belangstelling vasgegryp. Solank die teken nuut en vars in hulle geheue was, het hulle geglo, maar sodra die teken vergete was, het hulle opnuut bevestiging gesoek.

Hierop antwoord Jesus die Fariseërs: *'n Slegte en 'n afvallige geslag vra 'n teken en geen teken sal aan hulle gegee word nie, behalwe die teken van Jona.*

Jona verkondig God se oordeel oor Nineve en die stad kom tot bekering. Hoeveel meer is Jesus Christus nie as Jona nie. Hy is die Verlosser van die mensdom. Jesus ervaar drie dae en drie nagte absolute godverlatenheid. Die volle prys moet betaal word. Wat meer as dit kan ons vra. Is dit net nog 'n teken of sien ons juis God se liefde daarin? Twyfel jy soms? Soek jy soos die Fariseërs elke keer na 'n volgende teken, na iets nuuts om jou geloof te versterk?

Gaan staan vir 'n oomblik by die kruis op Golgota. Stap saam met Maria na die leë graf. Druk saam met Tomas jou vingers in sy hande en jou hand in sy sy. Jesus is die Verlosser van die wêreld. Hy is veel meer as Jona. As Nineve op Jona se prediking tot bekering kon kom, kan ons dan nog twyfel. Jesus het jou onvoorwaardelik lief!

Petrus, Johannes en Jakobus beleef hier die verheerliking van Jesus op die berg. Vir 'n oomblik beleef hierdie dissipels iets van die hemelse heerlijkheid van Jesus. Hierdie heerlijkheid word beskryf as dat sy voorkoms voor hulle oë verander het: Jesus se gesig het begin straal soos die son en sy klere het wit geword soos lig. Uit 'n wolk het hulle 'n stem gehoor wat Jesus aankondig as die Seun ...oor wie Ek My verheug.

Hiermee openbaar God aan die dissipels dat Jesus werklik die Seun van God is en daarom self ook God is.

Soos ons meermale in die Bybel sien, vervul dit die dissipels met vrees as hulle besef dat hulle in die teenwoordigheid van God is. Jesus bring egter aan hulle die troos: *Staan op en moenie bang wees nie.*

Dit is alleen Jesus wat ons by die punt kan bring dat ons nie bang is vir God nie. Hy het vir ons sonde gesterf en omdat Hy gesterf het, kan God ons sonde wegneem. Op grond van sy dood word ons gereken as mense wat nie sonde het nie. Hiermee is die rede vir ons vrees om in die teenwoordigheid van God te wees, weggeneem.

Deur die verheerliking op die berg word dit aan die dissipels duidelik dat Jesus die Seun van God is en daarom ook God is. Dit word duidelik dat Jesus die onsigbare God in 'n menslike gestalte is. Die mens kan die lewende God ook nie op 'n ander wyse leer ken as deur Jesus Christus nie. As Jesus sy dissipels hier troos met die woorde dat hulle nie bang moet wees nie, weet ons ook dat ons nie met vrees en bewing voor God moet lewe nie; dat ons selfs met vrymoedigheid ons sonde aan God kan bely. Maar dit neem nie weg dat ons nie ook met ontsag vir God gevul moet wees nie. God word alleen opreg gedien met liefde en ontsag. Leef ons met die vreugde dat ons God eendag in die oordeel kan ontmoet sonder vrees op grond van die oorwinning van Jesus?

Vir 'n lang tyd het die Jode die Messias verwag. Maar die Jode het ook geglo dat, voordat hierdie glorieryke dag sal aanbreek, Elia eers sal verskyn om die mense op aarde te kom voorberei vir die koms van die Gesalfde van God. In hierdie tyd was dit die gewoonte dat 'n boodskapper voor die ko-

ning uit gehardloop het om die mense op te roep om die koning te kom ontmoet. Die skrifgeleerdes het hierdie rol toegeken aan die profeet Elia. Vir hulle sou dit die teken wees dat die Messias kom.

Na die verheerliking op die berg het die dissipels beseft dat Jesus die Messias is en dat sy koms anders sal wees as wat die skrifgeleerdes verwag het. Daarom word die vraag aan Jesus gestel: Sou Elia dan nie eers gekom het soos die skrifgeleerdes verkondig het nie?

As Jesus hier sê dat Elia reeds gekom het, verwys Hy na Johannes die Doper. Die skrifgeleerdes was so vasgevang in hulle eie teorieë oor God, dat hulle nie kon sien wat aan die gebeur was nie. Hulle het Elia in lewende lywe verwag en 'n koning wat op die troon van Dawid sit. Dit maak hulle blind en doof vir die verkondiging van Johannes en Jesus. Hierdie geestelike blindheid dryf hulle daartoe om Jesus te laat kruisig. Selfs die wonders wat Jesus doen, kan hulle nie oortuig dat Jesus die verwagte Messias is nie.

So gaan dit dikwels vandag ook met mense. Die eie sieninge en gedagtes weeg swaarder as dit wat die Bybel ons oor God wil leer.

Juis deur Jesus se bemoeienis met sy dissipels leer hulle die werklike Seun van God ken. Daarom kan ons nooit anders as om in nadenke oor God by Jesus te begin nie. In Jesus word God 'n mens. Ons kan God nie anders leer ken as deur Jesus nie. Laat dit ook elke dag ons bede wees dat God ons sal verlos van ons eie sondige denke en ons oë sal open vir die ware God.

6 Mei

Prys die Seun van Dawid

Matteus 21: 12-17

Ons lees hier dat die kinders by die tempel hardop uitgeroep het: *Prys die Seun van Dawid*. Die uitdrukking, *Seun van Dawid*, het 'n spreekwyse geword om na Christus te verwys na aanleiding van God se belofte aan Dawid dat sy troon vir ewig sal staan. Die Jode het dit ook letterlik verstaan dat as die Messias kom, die koninkryk van Dawid weer opgerig sal word en die Jode die juk van vreemde oorheersing, soos van die Romeine, sal afgooi.

Wat 'n mens in hierdie gedeelte tref, is die feit dat die kinders die lofprijsing uitroep en dat die blindes en die kreupeles in die tempel kom om geneesing van Jesus te ontvang. Albei hierdie groepe was deur die wet verbied om in die tempel te kom omdat hulle sogenaamd onrein was. En tog is dit juis hierdie mense wat Jesus herken as die Messias en dit uitroep.

Die priesterhoofde en die skrifgeleerdes wat van beter moes geweet het,

vererg hulle hieroor en wil weet wat Jesus hiervan sê. Terwyl die skrifgeleerdes en die priesterhoofde die mense was wat hulleself as volmaak beskou het, was hulle volgens Jesus die mense wat toegelaat het dat mense van die huis van die Here 'n rowersnes gemaak het in plaas van 'n huis van gebed. Diegene wat volgens die priesterhoofde en skrifgeleerdes die mense was op wie daar 'n vloek van God gerus het en daarom nie eers in die tempel mag gekom het nie, word nou die mense wat Jesus as Messias ken en prys, terwyl die sogenaamde ingewydes Hom uiteindelik sou kruisig.

Uiteindelik toon hierdie gedeelte dat die koninkryk van die Seun van Dawid juis 'n koninkryk van liefde is. Dit is 'n koninkryk waarin sondaars, soos die blindes en kreupeles genoem is, plek kry deur die liefde van God. Kinders, wat die oningewydes is, kan dit waag om die volmaakte Heer te prys.

Wat doen God se liefde met u? Vul dit ook u hart met dankbaarheid sodat u nie anders kan as om die Heer te prys nie? Vul dit u so met liefde dat u ander kan verdra, al is mense swak, sonder om te veroordeel soos wat die skrifgeleerdes en priesterhoofde gedoen het?

7 Mei

Christus, die Seun van God

Matteus 26: 57-67

As 'n mens mooi luister na wat hier geskrywe staan, word Jesus hier gevra om in 'n verhoor getuienis te lewer oor wie Hy is. Die tragedie is dat die hof nie werklik belangstel in wie Jesus regtig is nie. Hulle het klaar 'n opinie oor Hom gevorm: Hy is 'n godslasteraar. Die Joodse Raad wil dit nog net ter bevestiging uit die mond van Jesus self hoor.

Hierdie verhoor kan nooit regverdig wees nie. Alle wette wat bestaan het oor hoe so 'n verhoor moet plaasvind, is oortree. Hulle kom in die nag bymekaar, wat onwettig was. Hulle maak hulle uitspraak in die nag bekend, wat onwettig was. Hulle wou die uitspraak op dieselfde dag lewer as wat die verhoor plaasgevind, wat onwettig was. Die getuienis wat gelewer is, was vals. Hoe kan 'n mens onder sulke omstandighede in elk geval 'n regverdige verhoor verwag?

Aan die ander kant: Hoe moes Jesus bewys dat Hy die Seun van God is? Hoe kon Hy bewys dat Hy die Christus, die Seun van God is? Al die wonderwerke wat Hy gedoen het en waarop Matteus ons telkens wys dat dit 'n vervulling van die Skrif is, het geen verskil gemaak nie. Die Joodse Raad het klaar hulle mening gevorm.

Dit is dalk die belangrike oor Jesus. Ons kan die feit dat Jesus die Seun van God is, nie bewys nie. Net so min as wat die wonderwerke van Jesus die Jode tot 'n ander insig kon bring, kan enige teksvers of menslike verklaring vandag vir mense die bewys word dat Jesus die Seun van God is. Ons kan dit alleen glo. Hierdie geloof kom in die eerste plek van die Heilige Gees. Die Heilige Gees gebruik wel die verkondiging, maar die verkondiging sonder die werking van die Heilige Gees sou kragteloos gewees het.

Daarom moet ons ook oor die feit dat ons glo, nederig wees. Ons moet dankbaar teenoor God wees vir die voorreg om te kan glo. Dit is nie verdienste nie, maar genade.

8 Mei

Die Seun van die mens

Matteus 26: 2, 24, 45, 64

Die Here Jesus het sy geliefkoosde benaming, *Seun van die mens*, waarmee Hy dikwels na Homself verwys het, binne verskillende verbande gebruik. In verband met sy hoedanigheid as Seun van die mens het Hy die heerlijkheid van die hemel verlaat om as mens gebore te word en sy groot verlossingswerk te doen. Hy het daarmee nie net langs die mens kom staan nie, maar volledig een met die mens geword. Meer nog, Hy het nie gekom om gedien te word nie, maar om soos 'n kneg te dien en sy lewe as 'n losprys vir baie te gee. Daarom het Jesus met die benaming, *Seun van die mens*, in die konteks van Matteus 26 toe Hy sy dissipels op sy kruisiging voorberei het, ook spesifiek na sy lyding en dood verwys. Sy diens aan die mens het Hom selfs tot in die diepte van die graf gevoer toe Hy in sy menslike natuur God se straf oor die sonde van die wêreld gedra het.

Maar Jesus het die benaming, *Seun van die mens*, ook in verband met sy toekomstige heerlijkheid gebruik. In sy antwoord aan die hoëpriester, Kajafas, verwys Jesus eerstens daarna dat Hy na sy dood en opstanding as verhoogde en verheerlikte *Seun van die mens* na die hemel toe terugkeer om aan die regterhand van God te regeer. En tweedens verwys Hy daarna met sy wederkoms op die wolke van die hemel wanneer Hy as Regter kom om sy Messiaanse taak as *Seun van die mens* finaal met die laaste oordeel te voltooi. Dan sal die gelowiges en die ongelowiges van mekaar geskei word soos 'n herder sy skape en bokke van mekaar skei.

Die appèl wat Jesus tot ons rig, is of ons in Hom, die *Seun van die mens* glo? Geen mens op aarde kan die ontmoeting met die Here Jesus ontwyk

nie. Óf jy ontmoet en glo nou in Hom as jou Verlosser óf jy sal eendag voor Hom moet verskyn as jou Regter wat jou na die plek van ewige verdoemenis sal stuur.

9 Mei

Die Woord het mens geword

Johannes 1: 1-14

Elke Christen ken hierdie tekswoorde: *Die Woord het mens geword en onder ons kom woon*. Dit is woorde wat diep in die hart van die kerk ingesink het, want dit gaan oor God se nabyheid in die persoon van Jesus Christus in sy menslike gestalte. Johannes getuig met hierdie woorde dat die Here Jesus 'n mens van vlees en bloed soos u en ek geword het. Hy het die heerlijkheid van die hemel verlaat en op die stofpaaie van hierdie aarde kom loop om ons van die liefde en barmhartigheid van God te kom vertel. Jesus het in sy menslike natuur so naby aan ons gekom dat Hy self ook die pyn en die vreugde verbonde aan ons menswees ervaar het. Hy het dieselfde emosies van blydschap en hartseer, angs en benoudheid en dieselfde liggaamlike behoeftes wat eie aan ons menswees is, geken. Uiteindelik het Hy op volmaakte wyse aan ons die liefde en barmhartigheid van God bewys toe Hy met sy liggaam en bloed in ons plek aan die kruis vir ons sonde betaal het.

Die woorde, *kom woon*, beteken letterlik dat Jesus, die Seun van God, by ons kom tent opslaan het. Ons ken die woord *tent* as uitdrukking van ons tydelike woonplek op die aarde. Jesus se verblyf op die aarde in die gestalte van 'n mens was soos ons s'n ook tydelik. Sy aardse tent is ook, om die apostel Paulus se terme te gebruik, afgebreek toe Hy aan die kruis gesterf het. Na sy opstanding uit die dood het Hy met sy liggaamlike hemelvaart teruggekeer om in die ewige Vaderhuis van die hemel vir ons 'n permanente woonplek gereed te gaan maak waar ons ook eendag saam met Hom liggaamlik verheerlik mag lewe.

Jesus se menswording laat ons God se liefde en barmhartigheid dus hoor en sien. Dit bring vir ons dié troos dat ons in Hom iemand het wat deur sy Gees baie naby aan ons is; iemand wat ons menswees verstaan; iemand wat waarlik medelye met ons swakhede kan hê en iemand wat, wanneer ons aardse tentwoning afgebreek word, ons van die onverganklike hemelse woonplek verseker.

Lukas vertel die verhaal van Jesus toe Hy as twaalfjarige seun die skrifgeleerdes in die tempel van Jerusalem met sy wysheid verstom het. *Almal wat Hom gehoor het, was verbaas oor sy insig en sy antwoorde* (Luk 2: 47). Net so veras was die mense oor Jesus se latere onderrig dat hulle gevra het: *Waar kom hy aan al hierdie dinge, en watter besondere gawe van wysheid het hy dat daar sulke kragtige dade deur sy hande plaasvind* (Mark 6: 2)? *Jesus het hulle geleer soos 'n man met gesag en nie soos hulle skrifgeleerdes nie.*

Die antwoord op bogenoemde vraag lê daarin opgesluit dat die Bybel die ware wysheid met God se Woord gelykstel. Wie dus na ware wysheid soek, vind dit in die Woord van God. Nou getuig Johannes aan die begin van sy evangelie dat die Woord van God wat self God was *...mens geword en onder ons kom woon het*. Jesus is dus nie alleen die Woord wat mens geword het nie, maar in Hom is ook die wysheid van God vergestalt. Die apostel Paulus bring Jesus as die wysheid van God ook in verband met Jesus se verlossingswerk waar hy die volgende van Jesus sê: *Hy het vir ons geword die wysheid wat van God kom: die vrypraak, die heiliging en die verlossing* (1 Kor 1: 30).

Die Bybel wys natuurlik ook op 'n ander soort wysheid, naamlik die wêreldse wysheid wat nie van God is nie en vir wie die kruis en verlossingswerk van die Here Jesus onsin is. Wie egter in Jesus, die wysheid van God glo, ondervind saam met die apostel Paulus: *Wat vir die wêreld die onsin van God is, is groter wysheid as die wysheid van mense, en wat vir die wêreld die swakheid van God is, is groter krag as die krag van mense* (1 Kor 1: 25).

Watter troos het ons nie om saam met die kerk van alle eeue te kan deel in die evangelie dat Jesus die wysheid van God is nie. Ons kan God loof en dank soos die Here Jesus dit self by geleentheid uitgejubel het: *Ek prys U, Vader, Here van hemel en aarde, dat U hierdie dinge vir slim en geleerde mense verberg het en dit aan eenvoudiges bekend gemaak het*. En laat ons onthou dat geloof in Jesus, die wysheid van God, daartoe lei dat *...die wysheid en insig wat die Gees gee, julle sy wil duidelik sal laat ken, sodat julle tot eer van die Here sal lewe deur net te doen wat Hy verlang* (Kol 1: 9-10).

Diere-offers sal nogal vreemd en selfs wreed in ons tyd wees. Tog was dit

God se manier om mense tot insig te bring van hoe skadelik en ernstig sonde is. Sonde het nie alleen 'n invloed op mense onderling nie, maar versteur ook hulle verhouding met God. Om dus iets kosbaar van hulle te neem, iets van groot waarde, 'n lam uit hulle eie kudde, het iets gekos en hulle oë vir die erns van hulle sonde oopgemaak. Daarom is duisende der duisende offerdiere volgens die Ou-Testamentiese wette geslag om versoening vir die volk te kon doen.

Dit alles was egter net 'n heenwysing na die eenmalige slag van die Lam van God in die volheid van die tyd. Die profeet Jesaja het die volk op die offer van die Lam van God voorberei.

Toe dit tyd geword het dat God vir eens en vir altyd met ons sonde wou afreken, het Hy nie iets duur of kosbaar van die mens gevra nie. Nee, Hy het die offer self voorsien. Jesus, die Lam van God, sou die offer vir ons sonde wees en uiteindelik kon Johannes die Doper vir Jesus só aan die volk voorstel: *Dáár is die Lam van God wat die sonde van die wêreld wegneem!* Hy het, om dit te kon doen, die gestalte van 'n mens aangeneem, sodat Hy Homself as 'n offer vir ons sondes kon aanbied deur sy bloed te stort en liggaamlik aan die kruis te sterf. Hy was God se Offerlam wat die sonde van die wêreld weggeneem het.

As Johannes die Doper getuig dat Jesus die Lam van God is, nooi hy ons uit om te kyk en te glo dat Jesus die Lam van God is wat gekom het om ons van sonde te red, te verlos en te bevry. Daarom is dit glad nie nodig om jou laste van sonde en ongeregtigheid self te probeer dra en tevergeefse pogings aan te wend om self daarvan ontslae te raak nie. Ons is losgekoop deur die kosbare bloed van Christus, soos van 'n lam, vlekkeloos en sonder gebrek. Is jy bereid om jou geloof met mense te deel en soos Johannes te getuig dat Jesus die volmaakte offer vir ons sondes is en dat ons deur Hom die vergiffenis van sonde en die ewige lewe het?

12 Mei

Die lig vir die wêreld

Johannes 1: 4, 5 & 9

(Die persoon wat die huisgodsdienst lei, sorg vooraf vir 'n flits of 'n kers met vuurhoutjies.)

Ons is gewoon aan lig in die aand, sodat ons kan sien. Kom ons skakel die lig af en sit so 'n rukkie in die donker. In die donker kom 'n mens agter dat jy maklik bang en alleen kan voel. Kom ons skakel die lig aan (of flits/ kers). Dit is darem baie beter.

Die wêreld wat Johannes geken het, was 'n donker wêreld. Dit was nie soos aan die begin van die skepping (waarna hy ook in verse 3 tot 5 verwys) nie, of so donker soos ons pas ervaar het nie, maar dit was donker as gevolg van die lewensomstandighede van daardie tyd. Mense is deur die samelewing geminag, byvoorbeeld slawe, vroue en kinders; afgodediens was algemene gebruik; seremonies en feeste in die Joodse gemeenskap met baie reëls en voorskrifte was nagekom, sodat dit 'n las geword het.

Ons lewe ook in 'n donker wêreld. Die kenmerke is nie dieselfde as in Johannes se tyd nie, maar die effek is dieselfde. Kommunikasie en tegnologie het só ontwikkel dat alles vinniger, beter en effektiewer is. Mense is al hoe meer in beheer van hulle eie lewensomstandighede. Tog is daar steeds die donkerte: Mense word steeds geminag, maar nou volgens inkomste of geboorteland; mense aanbid nie afgodsbeelde nie, maar hulle word afhanklik van dwelm-middels of jaag die soeke na plesier en voorspoed na; die donkerte van roof-togte en kapings is 'n realiteit in die dag sowel as in die nag; koerante en nuus-uitsendings is vol berigte van bedrog, mishandeling, egskedings en leuens.

Wanneer ons 'n donker vertrek betree, soek ons na die ligskakelaar of 'n flits of 'n vuurhoutjie om 'n kers aan te steek, sodat ons kan weet waar ons is en waarlangs ons verder vorentoe kan loop. Dit is wat Jesus vir ons kom moontlik maak het. Omdat Hy die lig vir die wêreld is, sal hulle wat Hom volg, die lig hê wat lewe gee (Joh 8: 12). Net só verlig Hy ons donker wêreld en maak dit vir ons moontlik om in die geloof te kan sien. Só skryf Johannes in hoofstuk 1: 9 dat *die ware lig wat elke mens verlig* aan die kom was *na die wêreld toe*. En in dié lig weet ons eers wie en wat ons is. Ons weet dat ons deel is van die donker, sondige wêreld. Hierdie sondige eienskappe kom ook in ons lewens voor. Maar Goddank, ons kan glo dat ons uit die donkerte verlos is deur ons Here Jesus Christus. Só verlig Hy ons lewens met sy lewe. Daarom kan ons in die geloof sien, en weet ons hoe ons behoort te lewe (deur te luister na sy Woord, daaroor na te dink en dit uit te lewe). Wanneer ons in die lig van Jesus bly, sal ons in navolging van Christus lewe en as gelowiges saam met ander gelowiges steeds daarna strewe om God se koninkryk in die wêreld sigbaar te maak.

Ons kan in 'n donker wêreld die *Bybelskakelaar* aanskakel sodat daar lig kan wees. Dan kan ons in 'n donker wêreld vertel van die lig vir die wêreld. Ons kan mense bemoedig en vertroos met *die ware lig wat elke mens verlig*.

(Die persoon wat die huisgodsdienst lei, sorg vooraf vir 'n glas water.)

Ons gebruik elke dag water. Ons drink dit, kook kos daarmee, was wasgoed daarmee, gee plante en diere water sodat hulle kan lewe. Sonder water sal ons baie dinge wat ons graag wil doen, nie kan doen nie. Ons sal selfs sukkel om te oorleef, soos ons soms op TV sien op plekke waar daar droogte en hongersnood heers. Water moet daarom goed en reg gebruik word.

Sonder water is lewe nie moontlik nie. Mense wat in droogtegeteisterde gebiede woon, is baie meer bewus van die waarde van water. Só was ook die Samaritaanse vrou wat teen die aand by die fontein van Sigaar gaan water skep het. Sy kry egter nie net water om te gebruik nie, maar Jesus praat met haar. Dit is vir haar baie vreemd dat 'n Joodse man met haar praat, maar nog meer verbasend is dit wat Hy vir haar sê. Hy weet alles van haar af en Hy belowe haar water wat haar nie weer dors sal laat word nie. Soos 'n mens maar is, wil sy graag van daardie water hê, want dan hoef sy nie meer te gaan water skep nie.

Die water waarvan Jesus praat en wat Hy gee, is egter nie gewone water vir alledaagse gebruik nie. Dit is water wat lewe gee. Hierdie water is die ewige lewe wat Jesus self bewerk en gee. Dit is water wat soos 'n fontein opborrel en nie onderdruk kan word nie. Die uitwerking van hierdie water sien ons alreeds by die Samaritaanse vrou. Sy het haar waterkruik net daar laat staan en na die dorp gegaan om aan die mense te vertel wat Jesus vir haar gesê het. Sy kon dit eenvoudig nie stilhou nie, sy moes dit dadelik gaan vertel! Sy het soos 'n fontein geword *met water wat opborrel*.

Jesus sê egter meer van hierdie water. In Johannes 7: 18 verwys Hy na die water wat soos strome lewende water uit mense se binneste vloei. Johannes meld dat Jesus na die Gees verwys. Die entoesiasme van die Samaritaanse vrou word dus verder beskryf as 'n handeling van die Heilige Gees. Dit gaan dus nie net oor die opgewondenheid van die vrou nie, maar die Gees wat die blye boodskap laat verkondig. Hy gebruik mense om dit te doen; nie vername, belangrike mense volgens die samelewing nie, maar eenvoudige mense, soos 'n vrou wat met haar huistake besig is. Die blye boodskap word dus ook nie net ontvang tydens spesiale geleenthede wat baie aandag geniet nie. Nee, in die uitvoering van 'n doodgewone huistakie word die blye boodskap ontvang, borrel dit uit sodat ander dit ook kan sien en hoor.

Die onbeskryflike genade van God is dat ons ook van hierdie water kan drink! Elke keer wanneer ons die erediens bywoon, wanneer ons die Bybel

lees, wanneer ons tot eer van die Here sing en bid, word die water uitgedeel. Wanneer ons met mekaar daaroor praat, word ons ook soos fonteine met lewende water wat opborrel. En daar is elke dag geleenthede om dit te kan doen. Dit hoef nie skouspelagtig te wees sodat dit voorbladnuus is nie, maar dit is belangriker as voorbladnuus! Want ons kan die blye boodskap van ware lewe deel - met my huweliksmaat, my ouers, my kinders, my vriende; ja, selfs met hulle wat ek net terloops ontmoet; elkeen wat ons teëkom!

Mag ons elkeen soos 'n fontein wees wat lewende water opborrel, soos ons Here aan ons gegee het.

14 Mei

Die Brood van die lewe

Johannes 6: 35

Die Jode kom soek vir Jesus, want hulle het by die see van Tiberias die vermeerdering van die vissies en die brode aanskou. Die brood waarvan hulle geëet het op daardie wonderlike dag, het hulle fisies gevul. Jesus praat met hierdie mense in vers 26 as Hy sê: *Julle soek My, nie omdat julle die wondertekens gesien het nie, maar omdat julle van die brood geëet en versadig geword het.* Hy wys hulle daarop dat die uiterlike teken niks beteken as jy nie die werklike betekenis daarvan snap nie. Dit is goed dat hulle fisiese honger gestil is, maar die geestelike honger van die mens is 'n ander saak. Dit kan nie deur middel van menslike verdienste gestil word nie. Daar is net een manier om die honger in ons siele te laat bedaar en Jesus sê dit self in vers 29: *Wat God van julle verlang, is dat julle moet glo in Hom wat Hy gestuur het.*

Nee, geloof is meer, en dit is wat Jesus aan die Jode in Johannes 6 wil oordra. Geloof is 'n innerlike versterking en vrede omdat ons gevul is met die hemelse brood. Geloof is die liefdevolle uitreik na die mens langs jou omdat jy begryp wat dit beteken om self mens te wees. Dit kan eers gebeur wanneer jy glo dat God lewe. Versterk met die Brood van die lewe kan die gelowige die goeie stryd end-uit stry. Ons mag nie sê ons glo as ons nie doen wat ons so onversetlik glo nie.

Dit laat ons met die vraag: Wat is geloof? En die eintlike antwoord het ons almal die een of ander tyd in die Sondagskool geleer: *Geloof is kennis van en vertroue in die God van die Woord.* Dit sal ons egter niks baat as ons nie die God ken waarin ons moet vertrou nie. *Wat is geloof en Glo jy?*, is kritiese vrae as ons vandag rondom ons kyk na die misdaad en liefdeloosheid onder mense. Is geloof net 'n uiterlike masker wat ons opsit wanneer ons moet? Het ons nie soos die witgepleisterde grafte geword waarvan Jesus praat nie?

Liefdevolle Vader, vul my met die hemelse Brood van lewe en vrede. Ek stel my in alles gewillig as U gelowige dienskneg.

15 Mei

Weg, waarheid, lewe

Johannes 14: 6

Van die vroegste tye af leef die wete in die mens: *Ek is nie alleen nie*. Dit is hierdie innerlike stem waarmee elkeen van ons gebore is, wat ons vooruit laat beweeg met die hoop dat daar meer aan hierdie wêreldse sleurgang is. Lank voordat ons enigins abstrak kan redeneer, weet ons dat iets of iemand ons omring. In die Johannes-evangelie verduidelik Jesus dikwels aan mense wat geloof is. Deur die gesprekke wat Jesus met mense voer, kom ons agter dat sy doelwit eintlik is om mense te lei na die bron en oorsprong van alles: God die Vader - die Skepper.

Ons raak dikwels koersloos in ons soeke na God, ons neem baie afdraaipadjes en beland soms in doodloopstrate. Jesus tree as rigtingaanwyser op die toneel. In Johannes 14: 6 en 7 sê Hy aan sy dissipels: *Ek is die weg en die waarheid en die lewe. Niemand kom na die Vader toe behalwe deur My nie. As julle My ken, sal julle my Vader ook ken. En van nou af ken julle Hom en sien julle Hom*. Hy gebruik hierdie woorde om aan sy dissipels te verduidelik wie God is. Hulle het nodig om te verstaan dat alles wat Jesus gedoen en gesê het, Hy gedoen het omdat Hy God is. Jesus is die deurgang na die Vader toe. Deur Jesus te volg en te doen wat Hy gedoen het, sal ander ook daardeur leer om by God uit te kom. Op dié weg (Jesus) ontdek ons die lig en die waarheid. Die lig en die waarheid is elke Christen se gereedskap. Met die lig van God se teenwoordigheid en die waarheid van sy Woord kan ons die wêreld tegemoetgaan as God se getuies.

Alles wat ons in hierdie lewe doen, die gesindheid waarmee ons teenoor mekaar optree en die wyse waarop ons ander na die deurgang tot God lei, is tekenend van ons eie insig van wie God is.

Kom ons kyk saam met Jesus vorentoe. Die weg is oop en die dood is deurbreek. Adem die teenwoordigheid van God in en wees sy ligdraers en boodskappers van die waarheid.

Vader, ek is oorstelp van dank, want U is teenwoordig. Deur Jesus wys U vir my die pad. Help my om sinvol te wandel, met my oë op U gevestig.

In Johannes 10: 11 beskryf Jesus Homself as die goeie herder. Hy verduidelik ook hoekom Hy goed is: *Die goeie herder lê sy lewe af vir die skape.* Jesus vertel 'n verhaaltjie om dit te verduidelik. Hy sê dat die goeie herder onderskei kan word van die huurling. Die huurling sien 'n wolf aankom. Hy weet dat die skape in gevaar is, maar omdat dit hom nie raak nie, vlug hy en die skape word aan hulle eie lot oorgelaat. Die huurling gee nie om nie, want dit is nie sy eie skape nie. Die goeie herder, aan die ander kant, huiwer nie om sy lewe vir sy skape te gee nie. Die herder ken sy skape persoonlik en is daarom bereid om hulle te beskerm deur vir hulle te sterf.

Jesus is ons goeie Herder. Die vraag wat by ons opkom, is: Wat gaan dit die skape help as die Herder dood is? In Johannes 10: 17-18 kry ons die antwoord: Jesus lê sy lewe af om dit weer op te neem. As Hy aan die kruis sterf, is dit die groot illustrasie van die samewerking tussen Hom en die Vader. Hy doen die wil van sy Vader.

Wat beteken dit vir ons as Jesus ons goeie Herder is? Dit beteken dat ons nie meer oorgelewer is aan die magte van die duisternis nie. Jesus het sy lewe vir ons afgelê aan die kruis op Golgota. Op daardie oomblik en tyd het alle duisternis rondom die kruis byeengekom. Jesus staan egter op uit die dood en die lig seëvier.

Jesus het sy lewe vir my en vir jou afgelê. Na drie dae neem Hy weer sy lewe op, sodat ons ook saam met Hom kan lewe. Die goeie Herder fluister jou naam, want Hy ken jou. Ken jy die Herder?

Herder van my lewe, Jesus troue Heer, vervul my met vrede, want U het die lewe vir my kom moontlik maak. Help my om in die lig te wandel al die dae van my lewe.

Die beeld van 'n druiweboer word gebruik om 'n aantal waarhede aangaande Jesus en sy volgelinge te verduidelik. Die wingerdstokbeeld is 'n illustrasie van die verbondenheid wat daar bestaan tussen Christus en die gelowige. Soos 'n loot se lewenskrag van die wingerdstok afhanklik is, so is elke Christen se geloofsdinamika van Christus - ons lewensbron, afhanklik.

'n Loot kan alleenlik vrugte dra wanneer die krag van lewe vanaf die win-

gerdstok daarna gelei word. As die loot apart van die wingerdstok lê, verdor dit en raak dit leweloos. Net so kan elke gelowige in elke gemeente geloofsvrugte dra. Jy dra vrugte wanneer jy innerlik versterk is deur Christus se lig en vanuit hierdie lig uitreik na jou medemens. In naasteliefde vat ons hande en maak hierdie wêreld 'n beter plek om in te woon. Geloof dra vrugte, goeie, sterk vrugte, vrugte wat die wêreld voed en seer genees. Ons as Christus se lote kan net sterk word deur die regte voeding. En die beste voedingsstof vir volhardende geloof is gebed. Gebed hou jou in kontak met God se stem, stuur jou in die regte rigting en bring jou in beweging.

God se droom vir jou is dinamiese groei. Is jy besig om God se droom in die kerk te verwesenlik of het jy verdor?

Vader, U is die wingerdstok en ek die loot, maak my diensbaar om U wil suiwer en kragtig uit te voer.

18 Mei

Christus is vir my gebore

Lukas 2: 11

Soms voel dit vreemd om 'n tradisionele Kerstyd-teksgedeelte in die middel van die jaar te lees. En tog is die gedeelte juis bedoel om deur die jaar gelees te word omdat ons in die harwar van vandag se lewe so gou ná Kersfees die Kersvreugde verloor. In hierdie tyd van die jaar wanneer dit begin kouer word en mismoedigheid en depressie ons maklik kan oorval, word dit juis broodnodig dat ons weereens sal besef wat hierdie gedeelte vir ons inhou. Jesus die Verlosser, die Gestuurde van God, die Ambassadeur van die Koning, die BoodsAPPER van God is eenmaal gebore sodat God nader aan ons en ons nader aan God getrek kan word.

Maar is dit moontlik dat ek nou Kersvreugde kan ervaar? Ja, want juis nou dat die wêreld sy spoed begin verloor, moet ons onthou dat ons gemoedstoestand nie deur wêreldgebeure beïnvloed moet word nie, maar deur ons denke wat op Christus, ons Verlosser, gerig moet wees. Christus wat in 'n krip gelê het; Christus wat gekom het te midde van groot blydskap en hoop.

En die teken daarvan is 'n baba wat in doeke toegedraai lê, die Verlosser van die ganse wêreld. Hy het ons kom opsoek om dié te red wat eens verlore sou gaan soos die blare aan die bome sou verkleur en afval. Maar deur sy genade sal ons eerder sade word wat nie gewoon net afval en sterf nie, maar sal uitloop en 'n nuwe lewe sal begin in die lewe hierna.

Sien u dié Kind nog daaglik?

Kom ons probeer onself in hierdie situasie indink. Jesus staan met 'n Samaritaanse vrou en gesels. Dit was iets ongehoord vir daardie tyd: 'n Vrou, en daarby dan nog 'n Samaritaan, deel van 'n bastervolk. En daaruit vloei nog iets verder voort wat nie een van die dissipels kon voorsien nie. Talle Samaritane begin Jesus navolg. Deur die oortuigende geloof van die vrou het die Heilige Gees nie net vir haar nie, maar 'n hele aantal van die dorpsmense tot geloof laat kom, deurdat hulle nie net vir haar geluister het nie, maar self aan Christus se voete kom sit en deur Hom oortuig kon word.

Hoe staan hierdie saak in u eie lewe? Hoe oortuig is u van die dinge wat God se Woord u leer? En tog is dit nie nodig om moedeloos te word omdat u dalk voel dat u geloof nie so sterk soos dié van die vrou in ons verhaal is nie. Juis daardeur kan ons iets leer. Sy hoor nie toevallig iets van Jesus en word daarmee meegesleur nie. Sy staan met Hom en gesels - soos die gelese gedeelte begin - en sy word oortuig van die egtheid van Jesus en sy woorde.

Ons moet tog nie begin dink dat ons alles van Christus en sy Woord weet nie. Ons weet maar nog net die begin. Daarom moet ons altyd bly soek na die stem van Christus self wat ons na gees en verstand sal oortuig. En die wonder van die geloof sal ook vir u nie uitbly nie. God self sal met u praat. Hy doen dit reeds deur sy Woord.

Laat ons dan, selfs as lidmate van die kerk van Christus, altyd hieruit 'n leering ontvang. Ons moet deur God self oortuig word van die egtheid van ons geloof en wanneer (nie as nie!) dit dan gebeur, rus daar 'n vreugdestaak op ons, naamlik om dit te gaan vertel aan wie ook al wil hoor.

Luister dan na Christus self soos Hy aan ons verkondig word deur sy Woord en deur sy prediking en u sal die geloof en die oortuiging daarvan ontvang dat Christus werklik ons Verlosser is.

Ons wil so graag ook een van hierdie gelukkige persone wees waarvan Jesus praat! Ons wil graag weet dat ons deur God raakgesien word!

In hierdie gedeelte lees ons dat Jesus Homself en sy dissipels wegneem uit die omgewing van Jerusalem en Homself afsonder omdat Hy weet dat die tyd nog nie gekom het om Homself vir die totale mensdom op te offer nie.

Ons kan die gevoel van die dissipels ervaar as ons die gedeelte saam met die voorafgaande gedeelte lees. Ons voel hoe hulle na Jesus kyk as die man op wie die volk al hulle hoop en hulle verwagtinge geplaas het. En ons voel saam met hulle die teleurstelling omdat Hy die man is wat die volk en die skare in Judea agtergelaat het. En daarby is Hy die man wat deur die geestelike leiers verwerp is.

Onseker van hulle eie saak, begin die dissipels moedeloos word, want dit lyk asof geeneen van hulle verwagtinge van Jesus as die Redder van die volk, die Verlosser van die oorheersing van die Romeinse juk, deur die nuwe Koning, gaan realiseer nie. Bykans drie jaar wag hulle nou al daarop en niks gebeur nie.

Voel u ook soms dat Jesus nie aan u verwagtinge voldoen nie? Voel dit soms vir u ook asof Jesus u vergeet het? Laat die woorde van hierdie moedelse dissipel u ook iets leer: Ten spyte van al sy gevoelens en onsekerheid oor hierdie Jesus, is sy belydenis dat Jesus die Christus, die Seun van die lewende God is. Al word u moedeloos en al voel dit soms dat alles net te veel word, moet ons nooit Christus as die Verlosser uit die oog verloor nie. Hy is en bly die Seun van God en ja, vir u en vir my, is Hy dit. En juis omdat dit so is, maak Hy van ons die rotse, nie net waarop Hy sy kerk bou nie, maar maak Hy ons steunpilare van die kleinelowiges.

Soms is God op sy manier besig om ons by sy doel te laat uitkom, maar dit kan alleen geskied as ons bly vashou aan Christus, die lewende Seun van God.

21 Mei

Christus - die Messias

Johannes 20: 26-31

As iemand u vandag sou vra om lewe te beskrywe, sou u dit dalk beskrywe as iets wat groei, asemhaal en voedingstowwe opneem, veroudering tree in, daar word geëet, en gedrink en noem nog 'n paar dinge hierby. Maar wat gebeur as ons hierdie dinge alles wegneem? Kan daar dan nog lewe wees?

In die geloof sou ons op die vraag antwoord deur ja te sê en die wetenskap in sy skoene te stuit. Hierdie gedeelte wil juis dit ook aan ons leer dat daar lewe in Christus is wat ons hier en nou nie kan beskryf nie. 'n Lewe wat so totaal anders is dat ons taal en ons denke geen ander woord daarvoor het as juis die een woord wat iets anders aandui nie, naamlik lewe.

Ons verstaan dit net so min soos Tomas dit verstaan het en daarom het hy getwyfel. Soos baie van ons, dink hy dat die afgelope drie jaar wat hy saam met Jesus deurgebring het, bedoel was om meer van Jesus te leer. Ons dink

baie maal dat die Bybel ons meer van Jesus - en daarmee saam natuurlik God - wil leer, terwyl dit uiteindelik nie die geval is nie. In vers 31 kom die kern van die Woord van God tot uiting. Hierdie dinge is opgeteken, sodat ons tot geloof mag kom. Geloof waarin God Drie-enig ons wil oortuig van die egtheid van hierdie geloof, sodat ons met oortuiging ook die geloofsbelydenis mag bely dat Jesus die Seun van God en daarom ook die Messias is. En die belydenis bring iets uit die hand van God deur Jesus se kruisdood en opstanding heen vir ons, naamlik die lewe. En die lewe is iets misties, diep, onverduidelikbaar, dit is heilig en ewig. Maar dit is alleen in Christus wat dit ontvang kan word en ons kry dit alleen deur in gemeenskap met Hom te lewe en dit kom alleen tot stand deur die geloof soos die Bybel dit aan ons verduidelik.

Dit is wat u ook behoort na te leef soos Christus, die Messias, ons dit leer. Geloof. Want iemand wat dit glo, kan en sal nie onaangeraak bly nie.

22 Mei

Christus die lydende Kneg

Matteus 16: 21-23

Jesus het so pas in die voorafgaande perikoop gesê Hy gaan sy kerk op Petrus bou en nou is Petrus die Satan wat in Jesus se pad staan. Vir Petrus gaan dit nie slegs oor die beskerming van Jesus van wie hy so pas die belydenis gedoen het dat Hy die Seun van die lewende God is nie. Hy moet sy Here met sy lewe beskerm, of so dink Petrus dan. Vir Petrus bly Jesus die militêre leier en nie die gewillige dienaar wat Jesus was nie.

Jesus was gereed vir sy lyding, maar Petrus berispe Jesus intiem oor sy, Petrus, se teleurstelling in Jesus, en onwetend maak hy een van die grootste foute van sy lewe. Hy gaan staan reg voor Jesus in sy pad en probeer Jesus verhoed om voort te gaan met sy taak.

Hoe voel u oor die dinge wat die Here vir u lewe beplan? Lei Hy u daardeur of ly u daaronder?

Jesus is die hele tyd wat Hy op die aarde is, nooit iets anders as die lydende Kneg van sy Vader in die hemel nie. Gewillig het hy afgekom aarde toe en gewillig sou Hy ook ly. Leef ons nie baie maal soos Petrus in die lydende weg van Christus nie? Veral as ons God in 'n kerk of selfs in 'n gemeente wil vas-kluister nie? Sê ons nie maklik dat die of daardie kerk se doop per se verkeerd is nie? Wys ons nie te maklik vinger na ander denominasies en kerke sonder om regtig te besef dat dit oor dieselfde kern gaan nie? Christus, die lydende Heer, het net een doel voor oë gehad, en dit was die verlossing van alle mense.

Wat beteken dit nou in my lewe? Ek moet my eie lewe telkens in verhouding met God plaas en dit ondersoek. Is ek nie dalk besig om 'n struikelblok vir Christus te word, terwyl ek gedink het dat ek een van sy ankers is nie? Christus het altyd binne die raadsplan van God gebly. Is dit ook u grootste wens om 'n dienende kind te wees soos Christus lydende Kneg was? As dit nie is nie, lees hierdie gedeelte weer en sien daarin die nederigheid van Christus en pas dit op u eie lewe toe.

23 Mei

Jesus moes ly

Lukas 24: 13-35 en 46

Moes die Christus nie hierdie dinge ly om in sy heerlijkheid in te gaan nie (vers 26)?

Met hierdie woorde lei Jesus elke Christen om self te rou oor dié wat vandag selfs nog dink dat Jesus slegs 'n nuwe moraliteit kom bring het en om 'n goeie voorbeeld te wees.

Jesus is die vervulling van die beloftes van Moses en die profete, so leer ons Jesus in hierdie gedeelte ken. Hy is die opgestane Christus wat die helse lyding deurstaan het en hier aan die derde groep mense verskyn op die Sondag van sy opstanding - nie as bewys van die nuwe lewenswyse wat gevolg moet word nie, maar van 'n nuwe realiteit.

Jesus moes ly om die voorspellings oor Hom en sy eie voorspellings waar te maak, want die profete het dit al verkondig. En weet ons dit nie alte goed nie? Die heil van die ganse mensdom is daarvan afhanklik. En is dit vanuit ons oogpunt nie goed dat Jesus deur hierdie lyding gegaan het nie, want daardeur het Hy eerstehandse ondervinding van die wreedheid en die onvoorspelbaarheid van die sonde as mens ervaar. En leer Hy nie as mens die goddelike afguns daarin ken nie? Maar bo dit alles, leer Jesus die waarde wat genade vir die mens inhou, ken.

Christus moes ter wille van u en my ly en sterwe sodat die lydende kneg die lewende Heer kon wees. Die Christus, soos Jesus Homself vir die eerste keer hier noem, is u en my Christus. Alles is volgens die Skrifte vervul, soos dit belofte is. Laat ons dan nie ook die ander laaste belofte van Jesus, soos Matteus dit aan ons oordra, vergeet nie: *En onthou: Ek is by julle al die dae tot die voleinding van die wêreld.*

In die sinagoge lees Jesus vir die mense 'n gedeelte uit Jesaja voor. Hierdie gedeelte vertel van die Messias wat kom om sy volk te bevry van die Romeinse juk, en ook dat die dag van die bevryding aanbreek het. Daaroor was die gehoor wat na Jesus geluister het, baie opgewonde. Hulle blydschap was egter van korte duur. Dit het verander in haat en 'n poging om Jesus om die lewe te bring, iets wat 'n paar jaar later toe wel gebeur het, juis omdat Jesus Homself aan God gelykgestel het. Hy was en is immers God.

Die mense het hulleself so baie dinge wysgemaak oor die vervulling van die profesie, oor die koms van die Messias dat, toe dit werklik gebeur, hulle die Messias nie herken het nie. Dit gebeur bloot omdat hulle die koms van die Messias gesien het soos wat hulle dit wou sien, en nie soos wat dit werklik was nie. Hulle het Hom in hulle denke probeer vasvang en vir hulleself 'n prentjie van Hom gemaak en Hom in der waarheid misgekyk.

Wat doen ons vandag? As ons vir Jesus sekere dinge vra, soos om dit wat ons doen, te seën, sien ons dan sy seën raak op dit wat ons doen of sien ons dit nie raak nie omdat dit nie lyk soos wat ons wil hê dit moet lyk nie? Sien ons die liefde en genade wat ons elke dag van God afbid, raak in ons lewens, of dalk nie, omdat ons dit wil sien soos wat ons dit wil hê en nie soos wat God dit vir ons gee nie? As ons op soek is na Jesus se teenwoordigheid in ons lewens, soek ons dit daar ver op die horison, of soek ons dit hier by ons waar Hy elke dag is? Word ons wreed ontnugter wanneer ons gebede teen die plafon vasslaan en dit voel of die Here ver is?

As ons ophou om die hele tyd dinge te sien soos wat ons dit wil sien en nie soos wat dit werklik is nie, as ons ophou om God se teenwoordigheid in ons lewens anders te wil sien as wat Hy by ons is, dan sal ons rustigheid in ons geloof kry en nie meer verward wees nie. Dan sal ons iets sien van die heerlijkheid van Christus wat jy anders nie kan sien as deur die bril van die geloof nie.

Elke Christen besef alte goed dat hy of sy uit eie krag tot niks in staat is nie. Elke dag van ons lewe beleef ons aanslae van die wêreld wat ons laat twyfel, wat ons moedeloos en hartseer maak. Dit maak ons soms moeg en ons word opstandig. Ons moenie dink dat, omdat ons Christene is, ons vrygestel is van aanslae van buite af nie. Selfs Jesus het hierdie aanslae beleef. Wat

Jesus gedoen het, is niks anders as dit wat ons vandag moet doen of behoort te doen nie. Jesus het voortdurend tot sy Vader in die hemel gebid. Ons lees dat Hy daaglik gebid het.

Ons moet ook voortdurend bid, want wanneer 'n mens tot God bid, besef jy waar jou krag vandaan kom, en bely jy ook dat jy uit eie krag nie kan lewe nie. Wanneer tye in ons lewens donker raak, moet ons bid. Jesus het dit ook gedoen, Hy leer ons immers ook hoe om te bid.

Ons weet almal dat ons lewens op een of ander dag tot 'n einde gaan kom. Wanneer daardie dag is, weet ons nie. Wat ons wel weet, is dat daar, totdat daardie dag aanbreek, verskeie versoekings op ons pad gaan kom. Tot aan die einde van ons lewe moet ons volhard in gebed, voortdurend vir God die krag en genade vra om die goeie stryd te stry. Hoekom is dit nodig? Al is ons verlos en al het ons reeds die verlossing is ons steeds gebind aan tyd en ruimte. Anders gesê: ons is steeds vasgevang in hierdie wêreld en ons kan nie daaruit ontsnap of dit ontvlug nie. Ons leef in hierdie wêreld met al sy tekortkominge. Ons kan nie anders as om tot God te bid nie sodat ons kan volhard tot aan die einde.

Dink aan wat Paulus in sy brief aan die Filippense skryf: *Ek is tot alles in staat deur Christus wat my krag gee.*

26 Mei

Priester

Johannes 1: 18

Ons almal weet dat wanneer daar 'n klop aan die deur is en jy deur die loergaatjie loer, jy 'n baie beperkte beeld sien van die persoon wat aan die anderkant van die deur staan. Tog kan jy deur die loergaatjie genoeg sien om te weet wie die persoon is wat aan die anderkant staan.

So is die Bybel ons loergaatjie na God. In die Bybel maak God Hom aan ons bekend en dit is hoe ons Hom leer ken. In die Ou Testament het God Hom op verskeie maniere aan die volk bekendgemaak. God het aan Moses verskyn in 'n brandende braambos. Hy het op die berg aan Elia verskyn in die geruis van die wind. In die Nuwe Testament verskyn God aan die mens, of maak Hy Hom aan die mens bekend deur sy Seun Jesus Christus. In die Bybel lees ons hoe God Hom deur sy Seun Jesus Christus aan die mens bekendmaak, en dit is hoe ons Hom leer ken. Hoe God Hom aan ons bekendmaak en wat Hy vir ons oor Homself sê, is genoeg vir ons saligheid om die eer wat Hom toekom, aan Hom te gee. Ons moenie vir God in 'n teorie of 'n formulering probeer vasvang nie, daarvoor is Hy gans te anders en gans

te groot. God pas doodeenvoudig net nie in in die denkraamwerke van mense nie. Ons moet Hom aanvaar soos wat Hy Hom in sy Woord deur sy Seun Jesus Christus aan ons bekendmaak.

Kom ons bely saam met die Nederlandse Geloofsbelofte dat God ons verstand te bowe gaan. Dit is hoe ons Hom wil ken!

27 Mei

Priester

Matteus 27: 51

Baie van ons het al die frustrasie beleef wanneer ons by ons geparkeerde motor aankom en sien dat die sleutel in die motor toegesluit is. So vind ons dit ook dat daar *deure* tussen mense is wat gesluit is, en hierdie deur is net so moeilik om oop te maak as die motordeur wat gesluit is. Die deur wat die moeilikste is om oop te maak, is sekerlik die deur tussen God en mens wat toegeslaan het weens die sondeval. Die sonde en die skuld van die mens het die deur tussen God en mens laat toeslaan - en hierdie deur kan onmoontlik deur eie menslike krag oopgemaak word.

Die voorhangsel in die tempel was amper soos 'n groot gordyn. Die doel van hierdie voorhangsel was om die heilige deel van die tempel van die voorhof te skei. Die voorhangsel het almal weggehou uit die heilige deel en net die priester kon daar ingaan. Die volk is daar uitgehou, want vir die Israeliete was dit die plek waar God teenwoordig is. In die Joodse godsdiens kon die Jode dus vanweë die sondeval in Adam, nie self by God uitkom of met God in ontmoeting tree nie. Die priester moes vir die volk by God intree. Daarom is die volk ook deur die voorhangsel gekeer om in die heilige deel van die tempel te kon ingaan.

Toe Jesus aan die kruis gesterf het, het hierdie voorhangsel in twee dele geskeur. Deur Jesus se lyding en sterwe skeur hierdie voorhangsel, gaan dit tot niet, word dit uit die weg geruim. Omdat Jesus Christus vir ons by God intree, en omdat Hy aan ons die vrymoedigheid gegee het om in sy Naam tot die Vader te kan bid, lê die pad na God nou vir ons wawyd oop. Ons het nou, soos wat die skrywer van die Hebreërbrief dit stel, vrye toegang tot God. Dit beteken dat ons enige tyd op enige plek tot God kan bid. Niks kan die gelowige nou meer keer om tot God te nader nie. Ons het nie meer 'n priester nodig om vir ons by God in te tree nie. Ons kan self tot God bid omdat Jesus Christus, die groot Hoëpriester, reeds vir ons by God ingetree het.

In Johannes 2 skryf Johannes: *En as een van ons sou sondig, het ons Christus, die Regverdige as ons Voorspraak by die Vader.*

Die manier waarop mense dink, verskil radikaal van die manier waarop God dink en dinge doen. Dit kan elkeen van ons bevestig, want alles wat gebeur, gebeur volgens die wil van God en nie volgens ons eie wil nie. God doen dinge doodeenvoudig anders as wat 'n mens dinge doen. Dit sê Matteus ook baie duidelik in hierdie hoofstuk.

In die Bybelse tyd was dit die gebruik dat, wanneer 'n koning van die slagveld af terugkeer nadat hy die oorwinning oor sy vyand behaal het, hy triomfantelik op 'n oorlogspersd die stad binnery onder groot toejuiging van 'n skare wat langs die pad staan. Almal is bly, want die oorwinning is behaal.

Hier lees ons dat Jesus op 'n donkie die stad binnery. Die rede - omdat Hy weet van die oorwinning wat God oor die dood en die sonde gaan behaal.

Mense sien oorwinning so totaal anders as wat God dit sien. Die mens wil die oorwinning sien in iets wat hier voor hom gebeur. Hy wil dit sien op sy tyd en hy wil hê dat die oorwinning sal geskied op die manier wat hy dit wil hê. Dan dink 'n mens ook so baie maal dat dit hy is wat die oorwinning behaal, terwyl dit eintlik God is wat die oorwinning behaal het. Daarom is die intog van Jesus in Jerusalem op die rug van 'n donkie, anders as die tradisionele intog van 'n koning wat die oorwinning behaal het.

Die manier waarop God dink en dinge doen, is volgens ons menslike denke glad nie logies nie en dit maak nie vir ons sin nie. Ons kan so hard as wat ons wil probeer, maar ons gaan nooit ooit soos God kan dink nie. As ons soos God sou kon dink en daarmee sou kon sê dat ons die optrede van God en wat Hy volgende gaan laat gebeur, sou kon voorspel, sou ons net so almagtig en alwetend soos God gewees het, en dit weet ons is onmoontlik. Teenoor dit wat God doen, kan ons niks anders doen as om verslae en verbaas te staan nie.

Hy hoef nie soos 'n aardse koning wat die oorwinning behaal het, op 'n oorlogspersd te ry met soldate en oorlogsbuit agter Hom nie. Hy kan nederig op die rug van 'n donkie ry, en daarmee meer sê as wat 'n aardse koning ooit kan sê. Hy doen dit anders, om te wys dat Hy dit wat menslik gesproke onmoontlik is, kan regkry. Hy hoef nie op 'n manier wat mense voorskryf en verwag, te sê dat Hy Koning is nie, Hy kan dit doen op enige manier wat Hy wil omdat Hy nie alleen Koning is nie, maar ook Here.

Vandag herdenk ons die hemelvaart van ons Here, veertig dae nadat Hy uit die dood opgestaan het. Dit is 'n gebeurtenis wat die lewe van elke gelowige ingrypend verander. In Lukas 24: 50-53 en Handeling 1: 9-11 word vertel hoe die hemelvaart plaasgevind het.

Toe Jesus gekruisig is, is Hy reeds verhoog van die wêreld. Hy is opgehef as 'n bespotting vir die toeskouers. Hy is opgelig van die aarde af en tussen hemel en aarde laat hang, onwaardig van beide. Dit was wat die mense gedink het. God het dit die begin van 'n eervolle opheffing gemaak wat die geskiedenis van mense vir altyd sou verander. Jesus is nie net in die hemel toegelaat nie, maar Hy het 'n oorweldigende intog gehad. Hy het op die eervolle plek aan die regterhand van God gaan sit en beheer oor sy koninkryk geneem. Sy werk op aarde was afgehandel. God sou voortaan op 'n ander manier by mense wees. Jesus Christus is weer verhoog tot aan die regterhand van God, want Hy is self God!

Dit is belangrik om raak te sien dat die kerk eers na die dood van Christus begin uitbrei en gegroei het. Nadat Christus na die hemel opgevaar het, het die mense (dissipels) met die werk voortgegaan en God het hulle werk suksesvol gemaak. Hy het saam met hulle gewerk en hulle arbeid en sy teenwoordigheid met tekens bevestig - God bly aan die werk.

Jesus se hemelvaart maak dit finaal duidelik wie Hy is: Die lewende Here, oorwinnaar oor die sonde en die dood, waarlik God! Dit is die hart van die boodskap van die Bybel. Alles draai daarom, alles hang daarvan af en alles is daarop gerig. Jesus leef, Hy het opgestaan uit die dood en opgevaar na die hemel waar Hy sit aan die regterhand van God die almagtige Vader. Deur die hemelvaart is sy Naam verhoog bo enige ander naam. Jesus Christus is die Here! Alles is aan Hom onderwerp. Hy is verhewe bo alle bese magte of enige ander vorm van gesag. Hy is aangestel as Hoof van sy kerk en Hy regeer oor alles en almal, veral oor die kerk. En die groot troos is dat Hy vir gelowiges by God die Vader intree. Hy praat namens ons, en Hy pleit vir ons vir vergifnis.

Van hierdie oomblik af aan is die dood nie meer 'n na onder gaan nie. Voortaan sal dit vir Christene 'n opheffing wees, 'n na bowe gaan. Ongeag watter dood ons sterf, as ons in Christus sterf, sal ons uit hierdie ellende uitgelig word. Dit word deur die hemelvaart vir ons 'n sekerheid. Nadat Jesus van die aarde af verhoog is, sal Hy almal na Hom toe trek (Joh 12: 32). Dit is die wil van God dat almal na Hom toe getrek sal word. Soos Jesus se kruisdood

die bevestiging is dat ons nooit weer deur God verlaat sal word nie, so bevestig sy opstanding dat wanneer ons sterf, dit nie vir ewig sal wees nie en dat ons op pad terug na God toe is. In Hom as verhoogde Here is ons almal se lewe en toekoms gewaarborg by God (Kol 3: 3).

30 Mei

Heer van die kerk

Johannes 13: 1-17

Die syfers bewys dit: die kerk is besig om al kleiner te word. Wat meer is, soveel van die waardes wat vir die kerk belangrik is, word nie meer deur die samelewing as belangrik beskou nie. Selfs kerkklidmate bely in die erediens een ding, maar gaan leef 'n ander lewe, sonder om sleg daaroor te voel.

Gelowiges druk God ook soms uit hulle lewens weg. Hulle het verskonings om nie werklik met oorgawe gehoorsaam te leef nie; hulle voer soveel redes aan om nie werklik hulle lewens in die hande van God te laat nie. En dit is presies wat die wêreld vandag van sy inwoners verwag: Bly in beheer, heers en maak seker jy neem die besluite.

Vandag se mense is egter nie die eerstes wat poog om ten alle koste in beheer te wees nie. Petrus vra huiwerig vir die Here of Hy sy voete ook gaan was. En dan dring hy daarop aan: *U sal in alle ewigheid nooit my voete was nie!* Dit is so eie aan mense. Dit klink na groot respek en eerbied. Hoe kan die Here, die Een wat mag het oor siekte en duiwels en die dood, die Een wat oor die natuur heers, die Koning van die Jode, iemand anders se voete was?

Dit skyn vir baie mense 'n probleem te wees totdat hulle verstaan dat Jesus Christus Heer van sy kerk is. Dit beteken dat Hy nie gekom het om gedien te word nie, maar om te dien en sy lewe as losprys te gee vir baie mense (Mark 10: 45). Soos 'n goue draad loop hierdie teenstelling deur die Bybel.

Hy word genoem Here, 'n naam wat impliseer dat Hy belangrik is, dat Hy in beheer is. En tog sit Hy met 'n skottel en 'n afdrooglap soos 'n kneg tussen sy dissipels. Hy het gekom om te dien, en dit is waarmee Hy besig is.

Dit is wat die kerk is, dit is wie u en ek is: mense wie se voete gewas is deur die Here van die kerk, sodat ons ander se voete kan was. God verwag dit van sy kerk. In vers 14 word dit duidelik gestel: *As Ek, wat julle Here en julle Leermeester is, dan julle voete gewas het, behoort julle ook mekaar se voete te was. Ek het vir julle 'n voorbeeld gestel, en soos Ek vir julle gedoen het, moet julle ook doen!*

Christus hou self sy kerk in stand. Maar ons mag dit nie as verskoning gebruik om niks te doen nie. Nee, ons moet ook werk, ons moet ook dien,

ons moet ook kan kniel. Diegene wie se lewens deur die Here beheer(s) word, sal kan kniel en dien.

Iemand kniel by ons voete! Hy het die kroon van die Here op sy kop. Maar Hy het ook die waskom van die kneg in sy hand.

31 Mei

Komende oordeel

Johannes 12: 20-36

Reeds in die Ou Testament met die verbondsluiting het God reëls gegee waarvolgens sy volk sou lewe. Hierdie reëls sou voortaan die lewe in verhouding tot God en tot medemens, bepaal. Van die oomblik af dat gelowiges die voorwaardes van die verbond gehoor het, was God ook Regter oor sy volk. Daar kom 'n dag waarop Hy oor die wêreld sal oordeel. Hierdie dag van die Here behoort 'n blye dag te wees wanneer God sy regverdige volk verlos van die onreg van die wêreld se verdrukkers. Maar die oordeelsdag waarna die Israeliete so uitgesien het, sal nie vanselfsprekend 'n verlossingsdag vir hulle wees nie. Die volk van God staan self ook in die beskuldigdebank en die regverdige God sal ook oor hulle reg spreek. Die dag van die Here is die oordeelsdag oor die vyande van die Here, en nie die vyande van die volk nie. Daarom sal dit vir die volk 'n donker dag wees as hulle nie gereed is om voor die regterstoel van God te staan nie.

Mense maak dikwels daarop aanspraak dat God hulle van hulle vyande sal verlos. Dit is inderdaad waar dat dit sal gebeur, maar daar is een belangrike voorwaarde: Is hierdie vyande ook God se vyand? (Sien ook Sondag, 1 Junie).

In die regsgeding voor God is Satan die vyandiggesinde aanklaer wat hulle sonde gebruik as getuieis teen die volk. Hulle misdrywe kla die volk aan. In Job lees ons van Satan wat die mense gadeslaan. Hy het groot mag en hy kan natuurkragte, rowers, siektes en ander rampe in sy diens gebruik om die gelowiges te beproef. Sodra die tyd van hierdie verdrukking verbygegaan het, sal elkeen beoordeel word om uit te vind wie deur Satan verlei is om van God te vergeet.

Dan kom die oordeel oor hierdie wêreld. Die Bybel praat van 'n krisismoment wanneer die siek wêreld by 'n draaipunt kom. Dit is die kritieke punt wanneer die skaal sal bepaal wie vir 'n ewigheid in die teenwoordigheid van God sal wees en wie die ewige dood tegemoetgaan. Almal wat nie genees is van die siekte van die wêreld nie, sal hulpeloos en hopeloos agtergelaat word. Die prins van die wêreld sal veroordeel word en al sy volgelinge sal saam aan die verdoemenis oorgelewer word.

Christus se dood is die oordeel van die wêreld: daarna volg die verhoor. Mense sal gemeet word aan die kruis - vir sommige is hierdie kruis 'n dwaasheid en 'n struikelblok, vir ander die wysheid en krag van God.

1 Junie

Komende Regter

Matteus 24: 29-25; 46

In Matteus 24 en 25 waarsku Jesus sy volgelinge teen die moeilike tye en verdrukking in die laaste dae. Niemand sal daaroor hoef te twyfel nie, want die tekens van die tye sal dit onmiskenbaar duidelik maak dat dit die eindtyd is. Talle natuurverskynsels, rampe, oorloë, vervolging en vals christusse sal die wederkoms van die Here Jesus voorafgaan. Maar nog sal dit nie die einde wees nie. Daar sal nog tyd wees om die evangelie te verkondig, maar niemand weet hoeveel tyd nie.... Die dag sal onverwags wees, soos wanneer 'n dief inbreek in die nag of toe die reën begin val het in Noag se tyd.

Op verskeie plekke in die Bybel sê Jesus dat Hy weer sal kom om te oordeel oor die dooies en die lewendes. Hier waarsku Jesus alle gelowiges in 'n reeks gelykenisse om te volhard. Omdat Hy onverwags sal terugkeer, moet hulle waaksaam wees en elke dag gereed wees vir die aanbreek van die dag as die Here weer kom (Matt 24: 45-51). Hierdie gereedheid hang van elkeen self af en mense sal mekaar nie kan help om voorbereid te wees nie (Matt 25: 1-13). Elkeen ontvang iets om mee te woer en daar sal rekenskap geëis word van elkeen se doen en late (Matt 25: 14-30). En dit is nie net die dade wat beoordeel word nie, maar ook die versuim om te doen (Matt 25: 31-46).

Elkeen van hierdie gelykenisse sluit met dieselfde gedagte af: die finale oordeel van God sal aanbreek. Maar vir gelowiges is daar 'n ontsaglike troos. Dieselfde Christus wat ons sonde gedra het, sal hulle dan as Regter vryspreek. Gelowiges hoef nie die wederkoms en oordeel te vrees nie, want hulle wat in Christus glo, word nie veroordeel nie. Vir gelowiges is die wederkoms 'n dag van verlossing. Niemand kan hulle dan aankla of veroordeel nie, want God self spreek hulle vry. Jesus, die Regter, pleit self vir ons. Dan sal almal wat aan Hom behoort, na Hom toe geneem word.

Mense is baie keer so besig om gereed te maak vir die ontmoeting met die Here as Hy weer kom, dat hulle vergeet om hier en nou te lewe en hulle verantwoordelikheid na te kom. Ons toekoms hang af van wat ons gemaak het met dit wat ons in hierdie lewe ontvang het. Ons moet eerstens streef na 'n besondere verhouding met God in hierdie lewe, dan hoef ons nie die wederkoms van die Here te vrees nie.

In Bybelse tye was dit 'n lot wat 'n menswaardige bestaan beëindig het as jou ouers of jou man oorlede is. Vir weeskinders en weduwees was daar geen voorsiening gemaak in die sosiale orde van die Bybelse tyd nie. Om wees agtergelaat te word, was dieselfde as om op te hou bestaan, aangesien wese geen regte of voorregte geniet het nie. Hulle was nie meer gereken nie. Op 'n soortgelyke manier het die volgelinge van Jesus alle sekuriteit wat hulle gehad het, agtergelaat om Hom te volg. Hy het dit geweet en daarom stel Jesus sy dissipels gerus voordat Hy weggaan. Hy gaan na sy Vader se huis toe om te gaan plek gereedmaak vir sy kinders. Daarna kom Hy terug om hulle na Hom toe te neem.

Dit is nodig dat sy kinders wat agterbly, nie ledig sal sit en wag op sy wederkoms nie. As hulle Hom liefhet, sal hulle sy opdragte uitvoer. En terwyl hulle daarmee besig is, sal hulle 'n ander Voorspraak kry wat vir ewig by hulle sal wees. Hierdie Helper sal nie na hulle toe kom wat nie in God glo nie. Hulle sal nie eers daarvan bewus wees dat die Heilige Gees gekom het nie. Hy sal net na God se kinders toe kom en nie net by hulle wees nie, maar ook in hulle bly. Dit sal selfs moontlik wees om Hom te sien. Dit sal egter nie deur die vleeslike oog gebeur nie, maar Jesus Christus sal met 'n geestelike oog sigbaar wees.

As Hy weggegaan het, sal die wêreld Hom nie meer sien nie, maar gelowiges sal nie ophou om Hom te sien nie. Saam met die Trooster, die Heilige Gees, het Jesus ons ook die tekens van sy teenwoordigheid gegee in die vorm van die doop en die nagmaal. Deur hierdie tekens herinner en verseker die Heilige Gees ons voortdurend van Jesus Christus se nabyheid en leer Hy ons om ten volle op Hom te vertrou. Maar die Heilige Gees gebruik ook die sakramente om ons geloof deurlopend te versterk.

Mense wat dit weet, hoef nooit ontsteld of bang te wees nie. Jesus het geweet dat die tye nie makliker sal raak nie. Hy het geweet dat sy volgelinge aan gruwelike vervolging en verdrukking onderwerp sou word. Maar omdat hulle nie wees agtergelaat is nie, sal elke gelowige die vrede ervaar wat God gee. Die vrede wat Jesus gee, is nie 'n wêreldse vrede wat voortdurend onder aanval is of deur onreg en geweld bedreig word nie. Hierdie vrede is 'n blywende, onveranderlike vrede. En Hy kom weer.

Terwyl Jesus besig was om sy volgelinge voor te berei op sy kruisiging, maar ook sy hemelvaart, het Hy hulle dikwels gemaak om liefde uit te leef.

Nou is die eenvoudigste en die mees voor-die-hand-liggende manier om van hierdie opdrag te ontkom, die vraag: Wat is liefde? Want terwyl die ander persoon die definisie verwoord, kan jy alreeds jou volgende beswaar uitdink. Dit is nou te sê as hy redeneer soos jy dink hy gaan redeneer.

Verder het Jesus ook reguit vir sy dissipels gesê dat Hy van hulle verwag om te alle tye en onder alle omstandighede die dinge te doen wat hulle Hom sien doen het, en om gehoorsaam te bly aan die wil van God. In die geval van gehoorsaamheid ken ons die oer-oue verskoning: *Ek is tog maar net 'n mens*. As hulle Jesus tog maar net sover kan kry om toe te gee dat hulle menslikheid genoeg verskoning bied om te faal, dan wen hulle die argument.

Maar dit werk nie so by Jesus nie. Hy antwoord hulle: *As julle My liefhet, sal julle my opdragte uitvoer*.

Hoe redeneer jy jouself uit hierdie situasie uit? As jy sê jy kan nie sy opdragte uitvoer nie, sê jy vir Jesus: Ek het U nie lief nie. En dit is tog nie waar nie! Maar die twyfel bly tog knaag. Ek weet immers dat ek as mens nie my sonde self kan oorwin nie. Net soos Petrus sal my liefdesverklaring aan Jesus nie die toets van die werklikheid kan deurstaan nie.

Hoe kom ek uit hierdie benarde situasie? Vasgevang tussen my liefde vir Jesus en my onvermoë om die gehoorsaamheidsopdrag uit te voer.

Goddank, Jesus het sy Gees gestuur sodat ons nooit meer voor die aanklag van ons skuld ineen hoef te krimp asof daar geen genade is nie. Ons hoef nooit moedeloos om te draai en te sê: Nou maar dan is ek seker uitgesluit nie. Die Heilige Gees oorreed ons dat daar tog raad is; dat ons deur dit wat Jesus vir ons gedoen het, dit tog kan regkry om gehoorsaam te wees. Die krag lê nie in ons vermoë nie, maar in Hom wat in ons werk.

Ek het Jesus lief en wil aan sy opdragte gehoorsaam wees!, is die uitroep wat by geloof pas.

Dit gebeur so maklik dat 'n mens deur omstandighede oorrumpel word. Soveel so dat jy later heeltemal magteloos en dalk sprakeloos raak. Jy is naderhand moeg gedink om te verstaan hoe jy God se hand in hierdie situasie

moet probeer raaksien. Maar jy onthou tog dat jy van kleins af gehoor het: God het jou lief. Dit is immers ook waarvan my doop my wil verseker. God is teenwoordig in hierdie wêreld, in hierdie lewe, in **jou** lewe.

Dit is so maklik om saam met die wêreld aan maniere te dink om God weg te verklaar. Of om saam met die dwaalleraars aan maniere te dink om God

teenwoordig te maak in jou lewe.

Homself te openbaar, naamlik

vir ons, die hedendaagse men-

wees.

lewe te gaan, hoef 'n mens net

te luister na wat Jesus sê en Hom te glo as Hy sê: **Dit sê Ek vir julle terwyl**

Ek nog by julle bly; en wanneer die Vader in my Naam die Voorspraak, die Heilige Gees, stuur, sal Hy julle alles leer en julle herinner aan alles wat Ek vir julle gesê het.

Christus het dus alles gedoen en gesê wat nodig is dat ons vrede kan hê. Hy het vir ons troos en sekerheid nagelaat. Maar daarby het ons nodig dat die Gees in ons werk om ons te leer om weer van nuuts af te kyk. Hy leer ons en help ons om dit wat Jesus kom doen het, so te verstaan dat ons sal insien dat God groter is as enige bedreiging. Hy leer ons dat niks, nie finansieële nood of 'n huwelikskrisis, siekte, rou of dood, eensaamheid of enige iets anders, so bedreigend hoef te wees dat dit al my tyd en krag en energie in beslag hoef te neem nie. Die Gees help ons om juis in tye van nood te fokus, ons oog gerig te hou op Jesus Christus, ons Verlosser. Dan is dit asof alles wat ons van Hom gehoor het, skielik nuwe betekenis kry. Ons leer Hom ken vir wie Hy werklik is.

5 Junie

Vrede laat Ek vir julle na

Johannes 14: 27

Jesus gaan weg! En dit ontstel die dissipels. Jesus wil die dissipels gerusstel, maar nie deur leë of niksseggende trooswoorde nie. Nee, Hy wil hulle leer om die werklikheid anders te verstaan, en om ook so ietsie van die groter prentjie raak te sien.

Sy weggaan is nie omdat Hy hulle in die steek laat of wegloop en hulle wees agterlaat nie. Sy weggaan is tot hulle voordeel, want Hy gaan terug na waar Hy bestem is om te wees, aan die regterhand van die Vader. Van daar af heers Hy, help Hy, tree Hy vir hulle in. Daarom is dit vir hulle beter dat Hy dáár is, by God.

As hulle egter nog steeds onseker is en nie verstaan nie, verseker Hy hulle dat Hy die Heilige Gees sal stuur om vir altyd by hulle te bly. Al is Hy dan nie in die liggaam by hulle teenwoordig nie, sal die Gees hulle voortdurend herinner aan Jesus se woorde. Sy werk word duidelik in die liefde wat hulle teenoor mekaar uitleef.

Onsekerheid oor die toekoms, en veral oor die verloop van jou verwagtinge, veroorsaak onrustigheid. Daarom bied Jesus vir ons vrede aan. Maar dié vrede is iets heeltemal anders as die gangbare betekenis van die woord. Vir ons is dit vrede wanneer daar nie oorlog is nie. Bybelse vrede is meer as om nié oorlog te maak nie. Bybelse vrede beteken om lewensvervulling te vind, om 'n heel mens te wees, om afgerond te wees. Bybelse vrede het nie in die eerste plek met uiterlike omstandighede te make nie, maar met myself, my hart, my instemming teenoor die lewe, my innerlike krag en lewensvreugde.

Dit is dié soort vrede wat Jesus vir sy dissipels as 'n erfenis nalaat. Dit is iets van Homself wat Hy by hulle agterlaat. Hy gee sy vrede, die vrede wat Hyself in sy hart ervaar. Dit is die vrede wat Hom in staat gestel het om op die kruisweg voort te gaan; om enduit te vergewe. Dit is die vrede wat volg uit die feit dat die mens se verhouding met God herstel is. Dit is ware vrede.

En by die kruis sou Hy dit vir hulle en vir ons verdien: om weer vrede met God te kan hê. Dit is Jesus se nalatenskap aan sy dissipels: *Ek laat alles wat Ek het vir my dissipels agter. Hulle kry my vrede.*

Wat maak mense ongelukkig, onrustig en ontsteld? Van al die baie dinge wat 'n mens hier kan noem, meen ek dat gebroke verhoudings en 'n gebrek aan sekuriteit vir die toekoms jou die meeste sal ontstel. Die vrede wat Jesus gee, wil hierdie twee gevare besweer. Hy wil vir ons help om in ons verhoudinge te slaag vanuit ons herstelde verhouding met God en ons naaste. En Hy wil vir ons leer dat sekuriteit vir die toekoms hoofsaaklik afhang van ons ewige bestemming, die hemel. Daarom kan ons vrede hê.

Verstaan jy die vrede wat Jesus gee?

6 Junie

Julle moet in My bly

Johannes 15: 1-8

Ons almal weet dat God sekere dinge van ons verwag. Ons lees van die verwagtinge in die Bybel. Ons weet ook die meeste van die tyd presies wat God van ons verwag, dit is waarom ons by tye so lekker skuldig kan voel.

God verwag dat ons lewende lidmate moet wees. Nou hoekom nou juis so 'n versoek?

Eerstens, om elkeen wat probeer om sy lewe in orde te kry, aan te moedig. Daar is genoeg rede om aan te gaan!

Sommige van ons sal daaraan herinner moet word dat God meer van ons verwag as wat ons bereid is om vir Hom te gee.

Dit is twee belangrike punte om in te sien. Eerstens, hoor ons uit Jesus se mond dat ons veronderstel is om te groei en vrugte te dra. Hy het ons gekies om vir Hom vrugte te dra. Vir Christus is daar nie so iets soos 'n statiese onveranderlike Christen nie. Christus verwag vrugte. Maar, net voordat dit u moedeloos maak: die teks is nie 'n opdrag nie, die hele argument is 'n belofte. Christus belowe as 't ware aan sy kinders dat hulle vrugte sal dra. En God laat nie aan sy planne torring nie. As Hy beplan dat daar vrugte moet wees in die lewe van die mense vir wie Hy gesterf het, dan sal dit so wees. Met ander woorde, die teks is aan die een kant 'n waarskuwing vir elke Christen wat dink dat hy lekker agteroor kan sit en selftevrede maar net kan wees wat hy is, en nie luister of verander nie. Jy loop die gevaar om afgesny te word! Jy is dood! Aan die ander kant is dit 'n aanmoediging vir die een wat getrou is, maar bekommerd en bang is dat hy nie genoeg doen nie. Vrugte kom van God.

Dit is wat Christus verwag, en wat Hy belowe vir die wat glo. Vrugte. Die volgende logiese vraag is: Hoe moet ek vrugte dra? Wat moet ek doen?

Nou kom ons by een van die sentrale waarhede uit. Geloof is iets wat God in Christene se lewens bewerk. Hy alleen kan dit doen. Dit is die uiteinde van God se vrye genade dat mense gered word; dat mense goeie werke doen, werke wat by die bekering pas. Dit is in lyn met die beeld van die wingerdstok en die lote. Die wingerdstok gee alles wat nodig is sodat die lote kan vrugte dra. Die sleutel tot groei en vrugte dra is nie in ons nie, maar in Jesus Christus. Hy is die stam, ons is die lote. Sy lewe word aan ons oorgedra deur die sap van die Heilige Gees wat ons laat vrugte dra. Verstaan u waarom ons dit so stel? Dit beteken daar word nie druk op ons geplaas nie. Dit beteken dat om vrugte te dra, nie 'n las is wat op jou gelê word om ten alle koste te presteer nie. Die evangelie sê alles is genade, vrugte dra is God se genade in mense se lewens.

Betekendit nou dat ons niks moet doen nie? Dit is tog die implikasie as God alles doen. Nee, daar is 'n woord wat Jesus tien maal in die gedeelte herhaal, dalk juis sodat ons moet kennis neem: *Bly in my*. Dit is die sleutel om te verstaan waar ons in die wingerd-beeld inpas. Maar wat beteken dit: Om in Jesus te bly?

Jesus woon in jou hart deur geloof. Dit beteken dat Hy 'n bepalende rol in jou lewe speel. Kan u sien hoe dit by die beeld van die wingerd inpas. Daar word onderskeid gemaak tussen die wingerd, naamlik die stam, die wortels die lote en die blare. Maar aan die ander kant is daar geen onderskeid nie, die wingerd is alles saam. Ons moet so saam met Jesus lewe dat daar geen onderskeid is in waar jy ophou en Hy begin nie. Jy is wat jy is omdat Hy in jou is en jy in Hom. Maar nie soos sommige mense sê, *ek is maar wat ek is*, sonder om rekening te hou met die feit dat Jesus Christus mense verander nie. Deur sy Gees is Hy in ons en ons in Hom. In hierdie eenheid wil God hê ons moet Hom volg. Hy wil hê dat sy woorde belangrik moet wees, dat jy jou daaraan sal steur. Daar is nie 'n formule wat sê: As jy jou Bybel lees, siedaar jy is reg, nie. As jy die Bybel lees, werk die Heilige Gees in jou, en leer jy om Christus te vertrou en in Christus te bly.

7 Junie

Volkome blydskap

Johannes 15: 11

Wat is makliker as om te sê: *Ek het Jesus lief*, en om te draai en aan te gaan met jou lewe asof daar geen God is nie. Daar is immers al 'n spottery in die wandelgange wat sê: *As 'n besigheidsman vir jou sê hy is 'n Christen, dan moet jy baie versigtig wees*.

Hoe dikwels is dit juis die vrome Christen wat nie huiwer om aardse besittings sy hoogste doel te maak of hoë winsgrense te regverdig met allerlei weldeurdagte drog-redenasies nie. Jesus se woorde in vers 16: *So sal die Vader aan julle gee wat julle ook al in my Naam vra*, word die wagwoord vir onetiese optrede.

As ons die Evangelies lees, is dit duidelik dat Jesus nie skroom om te sê dat liefde en harmonie belangriker is as byvoorbeeld eienaarskap nie. As jy vir jou broer iets leen, moet jy eerder bereid wees om daarvan afstand te doen, as dat dit julle verhouding versteur of vyandskap veroorsaak.

Liefde word in ons gelese gedeelte gelykgestel aan die uitvoering van God se wil, met ander woorde: gehoorsaamheid. Dit maak Jesus bly. Dit is vir Hom die hoogste goed, naamlik om gehoorsaam te wees. Dit sal ons ook bly maak as ons gehoorsaam is, want dan beteken dit dat ons natuurlike drang om van God af weg te skram, nie grond het nie. Ons sou met vrymoedigheid in God se teenwoordigheid kon verskyn. Ons moet egter mooi verstaan dat hierdie gehoorsaamheid ook 'n vrug van die geloof is. Christus het

die verhouding met God herstel. Gehoorzaamheid as daad van geloof kom dus ook van God af, dit is deel van ons roeping as gelowige. Enige iets wat ons in die uitvoering van hierdie besondere roeping van God afsmeek, sal deur Hom aan ons gegee word, want dit is in opdrag van Homself.

'n Ander saak wat ons nie uit die oog moet verloor nie, is dat ons nie so oormoedig moet raak dat ons sake soos persoonlike rykdom of selfverryking as net in die uitvoering van ons Goddelike opdrag moet sien nie. Of dat God verplig is om ons ryk te maak net om die eer daarvoor te kry nie. Welvaart is nie die toets vir ware geloof of die regte verhouding met God nie.

Liefde wat in die alledaagse lewe teenoor alle mense en in die besonder medegelowiges uitgeleef word, is die tipe optrede wat meebring dat God verheerlik word, en dat mense se verhoudings herstel word. Dit maak Christus se blydskap volkome, en dit maak ons gelukkig.

8 Junie

Die voordeel dat Ek weggaan

Johannes 16: 7

In die gelese gedeelte word verwys na 'n besondere gebeurtenis in die lewe van die dissipels van die Here. Jesus vertel vir sy dissipels dat Hy weggaan. Dit beteken afskeid en skeiding, maar Jesus verseker hulle dat dit tot hulle voordeel sal wees. Die Here is besig om sy dissipels voor te berei en te troos met die oog op sy weggaan. Hulle het Jesus se teenwoordigheid ervaar en hulle hoop en verwagting daarop gebou.

Jesus sal nie meer lank sigbaar in die wêreld teenwoordig wees nie. Hy gaan na sy Vader toe, maar Hy sal op 'n besondere manier na hulle toe terugkom met die uitstorting van die Heilige Gees. Jesus sal tot die Vader bid om 'n ander Voorspraak te stuur wat die wêreld nie kan ontvang nie, omdat hulle Hom nie sien nie en Hom nie ken nie. Die Heilige Gees gaan die werk wat Jesus gedoen het, voortsit. Die boodskap van die Gees is dieselfde as Jesus se boodskap: Wie in die Seun glo, het die ewige lewe, maar wie die Seun ongehoorsaam is, sal die lewe nie sien nie, maar die oordeel.

Die dissipels kon dit nie verstaan nie en het nie kans gesien om van die Here geskei te wees nie. Later sou hulle verstaan - met pinkster - wat Jesus bedoel het toe Hy gesê het dat Hy weggaan en dat dit tot hulle voordeel sal wees.

Al het Jesus gegaan om vir ons plek gereed te maak, is Hy intussen by jou. Hy is die weg en die waarheid en die lewe. Selfs as jy elke dag nog in sonde verval, bly die waarheid steeds: Hy het jou verlos van die sonde en is nou be-

sig om vir jou plek gereed te maak by die Vader. Die belofte van die Heilige Gees is ook vir ons elkeen die troos en krag van die lewe. Hierdie belofte kan egter nie waar word as ons nie gehoorsaam is aan Jesus en sy opdragte nie.

9 Junie

Die eenheid van Vader en Seun

Johannes 14: 10

Filippus handhaaf in die gelese gedeelte dieselfde uitgangspunt as Tomas. Hy wil in God glo, maar dink dat dit baie kan help as Jesus die Vader sigbaar kan maak. In kort gaan dit oor die behoefte van die mens om te kan sien.

Ons hoor so dikwels *sien is glo*. Dit bly seker die worsteling in geloof. Om onvoorwaardelik te glo en te vertrou dat wie vir Jesus sien, ook vir God die Vader sien, is so dikwels onverstaanbaar. Dit is en bly 'n worsteling in verwondering dat Jesus God by ons is. Hy het dit wat die Vader aan Hom gegee het, met ons gedeel.

Die werke wat die Vader aan Hom opgedra het, het Hy gedoen. Maar om dit te kan sien, is anders as wat jy met die oog kan waarneem. Uit die woorde van ons Here Jesus is geloof die voorwaarde om te kan sien. Dit is alleenlik moontlik vir iemand wat glo om ook te kan sien. Waar Jesus is, is die Vader, en waar die Vader werk, daar doen Hy dit deur Jesus. Die Vader openbaar Hom deur Jesus en Hy het geen verdere openbaring nodig nie.

Worstelvae in die geloof gaan dikwels oor die behoefte om te kan sien. Ons wil tog so graag sien wat God se bedoeling en plan met ons lewe is. Veral as daar beproewing oor ons pad kom of ons dink aan die onbekende pad wat in die toekoms vir ons voorlê, wil ons graag verder sien en verklarings hoor.

Die verwondering is egter dat ons God die Vader se wil met ons ontdek in Jesus Christus. In Hom sien ons God se liefde vir ons mense, dat Hy ons vryspreek deur die bloed van sy Seun, en dat Hy ons in alles wil vertrou en bystaan deur sy Gees wat in ons woon.

10 Junie

Die eenheid van Vader en Seun

Johannes 17: 11, 21, 22

Jesus prys en dank die Vader dat Hy Hom na die wêreld gestuur het om die mens te verlos. Hierdie gebed van Jesus staan in die skaduwee van die kruis waar Jesus sy werk as reeds afgehandel beskou en getuig van volkome

vertroue in God die heilige Vader. Hy kan ook die gelowiges in heiligheid bewaar en afsonder van die sonde van die wêreld. Hy bid in die besonder vir sy volgelinge dat hulle aan die Naam van God getrou sal bly. Die vrug daarvan is dat hulle onderlinge eenheid behoue sal bly. Dit is Jesus se bede dat hulle nie een sal word nie, maar een sal wees - soos hulle reeds is - deur hulle verbondenheid aan Christus. Hulle behoort aan Hom en Hy het hulle duur gekoop; Hy het die hoogste prys betaal met sy dood.

Hulle gaan ná sy hemelvaart op die aarde agterbly waar hulle sy getuies in die wêreld sal wees. Dit sal vir hulle baie opoffering beteken en soms pyn meebring deur onheiligheid en sonde wat verdeeldheid bring, maar die troos bly: Hulle behoort aan Christus en die krag van die getuienis kan nie verbreek word nie. Die behoud van die eenheid is belangrik vir die koninkryk van God. Hy sal sy eiendom bewaar, vir hulle bid en by die Vader pleit.

Jesus se bede tot die Vader is dat die eenheid van die gelowiges bewaar sal word soos die Vader en Seun 'n eenheid is. Van 'n uiterlike organisatoriese eenheid is hier nie sprake nie, maar van 'n eenheid in Christus gefundeer, wat meer verhewe is as 'n uiterlike eenheid. Die eenheid in die kerk moet die wêreld oortuig dat Jesus die Seun van God is en dat daar inderdaad 'n eenheid tussen gelowiges in Jesus Christus gekom het. Dit dui daarop dat ons as kinders van God deel is van die eenheid in geloof, soos 'n familie. Daarom dan ook die bekende uitdrukking dat ons waarlik broers en susters in geloof is met God as ons Vader.

Ons kan as gelowiges een in hart, verstand en strewe wees soos Jesus tot die Vader bid dat die eenheid bewaar moet word.

11 Junie

Die eenheid van Seun en Gees

Johannes 16: 5-15

By baie mense leef daar rondom die werk van die Heilige Gees 'n matige verleentheid omdat die Heilige Gees vir hulle onbekend is. Miskien bestaan die probleem in die feit dat hier van 'n gees sprake is wat om dié rede vir die meeste mense moeilik hanteerbaar is. Dit sou onwys wees om toe te laat dat die effens moeilik voorstelbare begrip die saak van God blokkeer. Die feit is dat dit deel uitmaak van God se openbaring waarin Hy gekies het om só oor God te praat. Daarom moet die spreke oor die Gees van God aanvaar word in 'n gesindheid van aanvaarding dat dit die manier is waardeur God tot die mens kom.

Jesus maak daarmee groot erns dat Hy op die punt staan om die binnekring van sy volgelinge te verlaat. Hy laat hulle egter nie soos weeskinders agter nie, omdat die Heilige Gees na hulle toe sal kom. Die Gees van God sal die wêreld aankla dat hulle skuldig is aan sonde omdat hulle nie in Hom glo nie. Hulle is verder ook skuldig aan geregtigheid omdat Hy na die Vader toe gaan en die wêreld Hom nie meer sal sien nie. Die Jode wat in die Johannes-evangelie die verteenwoordigers van die wêreld is, het Hom skuldig bevind en onder die indruk verkeer dat hulle deur die kruisiging in diens van geregtigheid opgetree het. Jesus het gesterf, maar dit is juis deur sy opstanding waardeur bewys is dat Hy lewe en tot die Vader teruggeroep is. Die voltrekking van die doodstraf oor Hom was vir die wêreld die oordeel van God oor Hom, maar in werklikheid was dit die doodstraf van hulle wat Hom veroordeel het.

Die Heilige Gees sal die wêreld nie net van hulle sonde aankla nie, maar hulle sonde, valse geregtigheid en oordeel oor Hom wat onskuldig is, volledig ontbloot. Daarbenewens sal die Gees die dinge sê wat Hy hoor en Hy sal die dinge wat gaan kom, aan hulle verkondig. Die werk van die Gees is 'n voortsetting van die werk van Christus en die verkondiging van wat Jesus reeds gesê het. Die Gees getuig en spreek soos Christus gedoen het. Hieruit blyk dat daar 'n hegte eenheid is tussen Jesus en die Gees, wat beteken dat die Heilige Gees God is soos Jesus ook God is.

Op grond hiervan kan elke dag in die ryke troos geleef word dat God met ons is en dat sy werk in die wêreld steeds voortgaan. Jesus het die wêreld met sy hemelvaart nie godloos gelaat nie. Inteendeel, Hy het daarmee en deur die uitstorting van die Gees sy teenwoordigheid in die wêreld bevestig.

12 Junie

Die eenheid van Seun en Gees

Johannes 16: 7

Jesus is besig om afskeid te neem en voer daarom 'n reeks afskeidsgesprekke met die binnekring van sy volgelinge. Afskeid is nooit maklik nie en word dienooreenkomstig moeiliker afhangende van die verhouding wat tussen die verskillende partye bestaan. Dat Jesus besig is om van hulle afskeid te neem, beleef hulle as pynlik op grond van sy goeie Woord wat hulle uit sy mond gehoor en al die wonderwerke wat Hy gedoen het.

Hulle reaksie en Jesus se openbaring met betrekking tot die toekoms staan egter in skerp kontras met mekaar. Hulle beleef dit as 'n afskeid, 'n beëindiging van dit wat hulle in die jongste tyd beleef het. Maar Jesus stel dit aan hulle

dat dit voordelig vir hulle is dat Hy weggaan. Want as Hy weggaan, sal die Voorspraak, die Heilige Gees na hulle toe kom. By geleentheid het Kajafas ook geargumenteer dat dit voordelig is dat net een vir die volk sterf as dat die hele volk omkom. Die vraag is dus waarin bestaan die voordeel vir hulle wat alleen agterbly? Jesus beklemtoon sy belofte deur te stel dat dit die waarheid is wanneer Hy hulle verseker dat sy weggaan nie tot hulle nadeel is nie.

Uit die waarheidsbelofte van Jesus is dit duidelik dat hulle daarna nie slegter daaraan toe sal wees nie. Die enigste logiese rede waarom dit so kan wees, is dat daar tussen die Voorspraak, die Heilige Gees en Jesus 'n gelykheid moet wees. Die troos van sy weggaan bestaan nie net in die feit dat Hy deur iemand soos Hy vervang word nie, maar dit lê ook in die feit dat Jesus sy openbaring van die verlossing sal voltooi voor Hy hulle verlaat. Die weggaan van Jesus wat hulle as afskeid beleef, kan nie anders as deur die kruis verloop nie waardeur sy heerlikheid ook ten volle aan die lig sal kom. Dit is belangrik om te beklemtoon dat Jesus nie net die gekruisigde Heer is nie, maar die gekruisigde én opgestane Heer wat dood en al die magte van die bose oorwin het. Daarom was dit voordelig dat Jesus moes weggaan.

Die voordeel van Jesus se weggaan bestaan in die feit dat Hy sy heilswerk voltooi het en die oorwinning oor die sonde en alle bose magte behaal het, maar dat Hy ook volledig versoening vir al ons sondes bewerkstellig het. Die Heilige Gees as die een wat sou kom, is die Voorspraak en Helper wat permanent in die wêreld teenwoordig is. Deur hierdie belofte kan elke gelowige glo en vertroostend weet dat God waarlik met ons is. Jesus Christus en die Heilige Gees is een.

13 Junie

Die eenheid van Vader en Gees

Johannes 15: 26

In die dagstukkies van die vorige twee dae is beklemtoon dat daar 'n noue verhouding bestaan tussen die Seun en die Gees. Trouens, die identiteit bestaan by uitstek in die feit dat die Seun volledig God is, maar dat dit ook waar is van die Heilige Gees. Dit wat die Gees van die Seun ontvang, sal Hy aan die wêreld verkondig. Hy is die Gees van waarheid wat die wêreld skuldig verklaar op grond van die feit dat hulle nie aan die Seun glo nie. Die koms van Jesus plaas die ongelowige wêreld in die beskuldigdebank, daarom haat hulle Hom. Daarby voeg Hy dat elkeen wat Hom haat, ook die Vader haat. Dit beteken dat Jesus en sy Vader een is, want albei is volledig God.

Daarbenewens spreek die teks van 'n verdere eenheid wat geleë is tussen

die Vader en die Gees. Trouens, die Gees gaan van die Vader uit en dit dui daarop dat die Gees en die Vader gelyk is. Die konteks waarin hierdie woorde gevind word, is opvallend omdat Jesus aandui dat sy Woord in 'n vyandige wêreld verkondig word. Die rede waarom hulle deur die wêreld gehaat word, is omdat hulle nie aan die wêreld behoort nie, want die wêreld het sy eiendom lief. Die haat van die wêreld word veral toegespits op die eiendom van God. Hulle het nie self die keuse gemaak nie, maar is deur God gekies. Die saak is redelik vanselfsprekend as Jesus die beeld gebruik van 'n slaaf en sy heer. 'n Slaaf is nie belangriker as sy heer nie, daarom moet hulle nie verwag dat hulle beter behandel sal word nie. Jesus se optrede het die sondige wêreld aan die man gebring. Hy het by hulle die werke gedoen wat niemand anders kan doen nie, daarom is hulle skuldig en daarom haat hulle Jesus. Aangesien Hy en die Vader een is, beteken dit dat hulle die Vader ook haat.

In die teks word die gelykheid tussen Vader en Gees beklemtoon. Dit omdat die Gees van die Vader uitgaan. Hy is die Gees van die waarheid wat van die Seun sal getuig. In die gelykheid van die Vader en die Gees, gesien in die konteks waarbinne Jesus die wêreld gaan verlaat, word opnuut beklemtoon dat die wêreld nie wees gelaat word nie. Trouens, God was altyd daar, selfs voor die grondlegging van die wêreld tot op die jongste dag. Dit bied die beskerming wat die lewe van 'n sondaar rustig stem en skep die vrede wat alle spanning en kommer oorwoeker. Dit is opnuut waar: God is met ons.

14 Junie

Die eenheid van Vader en Gees

Johannes 14: 16

Die uitspraak van die teksvers is ingebed in die naderende afskeid van Jesus. Dit vorm deel van die openbaring van God wat hier dien om aan te dui hoe die verlossing en versoening van sondaars deur die ingrype van God in die gang van die mens realiseer. Jesus was volledig mens. So het sy dissipels Hom leer ken, maar hulle kon ook uit sy optrede en sy voortreflike prediking daartoe kom om te aanvaar dat Hy inderdaad van God kom en naas sy mensheid ook volledig God is. Die klem rus op sy goddelikheid, want Hy het slegs mens geword om die straf van die sondaar te dra. Dit beteken dat sy taak die eindpunt genader het. Skuldigbevinding aan die sonde van die mens het ook veroordeling en die doodstraf aan die kruis ingehou. Maar juis daarin blyk die goddelike heil triomferend wanneer Hy uit die dood opstaan as die verheerlikte Heer. Juis daarom kon Jesus nie langer bly nie en loop dit daarop uit dat Hy opvaar na die hemel.

Vir diegene wat naby aan Jesus was en in Hom geglo het, lei dit tot ontsteltenis. Daarom verseker Hy hulle dat in die Vaderhuis baie woonplek is. Hy verseker hulle ook dat Hy die weg en die waarheid en die lewe is en beklemtoon dat Hy en die Vader gelyk is wanneer Hy stel dat niemand na die Vader kan kom as dit nie deur Hom is nie. Die gelykheid tussen Jesus en die Vader word besonder sterk gestel as Hy hulle verseker dat Hy in die Vader is en die Vader in Hom.

Jesus voer die argument oor die gelykheid tussen Homself en die Vader verder wanneer Hy binne die raamwerk van sy noodsaaklike weggaan aan hulle 'n plegtige versekering gee. As hulle Hom liefhet, sal hulle sy opdragte uitvoer. Wat meer is: Hy sal die Vader vra om vir hulle 'n ander Voorspraak te stuur wat vir ewig by hulle sal bly, naamlik die Gees van die waarheid.

Dit is duidelik dat die Voorspraak waarvan Jesus praat, wat van die Vader uitgaan en ewig by hulle moet bly, net een ding kan beteken. Hier is nie sprake van 'n mens nie, selfs nie eers van 'n vroom mens nie. Die Voorspraak is God, en juis daarom kan Hy ewig by hulle bly en Jesus se afwesigheid ondervang. Want Hy word deur die Vader gestuur om die werk van Jesus in die wêreld voort te sit. Daarom lei dit geen twyfel nie dat die Vader en die Gees een is, God van hemel en aarde. God is in ons bestaan, in alles, want ons bestaan is in God!

15 Junie

Drie-eenheidsondag

2 Korintiërs 13: 13

Die mens sou ontsettend arm gewees het as dit nie was dat God Hom aan die mens bekend gemaak het nie. Die bekendmaking van God staan as die openbaring bekend en word hoofsaaklik in die Woord van God gevind. Die Skrif is daarvan vol hoe God Homself aan die mens bekend gemaak het sodat geen mens enige verskoning kan vind om verwyttend en murmurierend al klaend te smag na die kennis van God nie. Niemand kan die verweer na vore bring dat God vir hom onbekend is en dat hy nie geweet het nie. In-teendeel, die Woord is voldoende getuigenis van die lewende God wat skepend en handelend besig is in die lewe van elke mens.

Tog is dit merkwaardig dat ten spyte van die feit dat die Bybel as die openbaring van God bekend staan, weet niemand alles van God nie. Daarom moet aan die uitgangspunt dat die Bybel die openbaring van God is, 'n korreksie aangebring word, want God openbaar Hom in verborgenheid. Steeds het die mens geen verskoning nie, want die openbaring dui God aan as die Va-

der, die Seun en die Heilige Gees. Al word die woord nêrens so gebruik nie, kan oor die God van die Bybel nie anders gepraat word as die Drie-enige God nie. Daarmee word nie drie gode bedoel nie, maar één God wat Hom as één wese, maar drie persone openbaar. Hiermee word nie aanspraak gemaak op volledige begrip van dié belydenis nie, want vanweë die verborgenheid wat eie aan God is, bly dit onmoontlik. Dit mag raar klink, maar die verborgenheid wat met God se openbaring gepaard gaan, verwoord die gans andersheid van God waarin die redding van die sondaar ingebed is.

Die apostel Paulus groet sy gemeente en roep hulle op om met die soen van Christelike broederskap daaraan uiting te gee. Almal wat aan die Here behoort, stuur vir die gemeente groete. Sy afskeidsgroet bestaan in die noem van die Drie-enige God wat as 'n antiklimaks bestempel sou kon word omdat hy hulle uitlewer aan die verborgenheid van God.

Maar juis in dié verborgenheid van God setel sy heerlijkheid en majesteit wat vir sondaars ware troos bring. Wat kan sagter op die oor klink as om die Naam van God te hoor, Vader, Seun en Heilige Gees? Maar meer nog: dat 'n sondaar dit uit die mond van God hoor, genade, liefde en blywende gemeenskap met God. Gemeenskap met God is die naelstring van my bestaan, dit leer my iets verstaan van sy liefde en genade wat ek onverdiend ontvang en die lewende God van alle afgode onderskei.

16 Junie

God roep ons tot sy kerk

1 Korintiërs 13: 1-13

Dit is baie interessant dat hierdie gedeelte volg net na die gedeelte oor die funksionering van die kerk. Paulus beskryf die kerk aan die hand van die baie bekende liggaamsmodel. Met ander woorde, elke gelowige stel 'n bepaalde liggaamsdeel voor wat 'n bepaalde funksie verrig. 'n Lidmaat hoef nie net ouderling, diaken of dominee te wees om sy/haar talente en gawes uit te leef nie. Daar is sekerlik heelwat wyses hoe 'n mens die kerk kan definieer. Die kerk se taak is om die Woord suiwer te verkondig, om die sakramente reg te bedien en om kerklike opsig en tug toe te pas.

Ongeag van hoe 'n mens die kenmerke van die kerk beskou, maak dit absoluut geen sin as dit nie in liefde plaasvind nie. 'n Mens kan alles hê, maar as jy die liefde nie het nie, beteken dit absoluut niks nie, skryf Paulus. 'n Mens kry so dikwels die idee in die kerk dat lidmate so aandrang op hulle standpunte dat die liefdesbeginsel in die proses verlore gaan. Tog moet onthou word dat die liefde voortvloei uit die waarheid van God se Woord. Dus, die begeerte en

liefde wat 'n gelowige het om saam met medegelowiges die Woord van God suiwer te mag hoor, is voorwaar 'n wonderlike liefdes- en genadegawe.

'n Student het soos volg gereageer toe hy gevra is oor die kerk: *Ek dink die ideale kerk is iewers waar elkeen iets vir 'n ander een wil doen, nie om raakgesien te word of om iets terug te ontvang nie, maar bloot omdat hy regtig wil en omgee. Die belangrikste rede is om God se Naam te prys en meer te leer van Hom sodat wanneer jy van die kerk af weggaan, jy die boodskap soos 'n skat in jou hart bewaar, dit uitleef en sorg dat ander van jou kan leer. Jy moet 'n mens wees met 'n gewete wat vir ander altyd kan gee wat hulle benodig. En jy plaas God se plan eerste en joune laaste....*

Die student se antwoord laat 'n mens eintlik skaam kry, want so dikwels gaan dit eerder om my eie *koninkrykie* binne die kerk en nie meer om God se koninkryk in my lewe nie. Kerkwees vra om om te gee, om te deel in die vreugde en hartseer, om die ander lidmaat se standpunte in te sien al vra dit selfopoffering. Kortliks, kerkwees vra dat ons in liefde sal lewe - die liefde van God ons Vader!

17 Junie

**Die kerk reeds teenwoordig
in die Ou Testament**

2 Kronieke 28: 1-21

Die kerk bely oor homself soos volg: *Hierdie kerk was van die begin van die wêreld af en sal tot die einde daar wees, want Christus is 'n ewige Koning, wat nooit sonder onderdane kan wees nie.*

Die mens het heel dikwels 'n valse persepsie as hy dink dat Christus as 't ware die *stigter* van die kerk is. Niks is verder van die waarheid af nie. Christus het nie gekom om teen die Vader se wil in te gaan nie, maar om die wil van die Vader te volbring. As ons Christus as 'n soort van 'n kerkstigter sien, maak ons as 't ware van Christus iemand wat 'n kerkskeurder is.

In vandag se Skrifgedeelte in Kronieke is dit baie duidelik hoe Israel as gemeente van God gefunksioneer het en die erns ten opsigte van hulle verbondenheid met die Here ter harte geneem het. Verse 8 tot 10 som eintlik vir ons baie mooi op wat die kerk is: om as volk in die teenwoordeigheid van die Here bymekaar te kom en die wil van die Here na te kom. Dit kan sekerlik as 'n wesenlike definisie van die kerk dien. In hierdie gedeelte sien ons hoe die *kerk* vanuit die Ou-Testamentiese perspektief verstaan word: gehoorsaamheid aan die voorskrifte van God.

Is dit nie nog steeds een van die sterkste wesenlike kenmerke van die kerk nie: gehoorsaamheid aan God! Dawid en Salomo het juis dit probeer doen, maar in baie opsigte het hulle ook gefaal. So gaan dit as 't ware met elkeen van ons as gelowige in ons val en opstaan. Maar ons het die wonderlike genade en wete: Christus het die Vader se wil volbring! In Christus is ons sondes vergewe! In Christus het die kerk 'n nuwe verbond betree wat voorheen nie daar was nie.

18 Junie

Die Christelike kerk: Pinksterdag

Handelinge 2: 1-13

Die gebeure op Pinksterdag bly vir die kerk een van die belangrikste gebeure op die kalender. Watter merkwaardige gebeurtenis was dit nie. Wanneer oor die werksaamheid van die Heilige Gees gepraat word, word dit dikwels verkeerd verstaan, veral ons teksgedeelte. Want hoe werk die Heilige Gees in 'n mens se lewe? By sommige groepe is daar die neiging en denkwyse dat die Heilige Gees werk deurdat 'n mens in tale moet praat, flou moet neerslaan, ensovoorts. 'n Mens hoor dikwels van mense se *belewenisse* met die Heilige Gees op een of ander merkwaardige wyse.

Tog is die Heilige Gees een keer uitgestort! By party mense en groeperinge bestaan die valse persepsie dat die uitstorting van die Heilige Gees amper 'n weeklikse gebeurtenis is, waar mense flou val en siekes sogenaamd merkwaardig genees word. Tog, die Heilige Gees is een keer uitgestort, God die Vader het een keer 'n verbond met Abraham gesluit, God die Seun het net nodig gehad om een keer aan die kruis te sterf. God se beloftes is waaragtig. As God een keer iets gedoen het en sy beloftes vervul het, is dit nie nodig om dit weer te vervul nie. Anders sou dit beteken dat God se beloftevervulling nie die eerste keer goed was nie en dat Hy dit as 't ware weer moet doen.

Wat Jesus Christus aan die kerk belowe het, het gerealiseer. Die Heilige Gees is met die kerk en sy lidmate. Ons hoef nie snaaks te reageer omdat die Heilige Gees met ons is nie, maar ons moet eerder die vrugte van die Gees in ons lewens openbaar, naamlik liefde, barmhartigheid, verdraagsaamheid, ensovoorts. Toe die Heilige Gees in die vorm van 'n duif uit die hemel op Christus neergedaal het, het Hy nie *snaaks* begin optree nie, Hy het die Woord van God verkondig. Is dit nie reeds die aanduiding wat die Pinkster vir die kerk beteken nie, om in alle liefde en nederigheid die wil van God voortdurend aan die wêreld bekend te maak.

Die apostel, Paulus, is baie uitgesproke oor die Gees van ons Here in die lewe van mense. Op verskeie plekke en op verskillende maniere praat hy in sy briewe van nuwe mense met nuwe lewens. Hy beskryf die vrug van die Gees in hierdie mense se lewens as liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelikheid, goedhartigheid, getrouheid, nederigheid en selfbeheersing - dit teenoor die onsedelikheid, onreinheid, losbandigheid, afgodsdienste, towery, vyandskap, haat, naywer, woede, rusies, verdeeldheid, skeuring, afguns, dronkenskap, uitspattigheid en al dergelike dinge (Gal 5).

Dit is niks anders nie as 'n nuwe geboorte in hierdie wêreld van verloreheid. 'n Nuwe wonderlike werklikheid in die lewe van sondaarmense, want daar is skielik 'n klomp mense in hierdie verlore wêreld met 'n heeltemal nuwe manier van lewe. Ontmoet hierdie mense. Hulle is eensgesind, meedeedsaam en hulle versorg mekaar; hulle is dankbaar en blymoedig, terwyl hulle die Here saam aanbid en prys. Hulle is net heeltemal anders as die mense in dieselfde wêreld. *Hulle was een van hart en siel!* Mense met dieselfde hartsverandering en daarmee saam dieselfde lewensverandering!

Beleef dit. Die Pinkstergebeure in Jerusalem lank gelede is nie 'n droom nie. Nee, dit is wonderlike werklikheid op ons aarde as ons hierdie groep mense as die eerste Christelike gemeente in ons wêreld ontmoet. Hier vind ons daardie mense vol van die redding van hulle Here. Hier vind ons daardie mense vol van die Gees van hulle Here. Hulle dink anders, doen anders, streef anders, voel anders - hulle is anders, want hulle is nuwe mense met nuwe lewens! Hier vind ons die kerk van ons Here - mense wat nie meer aan hulleself behoort nie, maar aan hulle getroue Saligmaker, Jesus Christus. En wat 'n voorreg om tot vandag toe deel te mag uitmaak van hierdie skaar verlore mense deur die eeue heen vanaf daardie klein begin. Besef en beleef ons dit nog regtig? Tot vandag toe vind ons die kerk waar hierdie nuwe mense met hulle nuwe manier van lewe saamkom. Ons het juis daarom meer as ooit die taak en verantwoordelikheid: *Vind die kerk* wat regtig kerk is op elke plek. Ons mag nooit tevrede wees met iets anders as die Pinksterwonder op elke plek nie.

Hoeveel kerkgeboue is daar in ons land en oor die wêreld heen? Hoeveel verskillende soorte kerkgeboue tref ons nie aan nie - die eenvoudiges, die

weelderiges, oues en nuwes, klein geboue en grotes? Gemeentes probeer almal kerkgeboue bekom. Dit is baie moeilik om as gemeente te funksioneer as daar nie ten minste 'n kerkgebou is nie - so ken ons dit mos. Maar is hierdie kerkgebou nou die kerk? Ry of loop ons nie elke Sondag na hierdie kerkgebou toe en dan sê ons dat ons kerk toe gaan nie? Praat ons reg? Bevat die kerkgebou die koninkryk van God?

Paulus skryf aan die gelowiges in Korinte: *Aan die gemeente van God in Korinte, wat Hy vir Hom in Christus Jesus afgesonder en geroep het om aan Hom te behoort....* Die kerk is nie 'n gebou van stene nie. Die kerk is mense - daardie mense wat aan die Here behoort. Daardie eens verlore mense in wie se lewens die wonder van ons Here se redding werklikheid geword het, sodat hulle die gebou, die woning van die Gees van ons Here geword het. Dit is die mense in wie se harte ons Here die koninkryk van die hemele kom lê het. Ons is die draer van die koninkryk van God in hierdie wêreld. U, ek, ons - *is die kerk!* Daar waar ons altyd en orals is, is die kerk. Daar waar ons altyd en orals is, is die koninkryk van ons Here.

Wat 'n belangrike werktuig is ons nie in die hand van ons Here nie! Mag ons dit altyd weet en onthou om dan meer en meer as lewende stene opgebou te word tot 'n wonderlike en aangename geestelike huis vir ons Here om in te woon. Laat dit juis sin en betekenis aan ons lewe op aarde gee om dit meer en meer te wees en te word - ons wat so dikwels wonder watter doel ons dien. Laat ons daarom ook weet waarom die wêreld minder en minder van ons hou. *Jy is die kerk!*

21 Junie

Kerk en omgewing

1 Tessalonisense 1

Hoe ver het die wonderlike redding van ons Here nie in 'n kort tyd vanaf Jerusalem gegaan om menselewens te verander nie! Daarom ontstaan daar oral gemeentes waar hierdie verlore mense is. Waar hierdie mense is, is die kerk. Daarom is die kerk ook hier in Masedonië in die stad, Tessalonika, want hulle het die evangelie van Jesus met 'n blydschap aangeneem wat van die Heilige Gees kom. Dit is nie sommer praatjies nie. Nee, Paulus getuig van die werk van hulle geloof, die inspanning van hulle liefde en die volharding van hulle hoop op die Here Jesus Christus. En dit ten spyte van baie moeilike omstandighede en vervolging - dit wat Paulus self ervaar het, sodat hy in die nag moes vlug.

En hierdie gelowiges is opgewonde oor dít wat met hulle gebeur het. Dít wat met hulle gebeur het, kan hulle nie geheim hou nie. Hulle kan dit nie vir hulleself hou nie. Nee, hulle gelowige invloed gaan uit in hulle omgewing - ten spyte van hulle ongunstige omstandighede. Paulus toon aan hoedat hulle 'n voorbeeld geword het vir al die gelowiges in Masedonië en Agaje. Meer nog - hulle kon hierdie wonder nie vir hulleself hou nie. Hulle gaan ook daadwerklik daartoe oor om die evangelie van Jesus in Masedonië en Agaje te verkondig. Almal het te wete gekom van hulle geloof in God. O, beleef *die kerk in sy omgewing*. Die kerk wat regtig kerk is, kan die wonder van lewe nie vir homself hou nie. Hy moet van binne uit na buite. Paulus druk dit so uit aan die gelowiges in Rome: Ek skuld almal hierdie genade wat ek ontvang het!

Is dit vandag nog so met ons gemeentes as kerk? Laat ons weer opgewonde raak oor die redding van ons Here en ons sal nie anders kan nie. O, dink weer mooi wat die Here aan jou gedoen het en jy sál opgewonde raak en nie uitgepraat kan raak nie. Dan sal jy kerk wees in jou omgewing. O, belééf op hierdie manier jou redding.

22 Junie

Kerk en wêreld

Matteus 28: 16-20

Orals in die wêreld is die evangelie van Jesus menseharte binnegedra om menselewens te verander. In die kerk is die wonder van verlossing op so baie plekke deur so baie mense ervaar. Ons hoor van die gemeentes in Tessalونيكا en Korinte en Efese en Rome en baie meer vanaf daardie eerste begin in Jerusalem. Dit was 'n skaar mense wat besig was om op elke plek te groei. Mense wat almal saam en elkeen afsonderlik op elke plek gedeel het en deel in die skatte van die nuwe lewe.

Maar die koninkryk van God is baie meer as net die kerk op elkeen van hierdie plekke. Die aarde en alles wat daarop is, die wêreld en dié wat daarin woon, alles behoort aan die Here (Ps 24). Ons Here is juis tegelyk besig om vir Hom een gemeente deur die geskiedenis heen uit alle mense bymekaar te maak. *Kerk en wêreld* - die koninkryk van die hemele gaan oor die gemeentegrense op elke plek heen om juis hierdie een gemeente oor die hele wêreld en uit die hele mensdom bymekaar te maak. Daarom hierdie opdrag van ons Here self aan die kerk: *Gaan dan na al die nasies toe en maak die mense my dissipels....*

Ons is nie klaar gewerk op die plek waar ons lewe en werk nie. Die een, heilige, algemene Christelike kerk - die volk van God, moet gereedgemaak

word vir die wederkoms van ons Here. Die koninkryk van ons Here is lewensomvattend en wêreldomvattend. Ons mag nie selfsugtig net met onself besig wees nie. Ons as gemeente wat ons op elke plek sien, het 'n groter kant - al kan ons hom nog nie sien nie. Laat ons hierdie werk van ons Here in verband met sy koninkryk nooit uit die oog verloor nie. Ons het 'n lewende rol om hierin as medewerker van ons Here te speel. Hier het ons immers met ons werklike en uiteindelijke bedoeling te make! Wat 'n voorreg om juis ook hierdie doel te mag dien!

23 Junie

***Bang en onseker mense
kry hulp van God***

Handelinge 2: 1-13

God het nog altyd mense gebruik om sy boodskap na die wêreld te bring. Soms was die mense onwillig (soos party profete) en soms was hulle bang en onseker om sy boodskap oor te dra. Die dissipels was ook maar 'n bang en onseker klompie mense wat net gemaklik tussen hulle eie groepie gelowiges was. Hulle het nie na al die nasies uitgegaan soos Jesus gesê het nie (lees Matt 28: 19). Hulle het as Jode in net een taal (Aramees) vir mekaar die wonder van Jesus besing. Mooi lofliedere, maar so op dieselfde ou trant vir dieselfde klompie mense. As dit van dié twaalf moes afgehang het, dan was ek en jy nie vandag Christene nie!

Toe het God sy Gees op die Pinksterfees gestuur. Met 'n dawerende geluid en met verblindende ligte het die Heilige Gees aan hulle lofliedere nuwe woorde gegee. Hulle het vreesloos in al die bekende tale van daardie tyd begin praat oor die *groot dinge wat God gedoen het* (vers 11). So het God, deur sy Gees, hulle gehep om hulle vrese te oorkom en sy boodskap na al die nasies te bring.

Vandag is baie van ons ook bang en onseker om vir mense te vertel wat ons glo en wat dit vir ons beteken om 'n kind van God te wees. Ons bly liever verleë en onseker stil en praat net in ons klein kerklike groepie. God se Gees is egter steeds by ons en wil ons help om God se boodskap van liefde na die wêreld te bring. Kom ons vra Hom om ons ook vreesloos en seker te maak van ons saak, sodat ons aan ander mense kan vertel hoe wonderlik die groot dinge is wat God vir my en jou gedoen het. As dit van my en jou moes afhang, hoeveel mense sal in die toekoms Christene wees?

Is jy al moeg vir jou gemeentepredikant se preke? Vandag wil ek jou voorstel aan 'n besonderse prediker. Kom ek gee jou 'n kort CV van vandag se prediker: Die bang Petrus wat Jesus verloën het; Petrus wat iewers in 'n bovertrek weggekruip het; Petrus wat net leiding onder sy eie mense geneem het. Hy is vandag ons prediker!

Maar kyk, dit is 'n ander Petrus dié! Na die uitstorting van die Heilige Gees kan die eenvoudige visserman darem vir jou preek! Hy trek *begeesterd* los en vertel vir die mense die Goeie Nuus (evangelie): ...*elkeen wat die Naam van die Here aanroep, sal gered word* (vers 21). Hy vertel hoe Jesus in die mens se plek gesterf het, uit die dood opgestaan het en nou saam met sy Vader regeer. Hy sê dat mense hulle moet bekeer en dat God al hulle sondes vergewe; dat mense die krag van die Heilige Gees sal ontvang.

Wat 'n bekeringspreek! Omtrent 3 000 mense het ná die preek Christene geword! Kom ons beroep die prediker na ons gemeente!

Maar wag, kom ons dink weer mooi: Is dit Petrus se kragtige preek? Is die inhoud wat hy preek nie dalk die Heilige Gees wat hom *begeester* het nie? Dit is mos dieselfde inhoud wat ek en jy Sondag vir Sondag hoor. Dit is dan dieselfde Gees wat ook in ons dominee en in ons harte werk. Waarin lê die verskil dan? Is dit nie dalk ek wat so gewoonnd geraak het aan die Goeie Nuus dat ek dit nie meer waardeer nie? Het my dominee nie dalk op eie stoom begin preek sonder om *begeesterd* te wees nie?

Kom ons bid vir ons dominee en luister opnuut na die mooiste verhaal wat nog ooit vertel is: Die Goeie Nuus van Jesus.

Soms hoor 'n mens iemand sê dat ons nie moet praat van *geloofgenesing* nie, maar eerder moet sê *wondergenesing*. 'n Mens kan verstaan hoekom mense bang is om te praat van *geloofgenesing*, want baie lekepredikers verwar gelowiges deur voor te gee dat die sieke nie reg glo as hy of sy nie genees word nie. Daar is egter 'n direkte verband tussen geloof en genesing.

Jesus self het dikwels nadat Hy iemand genees het, gesê: *Jou geloof het jou gered*. In die verhaal van Handelinge 2 en 3 vind ons 'n heeltemal ander verhouding tussen geloof en genesing.

Die Heilige Gees werk in die eerste gemeente en die gelowiges versterk hulle geloof deur dit prakties uit te leef: Hulle het die gemeenskap (deel en saamwees) van gelowiges uitgeleef, hulle het saam gebid en die Here geloof. Hulle geloof was sterk omdat hulle die Gees toegelaat het om hulle as gemeente te lei!

Die lam bedelaar wat by die tempelpoort gesit en bedel het, was nie noodwendig 'n groot gelowige nie. Maar Petrus en Johannes se geloof was sterk: Hulle doen net daar in die Naam van Jesus 'n wonderwerk en genees die man. Die genesing gebeur as gevolg van die twee dissipels se geloof en nie deur die geloof van die man nie! Maar as ons bietjie terugdink aan wat Jesus gesê het, sal ons sy woorde in Johannes 14: 12 onthou: *Wie in My glo, sal ook die dinge doen wat Ek doen; en hy sal nog groter dinge as dit doen....*

Miskien kan ons tog van *geloofgenesing* praat. Miskien het God net iemand nodig om te glo, sodat Hy kan genees. Dit is hoekom ons saam in 'n kerk en gemeente is: Sodat ons geloof sterk kan word en bly. Glo ek en jy dat ons met God se Gees in ons vandag nog wonderwerke kan laat gebeur?

26 Junie

Lieg vir die Heilige Gees

Handelinge 4: 36-5: 11

Die egpaar, Ananias en Safira, het gedink dat die nuwe offerdiens in die geestelike *tempel* minder heilig was as die een wat deur Moses ingestel was. Met die bring van hulle dankoffer het hulle nie die gevoel van huiwering ervaar voor die teenwoordigheid van God, soos die vroom Israeliet as hy sy gawe na die priester in die tempel gebring het nie. Dit was nou maar net die apostels wat voorheen onder andere eenvoudige vissermanne was - hulle is nie beklee met amptelike priestergewade nie. Daar het ook nie rook opgestyg van 'n altaar na bo nie en geen wierook het gebrand nie. Verder het dit bloot om die armes gegaan vir wie die dankoffer bedoel was. Maar van die armes het Jesus gesê dat Hy in die laaste oordeel vir die wat verlore gaan, onder andere sal sê: *Ek was honger en julle het My niks gegee om te eet nie....* En as hulle sou vra wanneer dit gebeur het, sal Hy sê: *Vir sover julle dit aan een van die geringstes nie gedoen het nie, het julle dit aan My ook nie gedoen nie.*

Die sonde van die twee mense was natuurlik nie omdat hulle geld teruggehou het nie, maar omdat hulle voorgegee het dat hulle alles gebring het. Hulle het voorgegee dat hulle 'n Geesvervulde lewe lei. Dit is 'n tragiese verhaal, want die egpaar was kerkmense wat hulle dankoffer na die samekoms

gebring het. *Ananias* beteken *God is genadig*, maar hulle het die genade goedkoop gemaak. Hulle het nie daarmee rekening gehou dat met die koms van die Heilige Gees, God nie minder teenwoordig by sy kerk was as in die tyd van die Ou Testament nie.

Die Heilige Gees het aan 'n eenvoudige visserman, Petrus, die insig gegee om deur hulle leuen te sien. Mōre of oormōre hoor ons ook dalk 'n klop aan ons deur en dan staan daar 'n ouderling of diaken van ons gemeente. Dit kan 'n gewone huisvrou wees, of 'n boer, 'n myner of 'n klerk. Mag ons dan besef dat die erediens en die liefdesdiens nou nog heiliger as voorheen is!

27 Junie

Die Gees voeg getalle by

Handelinge 13: 1-3

Wat is vir ons die belangrikste of wat is veronderstel om die belangrikste te wees: die onderhouding van die plaaslike gemeente of die groei en uitbreiding in getalle van die gelowiges? Die fokus in hoofstuk 13 van die boek Handelinge verskuif vanaf Jerusalem na Antiogië. Die sentrale figuur is Paulus en nie meer Petrus nie. In die tyd toe Paulus en Barnabas daar aangekom het, was die stad in grootte binne die Romeinse Ryk slegs deur Rome en Aleksandrië oortref.

In hierdie kosmopolitiese omgewing het Paulus en Barnabas hulle toegewy aan die taak waarvoor hulle afgesonder is en waartoe hulle geroep is. Die tyd vir Paulus se eerste sendingreis het ryp geword, en die gemeente het nie geskroom om sy beste mense vir dié taak beskikbaar te stel nie. Hulle het dit gedoen ten spyte daarvan dat daar nog talle heidene in hulle eie midde was. Paulus en Barnabas was boonop sonder twyfel die mees begaafde leiers in die gemeente. Die kerk het hulle onselfsugtig toegelaat om die groot taak aan te pak omdat die Heilige Gees hulle self geroep het. As mense gefokus is op hul Geesgegewe taak, kan 'n mens niks anders as groot dinge verwag nie. Die resultate het inderdaad nie uitgebly nie.

In Handelinge 14: 27 lewer hulle verslag van hulle reis: *By hulle aankoms het hulle die gemeente bymekaargeroep en vir hulle vertel wat God alles deur hulle gedoen het en dat Hy vir die heidene die deur van die geloof oopgemaak het.* Vir die gemeente in Antiogië was hierdie verslag 'n riem onder die hart. Uiteindelik het die groei in die evangelie in die vreemde 'n heilsame uitwerking op die gemeente gehad. Die onderhouding van die plaaslike gemeente en die groei en uitbreiding in getalle van gelowiges gaan onafwendbaar hand aan hand. Ons durf dit nie van mekaar skei nie.

Ons weet almal watter hoë premie op goeie leierskap in die gemeenskap en in die kerk geplaas word. Ons is ook pynlik bewus daarvan dat daar minder bekwame leiers is as wat ons nodig het. Verder weet ons dat goeie leierskap nie maklik te vinde is nie. Dit geld elke sfeer van die lewe. As die span verloor, word die kaptein en die afripter afgedank. In die proses skram almal weg van die verantwoordelikheid.

Hoe kan kerkleiding anders funksioneer ten einde die andersoortigheid van die kerk te bevestig? In die twaalf gelese verse deel Paulus die eienskappe van effektiewe geestelike leierskap met ons. Hy is aan die diep kant ingegooi. Hy is geroep om te lei; 'n baie groot taak is aan hom toevertrou. Ten spyte van sy eie tekortkominge en baie teenkante van buite, het hy met onderskeiding gelei.

Paulus som sy sukses met drie eienskappe op. Eers verklaar hy wat sy leierskap nie is nie en dan gee hy die teenpool: Geesvervulde leierskap. Eerstens het sy leierskap nie berus op dwaling nie, en tweedens spruit dit nie voort uit onsuiver beweegredes nie en derdens is dit sonder bybedoelings. In die volgende verse keer hy die volgorde om en gee die positiewe teenpool: Eerstens is hy en sy medewerkers soos babatjies, sonder enige pretensie. In die tweede plek wy hulle hulself geheel en al aan die taak, soos 'n ma haarself aan haar kinders wy. Dertens tree hulle op soos 'n pa teenoor sy kinders optree: Reguit, maar liefdevol sonder om die heuningkwas in te span.

Ons kan hierdie eienskappe verder met drie woorde saamvat: nederigheid, toewyding en integriteit. Hierdie eienskappe kom nie vanself nie, dit word deur God se Gees gegee. As die kerk se leierskap soos die wêreld s'n faal, dan het die kerk dit op die verkeerde plek gesoek.

Ek gaan nie kerk toe nie, want ek is as kind gedwing om te gaan. Of: Ek gaan nie kerk toe nie, want kerkmense is almal skynheilig. Dit is twee van die algemeenste verskonings wat mense aanvoer om die kerk te verwerp. In Matteus 16: 18 lees ons: *En Ek sê vir jou: Jy is Petrus, en op hierdie rots sal Ek my kerk bou....* Jesus bou dus self sy kerk. As ons die kerk en lidmate voortdurend kritiseer, is ons besig om af te breek wat Hy gebou het.

Baie mense het Jesus gesien as een van die groot profete wat opgestaan het uit die dood (vergelyk Deuteronomium 18: 18). Petrus bely egter dat Jesus die belofde en lank verwagte Messias is. Ware geloof in Jesus as die Messias, soos dié van Petrus, is die fondament van Christus se koninkryk. Die toekoms van die kerk staan en val by hierdie belydenis, niks meer en niks minder nie.

Die kerk behoort nie aan die lidmate nie, maar aan Christus. Deur die werking van die Heilige Gees hou Hy die kerk daagliks in stand. Die negatiewe houding van sekere mense teenoor die kerk kan dus nie die kerk benadeel nie, maar dit gaan daardie individu wat kritiseer en afbreek, benadeel. Hoekom sal ons willens en wetens volhard om dit wat die Here goed gemaak het, te verkleineer? Dit gaan ons veel meer baat om vir die kerk te veg as teen die kerk. As ons die kerk verwerp, verwerp ons vir Jesus Christus. Die kerkvader, Augustinus, het immers gesê: *Daar is geen verlossing buite die kerk moontlik nie.*

30 Junie

*Die Gees hou mense/
gemeentes in stand*

Johannes 14: 15-24

Sien is glo, is die slagspreuk van die wêreld. Dit wat nie gesien kan word nie, of ten minste wetenskaplik bewys kan word nie, moet minstens baie skepties bejeën word, aldus hierdie uitgangspunt. Maar wat nou gemaak as die Heilige Gees vir die wêreld onsigbaar bly?

Die dissipels het waarskynlik ook gewonder wat van hulle sou word nadat Jesus hulle verlaat het. Tog vertrou hulle op Jesus om sy teenwoordigheid wonderbaarlik voort te sit, al sou hierdie teenwoordigheid slegs deur die geloof toeganklik wees. Die Trooster wat gestuur word om dit te vermag, is uiteindelik meer as wat hulle kon verwag, want Hy is terselfdertyd Raadgewer, Voorspraak en Bemoediger.

Deur die geloof kry ons dus deel aan 'n Teenwoordigheid wat alle grense van die verstand en die sintuie oorskry. As die vrees, onsekerheid en twyfel dreig om die donker soos 'n gordyn oor ons lewe te laat toesak, moet ons 'n sprong in die geloof waag om te ervaar dat daar soveel meer is as wat sin-tuiglik waarneembaar en geredelik verklaarbaar is. Waar die Heilige Gees in 'n mens se lewe werk, ervaar jy 'n diepe en blywende vrede. Dit is 'n vrede wat alle vrees vir die toekoms verdryf. As ons lewe vol spanning en ongeluk-kigheid is, moet ons hierdie vrede toelaat om oor ons lewe te heers. Dit is

waarna Paulus verwys as hy sê: *Moet oor niks besorg wees nie, maar maak in alles julle begeertes deur gebed en smeking en met danksegging aan God bekend. En die vrede van God wat alle verstand te bowe gaan, sal oor julle harte en gedagtes die wag hou in Christus Jesus (Fil 4: 6, 7).*

1 Julie   *Nie een van hulle het gebrek gely nie*   Handeling 4: 32-37

Die boek Handeling praat twee keer oor die verdeling van goed in die eerste gemeente in Jerusalem. Dit was 'n kenmerk van hulle dat hulle hul aardse goed met mekaar gedeel het. Dit was die gevolg van die werking van die Heilige Gees in gewone lidmate se lewe - die meeste se name ken ons nie. Van Barnabas lees ons dat hy sy grond verkoop het, die geld gebring het en aan die apostels gegee het.

Reeds in die Ou Testament in die voorskrifte van Moses aan die volk, kry ons te doen met mededeelsaamheid. In Deuteronomium 15: 4-5 kry die volk opdrag om elke sewe jaar hulle volksgenote se skuld af te skryf. Ons lees daar: *As jy maar net luister na die Here jou God en gehoorsaam is aan al hierdie gebooe wat ek jou vandag gee en daarvolgens lewe, sal daar nie 'n arme onder jou wees nie, want die Here sal jou baie voorspoedig maak in die land wat Hy jou gee om as jou eie te besit.* Mededeelsaamheid was die opdrag van God en God se ideaal vir sy volk. Hy het hulle beveel om nie ongenaakbaar en suinig te wees teenoor armes nie, om te leen aan die wat dit nodig het. Hy het beloof dat hy diegene wat armes help, voorspoedig sal maak in alles wat hulle aanpak. Verder het Hy gesê dat daar altyd armes in die land sal wees. Uit die geskiedenis weet ons dat die volk hierdie opdrag weer en weer verontagsaam het en die armes uitgebuit het.

Hierdie ideaal van God vir sy volk het nou in die kerk van die Messias waar geword. Waar die Heilige Gees in mense se lewens werk, sê mense nie meer *dat iets van sy besittings sy eie was nie* (Ou vertaling vers 32). Hoekom? Omdat Jesus arm geword het om baie ander ryk te maak. As die waarheid ons harte oopmaak, sal ons hande vanself oopgaan.

**2 Julie   *Aanstoot van die evangelie*   Handeling 5: 17-28;
Matteus 10: 34-39**

Die apostels en die evangelie wat hulle verkondig, is vir die hoëpriester en almal saam met hom 'n aanstoot. Dit was reeds in die vroeë kerk duidelik

dat die evangelie van Jesus Christus nie altyd met ope arms ontvang is nie, veral nie deur sommige Jode nie. Deur die eeue het hierdie prentjie nie verander nie. Wanneer ons na die debat oor Jesus luister, die media volg aangaande hierdie saak en lees wat skrywers in briewekolomme skryf, dan spreek dit duidelik dat die evangelie vandag nog steeds 'n aanstoot vir baie mense is. Dit wat vir eeue sonder meer deur Christengelowiges geglo en aanvaar is, word nou onder die vergrootglas geplaas en met die presisie van 'n snydokter gedissekteer en uitmekaar gehaal. Die waarhede wat die kerk in die verlede verkondig en bely het, word nou bevraagteken. Ons dink hier aan sake soos die maagdelike geboorte; wondergenesings; die opstanding van Jesus en die hemelvaart, om maar net enkeles te noem. Dan moet ons nou verder verneem dat alle godsdienste na God toe lei?

Soms wil dit voorkom asof Christene bang is om met ander gelowe of selfs Christene wat andersdenkend is, in konfrontasie te gaan. Wanneer ons die gedeelte in Matteus deurlees, kom ons egter onder die indruk daarvan dat die evangelie juis nié net moet paai en sus nie. Jesus sêf leer ons dat die evangelie uitdaag en aanstoot gee. Die evangelie stel jou voor 'n keuse: Aanvaar dit of verwerp dit! Die apostels en vroeë Christene het dit aanvaar en dit verkondig sonder om terug te deins. Wat gaan jy daarmee maak: Die wêreld uitdaag of bang wees om aanstoot te gee?

3 Julie

Hoogmoed en nederigheid

Handelinge 14: 8-20

Barnabas en Paulus moet vir elke gelowige tot voorbeeld strek. In die gelese gedeelte is daar veral een noemenswaardige gebeurte waarvan ons kennis kan dra. Die inwoners van Listra het vir Barnabas en Paulus as Griekse gode vereer. Zeus en Hermes was nie maar net nóg twee gode nie, hulle het onder die heel grotes getel. Om met hierdie gode geassosieer te word, was dus nie 'n geringe kompliment vir hierdie twee manne nie. Maar ons lees dat hulle die mense van Listra reggehelp en op hulle geskreeu het.

Hoeveel van ons sou dieselfde gedoen het? Soveel keer sien ons in die kerk dat Christene verval in 'n selfaangestelde hoogmoed. Ons lees al van geloofshoogmoed in die kerk van Korinte, waar daar onderling gestry is oor wie die beste gawes ontvang het. Vandag vind dieselfde stryery oënskynlik plaas, net in 'n ander baadjie geklee. Dit gaan nie meer soseer oor die gawes van die Gees nie, maar meestal oor status en aansien. Dit is vir ons so belangrik dat

ander mense na ons moet opsien en ons moet eer. As daar 'n mens was wat lofprysenswaardig was en geëer moes word, dan was dit Paulus. Kom ons neem hierdie les ter harte en leef met die verwagting dat elkeen van ons slegs 'n dienskneg is; dat ons in Jesus Christus almal gelyk is. Daar is nie groot of klein Christene nie, daar is gelowiges of ongelowiges.

4 Julie

Geloof maar ongelooft

Handelinge 12: 6-19

Die Christene van die vroeë kerk was aan vele vervolginge blootgestel. Wanneer ons die boek Handelinge van die apostels lees, kom ons onder die indruk van hulle erns met gebed. Telkens wanneer daar 'n krisis opgeduik het, sien ons dat hulle in 'n huis bymekaargekom en met erns tot God gebid het vir verlossing. In die gelese gedeelte word een so 'n gebeurtenis beskryf waar Petrus aan vervolging blootgestel was. In die huis van Maria het baie gelowiges saamgekom om te bid dat Petrus gered moet word. Indien God hulle gebed verhoor, sal Hy nie asseblief beskik dat Petrus uit die gevangenis vrygelaat word nie? En dan gebeur dit: Daar is 'n klop aan die deur. Petrus is gered! Maar wat doen die gelowiges? Hulle glo dit nie. Hulle sê dat die diensmeisie mal is, dat dit sekerlik sy gees moet wees wat voor hulle staan. Hulle is verbaas om hom te sien. Hulle het gebid, maar nie werklik geglo dat God hulle gebed sal verhoor nie.

Hoeveel keer in ons eie lewe gebeur dit nie dat ons vir 'n saak bid, maar dan as 'n noodmaatreël ander reëlins begin tref nie, want dalk hoor God ons nie? Dalk wil Hy ons nie help nie? Wanneer ons bid, moet dit wees met die verwagting dat God ons hoor en dat Hy sal optree. 'n Gebed sonder geloof is soos om in 'n motorkar sonder 'n enjin te klim. Dit kom tot niks nie.

5 Julie

Bou 'n Geesvervulde kerk!

Handelinge

In vandag se tyd word daar min kerkgeboue gebou, kerkgeboue word eerder verkoop! Miskien is dit, naas al die ander redes, omdat ons lidmate minder word. En miskien word ons lidmate minder omdat ons nie meer kerk bou nie! Dit is 'n tipiese wat-was-eerste-die-hoender-of-die-eier argument. Kom ons kyk na Handelinge en soek daar oplossings.

Die eerste groepie gelowiges in Jerusalem het mekaar en ook die kerk warm gebroei. Hulle het nie eintlik gegroei nie tot met die uitstorting van die Heilige Gees. Daarna het manne soos Petrus, Paulus, Johannes en Filippus

die wêreld ingevaar en Geesvervuld die Goeie Nuus (evangelie) aan almal wat wou hoor, in elke moontlike dorp vertel. Die kerk het skielik gegroei en oral is daar gemeentes gestig wat uiteindelik kerkgeboue gebou het.

Die les uit Handeling 5 is dat daar eers kerk gebou moet word voordat daar weer kerkgeboue gebou word!

Onthou, God het nie na die uitstorting van die Heilige Gees engele na die dorpe gestuur nie, maar gewone mense soos Petrus en Paulus en ek en jy. Die verskil is miskien dat daar nie meer vandag sulke Geesvervulde mense is wat ons kerke bou nie. Om weer te begin om kerkgeboue te bou, moet ons eers die kerk bou.

Wat beteken ek en jy vir God se kerk? Is ons deel van die probleem omdat ons bedien wil word, of is ons in die kerk om God te dien? Kom ons bou ons gemeente sodat ons weer kan afstig en 'n nuwe kerkgebou kan bou!

6 Julie

Die wysheid van Gamaliël

Handeling 5: 26-42

Oral in die Bybel vind ons persone wat met wysheid opgetree het, maar as daar een is wat besondere vermelding moet ontvang, dan is dit Gamaliël, 'n Fariseër van aansien, wat miskien nie so bekend is nie. Dit sal goed wees as ons let op die wysheid waarmee hy vorendag gekom het. Ons kan meermale met vrug hiervan gebruik maak in ons eie lewe. Hy stel sy saak eenvoudig. Indien die apostels vanuit hulle self optree, sal die leuens wat hulle verkondig, aan die lig kom en is hulle nie langer 'n bedreiging nie. Maar indien hulle deur God gestuur is, sal nie al die rade en al die Fariseërs in die wêreld hulle kan keer nie.

Is dit nie ook vandag op ons van toepassing nie? Ons word gereeld gekonfronteer met mense wat andersdenkend is, mense wat ander *waarhede* verkondig. Om te onderskei tussen die waarheid en wat vals is, is nie altyd 'n maklike taak nie. Hoe doen ons dit? Ons bid eerstens tot God om aan ons wysheid te skenk om oor die nodige onderskeidingsvermoë te beskik. Daarna moet ons kyk wat die Skrif sê. En laastens moet ons met die wysheid van 'n Gamaliël tot 'n besluit kom, gelei deur die Heilige Gees self!

7 Julie

Simon en Filippus

Handeling 8: 4-25

Filippus was een van die manne wat as diaken gekies is in die eerste gemeente, en gevlug het toe die vervolging van die eerste gemeente begin het na die steniging van Stefanus. Hy het al prekend deur die land getrek.

Kom ons kyk na die groot kontras tussen hom en Simon, want dit illustreer die verskil wat die werk van die Heilige Gees in mense se lewens maak.

Simon was 'n towenaar wat gebruik gemaak het van toormiddels en duiwelse kragte - geheimsinnigheid, leuens en lis. Filippus het gekom met die verkondiging van die goeie boodskap van die Koning van God se koninkryk, Jesus die Messias.

Die gevolg van Simon se werk was dat mense verstom was, buite hulself, maar steeds verlore. Filippus se werk het gelei tot die uitgaan van onrein geeste, die genesing van verlamdes en groot vreugde.

Simon het van homself gesê dat hy iets besonders is en toegelaat dat die mense hom *Die Groot krag van God* noem, en hulle het hom as 'n goddelike figuur vereer. Filippus, daarenteen, het nie van homself getuig nie, maar van Jesus Christus, die Verlosser.

Van Simon sê die Skrif dat sy hart nie reg voor God was nie, maar van Filippus dat hy die leiding van die Gees aanvaar en gehoorsaam het.

Van Filippus se werk hoor ons dat sy boodskap oorwin het en dat selfs Simon tot geloof gekom het. Waar Simon die mense aanvanklik verstom het, is Simon uiteindelik verstom deur dit wat Filippus gedoen het.

Ons moet probeer ontdek hoeveel van Simon se houding ons eie lewe binnegesluit het. Deur die leiding van God, die Heilige Gees, te vra en te volg, kan ook ons 'n verskil in die lewe van ander maak.

8 Julie

Die strydende kerk

Jesaja 40

Baie van die lidmate (ek ook) het 'n liefde vir die Ou-Testamentiese gedigte. Gereeld tydens huisbesoek vra ek lidmate na hulle geliefde tekste in die Bybel. Dikwels antwoord hulle dat hulle graag die Psalms lees. Die tweede gewildste Bybelboek (vir lidmate in my gemeente) is Jesaja. Die gedigte in Jesaja, veral vanaf Jesaja 40 en verder, is uitsonderlik bemoedigend. Daar is woorde van troos en hoop en uitkoms in moeilike tye. God bewerk hiêrdie uitkoms.

Soms leef daar in die kollektiewe gemoed van die gemeente ook spanning en bekommernis. Baie gemeentes ervaar dat dit toenemend 'n stryd word om te kan oorleef. Baie predikante en kerkraadslede staan voor die probleem dat dit al moeiliker word om aan lidmate hoop te verkondig. Die kerk word soms sêlf só lam gelê deur die eise van die wêreld, dat ons bediening

aan die wêreld ook futloos raak. Dit is jammer, want God is die bron van standvastigheid en bemoediging (Rom 15: 5). Ons lees ook baie van die krag van vertroue op God in Jesaja 40 en verder.

'n Mens kan God met niemand vergelyk nie (Jes 40: 13, 18, 25). Jy kan nie sy mag beskryf nie (Jes 40: 26). Hy is ewig en sy insig is ondeurgrondelik. En in sy liefde reik Hy juis uit na my en jou. Wanneer ons moedeloos en swak voel, moet ons vertroue op Hom alleen gerig wees (Jes 40: 28 tot 30).

Die kerk sal altyd stry om in die wêreld te oorleef. Daar sal altyd teenstand teen die kerk beleef word. Dit is hartseer dat ook die volgende stelling waar is: Daar sal altyd van binne die kerk ook diégene wees wat die kerk lam lê - al is dit net die negatiewe ingesteldheid teen die lewe wat so baie van ons lidmate se vernaamste lewenskenmerk geword het.

Maar ek en jy, wat ons vertroue op die Here stel, kry nuwe krag. Ons vlieg met arendsvlerke. Ons hardloop en word nie moeg nie. Ons loop en raak nie afgemat nie (Jes 40: 30 en 31). Hy hou die lot van nasies in sy hande (kyk gerus na Jes 41). Hy sorg ook vir my en jou - en die kerk waarvoor ons lief is. Aan sy liefde vir sy kinders is daar geen einde nie (Jes 41: 9).

9 Julie

Die strydende kerk

Jesaja 42

Ek het op skool en in die Sondagskool geleer dat Jesus die Dienaar is wat deur God uitverkies is. As ek reg onthou, is die verband gelê tussen die eerste sinne in Jesaja 42 en die woorde wat uit die hemel gehoor is toe Jesus gedoop is. Die oorspronklike dienaar van die Here waarvan Jesaja sing, was egter die volk self.

Jesaja skryf vir 'n volk wat moedeloos en bekommerd is. Hulle is in 586 v C weggevoer in ballingskap. In Babilonië, waar hulle slawe vir 'n vreemde nasie was, word hulle selfs gedwing om hulle onderdrukker se gode te aanbid. Ek is seker dit was 'n stryd vir gelowiges om hulle kinders gelowig groot te maak te midde van die druk waaronder hulle verkeer het. Dink maar aan Daniël se drie vriende wat in dié tyd gedwing is om voor die beeld wat die koning gemaak het, te kniel en dit te aanbid (Dan 3).

Daar is egter net een God (Jes 42: 5). Net soos Daniël se vriende, weier ons om voor enigiemand anders te buig. Ons dien God alleen en ons leef in sy liefde (Jes 42: 6). Hy gee sy volk die opdrag om lig vir die nasies te word. Hy sê dat sy volk nie mag neersien op die swakkes in hulle midde nie (Jes

42: 3). Só sal die volk sterk word, ten spyte van die seerkry wat hy al moes verduur het. Die volk se opdrag is om, ten spyte van die vernederings en terugslae wat hy al beleef het, God se wil op die aarde te vestig (Jes 42: 4).

Hierdie volk wat die Here gekies het om Hom só te dien, was hardkoppig en doof en blind (Jes 42: 18 en 19). Hulle is as buit weggevoer en in gate gevange gehou. Maar God het hulle verlossing aangekondig (Jes 40). Hy stel hulle in hierdie hoofstuk aan om die boodskapper van sy genade te word. Hulle sal nie alleen stry om te oorleef nie; God sal hulle red en beskerm.

Die kerk se roeping is om steeds oor hierdie grenslose liefde van God te jubel. Ons voel soms ook asof ons in gate gevange gehou word en geknak is en die vlam in ons harte dof brand. Ten spyte hiervan is God se Gees op ons en maak ons steeds die wil van God aan die nasies bekend (Jes 42: 1).

10 Julie

Die strydende kerk

Jesaja 43

Ten spyte daarvan dat die kerk soms sukkel om te oorleef, hou God self sy kerk in stand (Ges 477). God het Israel nie vergeet toe die volk in ballingskap was nie (Jes 43: 1). Hy is getrou aan sy verbond. Die kerk voel gereeld dat hy een of ander krisis beleef wat sy bestaan en voortbestaan bedreig. Soms voel dit asof die swak finansies of die aanloklikheid van ander kerke se byeenkomste ons beste pogings om wal te gooi, tot niet wil maak. 'n Mens sou selfs kon sê dat baie van die gemeentes baie van hulle tyd daaraan wy om wal te gooi teen vloedwaters of om dreigende vure dood te smoor.

God sê vir sy volk dat Hy weet van hulle angste. Hy sien dat hulle deur vuur gaan, maar Hy wil hê dat hulle moet besef dat die vlamme hulle nie sal brand nie. Hy weet van die vloedwaters wat aan die vlees en been van gelowiges sleur. Maar sy kinders moet besef dat hulle nie sal wegspoel nie (Jes 43: 2). Ons moet God liefhê en Hom alleen dien met alles wat ons het en is (soos Jesus van ons vra). Juis wanneer ons stry om te oorleef, moet ons God vra om ons sterk te maak. Hy alleen kan die storms om ons laat bedaar. Hy alleen kan sy kinders wat deur die vlamme en vloede waardeur die kerk bedreig word, na Hom toe terugbring (Jes 43: 5 tot 7).

In die vorige twee dagstukkies het ons gesien dat ons soms blind is vir God se plan vir ons lewens. Soms dink ons dat ons ook doen wat reg is vir die kerk, sonder om eers na die wil van God te vra. Nogtans sê God dat ons al ons spanning en vrees voor Hom moet neerlê, ook ons onvermoë om te kan sien en hoor wat Hy van ons verwag (Jes 43: 8).

God red ons as ons heeltemal hulpeloos is. Só het Hy met sy volk Israel gehandel. Hy het hulle uit ballingskap bevry. Ons het Hom ook belas met ons sondes en Hom moeite aangedoen met ons oortredings (Jes 43: 24). Maar Hy kondig redding aan - vir ons, net soos vir Israel van ouds. Ons is sy getuies. Ons opdrag bly steeds om, ten spyte van stryd en bekommernis, God se agent van hoop te wees. God is die bron van hoop en bemoediging (Rom 15: 5). Ons is draers van hierdie onuitblusbare hoop.

11 Julie

Die strydende kerk

Jesaja 44

Ek het myself al baie keer afgevra wie die primêre teiken van die kerk se verkondiging moet wees? As ek dink aan die mense wat Sondae in die kerk voor my sit, kan ek nie anders as om 'n sagte plekkie vir die kindertjies te hê nie. Ek is ook baie lief vir die bejaardes, en vertroos graag mense in enige nood. Die stem van die kerk mag nooit in tronke of hospitale of tehuise vir bejaardes stil wees nie. Maar juis in tehuise vir bejaardes en hospitale en tronke hoor ek die begeerte van ons lidmate dat ook na hulle kinders se geestelike versorging omgesien sal word.

Groter troos in stryd of spanning is daar nie: God het jou kinders ook lief. Hy giet sy seën op jou nakomelinge uit. Hy hou hulle vas. Hulle kan net sowel op hulle hand skryf: *Die Here s'n* (kyk na Jes 44: 1-5). Ek dink baie kinders doen dit reeds. Baie jongmense dra selfs bont bandjies om hulle polse skool toe. Vra hulle gerus waarna die woord op die bandjie verwys. Jy sal dalk verstom wees om die mooi geloofsbelydenis te hoor wat uit hulle monde (en harte) kom.

Ons kinders mag ons dalk hier een vóór wees: hulle leer in moeilike tye, tye van onsekerheid oor hulle eie toekoms, om op God te hoop. Baie hoërskoolleerlinge beleef selfs dat hulle positiewe groepsdruk op hulle maats kan uitoefen. Dit word nie net aanvaarbaar om jou afhanklikheid van God te bely nie - dit word selfs mode.

God het ons gemaak. Ons is sy dienaars (Jes 44: 21). Die kerk is dienaar van God. Ons glo dat Christus die kerk gevestig het om aan ons 'n geloofstuiste te bied. Soms dink ons dat die kerk ter wille van die kinders is. Kom ons verhang die bordjies, en dink nie meer aan hulle as teikens van ons bediening nie, maar as mede-verantwoordelik om die strydende kerk te begelei om te juig en te jubel in God. God het Israel, sy dienaar, Jerusalem laat herbou (Jes 44: 26). Ruïnes het weer vestings geword. Elke lidmaat van die strydende kerk kan gerus

leer bid: Here, gebruik ons ook só in u diens. Laat ons leer uit u Woord. Vervul ons met u Gees. Dankie dat ons u dienaars mag wees.

12 Julie

*Wat is ons invloed in die
gemeente en wêreld?*

Romeine 16: 1-16,
Handelinge 5: 15

Elkeen van ons dra onbewustelik 'n invloed saam met ons deur die lewe. Dit kan positief of negatief wees, maar hoe dit ook al sy, dit het 'n uitwerking op die lewe van ander mense. Wat is die invloed wat ons uitstraal? Die wêreld lees nie die Bybel nie; hulle lees die lewens van mense wat hulleself Christene noem. Christus het geen ander hande as ons s'n om sy werk vandag te doen nie; geen ander voete as ons voete om mense op sy pad te lei nie; geen ander tong as ons tong om die wêreld van sy verlossende liefde te vertel nie. Ons invloed dra dus 'n groot verantwoordelikheid.

Vanweë suster Febe se steun aan andere kon hulle die Here sien. Is jy miskien een van daardie lidmate wat ander verhoed om by Christus uit te kom vanweë die invloed wat jy uitoefen? Moet ons as Christene nie dikwels sê: *Die wêreld ken Christus nie omdat hy ons te goed ken?* Ons gebed moet daarom steeds wees: *Here, leer ons lewe!* As ek nie self gered is nie, kan ek nie ander help om by die Redder uit te kom nie. Dit help nie om net te preek dat die sweet spat nie. Ek moet leef wat ek verkondig en my lewe en my getuienis mag mekaar nie weerspreek nie, maar moet mekaar sinvol aanvul.

Ons getuienis moet opreg, duidelik en helder voor die wêreld gelewer word as ons 'n invloed op ons medebroers en -susters wil uitoefen. Ons word geroep om vir Christus te leef; om die lig en die sout vir die wêreld te wees. Ons moet deur ons invloed as metgeselle van Christus deur die wêreld herken word.

Daar word vertel van twee Skotte wat Amerika toe geïmmigreer het. Die geskiedenis wil dit hê dat die een verskeie distelplante met hom saamgeneem het en die ander een 'n swerm bye. Vandag is die velde van Kalifornië besmet met onkruid, en die bome en kranse toegepak onder byekorwe wat heuning lewer. Dink vir 'n wyle biddend na oor die gewisse invloed wat jy besig is om uit te oefen daar waar God jou geplaas het.

Dit is 'n uitnemende voorreg om 'n optimis aan die voorpunt te hê, solank as wat daar 'n pessimis in die agtergrond is. Dit was die wyse woorde van 'n eertydse Britse premier. As jy met een of ander groot onderneming begin, sal dit geen kwaad doen indien jy een van albei soorte in jou werkspan het nie.

Die lidmaat wat in alles moontlikhede sien, het groot waarde. Hy is die soort mens wat allerlei kreatiewe oplossings skep wanneer probleme opduik. Sy planne mag nie almal prakties uitvoerbaar wees nie, maar dit is die moeite werd om daarvan kennis te neem. Hy is ook die soort mens wat met min voorbereiding by elke span sal indons en vertrou dat alles uiteindelik goed sal afloop. Hy sien 'n swak aanloop tot 'n saak altyd as 'n waarborg dat die finale produk voortreflik sal wees. Hy sê: *Kom ons probeer gerus en kyk wat gebeur!* Sulke positiewe lidmate het groot waarde, veral as dinge sleg lyk.

Daar is egter ook lidmate wat in alles probleme sien en nie alleen homself daardeur verlam nie, maar ook diegene wat saam met hom is. Hy weier om te begin beweeg voordat elke geringe taak nie in besonderhede uitgewerk en verantwoord is nie. Alles moet volkome onder beheer wees. Hy moet die pad vorentoe duidelik kan sien; nie net die volgende stap nie, maar ook die volgende en die volgende ... tot die einde toe. Hy is oorversigtig en ongretig om hom onvoorwaardelik aan 'n saak te verbind. Hy is geneig om elke moontlikheid as 'n uiteindelijke mislukking te beskou.

Daar word vertel dat die antieke Grieke daarvan gehou het om mense in twee groepe in te deel: hulle wat die spoor nodig het en hulle wat die leisels nodig het. Ons het albei hierdie tipes onder Jesus se dissipels gevind. Daar was die impulsiewe Petrus wat op die water wou loop en daar was Tomas wat nie wou glo voordat hy gesien en gevoel het nie. Albei het 'n belangrike rol gespeel in die vestiging en voortgang van die kerk. God gebruik elkeen van ons!

Maar in al hierdie dinge is ons meer as oorwinnaars deur Hom wat ons liefhet. Die soet smaak van oorwinning word in hierdie wêreld verhef tot die hoogste goed. Mense word genadeloos gedryf om oorwinnings te behaal terwyl hulle lewenskwaliteit skade ly. Om te seëvier, is op sigself nie verkeerd nie, maar dit moet nooit 'n doel op sigself word nie. Dit moet van ons beter

en diensbaarder werkers maak. Paulus bid vir die Efesiërs en sê: *Sodat julle die dinge sal kan onderskei waarop dit werklik aankom* (Fil 1: 10).

Paulus se lewe is bewys daarvan dat daar so iets soos 'n triomfantlike neerlaag is. Dit klink na 'n teenspraak. In 2 Korintiërs 11: 22-30 praat hy van sy lyding vir die evangelie. Hy sterf in gevangenis in Rome. En tog getuig hy: *Ek het die goeie wedloop afgelê; ek het die wenstreep bereik* (2 Tim 4: 7).

Jesus se kruisdood dui skynbaar op 'n klaaglike mislukking, maar dit is in der waarheid die grootste triomf in die geskiedenis van die mensdom.

Gaan die wedloop altyd aan die vinnigste en die oorwinning altyd aan die sterkste een? Rystoelatlete by die Olimpiese Spele vul ons met matelose bewondering. Daar is mense met ernstige gebreke wat die mensdom onselfsugtig dien. Dit is triomfantlike neerlae. 'n Mens kan van buite verloor, maar nie noodwendig van binne nie. Soos Job, kan jy jou kind of besittings verloor, maar nie jou moed nie; soos Daniël jou posisie, maar nie jou geloof nie; soos Paulus, jou gesondheid, maar nie jou geestelike krag nie; jou aardse lewe, maar nie jou ewige lewe nie. Sukses en neerlaag is diep innerlike dinge en lê nie op die oppervlakte van 'n mens se lewe en karakter nie. Dit het met jou ewigheidsbestaan te make.

Triomfantlike neerlaag is om standpunt in te neem vir reg en geregtigheid en dan deur die bose wêreld bespot en verwerp te word. Waarheid en geregtigheid word nooit oorwin nie. As God by 'n onderneming betrokke is, by sy kinders, by sy kerk, kan ons daarby staan: Dit sal nooit ondergaan nie. God se rekeningkunde is anders as die mens s'n. My neerlaag plus God se oorwinning is triomfantlike neerlaag. Ons moet sukses en neerlaag in hulle regte perspektief sien. Ons moet oppas om nie die hele wêreld as wins te verkry en aan ons siel skade te ly nie.

15 Julie

Genade en vrede vir julle...

Kolossense 1: 1-2

Ons lees die groet gereeld in die briewe van die Nuwe Testament. Dié woorde word ook elke Sondag in die erediens gehoor (na die votum). Dit is belangrik dat hierdie woorde aan die begin toegesê word. Die meeste van die briewe in die Nuwe Testament begin ook met hierdie woorde, en so ook ons erediens.

Die formule bestaan uit twee sake, naamlik *genade* en *vrede*. Genade omdat God sy guns aan ons bewys het sonder enige verdienste van ons kant af.

Dit is 'n geskenk wat God vir gelowiges gee. Die geskenk is vrede wat daaruit bestaan dat God reeds in die Ou Testament aan sy volk beloof het dat Hy hulle van hulle sondes sal genees. Die genesing het plaasgevind toe Jesus Christus die vrede tussen ons en God kom bewerk het deur sy kruisiging en opstanding.

Alhoewel hier in die Kolossensebrief gemeld word dat die groet slegs van God die Vader kom, word dit meestal gestel in terme van die Drie-eenheid (God die Vader, Jesus Christus die Here en die Heilige Gees). Reeds aan die begin van die briewe in die Nuwe Testament en aan die begin van ons gesprek met God (die erediens) gee die Drie-enige God vir ons genade en vrede. Voordat ons nog een woord gepraat het of een ding gedoen het, is God se toesegging aan ons elkeen: genade en vrede.

In moeilike tye kan ons onthou dat God reeds aan die begin aan ons kosbare genade en vrede geskenk het. Hoor dit elke Sondag in die erediens.

16 Julie

Dankie en voorbeding

Kolossense 1: 3-14

Vanuit die gevangenis begin die apostel Paulus sy brief aan die gelowiges deur God vir hulle te dank en hulle te verseker van sy voorbeding. Dié een wat in die gevangenis sit ('n gevangenis soos dit vandag daaruit sien, is 'n piekniek in vergelyking met 'n gevangenis van daardie tyd), dank God vir hulle en doen vir hulle voorbeding. Hy gee aan God die dank en eer vir wat in die gelowiges se lewens gebeur. Hy is egter ook besig om die gelowiges te komplimenteer oor hulle **liefde** en **geloof** wat gegrond is op hulle **hoop**. Hy sê nie vir hulle dankie vir geld, hulle harde werk of voorbeeldige lewe nie, maar vir hulle geloof en hulle liefde wat gegrond is in die hoop wat vir hulle in die hemel bewaar word. Dit alles is die uitvloeisel van die Heilige Gees wat in hulle harte werk, en so die vrugte van liefde en geloof in hulle lewens meebring.

Paulus doen ook voorbeding vir die gelowiges. Hy bid nie dat hulle finansies, gesondheid of selfs veiligheid sal verbeter nie, maar dat hulle wysheid, insig en kennis sal toeneem sodat hulle tot eer van die Here kan lewe. Om tot God se eer te lewe, moet daar vier dinge in hulle lewens toeneem: hulle goeie werke; kennis van God; geduld om te kan volhard in alle omstandighede en dank aan God.

Paulus gebruik die dank- en voorbedingsgedeeltes om die gelowiges voor te berei op die eintlike boodskap van sy brief, die waarskuwing in Kolossense 2: 8 dat niks ons van Christus moet laat afsien nie.

Ons behoort God meer te dank vir die gelowiges rondom ons se liefde en geloof. Daarsonder sal ons lewens seker baie moeiliker gewees het. Miskien is dit ook baie nodig dat ons vir mekaar sal sê dat ons God dank vir mekaar se geloof en liefde. Gelowiges het dalk nodig om te hoor dat ons God dank vir hulle liefde en geloof en hoop wat ons lewens verryk. Dit gee ons weer krag vir die toekoms.

Dit is natuurlik ook net so nodig dat gelowiges moet hoor dat ons vir hulle bid. Dat ons bid dat hulle wysheid, insig en kennis sal toeneem sodat hulle lewens daardeur sal groei. Is daar ook mense in jou lewe wie se geloof en liefde jou krag gegee het in moeilike tye? Weet hulle wat hulle geloof en liefde vir jou beteken? Dank God vir hulle en bid ook vir hulle.

17 Julie

Sisyphus se klip

Kolossense 2: 1-5, 8, 16-19

Sisyphus was 'n mitologiese figuur wat deur die gode gestraf is. Hy moes 'n swaar klip teen 'n steil berghang op rol, maar elke keer net voordat hy die klip oor die rand van die berg kon rol en kon rus, het die klip losgeraak en weer afgerol tot onder, en dan moes Sisyphus weer van voor af begin. So moes hy wéér en wéér probeer, vir ewig....

In die gemeente aan wie Paulus skryf, was daar dinge wat die kern van die Christelike geloof bedreig het. Sommige mense het verkondig dat 'n gelowige ook nog allerlei voorskrifte en godsdienstige reëls moet gehoorsaam om seker te kan wees dat jou saak met God reg is. Dié voorskrifte het bestaan uit allerlei wette en reëls oor wat 'n mens mag eet en nie mag eet nie, wat 'n mens mag drink of nie mag drink nie en wat 'n mens moet doen en nie mag doen nie. Alhoewel hulle nog in Christus geglo het en aan sy verlossingswerk vasgehou het, het die gelowiges begin twyfel of Jesus Christus se kruisdood en opstanding alleen, genoeg is om hulle met God te kon versoen. Hulle het gewonder of 'n mens nie ook nog al die voorskrifte en godsdienstige reëls moes nakom, net om darem aan die veilige kant te wees nie?

Die probleem is egter dat 'n mens dan soos Sisyphus maak. Jy kom nooit oor die berg nie, al probeer jy ook hoe hard. Weer en weer probeer jy al hoe harder om al die voorskrifte en godsdienstige reëls na te kom, maar dit is nooit goed genoeg nie. Jou vroomheid is nooit genoeg, sodat jy regtig kan sê: Nou is ek doodseker my saak met God is reg nie. Daar is altyd nog 'n voorskrif, nog 'n reël wat gehoorsaam moet word.

Paulus beskryf daarom die voorskrifte en reëls as 'n skyn van wysheid en

'n selfgemaakte godsdiens met menslike gebooe en leerstellings. Hy wil gelowiges wat bely dat Jesus die Redder en die Heerser is en reg lewe, waarsku om nie toe te laat dat hulle van Christus af weggevoer word nie. Dit is nie die onderhouding van wette en godsdienstige reëls nie, maar Jesus Christus wat ons geheel en al in die regte verhouding met God stel.

Gelowiges het saam met Christus gesterwe en daarom maak die voorskrifte en godsdienstige reëls nie meer saak nie (Kol 2: 20). Jesus Christus se sterwe aan die kruis en sy opstanding uit die dood, het ons volkome in die regte verhouding met God gestel: *Hy het die skuldbewys met sy eise teen ons tot niet gemaak. Deur dit aan die kruis te spyker, het Hy dit vir goed weggeneem* (Kol 2: 14).

Ons moet versigtig wees om nie verlei te word deur te dink dat daar nog voorskrifte en reëls deur ons nagekom moet word om ons met God te versoen nie. Ons kan daaraan vashou dat ons saak met God volkome reg is omdat Jesus Christus ons volkome met God versoen het. Die doop en die nagmaal getuig daarvan en bevestig Christus se volkomenheid vir ons verlossing.

18 Julie

Jesus Christus is die Heer!

Kolossense 2: 6-15

In die Bybelse tyd moes die aanvoerder van 'n weermag sy oorwinning oor die vyand bewys deur die gevangenes in 'n optog deur die stad te neem. In hierdie optog is die gevangenes (gewoonlik nakend) en die buit vertoon vir almal om te sien. Dit was die bevelvoerder se triomftog waartydens sy vyan-de tot skande gemaak is.

Dwaalleraars in die gemeente van Kolosse het geleer dat daar magte en kragte is wat mense (selfs gelowiges) se lewens beheer en dat gelowiges daarom aan hierdie magte gehoorsaam moet wees en hulle selfs vereer. Die apostel Paulus stel dit duidelik dat Jesus Christus elke mag en gesag reeds oorwin het. Paulus sê in vers 10b: *Hy is die hoof oor elke mag en gesag*. Jesus Christus het deur sy kruisdood en opstanding al die magte en kragte wat daar kan wees, totaal en al verslaan en ontwapen en hulle in sy triomftog meegevoer en hulle so tot skande in die openbaar gemaak.

Watter magte of owerhede ons ook al bedreig, mag ons weet dat Jesus Christus hulle reeds oorwin het. Ons vrees geen ander mag nie, want Hy is die hoof. Hy is die Heer bo alles en almal.

Twee sake van ons geloof is tegelyk waar: Ons het saam met Christus gesterwe en ons is saam met Christus uit die dood opgewek. Gelowiges het saam met Jesus Christus gesterf deurdat Hy ons sonde op Hom geneem het en die prys daarvoor betaal het. Ons is dus reeds met God versoen en die onderhouding van allerlei reëls en wette is nie net nutteloos nie, maar selfs 'n ontkenning daarvan dat Jesus Christus reeds die prys betaal het.

Daarom stel die apostel Paulus die vraag aan die gelowiges in Kolosse: *Waarom lewe julle dan nog asof julle aan hierdie wêreld behoort?* Gelowiges behoort aan Jesus Christus wat die volle prys betaal het.

Gelowiges is egter ook saam met Christus uit die dood opgewek. Jesus Christus versoen gelowiges nie net met God nie, maar gee ook aan hulle 'n nuwe lewe hier en nou. Jesus Christus se opstanding uit die dood maak 'n nuwe lewe en moontlikhede vir dié gelowiges oop. Daarom, sê die apostel Paulus, moet ons ons gedagtes op hierdie nuwe lewe rig en nie op die wêreld nie. Dit beteken nie dat ons nie meer aan hierdie wêreld moet dink of aan aardse dinge moet aandag skenk nie. Dit beteken bloot dat ons op 'n ander manier, 'n nuwe manier na die dinge van die wêreld sal kyk.

Ons wat aan Jesus Christus behoort, het nie net saam met Hom gesterf nie, maar is ook saam met Hom opgewek tot 'n nuwe lewe. Daarom kan ons met vryheid leef in die wete dat Jesus Christus reeds die prys betaal het, en kan ons met nuwe ywer en moed leef omdat ons lewe in God verborge is.

In moeilike tye, hartseer tye, in tye wanneer ons moedeloos is, kan ons daaraan vashou dat ons nie net saam met Jesus Christus gesterf het nie, maar ook saam met Hom opgewek is tot 'n nuwe lewe. Ons mag lewe met nuwe ywer en moed omdat Hy aan ons die krag skenk. Gaan vier dit môre in die erediens saam met ander gelowiges.

Nadat die apostel Paulus die evangelie en die konsekwensies daarvan aan die gelowiges uiteengesit het, vermaan hy hulle om standvastig te bly in Jesus Christus. Om aan Jesus Christus te behoort, beteken egter dat 'n mens soos 'n gelowige moet lewe. Hierdie nuwe lewe is nie om daarmee iets by God te

verdien nie, maar uit dankbaarheid vir die verlossing wat ons reeds in Jesus Christus ontvang het.

In hierdie gedeelte sit Paulus die praktiese uitlewing van die nuwe lewe uiteen. Die klem val baie duidelik op die ou lewe wat gekenmerk word deur onsedelikheid, onreinheid, wellus, slegte begeertes, gierigheid, woede, haat, nyd en ander sondes. Dit is dinge wat kenmerkend is van die ou, sondige mens. Die nuwe lewe in Jesus Christus word gekenmerk deur 'n voortdurende vernuwning. Die nuwe lewe van gelowiges is nie iets wat eensklaps plaasvind nie. Dit is 'n proses waarin ons voortdurend daarna strewende om as gelowiges te lewe. Geduld, vergifnis, meelewendheid, nederigheid, sagmoedigheid en verdraagsaamheid vloei voort uit die nuwe lewe van gelowiges.

Die apostel Paulus beklemtoon egter twee belangrike sake van die nuwe lewe: liefde en vrede. Gelowiges moet mekaar bo alles liefhê, en hulle moet in vrede met mekaar lewe. Vertoon julle lewe hoofsaaklik nog kenmerke van die ou mens of van die nuwe mens in Jesus Christus? Wanneer ons misluk en foute maak, moet ons onthou dat die pad van die nuwe mens 'n proses is. Ons word al hoe meer vernuwe na die beeld van God.

Aan die begin van 'n nuwe week moet ons opnuut weer begin om die nuwe mens te leef wat ons in Jesus Christus is. Volhard op dié pad en in dié proses. Moenie moed opgee nie. Doen alles en sê alles tot eer van die Here.

21 Julie

***Doen alles van harte
soos vir die Here***

Kolossense 3: 18-4: 1

Aan die einde van sy brief gee die apostel Paulus raad vir spesifieke verhoudings. Hy gee raad aan die vrouens, mans, kinders, slawe en eienaars van slawe oor hoe hulle nuwe lewe in Jesus Christus behoort te lyk. Vrouens moet hulle mans dien, help, bystaan en respekteer. Mans moet hulle vrouens liefhê. In die antieke tyd is huwelike gereël en is daar nie getrou uit liefde nie. Daarom moet die mans hulle daarop toelê om vir hulle vrouens lief te wees. Kinders moet hulle ouers gehoorsaam en vaders moenie gedurig by hulle kinders fout soek nie. Die slawe moet nie net werk om raakgesien te word nie, maar moet werk uit eerbied vir die Here. Laastens moet die eienaars van slawe hulle slawe reg en billik behandel omdat die eienaars eintlik ook maar slawe van die groot Eienaar is.

Die slawe is as blote eiendom behandel waarmee die eienaar kon doen wat hy wou. So was 'n slaaf baie afhanklik van die goedgesindheid van sy eienaar.

'n Slaaf moes 'n eienaar beïndruk anders kon die slaaf of sy gesin daaronder ly. Die apostel Paulus roep slawe egter op om nie net te werk om hulle eienaars te beïndruk nie, maar hulle moet werk uit eerbied vir die Here. Vandag sal ons seker kan sê dat ons nie net moet werk om bevorder te word of om baie geld te verdien of om iets te bereik nie, maar ons behoort ons werk te doen tot eer van die Here. Deur ons werk self eer ons die Here.

Die slawe moet alles van harte doen, soos vir die Here en nie vir mense nie (vers 23). Dit is 'n moeilike opdrag vir 'n slaaf wat iemand anders se eien-dom is. Tog is dit die verandering wat Jesus Christus in 'n mens se lewe maak, sodat jy alles doen tot eer van God en nie vir mense nie.

Ons lewe ook baie keer halfhartig en moet dalk ook leer om, wat ons ook al doen, van harte te doen en ons lewens heelhartig te lewe. Ons moet dalk ook leer om wat ons doen, te doen soos vir die Here en nie vir mense nie. Wanneer ons lewe soos vir die Here en nie net vir mense nie, bly ons op koers, word ons nie moedeloos nie en hou ons op die regte pad. Wanneer ons egter net lewe vir mense, raak ons baie gou teleurgesteld, moedeloos en van koers af. Kom ons leer om wat ons ook al doen, van harte te doen, soos vir die Here en nie vir mense nie, al is dit soms moeilik soos dit ook vir die slawe in daardie tyd was.

22 Julie

Deelgenote van God se genade

Filippense 1: 1-11

Ons noem mekaar in die kerk broers en susters omdat ons saam deel in God ons Vader se liefde en genade. Wat dit in die praktyk beteken, sien ons in dié kort persoonlike brief wat Paulus en Timoteus aan die Filippense skryf. Filippi was die eerste stad op Europese bodem waar 'n Christelike gemeente ontstaan het - die begin van die kerstening van die Weste!

Nadat hy hulle op die gebruiklike manier gegroet het, verseker Paulus hulle van sy meelewing met hulle. Hy bid vir hulle en hy is bly omdat hulle saam-gewerk het aan die verkondiging, verdediging en bevestiging van die ewange-lie. Hulle deel nie net saam in die genade van God nie, maar ook in mekaar se lewensomstandighede. Paulus bid dat hulle liefde vir en toewyding aan God sal toeneem.

Hier is 'n gelowige aan die woord - 'n gelowige wat weet dat hy dit wat hy van God ontvang het, deur Jesus Christus mag en moet deel juis sodat die ewangelie van Jesus Christus kan groei.

Ons leef in 'n tyd waarin mense aangespoor word tot selfverwesenliking. Wat vir my goed en reg is, is belangrik. Die Christelike geloof wil ons juis van dié selfgesentreerdheid bevry, sodat ons familie-mense kan wees - Christus se familie wat vir mekaar omgee en bid en mekaar ondersteun. Dat God in Christus vir my lief is, moet my juis *stuur* om saam met ander gelowiges betrokke te wees by die verkondiging, verdediging en bevestiging van die evangelie. Dit is 'n ons-saak. In dié ons-saak word ek juis bevry van my selfgesentreerdheid. Om in die regte verhouding met God te leef, beteken juis om in die regte verhouding met medegelowiges te leef. Dit is nie moontlik om 'n verhouding met God te hê en medegelowiges te ignoreer nie.

23 Julie

Christene is roepingsbewus

Filippense 1: 12-26

Wanneer Paulus dié brief skryf, sit hy êrens in 'n gevangenis (waarskynlik Rome) óf is hy daar in huisarres. Hy het dáár beland omdat hy Jesus Christus as Here verkondig het. Aangrypend skryf hy: Dié gevangenis het juis die evangelie bevorder! Die wagte wat hom moes oppas, het die evangelie gehoor toe hy óf met hulle óf met ander daaroor gepraat het. Hy, Paulus, is in boeie, die evangelie nie!

So 'n mens noem ons iemand met 'n roeping, met 'n passie, met toegewydheid. 'n Roepingsbewuste mens laat hom nie onderkry deur lêwensomstandighede nie. So 'n mens gebruik elke oomblik en alle geleenthede om sy roeping te vervul.

Ons kan ons in die wêreld onderskei deur ons pligsgetrouheid aan ons ideale. Is ons net so toegewyd en doelbewus Christene onder alle omstandighede? Sou daar van ons lewens gesê kon word: Dit het die evangelie bevorder? Hy het met sy hele lewe Christus verheerlik! Ek leef sodat my lewe iets kan beteken vir ander mense. Sal mense aan die einde van my lewe die Here kan dank omdat my lewe vir hulle iets beteken het - vir hulle die lewe in Christus gebring het?

Só moet ons Christene wees!

24 Julie

Christene is nederige dienaars

Filippense 1: 27-2: 18

Ons kan dié Skrifgedeelte in drie onderafdelings verdeel: Hoostuk 1: 27-2: 4 waarin Paulus sy lesers oproep tot eengesindheid, standvastigheid en nede-

righeid; hoofstuk 2: 8-11 waarin hy Christus voorhou as voorbeeld van selfvernederling en hoofstuk 2: 2-18 waarin hy hulle oproep tot 'n onberispelike lewenswandel. Soos 'n goue draad loop die gedagte van nederig wees deur al drie dele.

Wanneer sou ons lewe as Christene klop met ons belydenis? As mense na Christus soek en Hom in ons lewe herken!

Standvastige Christene is nie mense wat vol van hulleself is nie, maar hulle hou aan Christus vas. Christene is mense wat vashou aan Christus en aan mekaar. Ons is nie opdraggewers nie, maar doeners en dieners soos Christus. Ons was nie mekaar se koppe nie, maar mekaar se voete! Ons wil nie konings wees nie, maar eerder straatveërs!

Kan ons dit in eie krag wees? Nee, dit is God wat ons daartoe gewillig en bekwaam maak. Dié gewilligheid en bekwaamheid leer ons as ons kyk na die pad wat Jesus Christus in die wêreld geloop het. Dié pad van nederige dienswerk is terselfdertyd om ligdraers van die evangelie te wees. Dit is nie my liggie wat skyn nie, maar dié Lig. Ek leef nie onberispelik, opreg en bo verdenking sodat my naam verheerlik sal word nie, maar ek leef só omdat ek 'n goeie ambassadeur van Jesus Christus is.

Is dié geloofspad altyd maklik en met rose besaai? Nee, op dié pad offer ek in die eerste plek my eie ek - só dat Christus daardeur verheerlik word!

25 Julie

Ek is 'n gestuurde

Filippense 2: 19-30

Hoe gaan dit met jou? Ons vra dikwels die vraag sonder om regtig te wil weet of regtig te hoor. Maar dit is nie die geval met Paulus nie - hy wil rus in sy gemoed hê - hy, die gevangene, wil weet hoe dit met vrye medegelowiges gaan! Is hulle, soos hy, nog gevangenes van Christus, nog geboei deur die evangelie?

Hy stuur Timoteus en Epafroditos na hulle toe. Wat 'n getuigskrif skryf Paulus nie oor Timoteus nie! Paulus het pas in hoofstuk 2: 5 geskryf: *Dieselfde gesindheid moet in julle wees wat daar ook in Christus Jesus was.* Van Timoteus skryf hy: *Ek het trouens niemand met dieselfde gesindheid as hy en wat julle belange so opreg sal behartig nie. Al die ander soek net hulle eie belange, nie dié van Jesus Christus nie.* Timoteus soek die belange van Christus én die van die gemeente!

As ons tog meer sulke dienaars in die kerk kon hê om te stuur. Betroubare Christus-getuies wat die belange van ander gelowige op die hart dra.

Ons is almal gestuurdes om vir mekaar te vra, met opregtheid te vra: Hoe gaan dit met jou? En om mekaar dan met die evangelie te bedien sodat daar blydschap in ons lewe kan kom en kan bly. Sulke dienaars sal altyd met oop arms ontvang word en met agting bejeën word.

26 Julie

'n *Waardelose mens kry waarde*

Filippense 3: 1-4: 1

Hoe swaar is dit nie vir ons om van menslike prestasie af te sien nie! Dit is baie makliker om te praat van jou roemryke mense en verlede. As u en ek 'n wins- en verliesrekening van ons lewens moes opstel, sou ons alles noem waarop ek en ander mense trots op sou kon wees.

Paulus stel hier sy eie getuigskrif saam. Opgesom sê dit: Ek, Paulus, is 'n baie belangrike persoon! Maar dan kom die verrassing: dié getuigskrif is waarde-loos! Voor God beteken dit niks nie! My getuigskrif kan nie die hemel óop-maak nie - dáár tel al my menslike prestasies en goeie hoedanighede niks nie.

Dié ontdekking het Paulus gemaak toe hy Christus leer ken het. Daarmee saam het sy lewensuitkyk en lewensdoel verander. Hy is nou op pad na 'n wenpaal. Wat hy gister gedoen het en hoe hy presteer het, is onbelangrik. Vóór wag Christus en met Hom saam, opstanding uit die dood en hemelse burgerskap.

Só redeneer geestelik volwasse mense, sê Paulus. Dit is nogal 'n skerp op-merking vir mense wat hier koninkryke vir hulleself bou; mense wat hulle hier só vermoei vir eer en rykdom en posisie!

Geestelike volwassenheid het te doen met afsien en vorentoe kyk. Dan be-land 'n mens daar waar jou waarde as mens nie bepaal word deur wie jy is of wat jy het of doen nie, maar in Wie jy glo - dan ontnem die dood net jou besittings, maar jý bly God se besitting.

27 Julie

Wees bly in die Here

Filippense 4: 2-14

Dit is die dag van die Here. Laat ons daarvoor juig en bly wees. Het u opge-merk hoeveel keer Paulus in dié brief sy lesers oproep om bly te wees? Pau-lus getuig nie minder nie as sestig keer van sy blydschap oor die Here se ge-nade en vir die Filippense se geloof en hy roep hulle op om met blydschap te leef. En dié oorfloedige lewensblyheid vind ons by hom ondanks die feit dat hy in die tronk is en welbewus is van die moontlikheid dat hy sy lewe kan verloor ter wille van die evangelie!

Vanuit dié lewensblyheid roep hy sy lesers op om oor niks besorgd te wees nie. Daar leef nie haat of verbittering by hom teenoor God of sy vervolgers nie - trouens, hy roep medegelowiges op om alles wat mooi en edel en reg is, te bedink en te doen.

Die geheelbeeld van hierdie gedeelte is dié van 'n vergenoegde gelowige wat in weelde 'n armoede met vreugde lewe. Daarom is dit nie vreemd nie dat hy sy lesers in vers 9 oproep: *En wat julle van my geleer en ontvang het, en gehoor en gesien het, dit moet julle doen.*

Wat hoor en sien gelowiges én ongelowiges vandag en die ander dae van die week by ons? Is daar in ons erediensbesoek blydschap en vreugde omdat Jesus Christus lééf en ons burgers van die hemel is? Is daar in ons daaglikse lewe heerlike onbesorgdheid omdat ons 'n Vader het?

Is ons ook in staat tot alle dinge omdat Christus ons krag daartoe gee? Saam met Paulus bid ons: Mag God wat vrede gee, by julle wees!

28 Julie

Ek groet joul

Filippense 4: 10-23

As u sou geweet het dat u binnekort gaan sterf, wat sou u graag vir u mense wou sê? Dalk só iets: Dankie vir wat julle vir my beteken het. Mag die Here verder met julle wees.

Dit is naastebly wat Paulus hier doen. Hy is bly oor die Filippense se daadliefde. Hulle was die enigste gemeente wat, soos hy dit uitdruk, ...'n *aandeel gehad het aan my rekening van inkomste en uitgawe*. Hy verwys nie net na dit wat Epafroditos vir hom in tronk gebring het nie - nee, hulle het meer as een maal in sy behoefte voorsien sodat hy kon skryf: ...*ek het meer as genoeg*. Dan volg sy aangrypende groet: ...*my God sal in elke behoefte van julle ryklik voorsien volgens sy wonderbaarlike rykdom in Christus Jesus.... Die genade van die Here Jesus Christus sal by julle wees.*

Van en uit die genade, guns, geskenk, het Paulus geleef. Dit is die genade wat hom gedra het en bruikbaar vir God gemaak het.

Ons ervaar ook elke dag genade. Die liefde en sorg van ons mense is nie vanselfsprekend nie. Wat 'n voorreg is dit dat ons mekäär fisies en geestelik kan versorg omdat die Here óns so versorg. Dié genade beteken nie dat ons altyd oorvloed sal hê en dat daar geen probleme sal wees nie, maar dat ons God vertrou om in elke behoefte te voorsien. Dit doen die Here as my oë oop is vir ander se nood. Wie in ander se nood voorsien, *word self ryker*, skryf Paulus in vers 17. Ons sal mekaar in die aangesig van die dood met vrede kan groet en seën as ons rojaal gegee het.

Die Bybel waardeer beproewing altyd op 'n positiewe manier. Jakobus noem beproewing die oefenskool van volharding waardeur die gelowige tot volle geestelike rypheid kan kom. Om ons beproewings te kan verwerk, moet ons hart in harmonie met God wees. Dit word bewerkstellig deur gebed. Beproewing kan verskillende vorme aanneem.

Beproewing kan vir ons die dood van 'n geliefde beteken of ernstige siekte of finansiële nood, maar beproewing kan ook klein alledaagse sake wees waar die toets van my geloof geleë is in my reaksie. Elke keer as iemand my veront- rief of te na kom; elke keer as daar onmin kom tussen my en my huweliks- maat; as iemand my onverwags 'n aalmoes of guns vra; elke keer wat ek voor 'n keuse staan en my geloof my reaksie moet bepaal, is dit beproewing.

Hoe donker ons omstandighede ook al is, God se krag is vir ons beskik- baar om ons te help om ons probleme te ontrafel en te oorwin. Omdat ons slegs ten dele ken, is dit vir ons moeilik om God se raadsplan te begryp, om sy daade te verstaan en sy weë te beoordeel. Onthou, in ons beproewingsuur wil God vir ons die versekering gee dat Hy ons Vader is. Hy wil in donker ure aan ons sy liefde en genade en vertroosting gee.

Ons moet vanuit ons geloof na ons beproewings kyk en leer om gelowig te reageer. Dit is volgens Jakobus die enigste weg tot geestelike volwassenheid.

30 Julie

*Julle moet doen wat die Woord sê
- en dit nie net aanhoor nie, anders
bedrieg julle julleself*

Jakobus 1: 19-25

Waak daarteen om selfgesentreerd te wees en meer uit die lewe te wil neem as wat jy daarin sit. Wees sensitief bewus van alles waarvoor jy dank- baar kan wees. Deur Jesus Christus so lief te hê dat sy teenwoordigheid 'n werklikheid in jou lewe word, word jou geloof besiel sodat jy daade van liefde verrig. Ons moet ons goeie bedoelings ten uitvoer bring. As ons iemand kan bemoedig, moet ons dit onmiddellik doen of hom behulpsaam wees; of as ons iemand in sy nood kan bystaan, moet ons dit sonder versuim doen, an- ders word dit 'n droom, 'n verlange waarvan die persoon vir wie dit bedoel is, dalk nooit sal weet nie.

So ook met ons geloof. Die Woord dra alleen vrug in ons lewens wanneer ons dit toelaat om ons gedrag te bepaal; eers dan gaan ons gelowig om met

die Woord. As ons gelowig met die Woord omgaan, sal ons weet hoe om te verander. Dit bring vernuwing in ons lewe. Ons moet akkuraat luister na God se Woord, dit ontvang, dit aanvaar, onthou en dit doen.

Probeer aanvanklik net een dag so leef dat jou lewe 'n onselfsugtige bron van seën sal wees vir almal met wie jy in aanraking kom. Wees gewillig om te luister, wees simpatiek en bedagsaam. Laat die vreugde van die Gees van Christus deur jou na ander vloei en ervaar 'n wonderlike vreugde en vrede.

31 Julie

Versoekings

Jakobus 1: 1-18

Wat 'n wonderlike, sorgvrye en ongekompliseerde lewe sou dit gewees het as ons gevywaar was van versoeking. Maar wat 'n heerlike versekering om te kan weet dat God nooit sal toelaat dat ons bo ons kragte versoek word nie. Versoekings is deel van elke gelowige se lewe. Dit is dus belangrik vir die gelowige om te weet hoe hy hiermee moet omgaan.

Jakobus sê dat die gelowige in die eerste plek moet weet dat versoekings nie van God af kom nie, Hy gee net goeie gawes. Versoekings kom vanuit 'n mens se eie begeerte en as hy daaraan toegee, doen hy dit uit eie vrye wil. 'n Verkeerde begeerte of gedagte word gekoester. Dan word dit bevrug en dit vermeerder en vergroot en bring die sonde na vore. As hierdie sonde verder gekoester word, bring dit die dood voort.

Dit is dus, volgens Jakobus, belangrik om 'n wagpos by 'n mens se gedagtes op te rig. As daar 'n verkeerde gedagte of begeerte by 'n gelowige voorkom, moet hy dit onmiddellik teenstaan. Bid dat die Heilige Gees dit sal wegneem.

Een ding moet ons nooit uit die oog verloor nie - Christus is net soos ons, versoek, net veel erger. Hy het die versoekings weerstaan en verwag van ons om in sy krag dieselfde te doen. Hy stel sy krag tot ons beskikking. Stry volhardend, moedig en gelowig.

1 Augustus

Bewys my dan jou geloof

Jakobus 2: 14-26

Geloof bring onwillekeurig 'n gevoel van dankbaarheid by die gelowige. As Jakobus sê: Wys my die werke dan wys ek jou die geloof, sien hy die werke nie as verdienste nie. Werk is 'n vrug van die geloof. Reddende geloof is 'n lewenslig wat in daade tot uitdrukking kom. God het ons tot goeie daade bestem (Ef 2: 10).

Geloof wat nie dade na vore bring nie, is dood. As daar geen demonstrasie van geloof is nie, kan jy nooit seker wees dat jy glo nie. Die elke dag se situasie is die plek waar ek my geloof moet beoefen. Dit is hier waar my geloof getoets word. Dit is ook die vertoonvenster van my geloof waar ek wys of ek gelowig leef of nie. Elke keer as ek gelowig reageer, is dit 'n groei-geleentheid vir ons geloof.

Jakobus sê geloof bestaan uit twee dinge - geloof as innerlike reaksie en werke as uiterlike reaksie. Dit is 'n daadwerklike geloof - geloof wat werk en geloof wat doen. Hierdie feit blyk duidelik uit die lewe van Abraham. Hy het absoluut op God vertrou toe hy sy seun op die altaar gebind het. Dit was geloof in aksie. Die daad en die vertroue was twee komponente van dieselfde saak. Geloof is dinamies. Geloof is 'n twee-eenheid: geloof en dade. Geloof is eers ware geloof wanneer dit met dade gepaard gaan.

2 Augustus

Selfsug

Jakobus 4: 1-10

Selfsug laat ons op 'n skewe manier na die lewe kyk. Dit maak ons afgunstig en materialisties. Dit laat ons vyandig optree teen ons medemens en dit fokus op geld en besittings. Ons raak bevriend met die wêreld en dit is teenstrydig met dit wat God van ons verwag, naamlik om aan Hom alleen toegewy te lewe. Wanneer ons lewens bepaal word deur ons innerlike selfsugtige begeertes, lewe ons nie deur die geloof nie.

Wanneer ons egosentries dink, lei dit daartoe dat ons ander gelowiges onder verdenking bring en so kan gelowiges teenoor mekaar opgesweep raak en verdeeldheid bring in die gemeente en die liggaam van Christus, die kerk.

So 'n afguns loop dikwels uit op moord in ons gedagtes. Wanneer ons mekaar verwens, kan daar nie binne 'n gemeente saamgeleef word nie. Dit gaan dikwels so erg dat ons God se wil met gebed wil draai om ons eie selfsugtige begeertes te pas. Al manier hoe om van die selfsug ontslae te raak, is om in die regte verhouding met God te kom.

Stel jou verhouding met God reg. Skakel alles uit jou lewe wat skeiding maak tussen jou en Hom. Ons moenie ons eie begeertes hoër ag as ons plig om sy wil te gehoorsaam nie.

Selfs ons tong, die manier waarop ons praat, moet daarvan getuig dat ons gelowiges is. Die taal wat ons gebruik, weerspieël die kwaliteit van ons gees en is die maatstaf waarvolgens ons ander meet. Dit tong het geweldige krag - hoewel klein, kan dit ons lewe in 'n bepaalde rigting stuur.

Wanneer Jakobus verduidelik waarom ons ag moet gee op die gebruik van die tong, wys hy in die eerste plek op die vermoëns van die tong. Die tong is baie strategies geleë. Daarom kan dit 'n mens se lewe in 'n spesifieke rigting stuur om óf geregtigheid te doen óf ongeregtigheid. 'n Enkele woordjie of 'n halwe waarheid kan 'n vernietigende proses aan die gang sit, soos 'n vuurhoutjie 'n veldbrand.

Die tong en die vernietigende effek van verkeerde praatgewoontes word volgens Jakobus uit die hel aangevuur. Die Satan gebruik ons tong - dit word aangevuur en aangeblaas om ongeregtigheid te bring.

Jakobus weet egter uit sy ervaring dat ons God se opdrag kan gehoorsaam en dat ons ons tong kan tem en so sal ons groei tot volmaaktheid en ook volkome beheer oor ons hele liggaam hê. Maar die gelowige moet bewus word dat hy nie ligtelik met sy praatgewoonte moet omgaan nie.

4 Augustus

Geloofwaardigheid

Jakobus 5: 12

Gelowiges moet opreg wees. Die gemeentes waarvan Jakobus skryf, wou aan hulle leë beloftes betekenis gee deur 'n eed oor alles af te lê.

Dit weerspreek hulle geloofwaardigheid, want 'n gelowige se lewe moet kenmerk word deur opregtheid en eerlikheid. Ons geloof moet integriteit in ons lewens bring. Ons hemelse Vader wil hê dat ons lewe sodanig moet wees dat mense die versekering het dat ons woord geloofwaardig is. In sulke gevalle sal dit nie nodig wees om 'n eed af te lê nie. 'n Christen se geloof moet sy lewenspraktyk bepaal wat daartoe sal lei dat hy altyd konsekwent sal optree.

Die mense sal weet dat hulle op sy woorde pyl kan trek. Sy woord moet sy eer wees. Sy integriteit moet 'n reklame wees van die Evangelie van Jesus Christus. Sy ja moet sy ja wees en sy nee sy nee. Daar is geen hoër lewensvervulling as om jouself te wees nie en geen groter vreugde nie as om te leef volgens die wil van God.

Paulus skryf vanuit die tronk aan Timoteus, 'n jong man wat hom op sy sendingreise gevolg en gehelp het. Hy gee aan Timoteus raad, opdragte en leiding oor die inrigting en regering van die kerk in die tyd wat voorlê. Vandag kyk ons al terug op 2 000 jaar se geskiedenis waarin die kerk sy weg met hierdie aanwysinge deur die wêreld moes vind.

Op daardie vroeë tydstip in die kerkgeskiedenis was die kwellende vraag vir Paulus: Gaan die kerk die geloof behou? Gaan die kerk by die ware, enigste evangelie bly? Gaan die kerk gedien word deur manne en vroue wat betroubaar is in die werk van die Here? Toë al het Paulus die vertrouenskrisis ervaar en voorsien wat die kerk telkens in die geskiedenis sou moes deurworstel: Wat is waar? Wie en wat moet ons glo?

Sy bemoedigende raad aan Timoteus is: Dit is 'n betroubare woord wat sonder voorbehoud aanvaar kan word: Christus Jesus het in die wêreld gekom om sondaars te verlos. En hy voeg daaraan toe: Van hulle, die sondaars, is ek, Paulus, die grootste. Dit is die hart en kern van die Christelike evangelie: God se liefde, genade en verdraagsaamheid wat Hy in Jesus Christus bekend maak, is so groot, so oorvloedig, dat die grootste sondaar behou en gered kan word.

Enigiemand wat twyfel, skryf Paulus, kan na hom kyk, 'n afskuwelike sondaar wat hom teen God verset het en die kerk vervolg het. Hy is 'n voorbeeld van wat God se genade met 'n mens doen. Die Here het nie eers gevra na sy betroubaarheid nie. Hy ag hom eenvoudig betroubaar en stel hom in diens en oorlaai hom met sy genade en liefde.

In 'n tydsgewrig vol vertwyfeling oor wat reg en waar en betroubaar is, kan ons met dié betroubare woord in gedagte, die goeie stryd aanhou stry, die geloof behou en met 'n goeie gewete leef: Christus Jesus het gekom... om sondaars te red.

Om gesond te eet, is vir elke mens 'n noodsaaklikheid. Verkeerd eet, swak kos, te veel vet, 'n ongebalanseerde dieet, te min of te veel eet, is vir 'n mens se liggaam skadelik. Om gesond te eet, dinge wat sleg is vir die liggaam te vermy en gereeld oefening te kry, is goed vir die liggaam. Daarom doen enige verstandige mens daarmee moeite.

Maar, skryf Paulus aan Timoteus, hoe belangrik kos en oefening vir die liggaam ook al is, daar is iets baie belangriker as dit: die kos vir die mens se gees en die oefening in die geloof. Om die goeie stryd van die geloof, wat ook die voortdurende stryd teen dwaalleer inhou, te kan volhou; om getrou te bly, te volhard en by die waarheid van die evangelie te bly, sal die kerk in sy geheel en elke gelowige homself voortdurend moet voed met die geloof en die goeie gesonde leer. Die kerk sal waaksaam moet bly teen allerlei afwykende leringe asook sinlose stryery oor woorde en verdigsels wat net afbrekend werk en nie meer opbou in geloof nie. Liggaamlike oefening mag 'n bepaalde waarde hê, maar die oefening om in toewyding aan God te lewe, oortref alles in waarde, nou en in die toekoms. Nog 'n keer skerp Paulus dit in: Dit is 'n betroubare woord hierdie wat sonder voorbehoud aanvaar kan word.

Waarmee voed ons onself in ons geestelike en geloofslewe? Dit is ontstellend om te merk hoe ons en ons kinders die snert en vuil en onverkwiklike sensasie en stories wat die media bied, kan opslurp en verteer. Baie daarvan is nie net leeg nie, maar dis 'n gruwelike ontheiliging van die Naam van ons Heer: My God, Jesus Christus; uitroepe om aan ons menslike leegheid krag te probeer gee. Pleks dat ons ons liever voed met die Woord van die Here en die gesonde leer aangaande Jesus Christus en ons oefen om in toewyding aan God te lewe: in ons eie geloofslewe, in ons huisgodsdien, in die erediens, kategeese, Bybelstudie, en soveel ander geleenthede wat vir ons gebied word.

7 Augustus

Leef in die dinge van God

1 Timoteus 4: 11-16

Wat doen ouers nie alles vir hulle kinders se studie en sport nie? Watter plek kry die opvoeding in die geloof en die oefening in die toewyding aan God in ons opvoedingsproses?

Ons hoor baie keer dat gesê word: Daardie ou of daardie meisie is met hart en siel in hulle werk, in hulle studies, in hulle sport. Ons ken die uitdrukking. Dit wil sê so 'n mens lééf vir sy of haar werk, jou studie, jou sport. Hulle gee alles daarvoor. Die teenoorgestelde daarvan is halfhartigheid. So iemand se aandag word deur alles afgetrek, hy pak alles halfhartig aan.

Paulus skryf aan Timoteus: Jy het van die Here 'n genadegawe ontvang. Dit is om die Woord van God te verkondig. Moenie die genadegawe verwaarloos nie. Hou aan om uit die Woord voor te lees, te preek en om onderrig te gee. Lê jou op dié dinge toe. Lééf daarin! Los die halfhartigheid. Moenie

in halfhartigheid verval deur te beskeie te wees of omdat mense sê jy is nog te jonk nie. Wees vir almal 'n voorbeeld in woord en gedrag, in liefde, geloof en reinheid. So sal almal jou groei en vordering in die geloof sien.

Liewe leser, broer en suster, lééf in die dinge van God! Leer jou kind om in die dinge van God te lééf, sy Woord, sy kerk, sy diens! Weet u, die teenoorgestelde is ook moontlik: dat ons so aarselend, argeloos, halfhartig in die dinge van God is, dat ons agteruitgang in die geloof later vir almal duidelik is. Ons veragter in die genade van God. Wat 'n verskriklike moontlikheid!

8 Augustus

Bewaar jou pand!

1 Timoteus 6: 11-21

Tot dusver het Paulus Timoteus telkens aangespreek as: My seun. Nou skryf hy: Man van God! Ons ken ook die uitdrukking: Daardie of hierdie is 'n groot volksman of kultuurman of kerkman. Dit wil sê so iemand gee en offer alles wat hy het vir sy volk of sy kerk. Hy lééf vir die volksaak. Hy lééf vir die saak van die kerk.

Wat 'n pragtige getuigskrif as dít van jou gesê word: Man van God! En dit nogal sommer van 'n jong seun.

Die jong man van God, Timoteus, moet twee dinge doen: Hy moet van die kwaad af wegvlug en hy moet met groot krag en entoesiasme hom op die ander dinge werp en hom daaraan toewy. Dit noem die Bybel daaglikse bekering. Om van afgode en kwaad weg te draai, om te draai en na God toe terug te draai en te gaan.

Waarvan moet Timoteus wegvlug? Hooghartigheid, valse vertroue op rykdom, valse leerstellings, stryery en twisvrae.

Waarna moet hy streef? Om die goeie, die pand wat aan hom toevertrou is, te bewaar. Dit is 'n skat wat 'n belegging is vir die toekoms, dis 'n goeie belydenis, dis 'n betroubare woord. Bewaar dit.

Maar Timoteus moet nie net die pand en genadegawe wat aan hom toevertrou is, bewaar nie. Die geloof is ook vergelykbaar met 'n wedloop: Timoteus, hardloop man! Span al jou kragte in om die eindpunt te bereik en die prys te wen.

Liewe ouers en kinders! Dit is goed om vir ons sport, studie, loopbaanbou te leef. Maar daar is eindeloos meer: Om wat God gee, te bewaar, manne en vroue van God te wees, in die dinge van God te leef, om in volle ryke toewyding aan God te leef.

Vir 'n oomblik dink Paulus met diep bewoënhed terug aan sy voorouers se geloof en dan ook dié van Timoteus se ma en oma. Dit herinner hom weer aan die genadegawe wat Timoteus, net soos hyself, van God ontvang het.

Jesus Christus het die mag van die dood gebreek en deur die evangelie die onverganklike lewe aan die lig gebring. Die genade en die gawe om hierdie evangelie verder te verkondig, is aan hulle albei gegee. Om hierdie evangelie te verkondig, kan vervolging en gevangenskap bring. Maar God gee krag om ook dié ontberinge te dra, en per slot van sake is dit Hy wat magtig is om dié dinge wat Hy aan ons toevertrou het, in stand te hou totdat Jesus weer kom. Wat aan ons toevertrou is, is goed, Timoteus, bewaar dit deur die Heilige Gees!

Dit is waar: God het ons uit genade gered. Maar Hy het ons ook geroep. Daarom het ons ook 'n verantwoordelikheid: Ons moet in toewyding aan God lewe.

Paulus het groot kommer gehad oor die toekoms. As die evangelie deur soveel mensehande gaan, soveel oë gelees word, soveel ore gehoor word, gaan dit nog dieselfde wees? Of gaan die kerk met 'n ander evangelie by die einde aankom? Daarom dat die woorde toewyding, bewaar, toevertrou, betroubaarheid soos refreine in Paulus se briewe aan Timoteus klink.

Nou voeg hy nog een by: Jy moet die genadegawe en alles wat dit inhou, soos 'n vuur aanblaas. Ons boeremense ken die beeld goed. 'n Vuur kan hoog brand, later net kole wees, nog later net effens gloei. Dan moet dit weer aangeblaas word. So is dit met die geloof. As die vuur van die geloof verflou, later baie laag word, bykans al dood is, moet dit soos 'n vuur deur die Heilige Gees aangeblaas word.

Gaan die kerk in die eeu wat kom, bly by die een, enigste waarheid en evangelie van Jesus Christus? Gaan die toevertroude pand van die geloof bewaar word totdat die Here kom? Dit is die vraag en die kommer wat Paulus se gedagtes oorheers. Hy wil die jong dienaar Timoteus nog verder opskerp tot ware toewyding, volharding, getrouheid.

Daarom roep hy ook vir Timoteus op om sterk te wees deur die genade wat ons in Christus Jesus het. Onthou Timoteus, die Gees wat God ons ge-

gee het, maak ons nie lafhartig nie, maar vul ons met krag en liefde en self-beheersing.

Maar Paulus kyk verder as Timoteus en daardie tweede geslag Christene. Wat verder? Timoteus moet betroubaar wees, maar hy moet die evangelie ook toevertrou aan ander betroubare manne wat bekwaam sal wees om dit verder deur te gee en te leer.

Dit gaan nie altyd maklik wees nie. Hy herinner Timoteus aan die harde werk van 'n boer, selfdisipline en oefening van 'n atleet, die harde stryd van 'n soldaat. Om die geloof te behou, gaan stryd, inspanning en harde werk vra. Dit gaan nie sommer so 'n lekker spontane ding wees soos wat vandag graag van die kerklike en geloofslewe gemaak word nie.

En Timoteus, as die stryd dan baie swaar en vermoeiend raak, as dit baie dae lyk of daar geen sukses of vordering in die werk of verkondiging van die kerk is nie, onthou dan dat Jesus Christus uit die dood opgewek is. Moet nooit die opstanding van Jesus vergeet, ontken of verloën nie! Dit is juis die krag wat jou staande sal hou. Laat dit een en al in jou lewe wees: om Christus te ken en die krag van sy opstanding te ervaar.

11 Augustus

Nie volgens eie smaak

2 Timoteus 4: 1-8

Paulus weet die dood staan voor die deur. En tog hoor ons nie woorde van ang en verskrikking nie. Inteendeel, dis amper of ons 'n sug van verligting, van voldoening hoor: Dis eindelijk sover! Dankie Here, ek kon die wedloop voltooi. Ek kon gelowig enduit volhou en die wenstreep bereik. Nou wag net die koms van die Here en die oorwinnaarskroon vir hom.

Geen ang en verskrikking terwyl die dood al by die deur staan nie. Nee, behalwe blymoedige vooruitsien na die finale triomf, vir laas nog weer 'n dringende vermaning oor die een saak van lewensbelang. Timoteus, verkondig die Woord. My seun, man van God, hou daarmee vol, nie net wanneer mense dit tydig of gerieflik ag nie. Preek, al is dit vir mense se gemak en gerief ontydig. Gaan in huise in, draai TV-stelle af, verkondig dat Jesus die Here is.

Timoteus, hou aan om te weerlê, te bemoedig en te bestraf. Want daar gaan 'n tyd kom dat die mense hierdie gesonde leer nie sal kan verdra nie. Hulle gaan vir hulle leermeesters bymekaarmaak wat net sal sê en preek wat hulle graag wil hoor.

In die laaste tyd het, in die debat rondom Jesus, sy opstanding, geboorte en Godheid, asook oor die gesag van die Skrif, hierdie woorde van Paulus

letterlik in vervulling gegaan. Dit het soos 'n refrein geklink: Ons kan nie meer glo soos dit in die Bybel staan nie. Dit moet aangepas word by ons smaak en begeertes. Mense kan en wil die gesonde leer nie meer verdra nie.

Paulus se laaste woord is ewe ferm: Bly nugter, volbring jou taak. Leer die mense om in die geloof 'n goeie smaak te ontwikkel, smaak vir die gesonde kos van die Woord van die Here.

12 Augustus

***Halfhartige dienswerk in die kerk
is 'n gruwel***

Maleagi 1: 6-14

God spreek die gemeente van die Ou Testament ernstig aan omdat hulle in ongehoorsaamheid aan Hom offer. Al die lam en blinde diere is na die tempel toe gevat om te offer. Die bestes het hulle teruggehou. Ten diepste het hulle 'n gesindheid geopenbaar van: Ag, daar word darem nog geoffer. Die priesters wat die minderwaardige offers ontvang het, het dieselfde houding geopenbaar: Ja, daar word darem nog geoffer. Die tempeldiens gaan darem nog voort, ongeag die gesindheid waarmee dit verrig word.

Die priesters het dus 'n argelose gemeente in sy kwaad gesterk deur hulle te laat verstaan: Iets is beter as niks. God sê egter: Alles of niks. 'n Mens dien Hom met jou hele hart of glad nie.

Wanneer God so halfhartig en op oneerbiedige wyse gedien word, is dit vir Hom 'n gruwel. Hy leer deur die boek Maleagi dat as dit mense se gesindheid is, hulle maar liever hulle dienswerk ter ere van Hom moet staak.

As lidmate van die kerk wat weet hoe groot God se liefde vir sy gemeente is, soos bewys deur Jesus Christus, moet ons hoor dat albei ons ore daarvan sal tuit: As ons God nie van harte, volgens sy eise dien nie, is ons dienswerk niksseggend.

13 Augustus

God en ook die kerk is nie alledaags nie

Maleagi 2: 10-12

Die kerk van die Here Jesus Christus is en bly 'n vreemde verskynsel in die wêreld, want dit is die plek waar die genade van God ten toon gestel word. By alles is die kerk die bruid van Christus, dit wil sê afgesonder, eenkant gestel vir Hom. Dit alles beteken dat die kerk anders is.

Die gesindheid waarmee die gemeente en priesters van die ou verbond God gedien het in Maleagi se tyd, dui op 'n houding van: God is alledaags en

daarom is sy gemeente ook maar net nog 'n gewone, alledaagse verskynsel. Die volk van God het derhalwe geredeneer: Ons het tog almal een Vader. God is nie anders as die heidene se god nie. Die wesenlike punt wat hulle gemis het, was: Jy kan nie die God van die verbond én 'n uitlandse (heidense) god dien nie.

Dit is 'n onbeskryflike gevaar waaraan ook die kerk van die Nuwe Testament blootgestel is. Ons kan ook so maklik dink dat die God van die Bybel maar soos alle ander gode is; dat die kerk net nóg 'n godsdienstige verskynsel is.

Paulus leer ondubbelsinnig: Die gemeente van die een enige God is uitverkorenes, heiliges, geliefdes. Ons is anders as heidene, want ons God is die Gansandere, die lewende God wat as sodanig aanbid en gedien moet word, anders is ons besig met die vervalsing van die kerk en die geloof in God.

14 Augustus   *God straf sy kerk wat wêreldgelykvormig word*   Miga 1

Die verkondiging van die Migaboek is gerig teen die volk van die ou verbond wie se daade nie in ooreenstemming was met hulle geloof in God nie. Hulle word gewaarsku om hulle verhouding met God en medemens in orde te bring of anders die risiko te loop dat die Here hulle sal vergeld.

Die groot nood van Israel in die dae van Miga was dat Israel soos die volke van die wêreld geword het. Dit is die rede waarom Israel in die Migaboek saam met al die volke aangekla voor God staan. In die hoofstede van die land, te wete Samaria en Jerusalem, is afgode met oorgawe aanbid en gedien. Die Godsvolk het die Kanaänitiese godsdienstige vrugbaarheidspraktyke nageaap en selfs geld daaruit gemaak. Dit is vir God ondraaglik dat die verbondsvolk, die volk wat Hy uitverkies het om draer van sy openbaring in die wêreld te wees, so verheidens het. God, die Heilige wat nooit ontrou teen Homself kan wees nie, tree gevolglik met sy volk in gerig.

As mense van God afvallig word, tree verval by sulke mense in. Met dié werklikheid is ons in ons dae nie onbekend nie. Ons tyd word gekenmerk deur 'n kerk wat grotendeels wêreldgelykvormig geword het met droewige gevolge vir die mens van ons dag. Die bloed van Christus getuig teen ons geslag: as ons ons nie bekeer nie, sal ons tot oordeel val in die hande van die lewende God.

Die skrywer van die Tessalonisensebrief sê dat, voordat Christus se wederkoms sal plaasvind, daar eers die allerverskriklikste ellende en smart op die aarde beleef sal word. Die skrywer van die brief herhaal presies wat Christus self gesê het toe daar eenmaal vir Hom gevra is wanneer die eindtyd sal aanbreek (Luk 21 vv). Die laaste dae, volgens Tessalonisense in navolging van Christus se uitsprake hieroor, skilder 'n grimmige prentjie. Wetteloosheid en verval sal aan die orde wees. Baie godsdienstige leiers wat eintlik niks anders as verleiers is nie, sal die Christene verwar en ontsenu.

Die enigste mag wat intussen die orde van wetteloosheid teëhou of in 'n mate inperk, is die kerk (vers 7). Om dié rede moet die kerk as spelbreker van die bose uit die weg geruim word (vers 8). Die strydende kerk moet dus weet dat die aanslae van die bose fel, maar ook inmiddels subtiel voortdurend teen haar bestaan gerig word om haar uiteindelik te vernietig.

Tog mag die kerk onder die kruis moedig en toegewyd weerstand bied omdat die belofte aan haar gegee is dat Christus met sy verskyning die bose magte met ...*die asem uit sy mond sal verdelg* (vers 8).

16 Augustus *In die laaste dae sal verleiers volop wees* 2 Timoteus 3

Ook in die gedeelte wat ons vandag uit die Bybel gelees het, word die gelowiges voorberei vir die swaar tye waardeur die laaste dae gekenmerk sal word. 'n Gees van liefdelose verwaandheid sal die menslike gedrag kenmerk. Iets van die aaklige gees van onbarmhartigheid word reeds in ons tyd in buitengewone mate ervaar. Gepaardgaande hiermee is die afwesigheid van ontsag vir alle vorme van gesag.

By alles sê die Timoteusboek dat mense met die *uiterlike skyn van godsdienste*, maar (wat) *die krag van die godsdienste nie ken nie*, mense afvallig sal maak en verlei. Hulle strategie sal wees: *om in die huise in te dring van ligelowige vroue*, en so 'n invalspoort in die gemeente verkry om hulle dwalinge te versprei. Is dit toevallig dat allerhande onbybelse godsdienstgroepe, wat hulle in 'n gemeenskap wil vestig, altyd eerste op skynbaar vooraf identifiseerbare vroue toeslaan?

Die Bybel waarsku alle gelowiges van alle tye en geslagte om vas te staan in

die waarheid dat Jesus Christus die Here is; dat Hy die enigste voorwaarde vir 'n mens se heil is. Met dié waarheid moet alle verleidinge teëgestaan word.

17 Augustus

***Die kerk moet die heidene
se praktyke weerstaan***

Openbaring 2: 12-17

In die gemeente van Pergamum was daar lidmate wat met die heidense praktyke wat in die stad geheers het, saamgegaan het. Christus verwys na hierdie lidmate as mense wat die leer van Bileam aanhang. Uit die Ou Testament weet ons dat Bileam vir Balak raad gegee het om die Israeliete te laat hoereer en aan afgodsoffers deel te neem (Num 3: 16 en 25). Daardeur het hulle van God afvallig geword. Deur na die Bileamsleer te verwys, tipeer Christus die leer van die Nikolaiëte. Laasgenoemde was 'n godsdienstige groep in Pergamum wat verkondig het dat Christus niks te make het met die aardse lewe nie. Aldus dié sekte, sou Hy net belangstel in die siel van die mens. Op grond van dié dwaling het hulle Christene aangemoedig om tydens hulle aardse lewe mee te doen aan die heidene se feeste en lewenspraktyke. In die lig van die dodelike kettery roep Christus die gemeente kragtig op om hulle van die goddelose leer te bekeer.

Wie aan die Here gehoorsaam is, sal van Hom verborge manna kry om te eet en op die koop toe 'n spierwit klippe met 'n nuwe naam daarop gegraveer wat niemand anders ken nie, behalwe hy of sy wat dit kry. Die verborge manna is uiteindelik Christus self (Joh 6: 33) wat Hom as Brood uit die hemel oorgegee het tot ewige behoud van sy kinders. Die wit klippe dui op vryspraak, en die nuwe naam op 'n ewige lewe by God.

Ook vir ons as kerk onder die kruis is hierdie Skrifgedeelte 'n kragtige oproep om die heidense lokstemme en praktyke te weerstaan.

18 Augustus

Wekroep aan 'n slapende kerk

Openbaring 3: 1-6

Die gemeente van Sardis, anders as sommige van die ander gemeentes van die boek Openbaring, het nie te make gehad met die probleem van dwaalleers nie. Trouens, Christus sê van die gemeente dat hulle die naam het dat hulle 'n gemeente is wat lewe. Dit dui daarop dat die gemeente van Sardis godsdienstig korrek opgetree en geleef het. Hieruit lei ons af dat hulle *rings-*

verslae goeie resultate aangedui het en as sodanig deur die *vergadering* ontvang is.

Omdat Jesus Christus as God, dieper kan sien, sê Hy dat, ten spyte van die gemeente se naam dat hulle lewe, hulle dood is. Dit alles het te make met die feit dat die gemeente die gemoedstemming van sy omgewing aangeneem het. Sardis was bekend as 'n agterlike gemeenskap waar die mense argeloos bestaan het. Nou blyk dit dat die gemeente in dié stad iets van dié sielloosheid geopenbaar het. Hulle het geglo, maar sonder daadkrag. Hulle het hulle geloof uitgelewe, maar sonder entoesiasme. Christus wek die gemeente op met dié woorde: *Word wakker....* Hy dring by hulle aan om hulle te bekeer, anders kan hulle die ewige doodslaap ingaan. Dit is 'n waarskuwing aan die kerk van alle tye om nie wêreldgelykvormig te word nie, maar om entoesiasties in die geloof 'n traë, sterwende wêreld te wys op die pad na die lewe.

19 Augustus

Twyfel

Matteus 11: 2-19

Die Evangelies vertel die verhaal van 'n man met die naam Johannes, beter bekend as Johannes die Doper. Johannes het 'n groot en belangrike taak gehad, naamlik om Israel voor te berei op die koms van die Verlosser. Só belangrik was hierdie taak vir Johannes gewees, dat hy niemand ontsien het nié. Vir die mense van sy tyd het hy die enigste weg van verlossing aangedui, Jesus Christus. Die volk, die Fariseërs en skrifgeleerdes moes hoor: *Bekeer julle, want die koninkryk van die hemel het naby gekom* (Matt 3: 2). Ook Herodes, die heerser, moes deurloop. Johannes het Herodes aangespreek omdat hy sy broer, Filippus se vrou, Herodias, as vrou geneem het.

Johannes was so ywerig en vurig in sy werk vir die Here, dat sy entoesiasme hom gou in die moeilikheid laat beland het. Herodes het Johannes laat vang en hom in die tronk gegooi! En terwyl hy in die tronk was, het Johannes vrae begin vra. Hy het begin wonder hoekom die Here dit toelaat dat hy, Johannes, wat vir Hom gewerk het, die pad vir Hom berei het, aan Hom gehoorsaam was, nou in die tronk sit? Johannes se vrae het later plek gemaak vir twyfel, want hy stuur van sy volgelinge na Jesus toe om vir Hom te vra: *Is U die Een wat sou kom, of moet ons 'n ander een verwag?*

Is die situasie waarin Johannes die Doper hom bevind het, die vrae en die twyfel waarmee hy geworstel het, nie vir ons bekend nie? Ek dink ons sal moet erken dat dit vir ons bekend is, want hoeveel keer het ons nie al in ons

persoonlike lewens gevra nie: Here, hoekom gebeur die dinge met my? Hoekom maak U dinge vir ons so moeilik? Hoekom laat U hierdie dinge toe? Vrae ontstaan wanneer mense brutaal vermoor word, mense in afskuwelike ongelukke te sterwe kom, mense terminaal siek word, egpare skei, kinders drank misbruik en aan dwelms verslaaf raak.

Dit alles gebeur met ons, en ons vra vrae soos Johannes die Doper omdat ons vanweë ons menslike natuur geneig is tot kleingelowigheid. Ons staan ons blind teen die uiterlike dinge van die lewe; ons is vanweë ons menslike natuur soekend na antwoorde.

Daarom moet ons, in plaas daarvan dat ons kleingelowig is, gelowig wees, want God het ons belowe dat Hy al ons sonde vergewe, ons siekte genees, ons red van die graf, ons met liefde en ontferming kroon en ons die jeugdige krag van die arend skenk (Ps 103: 3-5). In plaas daarvan dat ons ons blindstaar teen die uiterlike dinge van die lewe, móét ons ons oë op Jesus gevestig hou, die Begin en Voleinder van die geloof (Heb 12: 2). In plaas daarvan dat ons soekend na antwoorde is, moet ons weet dat ons in hierdie lewe in 'n dowwe spieël kyk en 'n raaiselagtige beeld sien.

Daarom, aan elkeen wat twyfel vanweë die seerkry dinge wat in ons lewens gebeur, aan elkeen wat twyfel in die liefde van God, aan elkeen wat twyfel in die bestaan van God, twyfel nie meer nie, want die troos en die antwoord op die tyd waarin ons leef, is: *Jy moet glo dat die Heer met jou saamloop; dat sy Gees oral met jou sal gaan.*

Gelukkig dan is elkeen wat nie aan aan die Here begin twyfel nie!

20 Augustus

In die laaste dae, swaar tye

2 Timoteus 3: 1-9

Ons leef dag in en dag uit, week in en week uit, maand in en maand uit, jaar in en jaar uit, met bepaalde verwagtinge. Ons verwag byvoorbeeld groter stabiliteit op politieke vlak, ons verwag gesonde ekonomiese groei, ons verwag groter ewewig op sosiaal-maatskaplike vlak, ons verwag selfs dat daar op 'n meer persoonlike vlak groter stabiliteit in ons gesinslewe sal wees. Om alles saam te vat, kan ons sê dat ons elke dag met dié verwagting lewe dat ons in voorspoed, in rus en in vrede sal lewe.

As ons egter eerlik met onself wil wees, besef ons dat hierdie verwagting om in voorspoed, in rus en in vrede te lewe, nie altyd realiseer nie! Hoekom nie? Omdat daar verskeie redes is waar ons van twee kennis kan neem.

Ten eerste, die media bevestig dit, elke dag se koerante en dagblaaië, TV-

en radiouitsendings is vol van moorde wat gepleeg word, verkragtings wat plaasvind, diefstal word gepleeg, bedrog vind plaas.

Ten tweede, die Bybel, die Woord van God, waarsku ons dat daar swaar tye in die laaste dae sal kom. In 2 Timoteus 3 noem Paulus 'n paar ongeregthede op wat in die laaste dae na vore sal tree. Ongeregthede soos self-liefde en geldliefde van die mense, die ongehoorsaamheid van kinders teenoor ouers, die afwesigheid van die natuurlike liefde in die hart van die mens, dierlike hartstogte van die mens, die goddeloosheid van die mens, en nie net buite die kerk nie, maar ook binne die kerk.

Dit is die redes waarom ons verwagting van 'n lewe van voorspoed, om in rus en in vrede te lewe, nie realiseer nie. *Dit moet jy weet: in die laaste dae sal daar swaar tye kom (2 Tim 3: 1). Kyk, daar kom 'n tyd, en dit is nou al hier, dat julle uitmekaar gejaag sal word, elkeen sy eie koers in... (Joh 16: 32). Broers, moenie verbaas wees as die wêreld julle haat nie (1 Joh 3: 13).*

Dus, wat bly vir ons oor? Watter verwagting kan ons koester? *Die wederkoms van die Here!*

Kom ons sê dit vir mekaar, elke dag van ons lewe, dag in en dag uit, week in en week uit, maand in en maand uit, jaar in en jaar uit: *Jesus het ter wille van ons gesterwe sodat ons, of ons by sy koms nog lewe of reeds dood is, saam met Hom kan lewe.* Kom ons praat mekaar moed in en versterk mekaar met hierdie woorde!

21 Augustus

Moenie bang wees nie

Jesaja 41: 8-12

Volgens die geskiedenis van die volk van God het hulle dikwels bedreig gevoel. Die volkere rondom hulle het hulle posisie in gevaar gestel. Die feit dat hulle bedreig gevoel het, was die direkte oorsaak daarvan dat hulle God vergeet het. Maar die Here kom sê vir Israel dat Hy die volk uitverkies het. God het besluit om aan die volk se kant te staan, en dat Hy hulle nie verwerp nie.

Baie keer is ons ook bang vir wat die toekoms vir ons as kerk mag inhou. Dit voel soms asof die Here 'n mens vergeet het. Dan is ons bang. Maar dan kom die Here vir ons sê ons kan maar stry vir die koninkryk van God. Hy is in ons lewens teenwoordig en bied veiligheid. As Christene weet ons dat ons hemelse Vader met ons is by die werk, by die skool en by die kerk. Hy hou ons hand vas. Jesus het belowe dat Hy altyd met ons is. En hierdie teenwoordigheid bied veiligheid. Ons as Christene moet nie ontmoedig word nie, want almal wat Hom vertrou, ontvang sy vrede.

Die Here sê dat Hy ons sterk maak. God se genade is vir ons genoeg. Ons is tot alles in staat deur Hom wat ons krag gee. Die Here sê: *Ek versterk jou, Ek help jou. Ek hou jou vas, met my eie hand red Ek jou.* Daarom kan ons volhard in die geloof en hoef ons God nie te vergeet in ons lewensituasies nie. God het sy volk uitverkies. Hy is in ons lewens teenwoordig en Hy dra ons.

22 Augustus

Volg Jesus

Lukas 9: 57-62

Volg my, sê Jesus vir ons. Dit is die kortste uitnodiging wat 'n mens ooit kan ontvang. Dit is 'n saak wat ons werklik met groot erns moet bejeën. Dit is 'n ernstige beslissing wat ons elke dag moet neem. En om die uitnodiging te aanvaar, daarin help God jou. God plaas jou deur sy genade op die pad wat deur Golgota loop. En dit is die weg waarop Jesus reeds lank voor die kinders van God geloop het.

Wanneer Jesus ons uitnooi om Hom te volg, is daar 'n paar dinge wat belangrik is. In die eerste plek vra dit dat ons moet volhard. Om te volhard met die getuigenis van Jesus Christus; om te getuig dat daar hoop is; dat Jesus die lewe gebring het; dat daar verlossing is; redding vir elkeen wat in Jesus glo. Ons lees in Markus 13: 13: *...wie tot die einde toe volhard, sal gered word.*

Maar Jesus moet ook met 'n onverdeelde hart gevolg word. Iemand wat aanhou omkyk terwyl hy Jesus volg, sal nie reguit vorentoe kan gaan nie. Die keuse om Jesus te volg, is finaal en onherroeplik. Maar om Jesus te volg, beteken om dit met blydschap te doen. Daar is blydschap in die hart van die kinders van God omdat Jesus in gehoorsaamheid aan die Vader ons kom verlos en vrygemaak het. Daarom gee sy kinders ag op sy Woord en volg hulle Hom met volle oorgawe. Daardie mens wat dit doen, verloën homself en neem sy kruis op en volg Jesus.

Ons moet Jesus volg sonder om uit te stel. Ons moet bereid wees om eiebelange te laat wag. Jesus nooi ons uit om Hom te volg. Dit is heerlik en spreek van liefde. Dan is daar 'n toekoms by God.

23 Augustus

Besembosskuiling

1 Konings 19

Ons lees in 1 Konings 19: *...het bang geword en ter wille van sy lewe gevlug. ...die woestyn in gegaan. Daar het hy onder 'n besembos gaan sit en*

gewens hy gaan dood. Die man is Elia, 'n baie bekende profeet van God. Nadat ek die hoofstuk klaar gelees het, het ek lank gedink oor sy lewe, sy ang, sy probleme wat hom by 'n doodloopstraat gebring het. In sy wanhoop kon hy nie een tree verder loop nie, en dan volg die uitroep: *...Nou is dit genoeg Here! Neem my lewe...,* waar hy in sy alleenheid en worsteling onder 'n besembos geskuil het.

Het ons nie ook maar elkeen ons eie besembos nie - daar waar hoop wanhoop word, waar jy alleen worstel met die hoekoms en die waaroms? En wanneer jy nie meer antwoorde het nie, is dit ook donker in jou siel. Wanneer jy soos Elia voel, wil jy ook nie meer een tree verder nie. Onthou gerus dat dit menslik is om te struikel, maar dat dit 'n prestasie is om weer op te staan!

Elia het weer opgestaan en sy lewe, so lees ons, het voortgegaan. So moet ons ook onder die veiligheid van 'n wegkruipskuiling uitkom. Ons moet en kan weer koers en rigting op ons lewenspad kry. Wanhoop word weer hoop. Dan word die horisonne goudspatsels van nuwe lewensvreugde.

O Heer, laat daar altyd 'n besemboskuiling op my pad wees.

24 Augustus

Ek het die wêreld oorwin

Johannes 16: 31-33

Jesus is besig om van sy dissipels afskeid te neem. Hy praat reguit met hulle, sodat hulle kan weet wat om in die toekoms te verwag. Hy het onder andere sy verhouding met die Vader aan hulle duidelik uitgespel. Ook die belangrike rol wat die Heilige Gees sal inneem nadat Hy in die hemel opgeneem is. Dit is duidelik dat dit nie altyd met hulle goed sal gaan nie. *Dit sê Ek vir julle, sodat julle vrede kan vind in My. In die wêreld sal julle dit moeilik hê; maar hou moed: Ek het die wêreld klaar oorwin.* Die vervolging wat die dissipels wel daarna verduur het, is aan ons goed bekend. Hulle het egter altyd hierdie wonderlike woorde van die Here gehad om aan vas te hou.

Gedurende die nag van 24 Augustus 1572 het 'n ander treurspel hom afgespeel. Nie minder nie as vyfduisend Protestante is in een nag op wreedaardige wyse vermoor. Ná hierdie moorde in Parys het die Roomse leiers verder gegaan en in 'n kort tyd het sowat veertigduisend mense gesterf. Talle van die Hugenoteleiers het in die moorde omgekom en die oorlewende Hugenote leierloos gelaat. Alhoewel dit 'n geweldige slag vir die Hervorming in Frankryk was, het die oorlewendes in die geloof volhard. Na 'n reeks oorloë het die oorspronklike Protestantse leier, Hendrik van Navarre, in 1589

koning van Frankryk geword. Die Edik van Nantes, waarvolgens die Hugenote onbeperkte godsdienstvryheid gekry het, is in 1598 uitgevaardig. Uiteindelik kon die Hugenote hulle geloof sonder vervolging beoefen.

Die woorde van Jesus aan sy dissipels het op 'n besondere wyse vir die Hugenote waar geword. Die *moelik-in-die-wêreld-hê* waarvan Jesus gepraat het, het deel van hulle daaglikse bestaan geword. Maar ook Jesus se trooswoorde was vir hulle net so waar. *Hou moed, Ek het die wêreld klaar oorwin.*

Vandag nog kry die kerk die wind dikwels van voor. Miskien is die kerk in sommige van ons buurlande in 'n soortgelyke oorlewingsstryd gewikkel. Dit mag dalk selfs gebeur dat die Christendom in Suidelike-Afrika al meer vervolging in die gesig staar. Op eie bodem is daar gedurigdeur plaasaanvalle en ander gruwelike onreg wat aan mense gepleeg word. Ook aan ons is die woorde van Jesus 'n groot bemoediging: *...maar hou moed: Ek het die wêreld klaar oorwin.*

25 Augustus

Skeppingskrag

2 Korintiërs 4: 16

God se kreatiwiteit is fenomenaar! Daarom word die Here God in die Bybel op allerlei wyses as 'n *kunstenaar* bewonder. Hy is die Een wat alles geskape het. Hy is ook die Een wat alles weet, ook dit wat jy self nie eens weet nie. Hy is selfs die eerste woordkunstenaar. Hy spreek, en dit was daar. Hy was ook die eerste beeldkunstenaar. Hy het die mens na sy beeld geskape. Hy skep ook die kragte wat oorgaan tot beweging in die kosmos. God is ook die tuinkunstenaar. Deur sy krag sing die sterre, juig die blomme en troon die berge. Jy kan jou dit nie eens indink nie, en tog is dit presies wat God doen!

God se kuns kommunikeer. Eintlik kommunikeer die hele skepping. Kyk na die wolke en luister. Dit is verbasend, eintlik ongelooflik wat die skepping in een enkele moment kan vertel.

God kommunikeer op 'n kreatiewe manier. Daarom lyk ons soos Hy. Daarom is ons ook wat Hy kommunikeer, want ons is na sy beeld geskape. En as nietige skepsels is ons altyd in staat om nuwe dinge te bedink. Ek dink een van die mooiste maniere waarop ons ons Skepper kan eer, is met ons eie skeppingsvermoë. Want Hy het ons geskape met kreatiwiteit. Ons het ook die vermoë om self te besluit om die skeppingsvermoë waaroor ons beskik, te laat realiseer. Kreatiwiteit is om iets te maak, selfs al het dit geen doel nie. Kreatiwiteit is om te fantasieer, om jou verbeeldingskrag te gebruik. Dit is om gewoon iets tot uitdrukking te bring.

En God skep uit niks. So kan ons as mense nie skep nie, maar ons kan wel ons drome tot uitdrukking bring. Ons drome is dít wat in ons leef. Jesus, as bron van strome lewende water in ons, laat ook hierdie water uit ons vloei en oorspoel na ander. En so word dít wat in ons leef, sigbaar in die wêreld. In die oorspoel na ander, kan hulle reageer en meedoen.

Want hierdie vloei en oorspoel is niks anders as energie nie, en energie, weet jy self, kan nie vernietig word nie, dit kan slegs omgesit word van een vorm na 'n ander. Daarom is kreatiwiteit 'n vorm van deurgee. Daarom kom kreatiwiteit tot sy reg in vryheid. Jy word so vry om te kommunikeer. Om liefde en gevoel so tot uitdrukking te bring. Want Jesus sê self: *As die Seun julle vrygemaak het, sal julle werklik vry wees.* Daarmee bedoel Hy beslis die vryheid om uiting te gee aan jou kreatiwiteit. Hy bedoel ook om nie jouself en ander met kreatiwiteit te oorskreeu nie, maar juis om met ander in gesprek te gaan. Kreatiwiteit is op sy manier 'n mooi en diensbare proses waarbinne onderlinge begrip kan groei. Met daardie proses wil God daagliks vernuwe.

26 Augustus

God se tydsberekening

Johannes 11: 1-16

Een van die dinge wat ons geloof seker die grootste knou gee, eintlik verwoes, is ons tydsberekening. Want met ons tydsberekening het ons vooropgesette idees. Ons leef in 'n vinnige wêreld. Kitskoffie, kitsaartappels en kitskontant is enkele voorbeelde hiervan. Dit is vir ons soos ons geboortereg. Die hele wêreld moet spring op ons bevele.

Die ironie is dat God juis nie so werk nie. Hy is nooit haastig nie, en soms voel dít vir ons of Hy heeltemal te stadig is, pynlik stadig. Dit is so te sê genoeg om 'n ongeduldige gelowige te laat moed opgee en maar iets anders te probeer.

Maar wat wil die Bybel vir ons sê. Die lede waarvan hier gepraat word, is seker die intiemste vriende wat Jesus tydens sy aardse lewe gehad het. Vers 5 lui: *Jesus het vir Marta en haar suster en Lasarus liefgehad.* Hulle kon daarom seker sekere gunste van die Here Jesus verwag, veral toe Lasarus tot die dood toe siek geword het. Hulle doen dan ook 'n heel logiese ding. Hulle laat weet vir Jesus: *Here, hy vir wie U lief is, is siek.* Wat doen ons in so 'n situasie. Ek onthou hoe ek eenkeer toe ek 'n soortgelyke boodskap gekry het, dadelik in die motor gespring en van die Suidkus af teruggejaag het.

Marta en Maria het Jesus spoedig verwag, maar Hy het nie gekom nie. Ure het angstige dae geword en Jesus het steeds nie gekom nie. Lasarus was met-

tertyd besig om te sterf, maar Jesus kom steeds nie. Waar op aarde bly Jesus dan? Het Hy nie die boodskap gekry nie? Besef Hy nie hoe ernstig dit is nie? Gee Hy nie om nie?

Later sterf Lasarus, en al wie opdaag, is Jesus. Maria en Marta was oorwel dig deur smart. Hulle moes seker baie teleurgesteld gewees het omdat Jesus nie gekom het nie. Miskien was Hy êrens besig om wonders aan volslae vreemdelinge te doen. Hulle het seker by hulleself gedink: *Die Here is tog lief vir ons? Waarom sou Hy ons in die steek laat?*

En toe Hy vier dae later daar opdaag, was hulle seker ergerlik gewees. Miskien was hulle in die versoeking om te vra: *Maar waar was U? U kon hom gered het, maar het skynbaar belangriker dinge gehad om te doen.* Maria se woorde was baie meer eerbiedig. Sy het gesê: *Here, as U hier was, sou my broer nie gesterwe het nie* (vers 21). En net later lees ons: *...het sy gemoed vol geskiet en was Hy aangedaan.*

Dan doen die Here een van die mees dramatiese wonderwerke ooit. Want sien, die Here was glad nie laat nie, dit het maar net so voorgekom. Hy het presies gekom op die oomblik wat dit nodig was om die wil van God te doen en te vervul - net soos Hy dit altyd doen!

27 Augustus

Die strydende kerk

1 Tessalonisense 1: 1-10

Die gemeente van Tessalonisense was 'n jong gemeente toe Paulus hierdie brief aan hulle geskryf het. Die gemeente is tydens Paulus se sendingreis gestig. Hy moes egter sy werk daar kortknip vanweë vervolging teen hom. Nou skryf hy hierdie brief as 'n opvolg na sy vorige besoek.

Hy is vol lof vir die dinge wat in die gemeente gebeur. Hy noem die gemeente se geloof, inspanning en volharding. Hy rig egter nie die lof tot die gemeente nie, maar tot God. God het in die lewe van hierdie gemeente ingetree; Hy het hulle uitgekies en deur die werk van die Heilige Gees is hulle oortuig van die evangelie. God het die basis vir die werk in die gemeente gelê en daarom kom die lof aan God alleen toe. Paulus spoor die gemeente aan om voort te gaan met die werk, want God is nog steeds met die gemeente besig.

Al hierdie mooi dinge in die gemeente waaroor Paulus praat, het onder moeilike omstandighede plaasgevind. Die gemeente het in tye van vervolging tot stand gekom en gegroei. Dit getuig van die erns waarmee die gemeente hulle roeping uitgevoer het en by die *ja* bly wat hulle op God se roeping geantwoord het.

Hierdie voorbeeld is nie die enigste keer dat dit in die lewe gebeur het of sal gebeur nie. Die gemeente waaraan u behoort, is net so 'n goeie voorbeeld dat God steeds met sy kerk op aarde besig is en daarom ook met u gemeente. Net soos in die geval van die Tessalonisense is dit ook nie altyd maklik nie en kan ons teenkanting vanuit die wêreld verwag. Saam met die kerk van alle tye is ons steeds 'n strydende kerk. As gelowiges weet ons egter dat dit nie 'n verlore stryd is nie, maar dat dit ook 'n stryd is wat slegs in die geloof in Jesus Christus gewen sal word en waarvan die oorwinning so heerlik is dat die opofferings van nou nie opweeg teen dit wat God vir ons in die vooruitsig stel nie.

28 Augustus

Geroep tot diens aan God

Johannes 1: 35-42

Andreas word deur Jesus tot sy dissipel geroep. Hy is so opgewonde oor sy ontmoeting met Jesus dat hy dadelik gaan om sy broer, Petrus, te soek. Dan lees ons hierdie mooi woorde: *Hy het hom na Jesus gebring*. Vandag weet ons hoeveel Petrus as dissipel van Jesus vir die evangelie gedoen het.

Wanneer Jesus sy dissipels uitstuur, is die opdrag aan hulle om die mense sy dissipels te maak en dit is wat hulle gedoen het. Ons het reeds gesien dat Andreas sy broer, Petrus na Jesus gebring het. So het Filippus vir Natanael raakgeloop en hom na Jesus toe gebring en so het die dissipels baie ander mense na Jesus toe gelei tydens hulle bediening.

Ons kan nou maklik sê dat dit vir die dissipels makliker was omdat hulle in noue verbintenis met Jesus geleef het. Maar ons moet in gedagte hou dat die dissipels dit nie altyd maklik gehad het nie. Hulle moes hulle loopbane opoffer. Soms is hulle by geleentheid bespot. Hulle was mense soos ons, met verskillende geaardhede en agtergronde. Maar dit was juis 'n aanwins vir die verkondiging van die evangelie. Dit het die moontlikhede om mense met verskillende geaardhede te bereik, vergroot, omdat die dissipels by die mense met verskillende geaardhede aanklank gevind het.

Ons word ook geroep tot diens aan God. Die bedoeling is nie dat elkeen nou 'n Bybel moet vat en gaan preek nie, maar om daar waar jy werk, by die skool of die huis, op die sportveld of waar jy ontspan, so op te tree dat die Bybelse beginsels in jou optrede weerspieël sal word.

Dit sal nie altyd maklik wees nie, soos dit ook vir die dissipels nie maklik was nie. As deel van die strydende kerk op aarde kan ons teleurstellings verwag en sal ons ervaar dat mense die rug op jou sal draai. Ons sal ook nie

altyd vrug op ons arbeid sien nie. Maar daarop het Jesus ons voorberei en gewaarsku. Dit moet ons nie van stryk bring nie, want ons staan in diens van die Koning van alle konings en ons is geroep om in sy heerlike diens te staan.

29 Augustus

Spruite in die Suidland

Psalm 126

Dit gebeur dikwels in die lewe dat mense herhaaldelik deur trauma gaan. Dieselfde persoon staan dikwels meer as een kind aan die dood af, gaan deur 'n egskending, en, asof dit nie genoeg is nie, is daar nog finansiële teenspoed ook. Hierdie pragtige psalm het iets te sê vir mense wat herhaaldelik lyding, vervolging in die lewe trotseer. Dit geld natuurlik ook nasies en volkere.

Volgens tradisie sou tempelkore hierdie lied aan die feesgangers toesing. Die lied het uit twee duidelik onderskeibare eenhede bestaan. In verse 1-3 is daar 'n heel ander stemming as in die tweede helfte te bespeur. 'n Mens hoor iets ver af, iets soos 'n heerlike herinnering; 'n mens hoor baie heimwee, verlange na iets wat die volk nie meer het nie. In hulle geheue onthou hulle nog hoedat hulle by 'n vorige geleentheid in 'n benarde situasie was, en daar toe op wonderbaarlike wyse uitkoms gekom het. Toe hulle dit die minste verwag het, het die Here ingegryp. So onverwags en wonderlik was dit dat die digter dit met 'n droom vergelyk. In kort: dit was vir hulle te goed om waar te wees.

Die tweede helfte van die psalm skilder beslis nie 'n rooskleurige prentjie nie. Daar is die smeking dat die lot van Israel verander moet word. Dit is dus duidelik dat die volk weer in ernstige moeilikheid verkeer. Omdat God die lot in die verlede herhaaldelik verander het, nader hulle weer tot God.

Dit sal wees soos in die Suidland of die Negev. Hier is dit droog en die aarde is hard, die somers ongenaakbaar; hier is net stof in die bergagtige terrein. Tussen die dor berge is daar lope, niks meer as spore van 'n lang tyd terug se reën nie. Maar elke winter kom die verandering, kom die sporemaker terug en verander die droë, dor lope in skuimende waterstrome. Dit is 'n totale verrassing wat jy nie op hierdie gedeelte van die aarde verwag nie.

Die Here gryp vandag nog in wanneer ons herhaaldelik nood ervaar. So drasties en onverwags as wat dit in die woestyn reën, so drasties is die Here se ingryping in die gelowige van vandag se nood. So seker as wat die winterreën in Palestina kom en die landskap sal verander, so seker kom die Here die persoon tegemoet wat weereens in die lewe se woestyn seer kry.

Vir diegene wat hulle weer in die woestyntye van die lewe bevind, het Psalm 126 ook 'n tweede beeld wat ons wil opbeur. Swaarkry is soos die man wat uitgaan om te saai en die swaar saaisak op sy skouer dra.

Ja, daar is tye in die lewe wat jy die saaisak moet dra. Jy moet met die lewe aangaan. Maar, en dit is 'n groot maar, jy het bykans nie die krag nie, jy het ook nie lus nie, en die saaisak is swaar. Jy dra hom, want jy weet die seer daarvan om die saad te dra, bring later die vreugde van die gerwe. Nou se swaarkry bring later se lekkerkry. Deur nou te volhard, sal jy later die vrugte pluk. Swaarkry bring volharding, en volharding bring hoop. Ja, daar was nog altyd die slegte tyding wat die saaisak, wat reeds so swaar is, se saad op die grond laat mors. Dit is byna asof die saaisak nie swaar genoeg is nie. Daar was nog al die tyd die gang van Ahimaäs wat met die swaar woorde van die dood van Absalom op sy tong, hardloop. Om huilend die saaisak te dra, was nie vir die Israëliete onbekend nie. Intendeel, moeitevolle, vernederende swaarkry was dikwels vir hulle alledaags.

Maar, en dit is weer 'n groot maar, daar is die verrassing, nee, die versekering dat hierdie swaar sak wat gedra word, gerwe sal bring. Dat die een korrel wat gedra is, honderd ander huis toe sal bring. 'n Mens sien dit nie altyd in jou swaarkry raak nie. Terwyl jy jou saaisak dra, voel jy baie keer eerder die riem wat in jou skouer insny as wat jy die oes sien. Daarom gaan dit met trane gepaard. Die daad word egter voltooi, want dit is die waarborg vir die gerwe en die jubeling wat daarmee gepaard gaan.

In die lewe van die gelowige is dit net so. Ons kan volhard, al sny en skaaf die huidige werklikheid my flenters. Die oes is 'n seker feit. Ek kan nou vasbyt, want die Here verlos so seker as wat die oes sal kom.

As ek darem nie geglo het dat ek die goedheid van die Here sal sien in die land van die lewendes nie...! Dit is duidelik dat hierdie persoon hom nie in 'n maklike situasie bevind nie. Een ding het hom egter daartoe beweeg dat hy kan aangaan - die goedheid van die Here.

Hy vlug na die tempel, want hier ervaar hy die teenwoordigheid van die Here op 'n besondere wyse. In hierdie skulpe ervaar hy geborgenheid en sorg omdat die Here sy redder, lig en toevlug is. Om in die teenwoordigheid

van God te wees, is die een groot begeerte wat hy het. Selfs al sou die oorlog rondom hom woed en die trompetgeskal van die aanslag weerklink, sal hy voortgaan om sy offers aan God te bring. Niks kan hom ontnem van die heerlikheid van diens aan sy Here nie.

Vir die digter vind die goedheid van die Here nêrens meer gestalte as juis in die sorg van God nie. Een van die sterkste vorme van liefde is dié tussen ouers en kinders. Die sorg van die Here oortref die sorg wat ouers vir hulle kinders het. By mense gebeur soms die onlogiese, onverstaanbare, dat ouers 'n kind sal verlaat. Tog, wanneer die feitlik onmoontlike gebeur, is die persoon nie sonder sorg nie Die Here waarborg sorg selfs wanneer ouerlike liefde faal.

Die digter vind groot troos in hierdie gedagte. Daar is iets wat hom nie ontnem kan word nie. Hy het 'n waarborg in die mees vreesaanjaende omstandighede.

Hoe raak die gedeelte ons? Ons kan ook net soos die digter, sorg en geborgenheid ondervind gedurende uiterste omstandighede. Ons sekuriteit lê nie in wêreldse dinge of selfs in menslike verhoudings nie. Dit lê in die verhouding wat God met sy kinders geskep het. Dit lê in iets bo-tydigs. In Jesus Christus bestaan daar 'n onvernietigbare band tussen God en sy kind. Jesus is die absolute voorbeeld van God se sorg. Wanneer die lewe se trompetgeskalle by jou weerklink kan jy in die goedheid en sorg van God vrede vind.

1 September

Ten spyte van...

Job 19

Selfs nadat hierdie siekte my vel weggevreet het, sal ek nog lewe en God sien. Ek sal Hóm sien, met my eie oë sal ek Hom sien, Hom en niemand anders nie. Ek smag daarna met my hele lewe (verse 26-27).

Hierdie verse uit Job 19 is sekerlik van die mooiste in die Bybel. 'n Mens wonder soms hoekom mooi uit soveel seer in die lewe gebore moet word. Job bevind hom in haglike omstandighede. In aardse terme besit hy niks meer nie. Sy menswaardigheid is in sy wese aangetas.

Die destydse wysheidsbeskouing was dat dit met jou sleg gaan omdat God jou straf. Teen hierdie gedagte kom Job sterk in opstand. Daar is nie antwoorde op alles wat met 'n mens in die lewe gebeur nie. Op ons waaroms gee God nie daaroms nie. Derhalwe verwerp hy die gedagte dat daar 'n groot stuk sonde iewers in sy lewe lê waarvoor God hom nou straf. Ook sy vrou verwag van hom om God te vloek. Maar Job wys haar streng tereg wanneer hy sê: *As ons die goeie van God aanvaar, moet ons nie ook die*

slegte aanvaar nie? Na hierdie gebeure word Job se gesondheid ook aangesig. Maar ten spyte van sy situasie het hy die vaste vertroue dat dié God wat hom ondersteun het in sy welvaart, hom nie nou in sy krisisuur nie sal verlaat. Selfs al sou hierdie ondraagbare siekte verder vorder, kan dit nie veroorsaak dat hy God nie sien nie. Meer nog, hy begeer niks anders nie. Hy smag met sy hele lewe na God wat in voor- en teenspoed by hom bly. Job is 'n skitterende voorbeeld van *ten spyte van*. Ten spyte van dit wat met hom gebeur het, het hy onwrikbaar aan die integriteit van sy Maker geglo. Job het geweet wat ons in tye van swaarkry so maklik vergeet: Dat om te bly lewe, nie die belangrikste saak op aarde is nie, maar om God te sien.

2 September

Is jy die man?

Psalm 81

Ons lees in Psalm 81: 8: *In julle nood het julle geroep en Ek het julle gered; Ek het julle uit 'n donderwolk geantwoord.*

Brand die bos soos vir Moses, Here, en ek sal U volg. Laat die muur inmekaarval soos vir Josua, Here, en ek sal vir U veg. Kloof die water oop soos by die Rooisee, Here, en ek sal in U glo.

En so het die man by 'n bos gaan sit, naby 'n muur langs die see. Daar het die man gewag dat God hom moet antwoord. God het die man gehoor en hom geantwoord: *Ek het vuur gestuur, nie vir 'n bos nie, maar die vuur van die Heilige Gees vir die kerk. Ek het 'n muur afgebreek, nie van stene nie, maar van sonde. Ek het 'n storm stilgemaak, nie 'n seestorm nie, maar die storms van die mens se siel.*

Daarna het God weer gewag dat die man Hom moet antwoord. God het gewag en gewag. Aangesien die man vir die bos gekyk het, en nie na die harte nie, na stene en nie na mense se lewens nie, na die see en nie na die mens se siel nie, het hy besluit dat God niks gedoen het nie.

Uiteindelik het hy na bo gekyk en vir God gevra: *Waar is U krag?* En God het na hom gekyk en gevra: *Waar is jou geloof?*

Is jy dalk dié man?

3 September

Die wonder om kind van God te wees

Eksodus 13: 1-22

Die wêreld waarin ons leef, is in 'n groot mate veeleisend en kompleks. Die normale *spelreëls* waaruit ons 'n goeie lewe moes maak, het dramaties ver-

ander en is steeds besig om te verander. Die reëls waarvolgens oupa en ouma grootgeword het en waarmee pa en ma grootgemaak is, is net nie meer goed genoeg om ons kinders mee op te voed nie. Die lewe dwing ons om beter en meer effektiewe reëls saam te stel:

- Die lewe het baie koud, onpersoonlik en klinies geword. Die mens leef en oorleef net ten behoude van homself.
- Ons wêreld bestaan hoofsaaklik uit plastiek. Van *kitsoplossings* tot vervangbare noodsaaklikhede.
- Die wêreld is oop en toeganklik. In die moderne wêreld is ons baie meer bewus van baie meer dinge. Ons is inderdaad aan baie meer blootgestel wat vroeër baie ver van ons af was. Deur die internet is dit moontlik om binne sekondes te wees net waar jy wil.

Meer as ooit tevore (in ag genome dat elke geslag sy eie vraagstukke en krisisse het) het ons goeie leiding nodig. Soos die volk van ouds, smag ons na 'n wolkkolom en 'n vuurkolom om vir ons die pad te wys. Dit is van kritiese belang dat hierdie leiding dag en nag tot beskikking van die mens sal wees.

Om God te volg, beteken egter dat ons die volgende altyd sal onthou:

- God se pad is nie altyd die kortste pad nie.
- God se pad is dikwels die beproefde pad.
- Op God se pad gaan Hy ons vooruit.
- God sal nooit ophou om aan ons leiding te gee nie.

Die wonder daarvan om kind van God te wees, is dat God nog nooit hierdie leiding van Hom aan ons (in hierdie wêreld) onttrek het nie. Openbaring 10: 1 verwys na Jesus Christus as volg: *Hy het 'n wolk om hom gehad en 'n reënboog bokant sy kop. Sy gesig was soos die son en sy bene soos vuurpilare.* Die ongelooflike van hierdie lewe is dat God (ongegag die feit dat die lewe verander en meer kompleks is) steeds die Vader van sy kinders bly en steeds in beheer van ons lewe is.

In en deur Jesus Christus het ons die liefdevolle en barmhartige God sien optree. In en deur die Heilige Gees het God in ons kom woning maak. Wil jy God dan nog nader hê? Leef hierdie teenwoordigheid van God elke dag uit!

4 Septemer   Verwag sy Seun uit die hemel   1 Tessalonisense 1: 1-10

Wat is u toekomsverwagtinge in ons land, u verwagtinge by die werk, jou verwagtinge ná skool, u lewensverwagtinge as pensioenaris?

In dié verwagtinge is ons drome, strewes, ideale en begeertes opgesluit. Paulus rig hom tot ons, as gelowiges, en beklemtoon dié verwagting wat geheel deurvleg moet wees met al die verwagtinge wat ons koester. Dié verwagting mag nie net nog 'n aanhangsel tot ons lewensbestaan wees nie, maar moet die sentrale, die wesenlike, die allerbelangrikste vir die toekoms wees - of jy nog jonk of reeds bejaard is.

Dié verwagting is: Ons verwag God se Seun, Jesus, uit die hemel! Jesus, wat met sy kruisdoodoffer gesterf het en daarna uit die dood opgewek is, het die hemelse Vader se liefdesversekering aan ons as sondaarmens bekragtig: ons sondeskuld is ons vergewe. Die straf op die sonde, die ewige dood weg van God, spring ons vry. Ons word gered van die eindoordeel wat kom. Ons mag dit glo, met Jesus se wederkoms.

Wat eendag die ewigheid is, is vir die menslike oog nou nog verborge, behalwe om dit te glo in 'n belydeniserkenning: Jesus belowe dit. Eendag sal Jesus die verborgenheid 'n sigbare werklikheid maak.

Dit laat ons as gelowiges met verwagting uitsien na 'n toekomstige werklikheid en daarop is ons volle verwagting gefokus. En daagliks dra ons sorg dat ons aardse lewensverwagtinge wat omvou word met onsekerhede, nooit ons dienende geloofsoorgawe teenoor die lewende en ware God oorskadu nie, dat die Vader-kind-verhouding van liefde ook nie in vertwyfeling gebring word nie. Ons laat toe dat die Heilige Gees ons elke dag oortuig in wat ons glo.

5 September

Volhard in die hoop

1 Tessalonisense 1: 2-3

Ons het al vir baie mense dankie gesê deur middel van 'n kaartjie of deur dit persoonlik oor te dra. Die dankie-sê was 'n reaksie op 'n aksie van persone wat uitsonderlike onderskraging of bystand verleen het tydens geleentheid of omstandighede in ons lewenswandel.

Paulus kom ook met 'n dankie-sê in sy gebede tot God wanneer hy aan die gelowiges in Tessalonika dink. Dankie Here, sê hy, dat toe U die gemeente in Tessalonika gestig het, hulle daarop gereageer het. Die reaksie van die werk van hulle geloof, die inspanning van hulle liefde en die volharding van hulle hoop op die Here Jesus Christus.

Duidelik is daar by Paulus drie grondpilare as dit kom by die totale uitleef van Christenskap. Die drie grondpilare hang nie in die lug nie, maar word daadwerklik uitgeleef. Paulus beklemtoon in sy dankie-sê tot God die gelowiges se reaksie: geloof in aksie, liefde in aksie en hoop in aksie.

Die *hoop* is met ander woorde nie net 'n afwagting van die wederkoms van Jesus nie, maar dit is gevul met die *liefde* van sekerheid dat God ons innig liefhet en in Jesus ook die ewige lewe verseker. Ons reaksie hierop is die *geloof* dat ons dit ten volle bely en dit betoon deur aanbidding en oorgawe in kinderlike gehoorsaamheid teenoor die Here.

Om in die hoop te volhard, beteken dus dat ek elke dag waaksaam sal wees teen afdwaling en om my eie wil na te volg; dat ek daadwerklik weerstand sal bied teen enige wêreldse invloed; dat ek beslis vir God lief is en my lewe om sy Woord van verlossing laat wentel.

Dink u dat iemand al 'n dankie-sê gebed tot God kon rig oor u uitsonderlike aksie-uitleef-voorbeeld van geloof, liefde en in die besonder die hoop op ons Here Jesus Christus wat die lewe bevry van uitsigloosheid?

6 September

***Hoëre kennis die grond
van ons verwagting***

1 Tessalonisense 1: 4-6

Mag ek u daaraan herinner dat u deur die liefdevolle God uitverkies is; dat God tydens die doopgeleentheid gesê het: Jy is Myne, jy behoort aan My, jy is burger van My volk, vir jou het Ek innig lief in en deur Jesus Christus tot in ewigheid.

Hoe kan ek so seker wees dat God my uitverkies het? Die feit dat u nou die dagstukkies lees, bevestig dit opnuut. Mense wat nie aan God behoort nie, lees vir seker nie die Bybel nie; hulle wil immers nie met God kommunikeer nie.

Daarom is dit interessant dat Paulus twee argumente aanvoer waarom hy vir seker weet dat die gelowiges in Tessalonika deur God uitverkies is. Eerstens het hy, Paulus en sy medewerkers die evangelie in Tessalonika verkondig en het God hulle as gelowiges onder die kragtige werking van die Heilige Gees tot die volle oortuiging gebring: die sondaarmens se verlossing is in Jesus Christus. Baie inwoners van Tessalonika het nie belanggestel in God se oproep om na Hom toe te kom nie. Maar baie gelowiges het die uitnodiging aangeneem, en hulle blydschap was groot.

Tweedens was die besluit ingrypend om totsiens te sê aan die vele afgodery in Tessalonika. Maar die gelowiges het ligdraers van die waarheid geword, teenoor die ewige duisternis wat die afgodery hulle gebied het.

Dit alles is 'n bewys dat as God toegelaat word, dring die oortuiging van

God tot in die diepste diepte van die mens se hart deur. Daarvan kan ons ook getuig as ons God se Woord lees of hoor, juis in ons eie vertwyfeling en kleingeloof, in tye wanneer ons moedeloos en onseker is.

Kom ons dra dit oor aan hulle wat geen sin in godsdiens het nie, wat al die moderne afgodery aanhang, maar in die duister bly oor God se uitverkiesing in liefde: Ek wil jou My kind maak.

7 September

Saa! hierdie hoop uit!

1 Tessalonisense 1: 8

Die Christelike kerk word dikwels met 'n vuurtoring vergelyk. 'n Vuurtoring staan op gevaarlike plekke aan die kus om vanuit die duisternis die pad vir die skepe aan te dui. Deur die oë gerig te hou op die lig wat vanaf die vuurtoring uitstraal, het hulle hoop om veilig in die hawe aan te kom.

Die gemeente in Tessalonika was so 'n *vuurtoring*-gemeente. Hulle het *in baie moeilike omstandighede die woord aangeneem... met 'n blydschap wat van die Heilige Gees kom* (vers 6). So het hulle 'n voorbeeld geword vir al die gelowiges rondom hulle (vers 7). Van hulle af is die woord van die Here verkondig in Agaje en Masedonië. Die skrywer sê dat hulle uitstraling van die Here se woord so effektief is, dat niks verder daarvoor gesê hoef te word nie. Ander mense met wie hy in kontak gekom het, vertel van die Tessalonisense se geloofsvrug nog voordat hy kan navraag doen! Dit is asof die geloof oorloop en uitborrel!!

Ons moet daarteen waak dat die wêreld ons nie as liglose vuurtorings aansien nie. Die vuurtoring (kerk) word deur al die skepe wat daar verbyvaar (die wêreld), raakgesien, of daar nou lig uitgestraal word of nie! Liglose vuurtorings het die kerk se beeld, en so die beeld van die Bron van die Lig, groot skade berokken! Ons het die wonderlike geleentheid (en opdrag!) om die evangelielig te versprei aan almal wat die storms op die lewensoseaan beleef.

Gelowiges behoort 'n duidelike teken te wees wat die boodskap van hoop oor die hele wêreld uitsaai. Onthou, hulle wat nie die Bybel lees nie, lees jou!!

8 September

*Onderlinge verhouding
van wagtendes*

1 Tessalonisense 2: 7,11

Wat kom in jou gedagtes op as jy die woordjie evangelisasie hoor? Opdringerige mense wat sonder respek vir jou tyd of privaatheid jou wil stoomrol-

ler om hulle oortuigings joune te maak? Mense wat in die paadjies afstroom by 'n groot bekeringsaamtrek? Skuldgevoelens omdat jy nie genoeg getuig van jou Verlosser nie? Of vriende wat die opwinding van die goeie nuus met mekaar deel?

Paulus het 'n bepaalde styl gehad waarmee hy die Woord verkondig het wat vir ons in hoofstuk twee beskryf word. Ons behoort dit nie net te bewonder nie, maar ook aan te leer as die styl waarmee ons onderling met mekaar omgaan!

Die gemeente in Tessalonika het blykbaar werklike aanklagte gehoor dat Paulus probeer het om mense uit te buit. In reaksie hierop vra Paulus dat die gemeente die feite moet onthou. Hulle moet hulle oordeel vel op grond van dit wat hulle self weet en ondervind het (vers 1, 5, 9, 10).

Paulus het die evangelie uitgedra deur die gemeente se vriend te word. Meer nog, hy het hulle as sy familie beskou! So geheg het hy en sy werkers aan hulle geraak, dat hulle bereid was om hul lewens vir die mense te gee (vers 8). Hulle het die gemeente behandel soos 'n ma wat haar kinders vertroetel. Soos 'n pa met sy kinders sal doen, het hulle elkeen bemoedig en aangespoor om tot eer van God te leef. Hulle het in die verwagting van die Here se koms geleef en só die gemeente geïnspireer om dit ook te doen!

Deel die opwinding van die evangelie in liefde met mekaar! Dit is gehoorsaamheid aan God se Woord!

9 September

*God se Woord is die grond
vir ons hoop*

1 Tessalonisense 2: 13

Voel jy soms of die Here te ver is?

Twyfel jy soms aan God se bestaan?

Jy moet glo dat die Heer met jou saamloop;

Dat sy Gees oral met jou sal gaan (Gesang 518).

In elke gelowige se lewe gebeur daar van tyd tot tyd dinge wat hom/haar laat twyfel en soms heeltemal laat hoop verloor. Miskien is jy of iemand wat jy ken, ernstig siek, of jou huwelik is aan flarde, of miskien is jy bekommerd oor 'n vervreemde kind of moedeloos oor die ewigdurende stryd om kop bo water te hou. Die feit is, die lewe het die potensiaal om ons sonder hoop te laat.

As Paulus die gemeente bemoedig, is hy dankbaar dat hulle sy woord aangeneem het as Woord van God. Die boodskap kom van God self en berus nie op menslike versinsels nie. Hy bemoedig hulle deur hulle weereens te

verseker van die waarheid van die boodskap. Die geldigheid van die verkondigde Woord word verder beklemtoon deurdat Paulus wys op die uitwerking daarvan op hulle wat glo. In die verkondigde Woord is goddelike energie aan die werk. Die krag daarvan kom op allerlei wyses na vore in die lewe van die gelowiges (byvoorbeeld Blydskap in hfst 1: 6 en liefdeswerk en volharding in hfst 1: 3).

Dat die Heer met ons die pad sal saamloop tot Hy weer kom, is 'n belofte gegrond in sy Woord.

10 September

God gee hoop

1 Tessalonisense 3

Die gemeente in Tessalonika moes *moed ingepraat word* (vers 2), hulle *geloof moes versterk word* (vers 2) sodat hulle *nie onder vervolginge sou begin wankel nie* (vers 3).

Hulle het sekerlik terdeë besef hoe broos en onveilig die lewe kan wees. Soos Jakobus (4: 4) sou sê: *'n damp*. En hoe deel ons nie hierdie gewaarwordinge nie. Die een oomblik is ons nog hier, bruisend van lewenslus, die volgende oomblik is ons weg, getref deur die verganklikheid. Dit kos net 'n enkele telefoonoproep, 'n doodsberig, 'n besoek aan die dokter, 'n motorongeluk, en ons lewe stort soos 'n kaarthuis ineen.

Net een saak staan tussen gelowiges en 'n uitgelewerdheid aan die broosheid van die lewe. Dit is die wete dat ons in God se hande is, en dat niemand ons daaruit kan ruk nie. Die gemeente in Tessalonika het aan hierdie wete vasgehou. Timoteus berig aan Paulus oor die gemeente: Hulle staan nog vas in die Here (vers 8).

Leef ons vanuit dié wete: In God alleen is daar hoop? God gee hoop en vertrou.

11 September

Heilige lewenswandel

1 Tessalonisense 4: 1-12

Die versoek van die apostel aan die gemeente in Tessalonika is: *Lê julle nog meer daarop toe...* om te leef soos God wil hê julle moet lewe. Dit is 'n *dringende oproep* (vers 1 en 2). Die teorie van hulle wonderlike geloof, soos in hoofstuk drie beskryf word, moet nou oorgaan tot praktyk. Hulle moet hulle geloof met 'n heilige lewenswandel bevestig.

Teorie en praktyk: tussen dié twee dinge vind daar by die meeste van ons 'n kortsluiting plaas. Ons leef in twee wêreldes: die Sondagswêreld met sy

wet wat sê: *Jy moet jou naaste liefhê soos jouself* en die weekswêreld wat sê: *Jy moet jouself liefhê bo alle dinge.*

Hoe word 'n eenheid van teorie en praktyk verkry? Wat moet ons doen om woord en daad te laat ooreenstem? Eerstens moet ek eerlik oor myself wees. Petrus was nogal braaf: *Here, al sal almal U verlaat, ek sal nooit nie,* net om die haan te hoor kraai. Miskien moes hy gesê het: *Here, al sal almal ook by U bly, ek sal moeilik kan. Help my!* Tweedens moet ons in Jesus bly. Slegs by Hom is daar geen tweespalt tussen teorie en praktyk nie.

Kom u en ek hoor ook vandag hoe dringend dit is dat ons ons al meer sal toelê op 'n heilige lewenswandel wat die mooi teorie van ons geloof 'n kragtige lewenspraktyk maak.

12 September

Die inhoud van ons troos

1 Tessalonika 4: 13-18

In vandag se gedeelte lê die apostel uiteen wat die inhoud van ons troos is. Hy gee vir die gemeente iets waarmee hulle mekaar altyd kan troos (vers 18): die wonderlike gedagte aan die werklikheid van Christus se opstanding uit die dood.

Elke Sondag is vir Christene 'n *opstandingsfees*. Dit is vir ons die viering van die kern van ons geloof, die feit dat die opgestane Christus leef, en in ons midde is, in die tyd aanwesig tot aan die voleinding. Elke week weer, elke maand, jaar, dekade en eeu, Sondag na Sondag, vier gelowiges die opstanding van die Here, en die goeie nuus dat Jesus Christus die dood oorwin het.

Hierdie troos van Christus se opstanding gaan vir die gemeente in Tessalonika nog verder: *Net so glo ons ook dat God saam met Jesus die ontslapenes wat in Hom geglo het, na Hom toe sal neem* (vers 14b). Christus se opstanding is bloot die voorloper van ons eie opstanding. Nou is ons by die diepste inhoud van ons troos.

Kom ons gaan leef vandag vanuit die rykdom van hierdie troos.

13 September

Paraatheid

1 Tessalonisense 1: 4

Om paraat te wees, is ongelukkig een van daardie clichê's wat meermale 'n geykte uitdrukking geword het as om die reël vir die lewe te wees. Want paraatheid is 'n begrip wat merendeels verstaan word as 'n saak wat oor my en my omstandighede gaan. Natuurlik handel paraatheid oor my en my om-

standighede. Tog is daar, as ons 1 Tessalonisense 1: 4 reg lees, ook ander rolspelers wat ek moet begelei tot paraatheid. Paulus wil in die genoemde vers hierdie idee by ons tuisbring.

Paulus kan nie vir die mense sê wanneer Jesus weer na die aarde toe sal kom nie. Sy grootste vrees is egter of mense wel met Jesus se koms sal lewe soos mense met geloof, durf, nugterheid en diensbaarheid. Sal die mense paraat wees soos goed geoefende soldate. Sal hulle die borsharnas en die helm aanhê om, soos soldate wat gereed is vir 'n veldslag, die Here te ontvang - gereed, wakker en nugter.

Hoe leef ek in hierdie dae: as iemand wat gereed, wakker en nugter is?

Ek neem deel aan die dinge wat reg en goed is. Maar, waar ek my ook al bevind, wat my omstandighede en denke ook al sal wees, dit moet wees in die lig van die vrede van die evangelie.

Natuurlik handel hierdie gedeelte oor God se manier van werk om ons paraat te hou, om totaal ontvanklik vir die Woord te wees. So moet ons hierdie dag ingaan en uiteindelik afsluit - Here, ook ons is dankbaar vir u liefde en die feit dat U ons uitverkies het! As ons in ag neem hoe Paulus hierdie sekerheid gebruik as vertrekpunt vir ons almal, dan is dit sekerlik ook ons opdrag om hierdie voorbeeld slaafs na te volg - dankbaar en vol blydskap om ook ander te leer om paraat te wees voor God.

Henry Blackaby skryf in sy boek, *Geestelike leierskap*, dat 'n geestelike leier iemand is wat mense van hulle eie paradigma vir die lewe na God se paradigma vir die lewe kan *verskuif*. Omdat ek geseënd is met God se liefde, gaan leef ek dit vandag ten volle uit, sodat die krag van die Gees ander ook kan oortuig om God hulle Vader te maak.

14 September

Roeping en toerusting

1 Tessalonisense 5: 6-8

Paulus gee vandag aan ons die opdrag om wakker en nugter te wees. *Laat ons dan nie slaap soos die ander nie, maar laat ons wakker bly en nugter wees.* Die wat slaap en dronk is, is mense van die nag. Dronkenskap en slaap word dikwels deur Paulus in verband gebring met die dinge van die duisternis, die dinge wat ons sekerlik kan assosieer met die pret van die nag. Nou sê Paulus vir sy mense dat hulle gedrag net die teenoorgestelde moet wees.

Ons gedrag moet wees om te lewe soos mense wat bedags werk. Dit is mense wat elke oomblik gereed is vir enige gebeurlikheid. Dit is mense wat toegerus is om die werk te kan doen waarvoor hulle aangestel is. Dit is men-

se wat hulle roeping uitleef, elke dag, nugter en waaksaam. Dit is asof Paulus vir die kinders van God wil sê dat dit in die eerste plek julle roeping is om so te leef!

Hoe word die mens wat nugtere en waaksaame kinders van die dag is, toegerus om hulle roeping te kan uitleef?

Motiveringspraatjies is deesdae gewilde geleenthede om by te woon. Gewilde skrywers se boeke oor motivering wat teologies begrond word, oorstroom deesdae die winkels se rakke. Dit alles net om die mens eintlik bewus te maak van sy roeping in hierdie lewe. En tog, Paulus sê eintlik vir ons vandag dat ons eerder die Woord van God ter harte moet neem. Want God gee toerusting wat altyd in ons harte bly - solank ons kinders van die dag is, solank ons nugter en waaksaam is, naamlik geloof en liefde as borsharnas en hoop as helm.

Interessant is dat die kop en die hart hier beskerm word juis waar dinge verkeerd kan loop. Maar juis ook waar dinge reg kan verloop. Neem ons die geloof en die liefde en die hoop om ons te beskerm, dan neem ons die toerusting ter harte waarmee God ons toerus om ook vandag die regte besluite te kan neem.

Daarom: ook vandag glo ons met die hart en bely ons met die mond....

15 September

Riglyne

1 Tessalonisense 5: 12-28

Die mense van Tessalonika word in hierdie gedeelte aangemoedig om te lewe asof hulle God wil tevrede stel. Mense in leierposisies asook die gewone werker word in hierdie gedeelte aangespreek om in vrede met mekaar, maar juis ook met God te lewe. Want Paulus wil aan hierdie mense, maar ook aan die lesers sê dat 'n toegewyde lewe dissipline verg. Dissipline in die geloof is dus ononderhandelbaar.

Dissipline, wil dit lyk, staan vir Paulus op twee bene - ekstern en intern. Ekstern is wanneer die leegglêers, die swakkes, die kleinmoediges aangespreek moet word. Intern is as hy ons persoonlik aanmoedig om gedurig te bid en bly te wees, wanneer hy ons aanmoedig om deurentyd dankbaar te wees. Die gesindheid waarin hierdie eksterne en interne dissipline gehandhaaf moet word, is dieselfde vir alle mense. Dit is 'n gesindheid waarin ek my beywer vir medegelowiges en alle ander mense.

Die vraag is sekerlik dan watter dissiplineraamwerk vir ons aanvaarbaar is? In vandag se tyd word individualisme, ons eie grille en giere, maklik ons dis-

siplinestelsel. Ons sal self besluit of ons kerk toe gaan. Ons sal self besluit wat ek vandag met my geld gaan doen. Ek sal self besluit hoe ek my gesin en kliënte sal hanteer. Ongelukkig is dit ook 'n stelsel waarin die beywering vir die medegelowige dikwels uitbly. Mense word eerder te na gekom wat die teelaarde vir haat en nyd is.

Daarom moedig Paulus ook vir ons vandag, net soos vir die mense van Tessalonika, aan om eerder in vrede met mekaar te lewe, om eerder bly te wees en die Gees van die Here nie teen te staan nie en om vir mekaar te bid.

Mag ons vandag hierdie boodskap van God ontvang en aanneem as mense wat werklik in God glo.

16 September

Bid

1 Tessalonisense 5: 25;

2 Tessalonisense 3: 1-5

Een van die fondasiestene van die vroeë kerk was gebed - 'n innige, openlike, lewende, menslike gesprek met God, ons Hemelvader. Omdat gebed 'n stewige fondament was, het die vroeë Christene deur vervolging en ander krisisse heen, die evangelie van Jesus Christus kon voortdra. Hulle vertrou het onwrikbaar daarop gerus dat die Here hulle gebede sal beantwoord. En God het...!

Gebed is lewensbelangrik vir die Christendom. Dit sal vir jou makliker wees om 'n lewende mens sonder asem te kry, as wat jy 'n ware Christen sal kry wat nie bid nie. 'n Ambagsman sal in 'n tyd van nood van enigiets geskei kan word, behalwe van sy gereedskap. Want om sy gereedskap te verloor, sou vir hom so goed wees as om alles te verloor. Om die Woord van God te lees en om te kan bid, is die gereedskap van die Christen-werker; sonder dit is 'n Christen hulpeloos. Dit is nogal opvallend dat wanneer moeilike tye beleef word; baie Christene juis vergeet van hulle gereedskap waarmee hulle bedrewe moet wees? Hoekom betwyfel die Christen sy eie bekende gereedskap - sy Bybel en gebed tot die Here?

Die Paulus-oproep: *Bid vir ons*, was nie 'n selfsugtige versoek dat die gemeente moes bid vir mense se menslike behoeftes nie. Nee, die oproep word gemaak sodat Paulus en sy medewerkers die Woord van die Here vinig mag versprei en dat dit oral in ere gehou mag word. Dit sou Paulus-hulle net kon doen met die krag wat die Here aan hulle gee. Daarom vra Paulus indringend in die eerste en tweede brief: Bid vir ons! Bid dat die Here ons met krag sal gebruik om die evangelie te verkondig hier in Korinte - die meka van uitspattige plesier.

Die oproep laat ons vir 'n oomblik wonder in hoe 'n mate daar deur ons lidmate vir die kerk van ons Here Jesus gebid word? Hoe indringend bid ons vir die Hervormde Kerk om die evangelie van Jesus te verkondig? Het jy al vir jou gemeente, jou dominee, jou ouderling, jou diaken gebid? Daar word gesê: Dit maak nie saak wie die dominee is nie, sy of haar bediening is net so kragtig soos jou en die res van die gemeente se gebede! Hoeveel van ons dink letterlik in ons gebede aan die siele wat nog nie gewen is vir die koninkryk van God nie? Die manier waarop jy as Christen by God se koninkryk betrokke is, laat nie toe dat jy agteroor kan sit en net 'n toeskouer kan wees nie. Óf ons bevorder óf ons verhinder God se werk in sy koninkryk. Mag ons ons gelowige gebed tot die Here rig as ons bid vir die verlore siele. Mag ons opreg bid vir God se koninkryk en sy verlossingswerk op hierdie aarde. Kan ons eerlik sê dat dit ons diepste hartsverlange is om te sien dat mense by Christus en die verlossing wat Hy bring, uitkom?

Onthou in jou gebed die oproep: Bid vir ons!

17 September

Die oordeel kom

2 Tessalonisense 1

Hoe reageer jy op die voldonge feit dat Jesus op pad is; dat Hy weer gaan terugkeer? Hoe sal jy daarop reageer as Jesus oor twee ure van nou af weer kom? Miskien kom Hy terwyl jy besig is om te eet of terwyl jy besig is om te bid? Hoe sal jy reageer? Ag nee, net nie nou nie...! Ek is nie gereed nie! Of dalk met die verwagting: Dit is omtrent tyd! Ek lewe my hele lewe net vir hierdie dag, hierdie oomblik!

Paulus bemoedig die gemeente in Tessalonika om te bly uitsien na die wederkoms van Jesus. Hulle het as gemeente Christus se wederkoms in hulle leeftyd so intens verwag dat sommige van hulle selfs beweer het dat die Here reeds gekom het. Paulus skryf baie duidelik, oortuigend, dat Jesus sal terugkeer en met sy terugkeer gaan drie dinge verseker gebeur. In die eerste plek gaan die Here sy beloning in ontvangs neem as Hy verheerlik word deur dié wat aan Hom behoort (vers 10). In die tweede plek sal die Here ook sy kinders verlos van al die ellende en lyding en hulle inderdaad bevry (vers 6 en 7). En die laaste rede, sê Paulus, is dat Jesus met sy koms die oordeel sal aankondig - die ewige verdoemenis en ewigdurende Godverlatenheid oor die mense wat God nie ken nie en dié wat die evangelie van ons Here Jesus nie gehoorsaam het nie (vers 8 en 9).

As ons op hierdie oordeelsverse (8 en 9) fokus, ontstaan daar by menige

gelowige 'n krisis - soms selfs 'n geloofskrisis. Die probleem vir baie mense is dat hulle glo dat die oordeel slegs vir die opregte ongehoorsames en verlore is. Hulle beoordeel hulleself en oordeel dat hulle darem nie so sleg soos die slegtes is nie; met ander woorde, God sal hulle aanvaar. Tog is dit nie wat Paulus in hierdie twee verse sê nie. Die herhaalde boodskap regdeur die Nuwe Testament is dit: God gaan ons nie aanvaar omdat ons goed is nie en ons gaan nie hemel toe omdat ons dit verdien nie. Die enigste manier hoe ons in die hemel kan kom, is op God se terme: Glo in die Here Jesus en gehoorsaam sy gebooe, bely jou sondes, bely en leef jou begeerte om Hom as Heer en Meester van jou lewe te ken en lewe in dankbaarheid vir die vergifnis van jou sondes.

Dit laat 'n mens dink aan ons lewe se laaste eksamen wat elkeen graag sal wil slaag. Ons eindeksamen gaan uit net een vraag bestaan: Waarom sal Ek jou in die hemel toelaat? As jou tyd vir die eindeksamen aanbreek, sal dit jou niks help om soveel as moontlik te probeer inpas op die bladsy van al jou goeie dade nie. Die enigste manier hoe jy sal kan slaag, is om te weet wie jy in Jesus is. Ken jy Hom wat aan 'n kruis vir jou gesterf het, sodat jy die verlossing en die ewige lewe saam met God in sy teenwoordigheid kan ervaar?

Moenie jou besluit om te kies vir die Here Jesus, uitstel nie. Die tyd van oordeel kan vandag aanbreek. Dit kan wees terwyl ons eet of terwyl jy in die kerk sit.... Jesus is op pad!

18 September

Bemoediging

2 Tessalonisense 2: 13-17

Paulus het 'n gebalanseerde Woordbediening gehad. In hierdie briewe aan die Tessalonisense beweeg hy tussen die uiterstes van profesie aan die een kant tot by die praktiese Christelike lewe aan die ander kant. Hy beweeg tussen die negatiewe sake soos Satan en sy leuens tot by die positiewe sake soos God se waarheid; van waarskuwings en teregwydings aan die een kant tot by bemoediging, dank en gebed aan die ander kant.

Ons het vandag in ons kerke hierdie soort Woordbediening nodig, met die klem op die waarheid van God se Woord in kontras met die groot leuen van die ou duiwel en die korrupte en verwarde wêreld. Elkeen van ons as gelowige het verantwoordelikhede tot God se waarheid. In die eerste plek moet ons hierdie waarheid glo (2 Tess 13-14); ons moet hierdie waarheid bewaar en oppas (v 15); ons moet ook die waarheid uitleef (2 Tess 16-17) en die waarheid moet met ander gedeel word (2 Tess 3: 1-5).

Dit is nie genoeg om net die waarheid te glo en dit te bewaar nie - ons moet ook die waarheid van God in die praktyk toepas en dit uitleef. As ons die Woord hoor, maar dit nie gehoorsaam nie, bedrieg ons onself. Vers 16 en 17 beskryf Paulus se begeerte en gebed vir sy vriende: hy wil hulle moed inpraat dat in elke woord en elke daad hulle deur God gelei sal word. Toe Paulus by hulle was, het hy hulle bemoedig, individueel soos 'n pa sy kinders moed inpraat. Hy het hulle aangemoedig om in hulle wandel God te verheerlik en om in hulle liefde vir ander te groei.

Bemoediging en aanmoediging vir die Here is ook belangrik en nodig tussen gelowiges. Paulus stuur vir Timoteus terug na Tessalonika sodat hy hulle kan bystaan en in die geloof kan bemoedig. Paulus bid ook dat God hulle self sal bemoedig. Die gemeente moet soos 'n kind geleer word om te kan staan, voordat hy kan leer om te loop, om van hardloop nog nie eens te praat nie.

Dit is God wat bemoedig, maar Hy gebruik mense om sy werk hier op aarde te verwesenlik. Daar bestaan 'n groot behoefte in die kerk om gelowiges by te staan en hulle te bly bemoedig. Mag ons mekaar bemoedig en aanspoor in die lewensreis, om te volhard in die geloof, tot met die einde van die tyd.

19 September

Plig om te werk

2 Tessalonisense 3: 6-15

Meer as ooit tevore word ons bewus van arbeidsprobleme in ons tyd. Daar is mense wat te lui is om te werk; mense wat probeer om die grootste moontlike besoldiging vir die minste werk te ontvang; werkers wat staak om hulle versoeke en eise hoorbaar te maak en uitbuiting van die werker sowel as die werkgever.

Die Bybelse riglyn oor arbeid is dat dit aan die een kant 'n opdrag van God is om te werk en aan die ander kant 'n voorreg is. Deur middel van ons arbeid sorg ons vir onself, pas ons God se skepping op, en kan ons ander help wat in nood verkeer.

In ons Skrifgedeelte lees ons ook van *arbeidsprobleme*. Die vrae rondom die wederkoms en die dwaalleraars speel in hierdie geskrif 'n belangrike rol. Moontlik het die dwaalleraars betoog dat die wederkoms alreeds plaasgevind het. Die mense wat nie gewerk het nie en leeggelê het, is deur hierdie dwaalleer beïnvloed. Hulle het as gevolg van die feit dat hulle nie gewerk het nie, druk geplaas op diegene wat wel gewerk het, om vir hulle te sorg. Die skrywer kom hierteen in opstand. Hy sê dat die ander hulle van sulke mense moet onttrek en hulle vermy totdat hulle tot insig gekom het. Die voorbeeld

wat vir hulle gestel is, is nie om 'n las vir ander te wees nie. Ander wat die evangelie verkondig het, het hard gewerk om vir hulleself te sorg om so-doende nie 'n las vir ander te wees nie.

Dit is 'n roeping om te werk. Daarom bly dit ons voorreg, maar ook ons verantwoordelikheid om so te werk dat ons dit tot eer van God doen, tot die voordeel van die wêreld waarin Hy ons geplaas het en tot voordeel van onself en diegene rondom ons. Hierin lê die positiewe kant. Uitbuiting van omstandighede, om so min as moontlik te doen of om met so veel as moontlik weg te kom sonder enige kwaliteit arbeid, is sonde.

20 September   *Die dag van die Here bring donkerte*   Amos 5: 18-27

Een van die wesenlike gevare van godsdiens is dat 'n mens onder die indruk kan verkeer dat jy God kan omkoop. Mense dink dat dit genoeg is om God net te *ken* as hulle Hom nodig het. Baie mense behoort aan 'n kerk en gee maandeliks, as dit hulle pas, 'n offergawe. Daar is egter geen kerkbywoning, geen meelewing, geen nadenke oor geloof nie en ook geen ernstige poging om God werklik te dien nie. God is net daar vir ingeval. Of, mense doen wel al hierdie dinge, maar sonder dat hulle opreg is in wat hulle doen. Hulle sê dus dat hulle God ken, maar in werklikheid beteken geloof vir hulle niks nie. Hulle glo, maar om die verkeerde redes.

Amos, 'n skaapboer, leef in 'n tyd waarin dit ekonomies goed gegaan het met Israel. Godsdienstig het die volk daarop geroem dat hulle die Here dien. Ons lees dat die volk offers gebring het, godsdienstige feeste gevier het en die Here geprys het. Dit klink natuurlik alles baie goed en mooi!

Die profeet kom egter met die skokkende boodskap dat die volk die Here walg met hulle godsdiens. Hy sê dat hulle oënskynlike godsdiens vir die Here niks beteken nie en dat Hy daarmee niks te doen wil hê nie. Waarom? In plaas daarvan dat die rykes hulle oor die armes ontferm het, het hulle die armes al hoe meer uitgebuit. Ons lees dat selfs die weduwees nie ontsien is nie. Ook in die regspraak, waar 'n mens reg en geregtigheid sou verwag, het dit nie gebeur nie. Die regters is omgekoop om die regspraak in die guns van die rykes te gee.

Die volk het dus formeel hulle godsdienstige pligte nagekom, maar in werklikheid het hulle ver van God af gelewe. So het hulle godsdiens net 'n uiterlike plig geword om God tevrede te hou. Hulle het gedink dat hulle God so sou kon omkoop.

God vra eerlikheid en opregtheid. Eerlikheid in die rede waarom ons Hom dien en 'n opregte lewe wat daaruit voortvloei. As ons eerlik teenoor God is, sal ons ook eerlik teenoor mekaar wees.

21 September

Geen neutraliteit

Matteus 12: 22-32

Ons kan nie daarby verby kom nie, waar die hart van vol is, loop die mond van oor. As jou verhouding met God opreg en eerlik is, sal mense dit in jou lewe sien, ook in die wyse waarop jy met ander kommunikeer. Ons kan nie sê dat ons glo, maar ons lewe wys dit nie. By God is daar geen middeweg nie.

Jesus bevry 'n man wat blind en stom is van 'n duivel. Die Fariseërs probeer om Jesus vas te trek. Hulle beweer dat Jesus hierdie daad met behulp van Beëlsebul gedoen het. Hulle doen dit omdat hulle weet dat die doodstraf wag op diegene wat hulle aan towery en duiwelaanbidding skuldig maak. Jesus wys egter die Fariseërs daarop dat baie van hulle kollegas ook duiwels uitdryf. Daarom vra Hy weer die strikvraag aan hulle, naamlik met wie se hulp doen hulle dit.

Jesus sê dat Hy gekom het om mense te help deur die krag van die Gees, en nie met behulp van duiwels nie. Met sy hulp aan mense, deur die Gees, het die koninkryk van God naby aan hulle gekom (vers 28). Hy rig ook 'n waarskuwing aan hulle om nie teen die Heilige Gees te sondig nie. Daarmee bedoel Hy dat dit onvergeeflik is om die werk van die Gees aan die duivel toe te skryf. Wanneer mense aanhoudend hulle rug op God keer, kan dit hulle nie vergewe word nie.

In aansluiting hierby sê Jesus ook dat jy uit mense se lewenstyl kan aflei waar hulle staan: óf aan God se kant óf aan die duivel se kant. Daar is geen middeweg nie. Mense is net soos bome; 'n goeie boom sal goeie vrugte dra en omgekeerd. Jy kan ook uit mense se woorde aflei waar hulle staan. Uit wat 'n persoon sê, kan jy agterkom watter soort mens hy is. As iemand na jou luister, sal daardie persoon kan aflei waar jy staan, wie jy is? Is ons aan God se kant as ons skinder, agterdog saai en oor ander se foute praat?

22 September

Vergewensgesindheid

Matteus 18: 21-35

In ons almal se lewens speel grense 'n baie belangrike rol. Ons word elke dag op allerlei wyses met grense gekonfronteer. As ons veilig by ons bestemming wil aankom, moet ons oral op die pad met die spoedgrens rekening hou. As

ons in vrede met ons bure wil lewe, moet ons die grens tussen ons huise of hoewes of plase respekteer. En as ons nie pa of ma se gramskap wil ervaar nie, moet ons nie die grens van hulle geduld oorskry nie. Grense laat ons dus veilig voel, want grense spel vir ons presies uit wat van ons verwag word.

Petrus wil by die Here weet wat is die grens vir vergifnis: *Here, hoeveel keer moet ek my broer vergewe as hy iets verkeerds teen my doen?* Die skrifgeleerdes het in Jesus se tyd geleer jy moet jou broer drie keer vergewe. Om sy ruimhartigheid te demonstreer, maak Petrus die voorstel van sewe keer. Selfs Jesus behoort dit merkwaardig te vind, altans so het Petrus gedink. Maar dan gee Jesus die radikale antwoord: *Ek sê vir jou, nie sewe keer nie maar selfs sewentig maal sewe keer.* Ons sal Jesus se antwoord verkeerd verstaan as ons dink Jesus wil ons met hierdie antwoord laat tel, of dat Hy 'n wyer grens as Petrus wil stel. Petrus sê sewe keer. En Jesus sê vierhonderd en negentig keer. Nee, Jesus wys met sy antwoord juis alle syfers, alle grense af. Met sy antwoord sê Hy in soveel woorde: Die vergewing van ons broer moet grensloos wees. Ons moet ons broer telkens en telkens weer vergewe!

Die motivering vir hierdie grenslose vergewensgesindheid vind Jesus in God se grenslose vergewing van ons. Ons skuld voor God word deur Jesus gesimboliseer met etlike miljoene rand (vers 24) en die skuld van ons naaste teenoor ons met 'n paar rand (vers 28). Omdat God bereid is om ons skuld van miljoene rand af te skryf, behoort ons ook bereid te wees om ons broer se skuld van 'n paar rand af te skryf. Jesus gaan selfs nog verder. Hy sê daar is 'n wisselwerking tussen ons vergifnis en God se vergifnis. As ons nie bereid is om aan ons broer vergifnis te skenk nie, kan ons hoegenaamd nie aanspraak maak op God se vergifnis nie (vers 35).

Laat ons - veral in hierdie tyd waarin ons leef - tog nie 'n spieëlbeeld wees van mense wat mekaar kleinsielig nie die geringste oortredingties kan vergeve nie (vers 30), maar laat ons eerder die spieëlbeeld van God wees wat ons koninklik en royaal vergewe (vers 27).

23 September

Beloning

Matteus 19: 27-30

Om Jesus te volg, vra soms groot opofferings van ons. Soms moet ons ons gemaklike lewe prysgee en van ons besittings afstaan. Soms gebeur dit selfs dat as daar 'n botsing kom tussen die band met Jesus en die band met ons families, ons laasgenoemde moet verlaat. Petrus vra: Is dit die moeite werd? Wat sal ons daarvoor kry?

Jesus neem nie aanstoot aan Petrus se vraag nie. Jesus bestraf of betig Petrus ook nie, maar Hy antwoord hom. En dan slaan Jesus se antwoord ons asems weg, want dit oortref ons stoutste verwagtinge. Jesus praat van 'n drievoudige beloning. Jesus sê eerstens dat sy volgeling saam met Hom op trone sal sit en saam met Hom sal regeer (vers 28). Dit laat ons dink aan die woorde in 2 Timoteus 2: 12: *...as ons in die geloof volhard, sal ons saam met Hom regeer*, en Openbaring 3: 21: *Elkeen wat die oorwinning behaal, sal Ek saam met My op my troon laat sit....* Hoor u wie die wêreld saam met Jesus sal regeer? Hoor u wie soos konings op trone sal sit? Hulle wat Jesus gevolg het! Hulle wat in die geloof volhard het!

Die beloning eindig egter nie hier nie. Jesus sê tweedens dat die gelowiges wat besittings en familie nie liever gehad het as vir Hom nie; wat as hulle gedwing was om te kies tussen die band met hulle besittings en families en die band met Jesus, Hom gekies het, honderd maal soveel sal ontvang (vers 29). Hulle sal deel wees van 'n nuwe familie, naamlik God se familie en hulle huis sal die Vaderhuis met sy baie wonings wees!

Die beloning eindig selfs ook nie hier nie, want Jesus sê derdens dat hierdie wonderlike gawe vir ewig sal duur. Die gelowiges sal ook die ewige lewe as erfenis ontvang (vers 29).

In teenstelling met mense en teoloë wat met die verwagting van 'n hierna-maals spot, sê Jesus daar wag 'n beter en 'n wonderliker toekoms vir almal wat Hom volg en nie terugdeins vir opofferings van watter aard ook al nie! Daarom kan ons van harte saam met die digter van Gesang 601: 1 sing:

Dié wat die Here wil dien, húl het 'n nuwe toekoms.

Swaarkry vir altyd verby - God laat hul vreugde sien.

Stil maar, wag maar, alles word nuut - die hemel en die aarde!

Stil maar, wag maar, alles word nuut - die hemel en die aarde!

24 September

Word arbeidsaam bevind

Matteus 20: 1-16

Dit gaan in hierdie gedeelte oor die mens wat geroep word om te werk. Maar let op, dit gaan nie oor die arbeid van die mens om in sy eie behoeftes te voorsien nie; om te sorg dat hy en sy gesin 'n huis het om in te woon, 'n motor het om mee te ry, klere het om aan te trek of kos om te eet en dies meer nie. Nee, dit gaan oor die mens se arbeid in God se wingerd. God sê aan die mens om in sy wingerd te werk.

Al het ons dalk jare vir die sonde gewerk, word ons nou geroep om vir

God te werk. Die werk in God se wingerd is baie en belangrik en die arbeiders is min. Dit blyk duidelik uit die feit dat die eienaar van die wingerd met sonop en nege-uur en twaalf-uur en drie-uur en selfs vyf-uur die middag mense gaan huur het om in die wingerd te werk.

Die eienaar belowe die werkers: *...en wat billik is, sal ek julle betaal* (vers 4). Volgens die Bybel is die loon vir die arbeid in God se wingerd die ewige lewe! Dit, sal u seker saamstem, is nie net billik nie, dis oorvloedig! Hierdie loon is nou dieselfde vir al die arbeiders, want sien, hierdie loon is genade. Miskien klink dit vir baie mense onlogies dat *laatkommers*, die mense wat eers laat in hulle lewe in God se wingerd begin werk het, dieselfde loon ontvang as die mense wat hulle hele lewe lank in God se wingerd gewerk het. Maar genade is nou eenmaal nie logies nie. Genade is genade. Ja, dit is genade om genade te ontvang. Ons moet nie eers probeer om God se genade te verklaar nie, ons moet dit net dankbaar ontvang.

Hierdie gedeelte wil twee dinge vir ons sê. Eerstens moet ons nie gegrief voel oor God se genade nie, ons moet nie jaloers wees op wat God vir ander mense gee nie. Ons moet liever dink aan alles wat ons onverdiend uit God se hand ontvang en daarvoor dankbaar wees. Eintlik ontvang ons almal baie meer as wat billik is, as wat ons na regte verdien. En tweedens moet ons God se genade geniet. Ons moet in sy wingerd gaan werk. Dit is nooit te laat nie, selfs as is dit vyf-uur die middag!

25 September   *Ons enigste troos in donker tye*   Matteus 24: 1-14

Die wederkoms word soms gebruik om mense mee bang te praat: *Oppas, jy beter reg lewe, want die Here kom weer!* Aan die ander kant word dit as 'n troos gebruik: *Toe maar, eendag sal alles beter gaan as die Here weer kom.* Vir ander is die wederkoms van die Here 'n saak wat van geen belang is nie. Hulle sê die belofte van 'n wederkoms kom uit 'n antieke tyd, dit kan nie meer realiseer nie. Die idee van 'n wederkoms is deel van 'n primitiewe wêreldbeeld wat nie meer versoenbaar is met die moderne wêreld nie.

Die feit staan vas dat vanuit die Bybel dit 'n saak van erns is en bly! Reeds in die Ou Testament het die profete verwag dat die Here spoedig sou kom en die verwagting word in die Nuwe Testament voortgesit. In die gedeelte in Matteus 24: 1-14 waarsku Jesus deur te sê dat heelwat persone op die toneel sal verskyn wat hulle sal voordoen as die Messias.

Jesus sê ook baie oorloë sal sy koms voorafgaan. Aardbewings en hongersnood sal die wêreld teister. Die kerk sal swaarkry en aan vervolging onderwerp word. Vals profete sal in die tyd voor sy koms optree. In en deur dit alles moet sy volgelingen voortgaan om die boodskap oor Hom aan alle mense te verkondig.

Met die lees van die gedeelte en ander gedeeltes oor die wederkoms, besef ons dat die bedoeling van die sogenaamde tekens van die tye nie daar is om 'n vaste berekening, 'n vaste tydskedule te bepaal, sodat ons die tyd en datum van die wederkoms presies kan bepaal nie. Nee, al die dinge wat Jesus as *tekens* van sy naderende koms noem, is dinge wat maar altyd voorkom, binne elke geslag, elke eeu. Elke geslag, elke eeu, het te make met oorloë, aardbewings en vals profete. Die tekens is ook in 'n sekere sin tekens van hoop (dit is nie gewone pyne nie, maar geboortepyne). Uit die negatiewe kom die positiewe: Die kruisgebeure, die graf, die einde is eintlik 'n nuwe begin - uit die donkerte breek die lig deur.

God is meer as situasies, omstandighede, God is meer as *tekens*. Dit is die troos wat Matteus 24 bied.

Sedert die dood en opstanding van Jesus weet gelowiges dat hierdie wêreld aan die verbygaan is en dat dit met sy wederkoms tot 'n einde sal kom. Maar die hart van ons geloof is dat die einde en begin reeds in die dood en opstanding van Jesus aangebreek het! Ons toekoms, ons hede is in sy hande. Ons vind krag, nie in gebeure/tekens nie, maar in 'n Persoon, en daarom bly ons altyd betrokke by die enigste rede waarom die Here nog nie weer gekom het nie. Uitmuntend is genadetyd, tyd vir uitdeel, meedeel, sodat wanneer Hy kom, elke knie voor Hom sal buig, en elke tong sal bely dat Hy die Here is.

26 September

Waaksaamheid

Matteus 25: 1-13

In die gedeelte word gehandel oor die koms van Jesus, oor die regte manier van wag, en oor die oordeel oor diegene wat nie op die regte manier gewag het nie.

In die gelykenis van die tien meisies word mense wat *verstandig* was toe hulle gewag het, afgespeel teenoor die wat *onverstandig* was. Die verstandiges het ekstra olie saamgeneem. Dit het verseker dat die verwelkoming nie op 'n anti-klimaks uitloop het met geen lampe wat brand nie. Dit onderstreep die toewyding aan en erns met die bruidegom wat kom.

Die onverstandiges tref nie voorsorgmaatreëls vir die lang wag nie. As die dwase meisies uiteindelik by die bruilof kom, is die deur gesluit. Dan pleit

hulle en sê: *Meneer, Meneer...*, maar hulle word geantwoord: *Voorwaar ek sê vir julle, ek ken julle nie.*

So roep die gelykenis almal tot waaksaamheid op, maar nie 'n passiewe waaksaamheid nie. Of anders gesê, daar is maniere én maniere om verstandig en onverstandig te wag: lui en passief teenoor verantwoordelik en aktief. Maar kan ons vra hoe moet ek verstandig, aktief, verantwoordelik wag en gereed wees?

Ons is gereed as ons besef dat die Here alreeds gekom het! Die toekoms is die hede. God se Kind het mens geword. Die vraag is: Wie het Hom toe herken? Wie was toe gereed? Herken ons Hom in die mens Jesus Christus, herken ons Hom in ons medemens?

Die medemens wat honger is, wat dors is. Die medemens wat 'n vreemdeling is, die medemens sonder klere, die siek medemens - die een in die tronk (Matt 25: 41-46). Indien wel, *waak* ons sinvol en verstandig al weet ons nie op watter dag en uur dit sal gebeur nie en kan ons met vrymoedigheid roep: *Meneer, Meneer, maak vir ons oop* en die Bruidgom sal antwoord: *Ek sê vir julle, Ek kén julle, want julle het my geken en herken.*

27. September

Wees betroubaar

Matteus 25: 14-30

Die Christelike lewe loop uit op die dag van die Here, dit is die Christelike hoop, die sin van Christelike geloof, die eindpunt van alles wat ek glo.

Dié gelykenis stel ons voor die vraag hoé dit nou gesteld is met ons en dit waarmee Hy my toevertrou het en hoe dit gesteld sal wees as Hy onverwags kom. Die talente verwys nie na persoonlike gawes of begaafdheid nie, want so verkry dit 'n moralistiese betekenis. Dit gaan hier juis om aktiewe getrouheid, persoonlike verantwoordelikheid. Dit gaan nie oor hoeveel ek ontvang het nie, maar wat ek doen met dít wat ek wel ontvang het.

Die gedeelte slaan terug op vers 1. Dit wil iets meedeel oor die koninkryk van die hemel. Die gelykenis handel oor die wyse waarop die gelowige moet optree terwyl hy wag op die koms van die Here: persoonlike betrokkenheid en verantwoordelikheid by die saak, die ryk van die Here.

Die een man wat sy muntstuk begrawe het, kon skynbaar reg opgetree het in onseker tye, soos wat dit gedurende oorlog die aangewese gebruik was. Hy wou dalk bloot nie kanse waag nie. Hy kan ook die een wees wat geglo het dat hy nie 'n verskil kan maak nie. Dinge sal maar gebeur soos dit moet

gebeur. Hy was bloot iemand wat nie persoonlik betrokke wou wees by die koninkryk van die Here nie, en toe kom die Here en vra verantwoording.

Met hierdie gelykenis word ons geleer wat ons met die gawes moet doen (God se liefde, barmhartigheid) (Matt 25: 31-46). Ons kan dit begrawe; ons kan afsydig teenoor dit staan; ons kan verskonings uitdink, soos ek loop nie risiko's nie, ek speel veilig. Die gelykenis sê nee, gawes/talente moet werksaam wees. Ons kan maar *risiko's* daarmee neem, dan tree die wet van die koninkryk in werking: God onderhou self sy ryk dan groei dit honderdvoudig en die uiteinde is dat ek deel in die koninkryk van God. Want ek was betrokke, ek was verantwoordelik met dit wat aan my, soos en waar ek is, toevertrou is.

Ons tyd, gawes, talente behoort immers nie aan ons nie, dit word aan ons gegee. Ons moet alles wat ons het, gebruik om 'n verskil te maak. Ons kan, want ons is toegegerus met sy Gees. Elkeen kan 'n verskil maak. Ons kan verantwoordelikheid aanvaar vir ons eie dade, onself, ons kerk, ons gemeente. Kyk maar hoe skynbaar klein, ongesiene gebare, dade, woorde 'n verskil kan maak; hoe die *wag-tyd gevulde* tyd word, 'n tyd waarin almal nou reeds in die Heer se vreugde deel!

28 September

Ons barmhartigheid

Matteus 25: 31-46

Wanneer ons van mekaar afskeid neem, herinner ons mekaar aan belangrike sake wat gedoen en onthou moet word. Byvoorbeeld 'n pa wat op reis gaan, sal sy vrou en kinders herinner aan wat hulle moet doen terwyl hy weg is.

Jesus doen dieselfde in ons gelese gedeelte. Hy rig afskeidswoorde tot sy dissipels en bring belangrike sake onder hulle aandag wat hulle moet nakom terwyl Hy weg is. Die dissipels moet, terwyl Jesus weg is, gereed wees vir sy wederkoms, want sy wederkoms bring God se gerig oor goed en kwaad, geloof en ongeloof. Die laaste oordeel moet nog kom, die finale skeiding tussen die geseëndes en die vervloektes moet nog geskied. Daarom moet Jesus se dissipels, én ons, gereed wees, want ons kom almal in God se gerig.

Maar wie is gereed en hoe is 'n mens gereed? Die eenvoudige antwoord is: die wat in Jesus Christus glo. Maar Jesus beklemtoon dit dat geloof méér as net 'n lipbelydenis is. Geloof vra ook na die hart en die hand, die gevoel en die daad. Geloof wat ons bely, kom uit 'n dankbare hart en word aktiewe, liefdevolle diensbaarheid.

Die vonk wat hierdie vuur van geloof aansteek, is die evangelie van Jesus Christus: die Woord wat ons hoor en die Gees wat ons tot 'n lewende ge-

loof aanspoor. Jesus beklemtoon die belangrikheid van hierdie lewende geloof wat geleef moet word totdat Hy weer kom.

Die betoning van barmhartigheid is 'n belangrike deel van ons gereed wees tot 'n lewende geloof. Barmhartigheid is die swaar deel van ons geloof wat vra na onselfsugtigheid, om eie voorspoed en weelde diensbaar af te staan tot voordeel van die noodlydendes. Deur dit te doen, doen ons dit vir die Here, tot sy eer en diens.

Maar, behalwe die aardse nood van mense waarvoor ons graag oop hande het, is daar vandag nog 'n ander wêreldse nood waarvoor ons ook ons offers sal moet bring en nog oper hande sal moet hê. Die *armoede, hongersnood* en selfs *haweloosheid* is besig om ook oor die kerk, ons kerk en selfs ons gemeente neer te daal. Vir hierdie lyding van mense en die beproewings waaronder die kerk verkeer, moet ons nie terugdeins nie. Daarmee word ons juis getoets hoe gereed ons vir die wederkoms is. Het die liefde en barmhartigheid van Jesus Christus ons in ons harte getref sodat ons hande oopgaan om te sorg daar waar die nood beleef word?

Die wederkoms bring God se gerig oor ons dade van geloof en ongeloof, ons barmhartigheid en onbarmhartigheid, oor ons liefde en liefdeloosheid. Waar gaan ons uiteindelik staan: Regs of links?

Ons liefdesdade van barmhartigheid gaan 'n verskil maak.

29 September   *Inhoud van die kerk se opdrag*   Matteus 28: 16-20

Net soos met gister se oordenking, moet ons hierdie bekende opdrag van Jesus aan sy dissipels ook verstaan teen die agtergrond van sy wederkoms. Terwyl Jesus weg is, moet sy dissipels, en uiteindelik sy kerk, voortgaan om die evangelie te verkondig. Hierdie opdrag staan dus onder die gerig van die wederkoms: mense moet die evangelie hoor, glo en gelowig lewe, want die oordeel kom ook.

Die kerk verrig hierdie opdrag onder die gesag van Jesus Christus aan wie alle mag behoort. Daar is niks wat belangriker as dit is nie. Geen wêreldse saak of verantwoordelikheid mag in die pad van die evangelie staan nie. Die kerk verkondig met gesag en aan dié boodskap moet gehoor gegee word. Die draers van die Woord moet self ook luister en gehoorsaam wees.

Wat is die inhoud van die kerk se opdrag? In kort: Jesus Christus is die gekruisigde en opgestane Here. Net Hy is só die Verlosser van die wêreld en net deur geloof in Hom is daar redding vir sondaarmense. Almal moet

hierdie boodskap hoor. Daar is nie volksgrense of godsdiensgrense nie. Die opdrag is: ...*maak die mense my dissipels*. Dissipels is navolgers wat Jesus gelowig en toegewyd dien omdat hulle oortuig is dat Hy die Here is.

Doop hulle is deel van die verkondiging wat die troos en versekering gee dat ons werklik aan die Here behoort en mag deel hê aan sy ryke beloftes van genade, vergifnis, opstanding en die ewige lewe.

Leer hulle is verdere toerusting sodat geloof op vaste fundamente van die kennis van God se Woord sal staan, om nie deur elke wind van dwaalleer of beproewing meegesleur te word nie, maar om gehoorsaam te dien en volhardend te volg.

Jesus gee die versekering: *En onthou: Ek is by julle....* Dit is die troos tot krag om Jesus se opdrag uit te voer. Ons staan nie alleen in die stryd van die geloof nie, maar verrig ons taak met verantwoording teenoor Hom.

Hoe is dit gesteld met elkeen van ons? Is ons getrou aan Jesus se opdrag? Onthou jou belofte met geloofsbelydenis: *Ek belowe om die groei en vooruitgang van die een heilige, algemene Christelike kerk... te bevorder*.

Versuim u om dit te doen? Petrus het ook toe hy Jesus verloën het. Later het Jesus hom nie verwyt nie, maar gekonfronteer met: ...*het jy My baie lief?* Toe Petrus daarop ja geantwoord het, het Jesus hom in sy diens terugverwelkom met die opdrag: *Pas My skape op; laat My lammers wei, volg My (Joh 21)!*

Het jy die Here ook lief? Die deur staan ook oop vir u om u deel van die kerk se opdrag te kom verrig.

30 September

Wie bid, het hoop

Lukas 18: 1-8

In 'n versamelband met die titel, *Verhale van hoop*, kom daar 'n gedig voor met die opskrif: *Die kreet van 'n jongmens*. Dit is geskryf deur 'n tiener wat nie veel ouer as agtien jaar kan wees nie, en grepe daaruit lui so: *Van die lewe verwag ek niks nie, want die lewe verwag niks van my nie. Wie sou tog kon verstaan waarom ek so voel? Ek lewe, en tog lewe ek nie....*

Wat veral ontstellend is, is dat dit 'n jongmens is wat so voel. Jongmense is veronderstel om te bruis met entoesiasme, met hoop vir die lewe. Die wanhoopsindroom kan soos 'n donker kombers oor jou toesak, veral in tye van krisis, wanneer jy gereken het jy is seker van jou basiese sekerhede, maar die een na die ander begin om onder jou weg te kalwe. Geen mens kan op die lang duur sonder hoop bly lewe nie.

Die gelykenis van Jesus oor die weduwee wat in die gebed volhard, stel twee waarhede oor hoop. Die eerste is die feit dat die hoop buite ons geleë en geanker is. Op geen manier is dit te put uit die voorraadskuur van ons menslike potensiaal nie. In die woorde van Jesus: God is die een wat reg sal doen aan die hopeloses wat tot Hom roep (Luk 18: 7) - Hy sal hulle nie laat wag nie.

Maar nou kom ook 'n tweede kant by, naamlik: die hoop is ook voluit in ons hande. Die weduwee het herhaaldelik gevra. Uitverkorenes behoort dag en nag tot God te roep, sê Jesus. Die Christelike hoop is voorwaar vreemd. Dit is uit ons hande en tog plaas die Here dit weer terug in ons hande.

Som die gedig van die tiener hierbo u lewe op? Wie volhardend bid, het hoop.

1 Oktober

Moenie tyd mors nie!

2 Korintiërs 6: 1-2

In watter soort tyd leef ons? 'n Mens sou kon sê dat dit 'n tyd van ongeken-de tegnologiese vooruitgang is waarin die natuurkunde en skeikunde en al die ander wetenskappe ons kennis elke tien jaar laat verdubbel. Ironies genoeg, is dit ook 'n tyd van ontsettende onsekerheid; waardesisteme van vroeër verkrummel.

In watter soort tyd leef ons? Paulus sê, verrassend genoeg, genadetyd (2 Kor 6: 1-2)! Hy verklaar dat die tyd waarin ons leef, die regte tyd is en die dag waarin ons ons bevind, die dag van redding is: *Kyk, nou is die regte tyd, nou is dit die dag van redding.*

Martin Luther het op 'n stadium sy lewe in oënskou geneem, en toe die volgende vir sy landgenote te sê gehad: *Ek reken dat ons land nog nie soveel van God se Woord gehoor het soos tans nie, ...as ons dit so laat verbygaan sonder om God te dank en te eer, moet ons besorg wees oor die feit dat ons nog gruweliker duisternis en plaë as voorheen sal ly. Koop daarom terwyl die mark voor die deur is....*

Ons weet nie wat die toekoms vir ons inhou nie. Ons weet nie eers wat vandag op ons wag nie. Maar hiervan kan ons seker wees: Elke dag is vir ons 'n geleentheid om begenadig te word, elke sekonde 'n kans op die saligheid. Gryp dit aan. Koop dit uit, maak die beste gebruik daarvan. Moenie tyd mors nie!

2 Oktober

Wedloop teen ongelooft

1 Korintiërs 9: 24

In hierdie gedeelte verwys Paulus na 'n wedloop. Die kerk in Korinte was goed bekend met wedlope. Korinte was die gasheer van een van die mees

bekende Griekse atletiekbyeenkomste. Paulus gebruik hier die beeld van 'n wedloop om na 'n ander wedloop te verwys - die een waaraan ons as Christene deelneem. Dit is nie 'n kort wedloop, soos 'n 100m wedloop nie, dit is meer soos 'n marathon - 'n lang marathon wat 'n leeftyd neem om te voltooi. Terwyl Paulus hierdie vergelyking maak, meld hy twee verskille tussen die atletiese wedloop en die Christelike wedloop.

In 'n atletiekwedloop kan slegs een persoon wen. In ons wedloop wen ons egter nie deur eerste te wees of deur ons sukses aan ander te meet nie. Ons wen deur die wyse waarop ons aan die wedloop deelgeneem het.

Daar is ook 'n verskil tussen die pryse wat ons wen. Die atlete in Korinte het 'n krans gewen wat gou verlep het. Vandag se weners wen goue medaljes of selfs miljoene rande, maar hierdie pryse hou nie vir ewig nie. Die prys wat ons egter verower omdat ons die Christelike wedloop hardloop, is 'n kroon wat vir ewig sal hou - die ewige lewe - in die hemel saam met God.

Hoe verkry ons hierdie prys? Efesiërs 2: 8-9 sê dat ons deur genade gered is deur die geloof - nie deur ons eie toedoen nie, dit is 'n geskenk van God.

Paulus sê vir ons hoe ons hierdie wedloop moet hardloop. Hy sê as ons hardloop, moet ons bewus wees hoekom ons hardloop. Ons hardloop die wedloop van die geloof omdat Christus ons verlos het; ons hardloop om daardie verlossing ons eie te maak en uit dankbaarheid as verlostes te leef. Ons hardloop met dié doel voor oë, terwyl ons oog op Jesus gevestig is - die begin en die voleinder van ons geloof. Hy sê ook om die wedloop te kan hardloop, moet ons dit wat agter ons lê, laat gaan. Ons moet die verlede vergeet - ons moet vergewe, bely, leer uit die verlede, maar ons moet ons losmaak van wat agter ons is en uitstrek na wat voor ons is. Lê jou verlede af en fokus op God.

Ons het ook nodig om vir die wedloop voor te berei. Ons moet die Bybel lees, want daarin lees ons hoe God wil hê ons moet lewe. Ons moet bid dat God ons sal toerus en help. Ons moet ons lewe aan sy heerskappy onderwerp. Ons moet Hom dien en Hom alleen. Ons moet ons sondes bely, Hom aanbid en versoekings weerstaan.

Eendag sal ons op die podium staan - nie om 'n goue medalje te ontvang nie, maar die hemelse kroon. Mag ons saam met Paulus sê: *Ek het die goeie wedloop afgelê; ek het die wenstreep bereik; ek het gelowig end-uit volgehou. Nou wag die oorwinnaarskroon vir my, die lewe by God.*

'n Pa en sy seuntjie het op 'n pragtige somersdag in die platteland gaan rëndry. Skielik vanuit nêrens het 'n by by die motorruit ingevlieg. Die seuntjie, wat dodelik allergies vir bysteke was, het histories begin skree. Die pa het sy hand uitgesteek en die by in sy hand vasgedruk en dit toe weer laat gaan. Maar die oomblik toe hy die by laat gaan, het die seuntjie weer begin skree toe die by om sy kop begin zoem. Die pa het toe weer sy hand uitgesteek, maar dié keer het hy na sy hand gewys. Daar, in sy hand, het die angel van die by nog gesit. *Sien jy dit?*, het die pa gevra. *Jy hoef nie meer bang te wees nie. Ek het die angel van die by wat vir jou bedoel was, gevat.*

En dit is die boodskap wat Christus ook met ons wil deel. Ons hoef nie meer die dood te vrees nie. Christus het die dood namens ons oorwin en ons so verlos van die sonde. Tereg vra Paulus in 1 Korintiërs 15: 55: *Dood, waar is jou angel?* Christus het die angel namens ons gevat. Hy het uit die dood opgestaan. Ons hoef nie meer te vrees nie, 'n nuwe lewe wag op ons.

Die feit dat ons kan glo dat daar vir ons 'n opstanding uit die dood sal wees, gee aan ons lewe betekenis. As Jesus nie uit die dood opgestaan het nie en daar nie 'n dag was waarna ons kon uitsien, naamlik dat ons uit die dood sal opstaan nie, verloor die lewe sy betekenis. As die lewe al is wat daar is, kan ons saam met Paulus sê: *As ons net vir hierdie lewe ons hoop op Christus vestig, is ons die bejammerenswaardigste van alle mense* (1 Kor 15: 19).

Die lewe is alleen die moeite werd as ons dit vir Christus lewe, want alleen Hy kan betekenis en sin aan ons lewe gee.

In die gelese gedeelte praat Paulus van ons toekoms in die sterkste moontlike terme. Hy sê: *Ons weet ...dat ons 'n vaste gebou in die hemel het.* Hy sê nie ons dink, ons hoop, ons vertrou, ons verwag nie, maar ons weet. Om te raai, gee ons immers geen gerusstelling nie. Ons wil absolute sekerheid hê. Die opstanding van Christus spel vir ons hoop. Die woord *hoop* in die Bybel beteken *'n sekere verwagting*.

Charles Revlon, president van Revlon kosmetiese produkte, het eenmaal gesê: *Ek verkoop hoop*. Maar natuurlik kan hoop nooit gekoop word nie. Dit word deur Christus gegee aan die wat glo.

Uit hierdie verse blyk dit dat daar twee moontlike menslike reaksies op geloof is, naamlik 'n gelowige en 'n ongelowige reaksie. Die een kan luister na wat die Woord van die Here sê en die ander een kan met alles in sy menswees daarteen rebelleer.

Volgens vers 8 kan 'n ongelowige mens se reaksie op die Woord van God 'n paar dinge inhou wat in die optrede van die ongelowige baie duidelik sal blyk: Al hoor die mens die stem van God, kan hy homself hardkoppig daarteen bly verset; hy kan probeer om deur sy woorde, gedagtes en daed God op die proef te stel; hy kan deur sy sondige selfgesentreerde optrede God uittart; die pad wat God wil hê dat hy moet loop, doelbewus ontken en sy eie wil in alles eerste wil stel. Die hart van hierdie mens word deur die misleiding van die sonde verhard. Hierdie mens weet gewoonlik wat God van hom verwag, maar hy doen presies die teenoorgestelde. Al hierdie verkeerde reaksies van die mens op die Woord van God word onder die begrip ongehoorsaamheid saamgevat en is dus tekenend van ongeloof.

Wie se verantwoordelikheid is hierdie ongelowiges? Gelowiges het nie net 'n verantwoordelikheid ten opsigte van hulleself nie, maar ook teenoor mekaar. 'n Gelowige kan dus nie net sy oë wil toekny as hy iemand raakloop wat die gesindheid van 'n ongelowige openbaar nie. As die hart van 'n mens deur die sonde verhard word, kan ons nie net ons skouers optrek en voorgee dat dit ons nie raak nie. Deur voorbeeld en getuigenis en volharding in die vertroue op God, moet so iemand aangespoor word om sy saak met God reg te maak.

So het ander gelowiges weer dieselfde opdrag ten opsigte van jou gekry. Dink net aan die sekuriteit wat hierin opgesluit lê: as jy deur die sonde mislei word, sal daar weer iemand anders wees om jou reg te help. God kan dus ander gelowiges gebruik om ons te help as ons struikel. Daarom moet jy waaksaam wees en in die vertroue volhard. Praat die mense om jou nog moed in terwyl God jou nog die geleentheid gee om dit te kan doen. Wat Christus se eiendom is, is ook joune as jy enduit en vasberade op God bly vertrou. Laat jou volharding in die vertroue op God 'n spieël wees vir die ongelowiges om jou. Laat die praktyk van jou vertroue-op-God die woorde-lose Bybel word vir die ongelowiges om jou.

Dankie Heer, vir die wonderlike geleentheid om in vertroue aan U vas te kan hou vir alles wat in my lewe gebeur. Leer my om hierdie vertroue so uit te leef dat almal dit kan sien.

God het beloof dat die mense wat in Hom glo, eendag in die ewigheid saam met Hom sal rus. Hierdie *rus* is 'n wonderlike ewige toekoms by die Here. Hierdie belofte geld almal wat met 'n kinderlike opregte geloof in God en sy beloftes glo. Hierdie verse toon egter ook aan dat daar naas die belofte van die ewige rus, nog steeds 'n eis is om gehoorsaam te wees. As 'n mens nie gehoorsaam aan die Woord van God is nie, kan jy nie hierdie rus binnegaan nie. Hierdie plek waar ons vir ewig saam met God sal rus, is lankal voltooi, want alles wat God gedoen het, het Hy alreeds voltooi met die skepping van die wêreld.

Om die ewige rus in te kan gaan, moet die mens glo wat hy in die Woord van God hoor. Om dus gereeld die Bybel te lees, al die eredienste by te woon, gereeld jou offergawes te gee en vir die kerk te werk, is nie verdienstelikhede wat ons in hierdie ewige rus sal laat ingaan nie. Ons gaan hierdie rus van God binne as ons met opregtheid glo wat daar in die Bybel staan. Hierdie *glo*, beteken nie bloot net om te glo dat God bestaan nie - dat jy regtig glo, sal blyk uit jou optrede wanneer jy regtig moeite doen om ook te doen wat God in sy Woord van jou eis, wanneer jy sy beloftes glo en jou hoop daarop bou. Daar moet dus sprake wees van 'n verhouding tussen God en die mens. Hierdie *rus* begin reeds wanneer 'n mens tot geloof in Christus kom, want jy smaak reeds die vrede van God se teenwoordigheid in jou lewe. Hierdie vrede spreek ook van 'n mens se vrede voor God wat deur die genade van Jesus Christus in die regte verhouding met God leef. Hierdie *rus* sal egter eers in die hiernamaals volmaak wees.

Here, baie dankie vir die voorreg dat ons kan deel in hierdie ewige rus. Dankie dat U dit vir ons moontlik gemaak het deur die kruisdood van u geliefde Seun Jesus Christus. Gee dat ek met alles in my sal vashou aan hierdie wonderlike belofte wat U aan ons gemaak het.

Hierdie gedeelte handel oor Jesus as die Hoëpriester. Hierdie verse wil die leser oproep om met alles in hom vas te hou aan die belydenis dat Jesus Christus die Hoëpriester is. Hy beskryf dan verder wat die aard van hierdie hoëpriesterskap van Jesus Christus is. Deur die bemiddeling van Christus as die Hoëpriester kan die mens met vrymoedigheid na die genadetroon van

God gaan. Ons bely dat ons in God en in sy beloftes glo - daaraan moet ons met altwee ons hande vashou.

Dit help niks as ons oor die regte belydenis beskik en dit met die verstand kan nasê, maar ons hou nie daaraan vas nie. Anders gestel: dit help niks dat jy die regte belydenis ken, maar jy leef nie elke dag vanuit die oortuiging waarop daardie belydenis gebou is nie. As ek en jy bely dat Christus ons Hoëpriester by God is, dan hoef ons nie te wonder of ons saak met God reg is nie. Die sekerheid waarop hierdie belydenis gebou is, sê aan ons dat ons saak, goddank deur Jesus se ingrype, met God reg is. Ons hoef nie daaroor te wonder of daaroor te tob nie. Wat 'n groot genade is dit nie!

Omdat Jesus net soos ons mense aan versoekings onderwerp was, is Hy die regte Persoon om vir ons by God in te tree. Dit word baie mooi gestel dat Jesus juis die een is wat medelye met ons swakhede kan hê. Jesus weet hoe dit is om mens te wees, versoek te word, by die oop graf van 'n geliefde te staan, deur mense baie na aan jou teleurgestel en selfs verraai te word. Hy ken daardie eensaamheid wat 'n mens ervaar wanneer jy deur mense verlaat en in die steek gelaat word. Jesus het dieselfde pad geloop as ons en is voor dieselfde versoekings as ons gestel, met dié verskil dat Hy nie eenmaal 'n fout gemaak het nie.

Die groot genade wat hieruit blyk, is dat God aan ons die heel beste Hoëpriester gegee het wat daar kan bestaan. Geen aardse priester sou aan hierdie verwagtinge kon voldoen nie. Juis daarom moet ons van die dienste van hierdie Hoëpriester gebruik maak. Ons kan daarom ook met vrymoedigheid na God toe gaan. Ons hoef nie te wonder of bang te wees om na God toe te gaan nie, want Hy is goed. Wanneer ons biddend pleit om die genade en liefde van God, sal Hy vir ons meer gee as wat ons verdien en Hy sal ons met sy liefde omvou.

Dankie Heer, dat ek deur die Hoëpriester Jesus Christus na U toe mag kom. Dankie dat ek met vrymoedigheid voor u genadetroon kan verskyn en kan bid om u genade, liefde en bystand.

7 Oktober   Om deel te hê aan wat God belof het   Hebreërs 6: 12

In hierdie gedeelte word daar 'n oproep op alle gelowiges gedoen om nie traag te word nie, maar die voorbeeld na te volg van die gelowiges voor hulle wat deur geloof en geduld deel gekry het aan die dinge wat God belof het.

As voorbeeld kan na Abraham verwys word. God wou vir Hom 'n volk afsonder wat Hom aan die hele wêreld bekend sou maak. God het begin by 'n bejaarde, kinderlose man wat in geloof en geduld God en sy beloftes oor 'n nageslag vir hom aanvaar het. God het vir Abraham gesorg. Dit wat God ons elke dag gee, is dalk nie altyd wat ons wou gehad het nie, maar in die geloof kan ons aanvaar dat God altyd aan ons sal gee wat vir ons die beste is. Abraham het in gehoorsaamheid en geduld nie traag geword nie daarom het hy sy beloning gekry: dat hy vir altyd by God kan bly. Net soos Abraham moet ek en jy God se pad vir ons lewe met geduld, liefde en gehoorsaamheid loop. Vertrou op God, want die beloning is groot. Elkeen wat deur die geloof God se vryspraak aanvaar en elke dag daarvolgens lewe, sal ewig leef. Die vervulling van baie van die beloftes wat God aan die bejaarde Abraham gemaak het, het menslik gesproke onmoontlik en onuitvoerbaar gelyk. Die groot geheim was dat Abraham God op sy woord geneem het. Om deel te hê aan hierdie beloftes van God, moet ek en jy Hom ook op sy woord neem. Daarom mag ons ook nooit traag word in ons diens aan die Here nie. God waarborg aan ons dat Hy al die beloftes wat hy in die Bybel gemaak het, tot uitvoer sal bring. As ons in die geloof volhard, waarborg God ons deur die kruisdood van sy Seun dat ons nie aan die einde van die tyd teleurgesteld sal staan nie. Ek en jy moet net soos Abraham bereid wees om God se opdragte vir ons lewe uit te voer - al vra dit soms 'n sprong die onbekende in. Doen wat God van jou vra, al is dit nog nie vir jou duidelik waarheen God met jou op pad is nie. God sal altyd die regte besluite oor jou lewe neem.

Abraham het sy geloof in God bly behou, ongeag swaarkry, teleustellings en beproewings. Deur sy blinde geloof in God het hy die vryspraak verkry. Hierdie voorbeeld van Abraham om uit te hou en aan te hou, behoort ons ook aan te moedig om nooit ons vertrou op God prys te gee nie. Christus gee aan almal van ons die reg om kinders van God genoem te word. Omdat Jesus 'n nasaat van Abraham is, is ons ook nou sy nasate. Al die beloftes wat God dus aan Abraham gemaak het, is nou ook op ons van toepassing. Laat ons sy voorbeeld in die geloof navolg.

8 Oktober

God se beloftes is vas

Hebreërs 6: 13-20

In hierdie verse word Jesus se hoëpriesterskap as 'n onbeweeglike lewensanker van hoop beskryf. Die Hebreërskrywer verduidelik aan sy lesers dat die gelowiges 'n hoop het waaraan hulle moet vashou. Hierdie hoop is die waar-

borg wat God aan sy kinders gee dat die beloftes wat Hy deur Jesus Christus aan hulle gemaak het, waar sal word. Dit is 'n waarheid wat vas staan.

Hy gee ten minste drie redes vir hierdie egtheid: (1) Dit is die almagtige en ewige betroubare God wat hierdie belofte gemaak het; (2) God het dit met 'n eed by Homself bevestig; (3) en die feit dat Jesus Christus ons Hoëpriester by God is. So het Abraham, nadat hy geduldig gewag het op die verwesenliking van die beloftes wat God aan hom gemaak het, gekry wat aan hom beloof was. Tussen Isak se geboorte (Gen 21: 1-3) en God se belofte aan Abraham dat hy 'n seun sou hê, het 25 jaar verloop. As ons na die geskiedenis van Abraham kyk, kan daar dan nog enige twyfel by ons bestaan oor die vastheid en geldigheid van God se beloftes aan ons?

Bybelse hoop beteken om met 'n absolute sekerheid te weet dat God dit wat hy beloof het, waar sal maak. Wat is die beloftes wat God aan ons gemaak het wat so vas staan? Dat hy ons tot sy kinders aangeneem het en dat niks en niemand ons uit sy hand sal ruk nie. Hy het aan ons beloof dat ons die ewige lewe het en Hy het aan ons die bystand van sy Heilige Gees beloof, sodat ons in staat sal wees om tot aan die einde toe te kan volhard. Hy het verder ook aan ons beloof dat ons nie bokant ons vermoëns versoek sal word nie. Hy het ook volkome vergifnis beloof aan almal wat met opregtheid hulle sondes voor Hom bely en aanvaar dat Christus vir al ons skuld aan die kruis betaal het. So skenk Hy sy Heilige Gees aan almal wat daarom vra. Die gelowiges moet vashou aan hierdie hoop.

Here, baie dankie dat hierdie hoop waarop ons ons hele lewe bou, deur Uself as waar en vasstaande gewaarborg word. Dankie dat ons daaraan kan vashou in die tye wat dit met ons moeilik gaan. Baie dankie dat ons U op u woord kan neem en nooit aan u beloftes hoef te twyfel nie. Dankie dat die hoop wat U ons gee, die vaste anker kan wees waaraan ons kan vashou wanneer ons lewensbootjie op die rowwe see van die lewe vaar.

9 Oktober

Kerksbesoek en die oordeelsdag

Hebreërs 10: 24

Die skrywer verduidelik in Hebreërs 10: 19-22 hoe ons verhouding met God moet wees. Hy gebruik as rolmodel die werk wat die hoëpriester in die tempel moes verrig. Elke gelowige word beskryf as 'n hoëpriester wat die verantwoordelikheid het om in die heiligdom in te gaan. Hierdie heiligdom word as sinoniem gebruik vir daardie intieme persoonlike kontak met God.

In verse 23-25 noem die skrywer twee aktiwiteite wat noodsaaklik is om ons sover te bring om die heiligdom binne te gaan. Die eerste een is dat ons styf moet vashou aan die hoop wat ons bely, naamlik dat ons alles wat God in Jesus Christus aan ons beloof het, in besit sal neem. In die tweede plek word gemeld dat ons na mekaar sal omsien en mekaar sal aanspoor tot liefde en goeie daade. Om werklik die liefde van Christus in jou lewe uit te leef, is dit noodsaaklik dat ons nie van die samekomste van die gemeente af sal wegbly nie, maar mekaar eerder sal aanmoedig om daarheen te gaan, des te meer omdat ons nie weet wanneer die dag van die Here aanbreek nie. Om laasgenoemde te kan bereik, is dit noodsaaklik dat ons werklik met meelewing aktief sal deelneem aan al die aktiwiteite van ons gemeente. Slegs wanneer ons op hierdie wyse by medegelowiges betrokke is, sal ons hulle sodanig leer ken om te weet in watter opsigte hulle goeie daade en liefde te kort skiet, sodat ons mekaar daartoe kan aanspoor.

Hier gaan dit nie oor liefdelose kritiek en selfverheffing van die een mens bo 'n ander nie. Dit gaan oor daardie liefdevolle waaksaamheid van die een gelowige oor 'n ander. Deur mekaar met ons eie voorbeeld aan te moedig tot liefde en goeie werke, verseker ons dat sommige gelowiges nie langs die pad sal uitsak nie. Ons moet mekaar aanspoor om Christus elke oomblik van die dag te verwag. Die gelowige wat enduit daarin volhard om aan hierdie hoop vas te hou, sal nie beskaam staan wanneer die Here weer op die wolke kom nie. Ons het die verantwoordelikheid om mekaar tot hierdie standvastigheid aan te moedig terwyl ons op die koms van die Here wag. Die erediens is die spilpunt van die gelowiges, waar hulle, omdat hulle vir mekaar omgee, mekaar aanspoor om te volhard.

Daar is negatiewe gevolge wanneer hierdie oproep tot volharding met ons kerkbesoek nie uitgevoer word nie. Hierdie verse laat blyk dat die oproep om in die heiligdom van God in te gaan, nie net bloot 'n uitnodiging is nie. Kerkbesoek is nie 'n saak van willekeur nie, maar 'n opdrag van God waarvan ons moet gehoor gee. Indien ons hierdie opdrag nie uitvoer nie, kan ons met die ewige dood gestraf word.

10 Oktober

Volharding in die geloof

Hebreërs 10: 32-39

In hierdie verse word gelowiges opgeroep om te volhard in die geloof en sodoende te ontvang wat God beloof het. Hy herinner hulle daaraan dat hulle met toewyding en ywer volhard het nadat hulle pas tot geloof gekom

het. Hy loof hulle daarvoor, want toe was hulle omstandighede heelwat moeiliker as wat nou die geval is. Hy roep hulle dus op om vas te staan in die geloof en daarteen te waak dat hulle nie hulle geloofsvertroue laat afwa-ter of prysgee nie.

God gebruik dikwels swaarkry op ons pad om aan die wêreld te toon hoe ons as sy kinders beproewings verwerk en hanteer. Ons moenie die afleiding maak dat ons nie meer deel van God se groot plan met die wêreld is wan-neer dit met ons moeilik gaan en ons probleme beleef nie. Die rol van geloof in ons lewe en die feit dat ons aan die beloftes van God vashou, behels baie meer as bloot net vrywaring van pyn, teleurstellings en probleme. God wil ons deur sy sorg en beskerming leer om in die geloof te volhard en nooit aan sy genade te twyfel nie. Deur in die geloof te volhard ten spyte daarvan dat alles in die wêreld dit vir jou moeilik maak, is 'n manier waarop God ons leer om Hom beter te dien. Daarom het God die belofte aan ons gemaak dat Hy ons deur sy Heilige Gees sal bystaan om watter omstandighede ons ook al mag beleef, te verwerk en te hanteer en om dinge nie te vermy nie. Daarom moet ons dit altyd in gedagte hou dat ons, soos alle mense, sondig is en maklik kan afdwaal. Daarom moet ons volharding in die geloof geken-merk word deur 'n hegte verhouding wat ons met God het. Hierdie hegte verhouding moet gekenmerk word deur ons voortdurende berou en die vergifnis wat ons van die Here ontvang. In ons volharding in die geloof moet ons opreg daarna strewe om God te ken soos Hy Hom aan ons geopenbaar het deur sy Seun Jesus Christus.

Jesus Christus staan by die wenpaal van die wedloop van die lewe en dit moet gelowiges aanspoor om nie uit te sak nie. Gelowiges mag nie toelaat dat iets in die lewe hulle in hulle volharding strem nie. As 'n gelowige nie op sy hoede is nie, kan moedeloosheid hom onverhoeds oorval en hom laat tou opgooi. Al is die opoffering soms groot, moet ons wegdoen met die dinge wat ons kan verhoed om volhardend in die geloof te leef soos God dit wil hê.

Here, leer ons om te volhard en elke dag te leef soos wat U dit van my ver-wag. Maak my waaksaam vir alles wat my onverhoeds kan betrap.

11 Oktober

Wat geloof is

Hebreërs 11: 1-2

Volgens die Hebreërskrywer is geloof om seker te wees van die dinge waar-op ons hoop en om oortuig te wees van die dinge wat ons nie kan sien nie. Ons geloof ten opsigte van die beloftes van God in ons lewe is soos 'n tran-

sportakte ten opsigte van eiendom: dit waarborg ons dat ek en jy die besitters van God se beloftes is.

Die beloftes wat God aan ons gemaak het, is nog onsigbaar in hierdie be-
deling waarin ons tans leef. Hierdie beloftes sluit in: vergifnis van ons sondes,
ons verlossing en ewige vryspraak. Dit alles is nog onsigbaar, want ons het
dit nog nie in ons hande nie. Wat ons egter wel het, is die transportakte van
die verwerkliking van hierdie beloftes, naamlik ons geloof. Jou geloof moet
vir jou die bewys wees van die realiteit van alles wat God belooft het.

Verstand is die vermoë waaroor ons beskik om dinge te sien soos wat almal
dit sien, om oor sake te oordeel soos almal daarvoor oordeel. Hierdie proses
is egter baie oppervlakkig, daarom kan ons deur die verstand verlei word tot
verkeerde opvattinge. Geloof, daarenteen, is die vermoë om dinge en mense
te sien soos God daarna sou kyk. Daarom kan ons sê dat geloof die vermoë
is om met God se oë te kan sien.

Ons kan dit op alle lewensterreine toepas. Dit geld in die eerste plek ten
opsigte van ons eie lewe. Ons moet leer om nie na onself te kyk deur die
oë van ander mense nie, maar deur die oë van Jesus. Ons moet onself be-
oordeel soos Jesus ons beoordeel. God kyk na ons deur die bloed van Chris-
tus en daarom mag ek na myself kyk deur die bloed van Christus. En as God
na ons kyk, sien Hy deur die bloed van Christus heen ons as skoongewaste
sondaars. Daarom kan ons met sekerheid weet dat ons deur die bloed van
Christus geregverdig is. Ons kan egter ook ons geloof van toepassing maak
op die waardes wat ons in die lewe nastreef. Geloof kyk dieper en verder
en onderskei tussen die dinge wat werklik saak maak en die wat onbelangrik
is. Geloof kan nie selfsugtig wees en op eie eer en voordeel ingestel wees nie.
Geloof dwing ons om te doen wat reg is, al sê die wêreld ook wat en al sê
my eie hart en verstand ook wat.

Ons kan dit ook van toepassing maak op ons beoordeling van ander mense.
As ons na mekaar kyk en net sien wat voorhande is, dan sien ons maar min
goed in 'n ander raak. As ons egter met die oë van geloof na mekaar kyk,
dan sien ons mekaar se moontlikhede raak en kan ons die goeie in mekaar
waardeer. Geloof maak werklik 'n verskil.

12 Oktober

Abel se geloof

Hebreërs 11: 4, 11, 17, 18

Abel (sy naam beteken *Geringe*) was die broer van Kain en die tweede seun
van Adam en Eva. Hy was 'n veeboer en het hom dag na dag besig gehou

met die versorging van sy diere. Na verloop van tyd het Kain en Abel aan die Here offers gebring. Kain het van die eerste opbrengste van sy oeste en Abel van die eersteling van sy vee geoffer. Die Here het Abel se offer aanvaar, maar nie dié van Kain nie. Hoekom dan nie?

Die rede waarom die Here die offer van Abel, die veeboer, aanvaar het, is omdat hy dit met die regte gesindheid gedoen het. Sy motief was opreg. Kain doen dit egter omdat dit van hom verwag word en nie omdat hy dit uit sy hart wil doen nie. Vir hom is dit slegs een van daardie dinge wat van hom verwag word. Daarom het die Here die offer van Kain nie aanvaar nie. Abel se optrede word deur sy geloof gekenmerk. Sy houding teenoor God was geen geheim nie, want sy optrede het daarvan getuig dat hy gedoen het wat die Here van hom verwag het.

Uit die offers van hierdie twee broers kan ons vandag iets leer en miskien vir onself die vraag vra: Hoe lyk ons optredes? Wat is ons bedoelings agter ons optredes? Is ons besig om tot die Here te offer, sodat ons nie vergeet word nie, sodat ons deur ander mense raakgesien moet word? Of is ons besig om tot God te offer (op watter manier ook al) omdat ons dit met opregte dankbaarheid doen?

13 Oktober

Henog se geloof

Hebreeërs 11: 5

Henog was die seun van Kain. In die Bybel word daar nie baie uitgebreid oor hom gepraat nie, maar daar word tog na hom verwys as die een wat met God gewandel het, as iemand wat gedoen het wat God van hom vra.

Henog het as persoon binne 'n familie geleef, 'n gemeenskap, waar al die versoekings en komplikasies van 'n alledaagse bestaan gegeld het. Daar is geen twyfel daaroor dat hy ook gesondig het, foute begaan het en terugslae ervaar het. Maar sy lewe word so opgesom: *Hy het naby God geleef...*

Om in die geloof met God te wandel, is sekerlik een van die wonderlikste dinge wat jy kan ervaar, maar is dit moontlik? Henog kon dit regkry omdat hy in 'n lewende verhouding met God gestaan het - omdat hy in God geglo het. Om in die geloof te leef, beteken dat ons in God glo; dat ons op Hom vertrou, want ons het die voorreg om Hom te kan ken. God is 'n lewende God. Hy is lewend in die opsig dat Hy alles geskape het en nou nie op 'n afstand daarna staan en kyk nie, maar nog elke dag daarby betrokke is. Maar Hy is ook lewend in die opsig dat ons met Hom in 'n verhouding kan staan; dat ons met Hom kan praat en kan weet dat Hy na ons luister en omsien.

Om in 'n lewende verhouding met God te leef, beteken dat God met ons en ons met Hom 'n pad stap; dat Hy ons sal lei, sal versorg en sal red; dat Hy sy liefde en genade ook aan elkeen van ons sal gee as ons ons oë op Hom gerig hou.

14 Oktober

Noag se geloof

Hebreërs 11: 7

Die verhaal van Noag is sekerlik aan almal van ons goed bekend. Noag het van God die opdrag gekry om 'n ark, 'n boot te bou, want, het God gesê, Hy gaan die aarde met water bedek om sodoende alles wat lewe en nie in die ark is nie, te vernietig. Noag het die ark gebou, ten spyte daarvan dat hy ver van die see af was, en in weerwil daarvan dat die mense hom gespot en belaglik probeer maak het. Noag het die ark gebou omdat hy geluister het na wat God vir hom gesê het, want hy het in God geglo. Hy het die ark in die geloof gebou en word deur God gered.

Ons het vandag ook 'n ark, die kerk. God sê vir ons vandag dat daar 'n oordeel oor alle mense kom. Slegs diegene wat in die ark is, sal gered word. Waar staan jy vandag? Is jy deel van die wat help bou aan die ark, of is jy een van die wat van die kant af staan en toekyk en opmerkings maak oor hoe belaglik dit is om daaraan deel te hê? Die oordeel van God is 'n realiteit, maar so ook sy genade. Daarom het ons die geleentheid om te kan ingaan en veilig te kan wees wanneer God kom. Ons het God se genade leer ken in Jesus Christus wat ons Redder is. Hy het gekom om ons te red van alle bose magte, en dit vir ons moontlik gemaak om onder die genade van God te staan en nie onder die oordeel nie.

Noag het geglo en gedoen, daarom is hy gered. Van ons word verwag: Glo in God en jy sal lewe. Maar onthou, geloof moet ook geleef word, want geloof wat nie geleef word nie, is soos 'n liggaam wat nie asemhaal nie, dood.

15 Oktober

Moses se geloof

Hebreërs 11: 24-27

Ons ken almal die geskiedenis van Moses. Hy was 'n Israeliet wat as 'n Egiptenaar grootgeword het. Sy ma het hom as baba tussen die riete versteek omdat die farao al die kinders laat doodmaak het. En dit is waar een van die farao se dogters hom gevind het en hom na die paleis geneem het om hom

as prins groot te maak. Hy het egter 'n Egiptenaar doodgeslaan en na die land Midian gevlug om daar as 'n skaapwagter te werk.

Dit is hier waar hy besig is om skape op te pas, dat God na Moses toe afkom en met hom praat vanuit die brandende bos. Moses kry die opdrag om die Israeliete uit Egipte te gaan uitlei. Moses skrik omdat hy bang is, want hy is immers 'n vlugteling uit die land van Egipte en weet wat met hom sal gebeur as hulle hom in die hande moet kry. Omdat Moses nie kans sien vir wat God nou van hom verwag nie, probeer hy verskillende verskonings aanvoer om uit die situasie te kom. Hy sê dat hy nie kan teruggaan nie, want hulle sal hom doodmaak, hy is immers 'n vlugteling. Hy kla oor sy spraakgebrek en dat hy nie met die farao sal kan onderhandel nie.

Maar God stel vir Moses gerus deur hom te beloof dat Hy hom sal beskerm en by hom sal wees. Moses gaan en doen wat God van Hom gevra het en red so die volk Israel uit hulle verdrukking.

Hoekom kon Moses dit doen? Omdat hy God geken en vertrou het. God het hom daardeur gelei. Moses kon dit doen omdat hy nie meer op sy eie kragte en insig staatgemaak het nie, maar geglo het dat God hom daarin sal help en ons weet dat God dit gedoen het.

God laat ook dinge op ons pad kom waarvoor ons nie kans sien nie. Hoe reageer ons daarop? Soek ons ook 'n verskoning om dit nie te doen nie, of doen ons dit in oortuiging dat, omdat ons glo, die Here ons daardeur gaan dra. Vertrou op die Here in tye wanneer daar dinge op jou pad kom wat jy nie weet hoe jy ooit daardeur gaan kom nie.

16 Oktober

Ragab se geloof

Hebreërs 11: 31

Ragab die prostituut het die verkenners van Josua gehuisves toe hulle gestuur is om te gaan ondersoek instel oor hoe die stad Jerigo daar uitsien. Toe die koning van Kanaän uitvind dat daar verkenners is wat die land kom verken, het hy hulle laat soek sodat hy hulle gevange kon neem en daar nie inligting uit die land sou gaan nie. Ragab het gehoor van die volk Israel en hoe die Here God hulle gelei en beskerm het, en watter groot dinge Hy laat gebeur het. Sy het die verkenners in die dak van haar huis weggesteek en die wagte van die koning mislei sodat die verkenners nie gevang sou word nie. Sy het hulle deur een van die vensters met 'n tou laat afsak sodat hulle kon ontsnap. Sy het hulle egter versoek om haar en haar familie te red wan-

neer die stad ingeval sou word. So het dit dan gebeur dat sy 'n rooi tou aan haar venster vasgemaak het en sy en haar familie se lewens gespaar is met die inval van Jerigo.

Hoekom het sy dit gedoen? Omdat sy ontsag gehad vir die God van Israel; omdat sy gehoor het waartoe Hy alles in staat is, en geglo het dat Hy haar en haar familie kan red.

Dit maak nie saak wie en wat ons is en watter lelike of negatiewe dinge in ons lewens gebeur het nie, as ons besef wie God is en by Hom hulp soek, is Hy gereed om ons te help. As ons na Hom toe gaan en bely dat ons verkeerd gedoen het, sal Hy elkeen van ons genadig wees en ons verkeerde optredes vergewe.

17 Oktober

Simson se geloof

Hebreërs 11: 32

Simson, die kragtige Nasireër, die seun van Manoag, se geboorte is spesiaal deur 'n engel van die Here aan sy moeder bekend gemaak. Simson is gebore in die tyd toe die Here die Israeliete vanweë hulle sondes in die hand van die Filistyne oorgegee het. Simson sou hulle uit die hand van die Filistyne verlos. God se opdrag aan sy ouers was dat hy nooit sy hare mag sny nie, want dit sou die teken wees dat die Gees van die Here in hom was.

Maar Simson se groot swakheid was sy hartstog. Elke keer het hy hom deur 'n vrou laat verlei en sodoende geheime laat uitlek wat hom tot nadeel gestrek het. Die oomblik toe sy hare afgesny is, het die Here van hom af weggegaan, en het hy sy krag verloor. Die Filistyne het hom gevange geneem, sy oë uitgesteek en hom in die tronk gegooi. As gevangene het Simson besef wat hy gedoen het, dat hy vir sy eie ondergang verantwoordelik was. Hy het God en sy taak as rigter verloën deurdat hy net vir homself gelewe het. Eers toe hy as blinde gevangene weer aan die Here en aan sy taak as rigter van die Here gedink het, het sy krag teruggekeer.

Toe die Filistyne 'n fees gehou het tot eer van hulle god, Dagon, omdat hy Simson in hulle mag oorgegee het, het Hy tot God gebed en gevra om hom weer sterk te maak. Die Here het dit gedoen en Simson het die twee pilare waarop die dak van die gebou gerus het, omgetrek en saam met hom 3 000 Filistyne om die lewe gebring.

Die naam van hierdie rigter is 'n waarskuwing dat nie mense nie, maar die Gees van die Here ons kan verlos. Deur hierdie verhaal word klem gelê op die mens se afhanklikheid van God en God se toeganklikheid vir die mens in nood.

Geloof gee aan ons die vertroue waarmee ons hoop. Hoekom is daar vir ons hoop in 'n hopelose, verwarde, sondige wêreld? Daar is hoop omdat daar 'n God is, 'n lewende, enige God. Hy is die skepper van die ganse heelal, van dít wat ons kan sien en ervaar, maar ook dít wat ons nie ken nie. Hy voed ons lewens en verryk dit. Deur sy liefde en genade het Hy ons kom red sonder dat ons 'n aandeel daarin gehad het. Hy is ons God wat in ons woon om ons geloof te versterk en die weg waarop ons moet loop, aan te wys. Hierdie hoop wat daar is omdat ons glo, hang nie van my krag en my dade af nie. Dit is nie daar omdat ek so wonderlik en goed is nie, maar omdat God daar is en na my toe afbuig. Daar is hoop, want God leef en ons saam met Hom. Laat ons daarom op die Here vertrou en in Hom glo, ten spyte van wat mense sê of doen. Dan kan ons weet dat Hy Hom oor ons sal ontferm.

Vertrou op die Here, want Hy is die enigste Here.

Ons leef in 'n tyd waarin baie ou gevestigde leerstellinge van die kerk bevaagteken word. Die maagdelike geboorte, die opstanding van Christus en die hemelvaart is vir baie mense nie meer aanvaarbaar nie. Die leer oor die wederkoms van Christus spring ook nie hierdie aanslag vry nie. Maar dit is nie nuwe dwaalleringe waarmee ons gekonfronteer word nie. Deur al die eeue van die kerk se geskiedenis was daar nog altyd mense wat nie tevrede was met die waarheid soos die Woord ons leer nie en dan het hulle valse leerstellinge verkondig. Ook was daar deur die eeue mense van buite die kerk wat gespot het met ons geloof en met die hoop en verwagting van die wederkoms. En, soos vandag ook gebeur, was daar mense wat begin twyfel het.

Die gelowiges aan wie die tweede Petrusbrief gerig is, het ook deurgeloop onder valse leraars en die spot van die ongelowiges. Daar was sekerlik ook onder hulle diegene wat gewonder het of die belofte dat Jesus weer gaan kom, ooit waar gaan word. Dit is duidelik dat daar onder die gelowiges in die vroeë kerk die verwagting geleef het dat Jesus gou weer sal kom, sekerlik nog in hulle tyd. Vir party het die wagtyd nou te lank geword en gerugte het die rondte begin doen dat hierdie belofte nie gaan waar word nie en dat God die vervulling van die belofte uitgestel het.

Die skrywer van 2 Petrus wil die hoop op die wederkoms herstel, want hy weet hoe belangrik dit is dat gelowiges nie die hoop en die uitsig op die wederkoms van Jesus sal verloor nie. As ons nie meer uitsien na die wederkoms nie, dan word ons geloof 'n hier-en-nou geloof en dit bied nie veel troos nie. Dit is buitendien ook in stryd met die beloftes van God. Ons het immers die versekering dat Jesus, net soos die dissipels Hom op die wolk sien wegvaar het, weer sal terugkom.

Die skrywer wys ook daarop dat God nie gebind is deur ons tydsberekening nie. God is die Almagtige, Hy is Here oor alles, ook oor die tyd. Hy is nie gebind deur tyd nie. Vir die Here is een dag soos duisend jaar en duisend jaar soos een dag.

Maar God is ook die Genadige, die oneindig Geduldige. Dit is nie omdat Hy ontrou aan sy beloftes is dat die wederkoms nog nie plaasgevind het nie, maar juis omdat Hy vir ons genadetyd gun. Die tyd tussen hemelvaart en die wederkoms is genadetyd. Dit is 'n tyd vir bekering, vir volharding in die geloof en vir die uitdra van die blye boodskap.

Terwyl ons met verlange uitsien na die wederkoms van ons Here Jesus, mag ons nie ledig sit en wonder wanneer die Here kom nie. Nee, ons moet die tyd wat God ons gun, gebruik. Ons moet besig wees met koninkrykswerk, want die Here kom verseker, al weet ons nie wanneer nie. Dit mag dalk binnekort wees. Mag Hy by sy wederkoms ons dan ook nie ledig vind nie, maar besig op sy akker.

20 Oktober

Ons verwagting

2 Petrus 3: 10-15

As gelowiges sien ons met verlange uit na die wederkoms van ons Here Jesus Christus. Maar wat verwag ons van die wederkoms? Is die meeste van ons nie maar 'n bietjie bang vir die wederkoms nie? Miskien is ons bang omdat ons weet dat die dag van die wederkoms ook die dag van die oordeel is. Ons bely immers dat Jesus weer sal kom om te oordeel oor die wat nog lewe en die wat reeds gesterf het. Omdat ons bang is vir die oordeel, sien ons ook nie altyd met reikhalssende verlange uit na die wederkoms nie. Tog leer die Bybel ons anders. Vir die gelowige wat sy heil en redding van Christus alleen verwag, behoort die wederkoms nie 'n dag van vrees en bewing te wees nie. Dit is net as ons aan ons aardse lewe verknog is dat ons met verskrikking dink aan die tot niet gaan van hierdie sondige wêreld. As hierdie wêreld vir ons belangriker is as die beloofde nuwe aarde en nuwe hemel,

word ons bang as ons daaraan dink dat die aarde en hemel in vlamme moet vergaan. Die dag van die wederkoms behoort ook inderdaad vir die ongelowige 'n dag van verskrikking te wees. Daarom word die dag ook beskryf met vreesaanjaende beelde.

Maar die gelowige weet dat die Regter wat weer kom om oor alle mense te oordeel, ook die Here is wat sy lewe gegee het om die wat aan Hom behoort, vry te koop. Vir ons is die wederkoms die dag waarvan Openbaring getuig: *Kyk, die woonplek van God is nou by die mense. Hy sal by hulle bly; hulle sal sy volke wees, en God self sal by hulle wees as hulle God. Hy sal al die trane van hulle oë afdroog. Die dood sal daar nie meer wees nie. Ook leed, smart en pyn sal daar nie meer wees nie. Die dinge van vroeër het verbygegaan* (Op 21: 3-4).

Ons leef inderdaad in die verwagting van 'n nuwe hemel en 'n nuwe aarde wat God belowe het en waar die wil van God sal heers. Die vraag is net, met hoeveel entoesiasme beywer ons ons vir hierdie groot dag? Met hoeveel drif en oortuiging verkondig ons met woord en daad die gekruisigde, opgestane en wederkomende Heer? Mag ons gebed vandag wees: *Kom, Here Jesus. Kom gou!*

21 Oktober *Om vooruit te weet, is om paraat te wees* 2 Petrus 3: 17

Hoe paraat is die gelowiges van vandag? As ons die morele verval in die land aanskou, as ons sien hoe maklik mense deur sektariese en charismatiese groepe op sleeptou geneem word, as ons merk hoe onrustig mense raak oor uitsprake van dwaalleraars, dan wonder mens of die gelowiges van ons tyd nog hoegenaamd geestelik paraat is. Voeg daarby die gebrek aan Bybelkennis by ons katkisasante en die gebrek aan kennis van die belydenisskrifte by baie ampsdraers, dan moet ons sê dat Petrus se waarskuwing vandag nog net so vir ons geld: *Wees dus op julle hoede dat julle nie meegesleep word deur die dwaling van beginsellose mense en so van julle eie standvastigheid beroof word nie.*

Die skrywer sê aan sy lesers dat daar nie 'n verskoning is nie. Hulle weet vooruit. Hulle weet van die valse leraars wat hulle sal probeer verlei. Hulle weet van die dag van die Here wanneer die hemel en die aarde in vlamme sal vergaan. Hulle weet dat daardie dag verseker sal kom, al ken hulle nie die datum of die tyd nie. Hulle weet ook van God se genade en geduld en van die nuwe hemel en die nuwe aarde wat sal kom. En hierdie kennis moet hulle nou

gebruik om op hulle hoede te wees. Die kennis dat God genadig en geduldig is en dat al sy beloftes in vervulling gaan, moet vir hulle soos 'n anker wees.

Die gelowige se standvastigheid is nie geleë in sy eie geloofskrag nie, maar in die wete dat God genadig is. Ons ganse geloofslewe, ons vroomheid, ons aanbidding en ons vertroue is alles gegrond in die genade van God deur Jesus Christus ons Here. As ons die geloof in die absolute genade van God verloor, word ons maklik meegesleep deur die dwaling van beginsellose mense. Ons plaas dan ons hoop op allerlei bysake, soos die manier van doop, ons eie vroomheid, ons geestesgawes en ons kennis van die Skrifte. Natuurlik is dit belangrik dat ons sal weet wat beteken ons doop, dat ons sal weet ons is geroep tot 'n vroom lewe voor die aangesig van God, dat ons sal weet die Heilige Gees is ook oor ons uitgestort en dat ons die Skrif sal ken, maar dit is nie die middelpunt van ons geloof nie. Die spilpunt van ons geloof is Jesus Christus, die gekruisigde, opgestane en wederkomende Here. Om geloofsparaat te wees, is om met alles wat jy het en alles wat jy is, vas te hou aan Jesus. Sorg daarom dat julle steeds toeneem in die genade en kennis van ons Here en Verlosser, Jesus Christus.

22 Oktober

Wag in liefde op die Here

Openbaring 2: 1-7

Ons gaan die volgende paar dae aandag gee aan die briefbundel in Openbaring. Maar voor ons daarby kom, eers 'n paar opmerkings oor die sewe briewe. Ons moet dit nie as sewe afsonderlike briewe sien nie, maar as een briefbundel met sewe boodskappe aan sewe gemeentes. Die bedoeling was dat al die briewe in al die gemeentes voorgelees moes word. Daar was ook meer as net sewe gemeentes in Klein-Asië. Die simboliese getal sewe wys hier na die volledigheid van die kerk. Die hele kerk deur die hele geskiedenis heen moes die boodskappe hoor. Daarom vra die briewebundel van elkeen van ons eerlike selfondersoek en verootmoediging.

Efese was 'n belangrike handelsentrum en ook 'n invloedryke politieke stad wat sy eie sake bestuur het. Duisende mense het die stad jaarliks besoek en dit het aan elke lidmaat van die Christelike gemeente die geleentheid gebied om die evangelie te verkondig. Maar in Efese was ook 'n tempel vir die godin van vrugbaarheid, waar allerlei boosheid onder die dekmantel van godsdiens gepleeg is. Wat by daardie tempel gebeur het, sou elke Christen wou laat wegvlug. Maar God het 'n taak daar vir hulle gehad en dit lyk op die oog af

ook of die gemeente aan sy roeping beantwoord het. Maar daar het tog iets gehaper. Ons lees in vers 4: *Maar, Ek het dit teen julle; julle het My nie meer so lief soos in die begin nie.* Ten spyte van die pragtige geleenthede wat die stad Efese bied, en die oënskynlike welstand van die gemeente, ontbreek dit hulle aan die belangrikste, die liefde! Hulle verhouding met die lewende Here Jesus het afgekoel. Opreghheid en entoesiasme het plek gemaak vir vormgodsdien.

Hoe lyk ons godsdien in ons gemeente? Met hoeveel warmte en liefde werk ons terwyl ons met verlange uitsien na die wederkoms van ons Here? Maak ons gemeente 'n verskil aan ons omgewing? Sien die wêreld in ons optrede die liefde wat ons vir Christus, vir mekaar en vir ander mense het, raak? Wat moet 'n gemeente doen as dit hulle ontbreek aan die liefde vir Christus en vir mekaar? Die antwoord aan die gemeente in Efese is helder en duidelik: *Bekeer julle en doen weer wat julle in die begin gedoen het.* Wees weer wat God julle in Christus gemaak het; sy gehoorsame kinders. Vlug weg van die sonde en kry weer 'n nuwe visie op Jesus Christus. Wees lief vir God en vir mekaar omdat God ons in Christus eerste so uitnemend liefgehad het.

23 Oktober

Wag sonder vrees

Openbaring 2: 8-11

Die ou Griekse handelstad Smirna het in rykdom en welvaart skaars by Efese agtergestaan. Die Christelike gemeente aldaar is herhaaldelik deur die Jode vervolgd. Die verhoogde Here spreek tot die gemeente as die Eerste en die Laaste, wat dood was en weer lewend geword het.

Daar is net lof vir die gemeente, geen berisping nie. Te midde van knellende verdrukking en armoede is die gemeente ryk. Hulle moet wel spot en laster van die Jode verduur, maar laasgenoemde het deur hulle optrede die ere-naam Jood verbeur en bewys dat hulle nie God se volk is nie, maar veeleer 'n sinagoge van die Satan.

Nuwe lyding sal oor die gemeente kom. Sommige lidmate sal in die tronk gegooi word. Hierdie beproewing is die werk van die duiwel. God behou egter die heerskappy en wil sy gemeente op die proef stel, net vir 'n kort tyd, soos aangedui word deur die tydsbestek van tien dae. Daarom moet hulle getrou wees tot die dood toe. Aan hulle wat hulle belydenis met die dood verseël, word die kroon van die lewe beloof. Hier word nie aan een of ander

beloning gedink nie, maar aan 'n hemelse gawe. So word die getroues die gawe van die lewe deelagtig wat nooit weer van hulle weggeneem sal word nie. Want hulle sal deur die tweede dood geen skade ly nie. Hierdie uitdrukking kom uit die Jodedom en beteken uitsluiting van die opstanding van die dooies of dan die veroordeling tot die ewige verdoemenis. Elke mens moet die liggaamlike dood ondergaan, maar die wat oorwin, word nie deur die ewige dood geraak nie, hulle word tot die onverganklike lewe opgewek. Hierdie belofte is bedoel om die moed en volharding van die beproefde Christene te versterk, sodat hulle tot die einde toe getrou kan wees.

Te midde van vervolging, verontregting, beswadding, lyding en armoede moet die Christene van Smirna en van alle tye getrou bly; voluit en enduit om die lewe as kroon te ontvang. Dit is so belangrik om te onthou dat hierdie kroon nie eers eendag kom nie, maar dat die Christen dit nou reeds dra? Wie in die Seun glo, het nou reeds die ewige lewe! Daarom kan ons sonder vrees en met volharding wag vir die dag wanneer ons Koning weer kom om ons tot in ewigheid by Hom te neem.

24 Oktober

Geen geduld met dwaalleer!

Openbaring 2: 12-17

Pergamum het in die Romeinse tyd nie by Efese teruggestaan nie. Dit was 'n stad met baie tempels waar 'n verskeidenheid afgode gedien is. Die Christelike gemeente in Pergamum moes in hierdie heidense omgewing swaargekry het. Die Here spreek tot hulle as die regter wat die skerp swaard met die twee snykante het. Hy weet in watter omgewing sy gelowige kinders woon. Waar die heidense kultusse bloei en die kerk van Christus vervolgd word, staan die troon van Satan. Dit is nie maklik om hier aan die naam van Christus vas te hou en die geloof in Hom nie te verloën nie. Tog het die gemeente nie voor die heidense druk geswig nie, selfs nie toe een uit hulle midde, 'n getroue getuie van die Here, doodgemaak is nie. Die gemeente se dapperheid verdien hoë lof, maar daar is tog iets wat berisping verdien: Binne die gemeente is daar mense wat die leer van Bileam aanhang. In Numeri 22 lees ons dat dit op Bileam se advies was dat Israel onsedelik verkeer het met die vroue van Moab. Net so het die Nikolaïete geleer dat die Christen hom nie van die heidense wêreld moet afsonder nie, maar mag voortgaan om aan sy bedrywigheede deel te neem. In die aangesig van hierdie bedreiging word almal tot 'n radikale ommekeer opgeroep, want met die dwaalleraars mag geen kompromieë aangegaan word nie. As die bekering

uitbly, sal die Here met regterlike mag ingryp en die afvalliges met die swaard van sy mond straf. Hulle wat trou bly, ontvang egter die belofte van toekomstige heil.

Ook in ons tyd mag daar met die dwaalleraars geen kompromieë aangaan word nie. Die verdraagsame houding teenoor diegene wat deelneem aan die heidense onsedelikheid, strek die kerk nie tot eer nie. Die apostel Paulus sê dit is 'n skande om selfs te praat oor die dinge wat die ongehoorsame mense in die geheim doen.

Hoe lank gaan ons nog die onsedelikheid in ons midde toelaat?

25 Oktober

Geen geduld met afgodediens!

Openbaring 2: 18-29

'n Boom word aan sy vrugte geken! Wat 'n Christen dink, doen en sê, gaan nie ongesiens verby nie.

Tiatira se verleidinge en bedreiginge het nie soseer van buite gekom nie, maar van binne. Van binne af is die gemeente lam gelê deur 'n valse leer wat hulle in afgodery en onsedelikheid laat verval het.

Tiatira was nie 'n groot of vername stad nie. Sy inwoners was hoofsaaklik ambagslui en sakemanne. Aan die klein gemeentetjie, oor wie se ontstaan niks bekend is nie, word die langste brief van die sewe geskryf. Aan die begin word die Here Jesus aan die gemeente voorgehou as die Seun van God teenoor Apollo, die seun van Zeus, die hoofgod van die Grieke. Daar is net een God en Vader van Jesus Christus. Die Seun van God wie se oë soos vuur vlam, deurskou alles. Hy weet hoe dit met die gemeente gesteld is. Hy het lof vir die gemeente se gedrag oor die algemeen. Maar Hy het dit teen hulle dat hulle die vrou Isebel laat begaan.

Ons ken Isebel uit 1 Konings 16 as die vrou van koning Agab wat haar heiden se afgode saamgebring het Israel toe en ook hulle verering gewettig gekry het. Isebel is simbool van die verleidster wat die gelowiges tot afgodery verlei. En die gemeente van Tiatira laat dit toe! Die grootste gevaar van die simboliese Isebel was dat dit die vroomheid en lewe van die gelowiges aantast het en die geloof in die verlossende genade van die Here Jesus afgewater het. Dit beteken dat vreemde afgodiese gebruike die vastigheid van die gemeente se geloof bedreig het en dit kan deur geen gemeente toegelaat word nie! As die fondament van ons geloof ondergrawe word, is dit nie lank nie of die hele geloofshuis tuimel inmekaar. Daarom die dringende waarskuwing: *Ek sal elkeen van julle straf volgens julle doen en late.*

Sommige gelowiges dink dat hulle hulle daaglikse lewe en geloof van mekaar kan skei. Dit kan nie. Ons doen en late is juis die sigbaarwording van ons geloof. Aan ons doen en late moet die wêreld kan sien dat ons aan die Here behoort. Ons moet God se beelddraers in die wêreld wees. Daarom mag die kerk van die Here Jesus Christus geen geduld met afgodediens hê nie. Ons moet vashou aan wat ons het: Jesus, die gekruisigde en opgestane Heer. Dan is daar vir ons die belofte: *Daarby sal Ek vir elkeen wat die oorwinning behaal, die môrester gee.* Dit is die nuwe dag wat sal aanbreek met die wederkoms.

26 Oktober

Hervorming: om te hervorm

Openbaring 3: 1-6

In Sardis het kerklike afvalligheid 'n hoogtepunt bereik. Die gemeente het in naam nog bestaan, maar ons lees: *...tog is julle dood.*

Hoe word 'n gemeente wat dood is, weer lewend? In ons tyd is daar baie wat raad gee oor hoe om sogenaamd lewe in die kerk te bring. In die kerk is daar net een bron van herlewing - en dit is die Woord van God! Aan die jong Timoteus word die wyse raad gegee: *Maar jy, bly by wat jy geleer het en wat jy vas glo. Jy weet tog wie jou leermeesters was en jy ken van kleins af die heilige Skrif. Dit kan jou die kennis bybring wat tot die verlossing lei deur die geloof in Christus Jesus (2 Tim 3: 14-15).*

Die taak van die kerk is om die evangelie van Jesus Christus uit te dra. Hierdie waarheid het Martin Luther terdeë besef toe hy in 1517 sy 95 stellings teen die kerkdeur in Wittenberg vasgespyker het. *Die hele Skrif is deur God geïnspireer en het groot waarde om in die waarheid te onderrig, dwaling te bestry, verkeerdhede reg te stel en 'n regte lewenswyse te kweek, sodat die man wat in diens van God staan, volkome voorberei en toegerus sal wees vir elke goeie werk.*

Daar is slegs een pad vir herlewing in die kerk van vandag: Hou vas aan die Woord van God.

27 Oktober

God hou die getroue vas

Openbaring 3: 7-13

Die naam Filadelfia beteken *broederliefde*. Filadelfia was geleë in 'n gebied waar daar voortdurend aardbewings was en vulkane uitgebars het. Die inwoners van hierdie dorp was daarom voortdurend besig met herstel- en restourasiewerk nadat hierdie verwoestende rampe dit keer op keer getref het.

Net soos wat hierdie dorp voortdurend moes stry vir sy bestaan en voortbestaan, so moes die gemeente van Filadelfia ook voortdurend stry om sy bestaan en voortbestaan. Filadelfia was in 'n oorwegend heidense omgewing geleë en daarom moes hierdie gemeente baie aanslae verduur. Die heftigste aanslag was van die kant van die *keiser-aanbidding*. Lidmate wat nie wou meedoen aan die *keiser-aanbidding* nie, is van dislojaliteit beskuldig en swaar gestraf.

Filadelfia was 'n klein gemeente en die lidmate was arm. Vir hierdie lidmate moes dit baie keer gevoel het asof hulle 'n verlore stryd voer. Ons lees: *Ek weet dat julle min krag het, en tog het julle aan my boodskap vasgehou en My nie verloën nie.*

Ons as Christene wat in die een en twintigste eeu leef, moet nie moedeloos raak as ons voel ons kan nie staande bly nie. Net soos die gemeente van Filadelfia moet ons vashou aan die boodskap van God. Hulle wat vashou aan die boodskap van God, word deur God vasgehou in hierdie moeilike tye.

28 Oktober

Louheid=bedrog=ongeloof

Openbaring 3: 14-22

Laodisea was die hoofstad van die destydse Frigië. Hierdie stad was vir drie dinge bekend: In die eerste plek vir sy florerende bankwese wat tot gevolg gehad het dat geld volop was. In die tweede plek vir sy klerefabrieke waar die wol van die swart skape verwerk is tot klere. En in die derde plek was daar die mediese skool wat 'n baie goeie oogsalf vervaardig het.

Hierdie dinge het tot gevolg gehad dat die inwoners vergenoegd geraak het met hierdie aardse middele. Hulle was van mening dat hulle verder niks nodig gehad het nie. In hierdie toestand van selftevredenheid spreek die Amen hulle aan. Hy vermaan hulle dat hulle nie warm of koud is nie, maar lou. Louheid is uiteindelik niks anders as om God en jouself te bedrieg nie, en dit is per slot van sake ongelooft.

Maar ook in God se bestraffing sien ons God se genade - Hy wil steeds nader trek, Hy wil steeds red en behou. Hy doen 'n beroep op hulle om tot geloof te kom, sodat hulle ryk kan wees - nie aan aardse goedere nie, maar ryk aan die soenverdienste van Jesus Christus aan die kruis. God bied vir hulle wit klere aan as teken van oorwinning oor die sonde. God bied vir hulle oogsalf aan, sodat hulle kan sien wat van ewigheids waarde is.

Waarin lê ons rykdom? In geloof of in materiële dinge?

Die inhuldiging van 'n staatshoof is 'n belangrike gebeurtenis in die geskiedenis van 'n volk. In Openbaring 5 lees ons van Jesus Christus wat op die troon sit. Ons lees ook van twee beelde. In die eerste plek lees ons van 'n boekrol wat Hy in sy regterhand vashou. Wanneer Hy hierdie boekrol vashou, beteken dit dat Hy in beheer is van alles wat daarin geskryf is en wat nog sal gebeur.

In die tweede plek lees ons van 'n Lam. Hierdie beeld van die Lam herinner ons aan Jesaja 53: 7. Hierdie Lam is Jesus Christus wat gesterf het vir die sonde van die mensdom. Hy is die offer by uitstek.

Wanneer ons die geskiedenis van die wêreld interpreteer, kom ons baie keer tot die slotsom dat die geskiedenis 'n kringloop is. Ons sien 'n herhaling in gebeure. God se geskiedenis met die mensdom is nie maar net 'n herhaling van gebeure nie. God is met die gelowige op pad. God werk self in die geskiedenis. God wil dat mense tot geloof sal kom en burgers van die nuwe hemel en die nuwe aarde sal word.

In Openbaring 20: 1-6 kyk Johannes na die loop van die geskiedenis vanuit 'n ander hoek as in die voorafgaande gedeeltes. In hierdie gedeelte lees ons in vers 2 en 3 van 'n tydperk van 'n duisend jaar. Die duisend jaar moet nie verstaan word in die letterlike sin van die woord nie. Dit dui 'n beperkte tyd aan. Dit dui op die tydperk tussen die hemelvaart van Christus en sy wederkoms. Gedurende hierdie tydperk word die Satan se invloed aan bande gelê. Die evangelie neem nou vryelik sy loop. Jesus Christus het gekom en die lig van sy evangelie verdryf die duisternis van Satan.

Maar Satan het in hierdie tydperk nog beperkte invloed. Hy is nog nie geheel en al verslaan nie. Soos 'n gekwete dier veg hy verbete. Daarom probeer hy met alle mag tot sy beskikking om die Christene te verlei en tot 'n val te bring. 1 Petrus 5: 8 en 9 waarsku ons: *Wees nugter, wees wakker! Julle vyand, die duiwel, loop rond soos 'n brullende leeu, op soek na iemand om te verslind. Bly standvastig in die geloof en staan hom teë.*

31 Oktober   *Die finale vernietiging van die sonde*   Openbaring 20: 7-10

In die voorafgaande gedeelte het ons gelees dat Satan vir 'n duisend jaar lank gebind is. Aan die einde van hierdie tydperk sal Satan vir 'n kort tydjie losgelaat word. Satan word vrygelaat om te wys wie en hoe hy werklik is. Satan word vrygelaat om daardeur te wys dat God se oordeel oor hom regverdig is. Wanneer Satan losgelaat word, sal hy die nasies wat tussen die vier uithoeke van die aarde is, die Gog en die Magog, verlei en hulle byeenbring vir die oorlog.

Wanneer Satan teen die gelowiges opruk, sal daar vuur van die hemel af kom en Satan en sy trawante verteer. Dan sal die belofte in Genesis 3: 15 dat Eva se nageslag die slang se kop sal vermorsel, vervul word.

Net soos daar deur die tweede Adam, Jesus Christus, vir die gelowige 'n nuwe toekoms en saligheid voorberei is, so is daar 'n tweede dood voorberei vir hulle wat nie in God glo nie en in die sonde volhard.

1 November   *Die dag van die Here*   Openbaring 20: 11-15

Deur die loop van die geskiedenis het God sy oordeel voltrek. En dan breek die laaste en finale oordeel aan. God sit op 'n groot wit troon. Die hemel en die aarde het nou verdwyn. Hy maak alles nuut: 'n nuwe hemel en 'n nuwe aarde. En dan sal God die boeke oopmaak waarin alles wat die mense gedoen het, geskrywe staan. Maar Hy sal ook 'n ander boek oopmaak: dit is die boek van die lewe. Daarin staan die name geskryf van almal wat uitverkies is en die ewige lewe deelagtig geword het deur die Lam wat geslag is. Hierdie groep word nie veroordeel nie, God het hulle sondes vergewe. Hulle name staan in die boek van die lewe en hulle het die ewige lewe.

Die Bybel praat van die lewe hier op aarde as die blom van die veld - vandag is dit nog hier en môre vergaan dit. Daarom moet daar by die Christen 'n verlange, 'n brandende begeerte wees om by die blywende permanente tuis te uit te kom. Daarom moet ons hele lewe hier op aarde staan in die teken van verwagting op 'n beter, ja, op die allerbeste wêreld wat op ons wag.

2 November   *Die werklikheid van 'om te kies'*   Openbaring 21: 1-8

God sê vir Johannes dat Hy alles nuut maak. Hy sê ook dat Johannes hierdie dinge moet neerskryf omdat dit betroubaar en waar is. Verder sê Hy vir

hom dat alles klaar gebeur het. Hy is, sê hy voorts, die Alfa en die Omega. Hy sal aan elkeen wat dors het, uit die fontein met die water van die lewe te drinke gee verniet. Elkeen wat die oorwinning behaal, sal dit alles kry. So sal Hy diegene se God wees en hulle sal sy kinders wees. Aan die ander kant sal hulle wat bang en ontrou was, dit is die slegte mense, die tweede dood ingaan.

God maak alles nuut. Dit is die betroubare woord. Nadat die oordeel afgehandel is, sal alles nuut wees. Hieraan sal niks verander kan word nie, ...*dit het klaar gebeur*. Hierdie sin moet verstaan word teen die agtergrond van dit wat God oor Homself sê, naamlik dat Hy die Begin en die Einde is. Omdat Hy van die Begin af tot die Einde is, is dit so dat dit wat *geprofeteer* is en nou verder gesê word, in wese reeds gebeur het. Sy woord is immers betroubaar.

So is dit waar dat elkeen wat in homself die dors het en die oorwinning oor die sonde behaal het, uit die fontein van die lewe sal drink. Hy sal dit verniet kry. Dit beteken in wese dat God vir hom God sal wees en dat hy daarmee saam God se seun word. So word hier eintlik terugverwys na die voorafgaande, waarin gesê word dat hy wat die oorwinning behaal het, deur God versorg sal word.

Die teendeel is egter skrikwekkend. Diegene wat nie hulle dors na die ewige lewe op aarde ten toon gestel het nie, en dus nie die oorwinning behaal het nie, sal 'n tweede dood moet sterf. Die tweede dood sal gepaard gaan met geweldige pyniging. Dit word beskryf as *'n poel wat met vuur en swael brand*. Hierdie beeld is bedoel om af te skrik en om die werklikheid daarvan om nie aan Jesus Christus vas te hou nie, te skets. Die *vreeslikheid* daarvan kan nie werklik onder mensewoorde tuisgebring word nie.

Die redding en oordeel is werklikhede wat die mens in sy keuse vir of teen God mee rekening moet hou.

3 November

*Die werklikheid van
'die komende heerlijkheid'*

Openbaring 21: 9-14

Een van die sewe engele wat die sewe bakke het waarin die sewe laaste plaes was, het met Johannes gepraat. Hy sê hy sal vir hom die bruid wys, dit is die vrou van die Lam.

Johannes is deur die Gees meegevoer en die engel het hom na 'n groot hoë berg geneem waar die heilige stad, Jerusalem, aan hom gewys is. Hierdie stad van God kom uit die hemel en dra die heerlijkheid van God. Die stad vertoon uiters pragtig. Die stadsmuur is hoog en het twaalf poorte wat die

name dra van die twaalf stamme van Israel. Elke windrigting het drie poorte. Verder het die stad se muur twaalf fondamente waarop die name van die twaalf apostels van die Lam geskryf is.

Dit is van betekenis dat een van die engele wat 'n rol in die laaste oordeel gespeel het, nou met Johannes praat. Hy stel die nuwe Jerusalem, die nuwe aarde en nuwe hemel aan hom bekend. Die belangrikheid van hierdie kennismaking lê daarin dat die nuwe Jerusalem aangewys word as die *bruid van die Lam*. Hierdie omskrywing van die nuwe Jerusalem dui daarop dat daar 'n besondere verhouding tussen die Lam en die stad is. Die Lam word as die Bruidegom veronderstel. Die *bruid* en die *Bruidegom* sal so aan mekaar verbind wees dat dit 'n huwelik sal wees. Dit is 'n kosbare verbintenis.

Vroeër is gestel dat die nuwe Jerusalem gereed is soos 'n *bruid wat vir haar man versier is*. Hier word uitgebeeld dat sy die heerlijkheid van God dra met die glans van die kosbaarste edelsteen. In die gedeelte wat hierop volg, word dit breër uitgespel.

Die volle unieke volk van God, die *twaalf stamme van die volk Israel*, het toegang tot hierdie stad. Kyk wat hierbo gesê is oor die gebruik van die meervoud *volke*. Die *twaalf apostels van die Lam* verwys daarna dat die stad 'n gebou is wat opgerig is op dit wat deur die apostels van die Lam gedoen is. Dit is bekend dat Jesus sy apostels uitgestuur het om die evangelie die wye wêreld in te dra. Hulle het so die fondament vir die nuwe Jerusalem gelê. Die nuwe Jerusalem is bestem vir elke gelowige wat op grond van die boodskap wat deur Jesus Christus aan die apostels geleer is, Christus leer ken het. Alleen só word die mens deel van die bruid om in noue verbintenis met Christus in die ewige lewe in te gaan.

Ons moet luister na die evangelie soos dit aan ons oorgelewer is. Elkeen wat so luister en dit aanvaar, word deel van die bruid van Christus.

4 November

*Die werklikheid van dat
'daar genoeg plek is'*

Openbaring 21: 15-27

'n Goue meetstok was in die hand van die engel wat met Johannes gepraat het. Hy sou dit gebruik om die stad self, sy poorte en sy muur te meet. Die stad, wat in die vorm van 'n kubus gebou was, is gemeet. Die stad was in sy lengte, breedte en hoogte elk 12 000 kilometer. Hy het ook die hoogte van die stadsmuur gemeet. Dit was 144 meter hoog. In die afmeting het die engel die mate van mense gebruik.

Die beskrywing van die meetinstrument, *goue meetstok*, dui daarop dat dit 'n baie goeie meestok is wat moeilik verkeerd geles kan word. Met hierdie instrument is die stad gemeet. Hierdie is 'n terugflits na 'n vorige beskrywing waar die tempel en die altaar van God gemeet moes word (hoofstuk 11). Nou word die meting gedoen om die grootte van die nuwe Jerusalem te bepaal.

Die grootte van die stad is *twaaalfduisend kilometer* gevorm in 'n kubus waarvan die sye ewe lank as 12 000 kilometer gemeet is. Dit beteken dat die inhoud van die stad 12 000 maal 12 000 maal 12 000 duisend is. Dit is geweldig groot. Word die simbolisie betekenis van die getal 12 hiermee ingereken, dan sou die grootte van die stad dui op onmeetbaar groot.

Die muur waarbinne die stad is, word gemeet as *honderd vier, en veertig meter* hoog. Weereens kom die simbolieke van die getal 12 hier na vore. Dit sou dan daarop dui dat die muur wat die stad beskerm, meer as voldoende is.

So kom die beskrywing van die nuwe stad Jerusalem na vore as geweldig groot wat voldoende beskerm is. In hom sou daar meer as voldoende plek wees vir al die gelowiges.

Die plek waarheen die glowige ná hierdie lewe gaan, is groot genoeg om elkeen wat op aarde in die geloof volhard het, te huisves en die beskerming daarvan is baie goed.

5 November

*Die werklikheid van
'om ewig te lewe'*

Openbaring 22: 1-5

Die engel het vir Johannes die rivier met die water van die lewe gewys. Hierdie rivier se water is kristalhelder en dit stroom uit die troon van God en die Lam uit. Die boom van die lewe staan tussen die stad se hoofstraat en die rivier. Hierdie boom dra twaalf keer per jaar vrugte, dit is elke maand, en sy blare het genesing in hulle vir die nasies.

Deur die stad vloei 'n rivier. Dit is 'n besonderse rivier, want in hom vloei die water van die lewe. Om te pas by die besondere aard van hierdie rivier, is sy water kristalhelder (suiwer skoon) en lê die rivier se oorsprong by die troon van God en van die Lam.

Die *troon van God en van die Lam* verwys hier na die aanduiding dat daar in die hemel net een troon is. Hierdie troon word beset deur God en die Lam. Kan dit wees dat die eenheid van God en die Lam hierdeur beklemtoon word?

Saam met die rivier met die water van die lewe word nou verwys na die boom van die lewe. Hierdie boom groei ook in die stad en word gevoed

deur die rivier met die water van die lewe. Die boom waarby die mense in die stad moet verbygaan (die hoofstraat gaan langs die boom verby), staan immers langs die rivier. Die besonderheid van hierdie boom word beklemtoon deur feit dat hy dwarsdeur die jaar vrugte dra en dat sy blare genesende krag het.

Die verhaal van Jesus se gesprek met die Samaritaanse vrou (Joh 4: 7-17) kom onmiddellik met die vraag na die betekenis van *die water van die lewe* hiermee op die voorgrond. Dit blyk dat die andersheid van die stad ook daarin lê dat die stad lewegewend is.

Hierdie verwysing, *boom van die lewe* (kyk ook Op 2: 7), kom 'n mens die eerste keer teë in die verhaal oor die eerste mens. Daar in Eden is ook 'n boom van die lewe. Van 'n ander boom, die een van die kennis van goed en kwaad, mag die mens nie geëet het nie. Die implikasie is van hierdie een wel. Dit is die boom wat aan die mens lewe skenk, en saam met die rivier met die water van die lewe, dit nog meer volledig maak. Die volledigheid lê nog wyer deurdadig dat die blare van die boom oor genesende krag beskik. Dink maar aan wat 'n goeie skaduboom vir 'n moeë liggaam doen.

Die betekenis van hierdie gedeelte kan daarom as volg opgesom word: Die nuwe Jerusalem is die stad wat die lewe in die volledigste sin moontlik maak. Vir die gelowige wag daar hierdie sekerheid: 'n Lewe in die volledigste sin van die woord wat alle grense wat die mens vandag ken, oorskry. Dit maak dit die moeite werd om daarvoor opofferings te maak.

Die plek wat op die geloofsmens wag wat die oorwinning oor die Satan en sy trawante behaal het deur aan Christus vas te hou, is 'n pragtige plek. Dit is 'n nuwe Jerusalem met genoeg plek vir almal. Verder is dit nie 'n stad wat ooit deur die mens gemaak kan word nie. Hierdie stad is baie spesiaal: sy tempel is God en die Lam wat hulle troon daarin het. Die stad is ook die stad van volledige lewe, die ewige lewe, en daar woon elke oorwinnaar in Jesus Christus tot in alle ewigheid.

6 November

*Die werklikheid van
'die terugkeer van Jesus'*

Openbaring 22: 6, 7

Die engel het verder spesifiek vir Johannes gesê dat dit wat hy hoor, betroubaar en waar is. Dit is so dat die Here wat sy Gees aan die profete gee, sy engel gestuur het om te wys wat binnekort moet gebeur. Hierop het Jesus self gepraat deur te sê dat Hy gou kom en dat elkeen wat die inhoud van hierdie profetiese boek ter harte neem, geseënd is.

Dan word begin met die afsluiting van die openbaring. Met die afsluiting word teruggegryp na die gedagtes waarmee die openbaring begin het. Eerstens word teruggegryp na die inhoud van hoofstuk 1: 1, 2. Dit gaan daaroor om opnuut die versekering te gee dat dit wat in die profesie na vore kom, betroubaar en waar is. Dit kom van God af, en handel oor wat binnekort moet gebeur. Dit is die engel wat hierdie versekering gee, so asof die engel 'n getuie is om daarmee te onderstreep dat die openbaring werklik waar en eg is. Dit is ook goed en reg dat dit van hierdie engel af kom omdat dit die engel is wat deel sal hê aan die finale oordeel (Op 21: 9).

Tweedens word teruggegryp na die gedagtes van hoofstuk 1: 3, 7. Hier gaan dit daaroor dat diegene wat die inhoud van die profesie/openbaring volledig ter harte neem, werklik bevoorregte mense is, en aan hulle wat verseker is dat die Here werklik weer sal kom, word dit opnuut beklemtoon. Jesus self is aan die woord is. Hy gee die versekering dat gelowiges werklik bevoorregte mense is en dat Hy weer sal kom.

Ons kan verseker weet dat ons as gelowiges werklik geseënd sal wees en dat die Here werklik sal kom. Hierdie sekerheid moet ons geloof ondersteun.

7 November

*Die werklikheid van
'die Godgegewe boodskap'*

Openbaring 22: 8-11

Johannes sê dat hy dit alles gesien en gehoor het. Met hierdie gebeurtenis in sy lewe het hy voor die voete van die engel wat dit alles vir hom gewys het, neergekniel met die oog om hom te aanbid. Die engel het vir hom gesê dat hy dit nie moet doen nie. Die rede wat hy aangevoer het, is dat hy, net soos Johannes en al die ander mense wat die inhoud van die profesie ter harte neem, 'n medegelowige en mededienaar is. Hy wys daarop dat dit God is wat aanbid moet word. Daarop het hy ook aan Johannes gesê dat hy nie die inhoud van die profetiese boek geheim moet hou nie omdat die eindtyd naby is. In wese gaan dit daaroor dat reg en geregtigheid moet geskied.

'n Verdere bevestiging van die egtheid van die inhoud van die openbaring is dat Johannes sê dat hy dit alles self gesien en gehoor het en dat dit God is wat aanbid moet word.

In hierdie gedeelte word 'n paar vrae wat van die begin af nog onbeantwoord is, beantwoord:

Wie is die engel wat met Johannes gepraat het? Hierdie engel is een van die

sewe wat die laaste oordeel oor die aarde sal volvoer. Maar hy word ook nader bekend gestel. Hy is 'n medegelowige, 'n mededienaar. Voor God en die Lam staan hy dus saam met Johannes en al die ander medegelowiges wat die inhoud van die openbaring gelowig aanvaar, op die dieselfde vlak.

Waarom is die openbaring bekend gemaak? Die bekendmaking van die openbaring aan die kerk is niks anders as die uitvoering van 'n opdrag nie. Dit is so gewil dat hierdie inhoud aan die volk van God bekend gemaak sal wees. Die rede: die eindtyd is naby.

Wat is die eindtyd en wat gaan dan gebeur? Hier gaan dit oor wat met die mens op 'n bepaalde tyd en plek gaan gebeur. Die mens sal onverhoeds betrap word met dit waarmee hy besig is. So sal geregtigheid op sy beste seëvier. So sal alles wat aan die mens bekend is, in totaal tot 'n einde kom.

Die openbaring oor die wil van God, waaroor die hele Bybel getuig, is godgegewe en word in opdrag aan ons bekend gemaak sodat God aanbid moet word. Die eindtyd lê vir elkeen van ons voor.

8 November *Die werklikheid van 'God is met jou'* Openbaring 22: 16-21

Jesus, wat oor al hierdie dinge praat, sê self dat dit so is dat Hy gou kom. Johannes sê dat dit so is en spreek die wens uit dat die Here moet kom. Die genade, afkomstig van die Here, sal met almal wees.

Die woorde moet in samehang gelees word. Eerstens in samehang met die inhoud van die openbaring waarin dit van die begin af duidelik gemaak is dat die Here weer sal kom. Maar ook in samehang met die voorafgaande waarskuwingsgedeelte. Eerstens word opnuut oor alles deur Jesus gesê dat dit werklik so is dat Hy gou weer kom. En tweedens bevestig Johannes dat dit werklik so is dat die Here weer sal kom. Dit is waarna die woordjie *Amen* verwys. Terselfdertyd spreek Johannes ook die wens uit dat dit gou sal wees.

Dit is die slotwoord van die openbaring. Hiermee kom die profesie tot 'n einde. Dit kom egter nie sonder meer tot stilstand nie. 'n Wens, 'n sekerheid, word verwoord dat die mense wat die inhoud van die openbaring volledig ter harte neem, die genade van die Here as deel van hulle lewe sal hê.

Die betekenis lê daarin dat die mens nie sonder God dit kan doen waartoe hierdie boek hom oproep nie. Hy het die genade van die Here nodig om staande te kan bly teen die eise van Domitianus (die vervolger van die kerk in die tyd waarin die boek geskryf is) en om te bly hoop op die wederkoms van die Here. Dit is so dat die Here weer sal kom, en gou ook. Daarom

moet dit ons wens wees. Sonder die genade van die Here kan ons egter vergeet om as gelowiges staande te bly; daarom moet ons bly soek daarna en dankbaar daarvoor wees.

9 November

God verander ons lot

Psalm 126 (Lees ook Ps 85)

In ons lewensbestaan is daar dikwels teenpole. Ons ken die vreugde van die lewe, maar ook die hartseer daarvan. Ons weet wat dit is om te lag en ons weet wat dit is om te huil. Ons ervaring van hoop sluit ook situasies van wanhoop in. Ons het al soete drome gedroom, en ons weet wat dit is om nagesweet van 'n nagmerrie wakker te word.

Die psalmdigter ken self die uiterstes van die lewe. Midde-in hopeloosheid, midde-in 'n laagtepunt in die geskiedenis van die volk, dink hy terug aan die belofte van herstel na 537 v C toe Israel uit ballingskap teruggekeer het. Sy denke oor 'n vergane goue era, midde-in die *droë spruite van die Suidland*, is gevorm deur dit wat hy uit die oorlewering van die profete gehoor het. Dit was so 'n wonderlike era dat selfs die heidennasies getuig het van die groot dinge wat die Here gedoen het. Maar, net soos 'n droom wat verbygegaan het, so is hierdie dae vir God se volk ook verby. Te midde van die hopeloosheid van sy volk soek die digter na nuwe horisonne, na hoop.

Die psalmdigter spreek die hoop uit dat dit wat eens was, weer sal wees (vgl verse 1 en 4-5). Dit was nie maklik om na die ruïnes van Jerusalem terug te keer en die stad weer op te bou nie. Naas die fisiese opbou van die stad, was daar *geloofsruïnes* wat weer opgebou moes word. Te midde van hierdie nood en hopeloosheid van die volk, wend die psalmdigter hom tot God. Nood leer bid! Hy motiveer die volk om te bly glo aan 'n gelukkige einde, omdat 'n lewe saam met God altyd uitloop op oorwinning. *Toe daar geen hoop meer was nie, het Abraham nog gehoop...* (Rom 4: 18).

Waar saad met trane in die grond gesaai word, daar groei die saad weens die trane. Deur die kruheid van die kruis, deur die dood kom die lewe. In 'n toestand van hopeloosheid bring God weer hoop. Waar hoop taan, daar begin hoop. Slaap rustig, want toe die Here die lot van Sion verander het, en ons lot deur Jesus Christus verander het, *...was dit vir ons soos 'n droom*. Die Here Jesus sê: *Ek het gekom sodat hulle (julle) die lewe kan hê, en dit in oorfloed* (Joh 10: 10).

Dit gaan goed met jou! Jy is suksesvol in jou werk. As gesin is julle gelukkig bymekaar. Die kinders se kamers is vol trofee en sertifikate wat hulle by die jaarlikse prysuitdeling ontvang het. Die teenoorgestelde kan op die oomblik net so waar wees. Dit gaan dalk baie sleg met jou. Terwyl ander gereed maak vir 'n behoorlike Kersbonus, is jy werkloos. Julle weet nie of die huiseienaar julle dalk nog voor Kersfees gaan vra om die huis te verlaat nie. Jou kinders is vasgevang in 'n dwelmnetwerk ... en al wat jy probeer doen, is om te soek na 'n bietjie sin in die lewe.

As deel van die sogenaamde wysheidspsalms, dui die digter in 'n na-balling-skap-tyd met vier voorbeelde aan hoedat enige menslike poging sonder God gedoem is. Daar word in die psalm 'n reguit lyn getrek tussen sukses in menslike aktiwiteite en God se betrokkenheid daarby. As deel van die span argitekte, bou-ingenieurs, stadsbeplanners en al die ander rolspelers in die ontwerp van huise en stede, is God *die Bestuurder* van alle menslike ontwikkelingsprogramme (verse 1-2). Belangriker nog as die huise en die stede, is diegene wat daarin woon. Die verhoudinge tussen die mense wat in die huise woon, kan nie beperk word tot kontrakte wat hulle met mekaar sluit nie. Kinders word nie gebore op grond van ooreenkomste nie (verse 3-5). Ook hier loop alles wat sonder God gedoen word, op sinloosheid uit. Die gevaar wat die psalmdigter uitwys, is dat menslike aktiwiteite dikwels tot selfversekerdheid lei. Selfversekerdheid lei weer tot trots, trots lei tot selfsug en selfsug lei tot hebsug.

In Lukas 12: 22-31 beklemtoon Jesus onder andere die mens se afhanklikheid van God, deurdat alles uit God se hand kom. Om sinvol te leef midde-in en ten spyte van alle omstandighede, is om te weet dat die soeke na sin in enige iets anders as God, nooit volkome betekenis kan hê nie. Singewing lê gewortel in 'n afhanklikheid. Singewing is die *onthefting* van die eie ek en die aanhegting aan die groter Ek. *Ek is die weg en die waarheid en die lewe* (Joh 14: 6).

Hoop en sinvolheid binne die konteks van hopeloosheid of selfvoldaanheid vra om vanuit God te leef, terug na God, vir God, voor die aangesig van God. Dit is slegs wanneer ons in ons onmag kan verstaan dat die almag van God ook beteken dat God die *alleen-mag*, die *oor-mag* en die *anders-mag* het om sin midde-in alle lewensomstandighede te laat vergestalt. Self kan mense nie sin en hoop bewerk nie. God bevry hopelose mense en bemagtig hulle om hoopvol te leef.

Onthou julle nog die dag toe julle voor die kansel gestaan het? Julle het mooi ideale vir julle huwelik gekoester. Julle het vir mekaar gesê ons huwelik gaan anders wees as al die ander huwelike, want ons is regtig lief vir mekaar. Julle het vir mekaar gesê dat as ons kinders het, sal ons hulle grootmaak soos wat die Here van ons verwag om te doen. Hoe naby of hoe ver staan julle van hierdie ideaal? Hoe lyk julle gesin regtig van binne? Watter verhaal van hoop vertel julle gesin aan diegene wat binne die ruimte van julle gesin inbeweeg?

Hierdie psalm vorm deel van die wysheidspsalms. Die digter daarvan wil by wyse van 'n driedelige en eweredige herhaling van frases (verse 2, 3 en 5) sy hoorder daartoe lei om te glo dat diegene wat die Here dien, voorspoed en geluk sal belewe. Jerusalem word weer as die sentrum van Israel se godsdienstige lewe aangedui. Derhalwe word sterk klem gelê op die praktiese implikasies wat diens aan die Here in mense se lewens mag hê. Om die gesin uit te sonder as een van die onderskeie lewensterreine waar gelowiges die seën van die Here kan verwag, sou dit tog nodig wees om iets van die Ou-Testamentiese gesin te verstaan. Die digter dui aan die hand van die samestelling van sy psalm, die gesin as die belangrikste deel van die godsdienstige lewe aan. Die verhouding tussen man en vrou was vir Israel 'n teken van die seën van God. Verskeie teksgedeeltes dui selfs die verhouding tussen God en sy volk met 'n huweliksverhouding aan.

Die Nuwe Testament, onder andere Efesiërs 5, gaan voort met hierdie belangrike beeld om die verhouding tussen gesinslede uit te druk in terme van die verhouding tussen Christus en die kerk.

Vandag sal ons sekerlik baie dinge kan sê oor die wyse waarop die onderlinge verhoudinge met mekaar in die tradisionele Israelitiese gesin uitgebeeld word. Die bedoeling van die teks sou nie wees om daarop kommentaar te lewer of om 'n moderne gesin uit te beeld nie. Ongeag die samestelling van die gesin, gaan dit oor hoe gesinne daagliks voor God lewe. Gesinne se gewoontes en gebruike, hulle gesprekke met mekaar, hulle uitbeelding as mikro-geloofsgemeenskap, vertel iets van die verhouding wat hulle het met Christus, die Bruidegom van die verhouding. Hoe lyk jou gesin van binne? Ons kan Gesang 601 ook vir mekaar in ons gesinne sing: *Dié wat die Here wil dien, húl het 'n nuwe toekoms.*

Mense loop vandag met geweldige skuldgevoelens rond en weet nie wat om daaraan te doen of hoe om dit te verwerk nie. Daar is veral by gelowiges die gevoel dat hulle nie aan God se Woord kan voldoen nie. Aan die ander kant is daar weer mense wat ongehinderd voortleef, sonder enige wroeging oor die uitwerking van sondeskuld op 'n mens se lewe.

Die psalmdigter is besorgd oor die uitwerking wat sonde op die lewe van mense het. As hy uit die *dieptes* na God roep, omskryf hy daarmee sy eie sielewroeging en die onstuimigheid in sy gemoed. Hy verstaan sy sonde as sonde in die eerste plek teen God, wat gelei het tot 'n skeefgetrekte verhouding tussen hom en God. Tog benader hy hierdie skuld van hom op 'n besondere manier. Hy rig sy pleitroep tot God omdat hy aan die een kant weet hoe groot sy sonde is, maar aan die ander kant ook weet dat daar by God alleen vergiffenis is (vers 4). Die digter weet dat sy nood 'n saak tussen hom en God is. Wanneer hy hom tot God wend in sy diepste nood, spits hy sy ore in gespanne afwagting op God se reaksie op sy roepgebed. Hy leer om geduldig te wees en te wag op God se woord van vergifnis. Terwyl hy dit in afwagting doen, sê die psalmdigter, doen hy dit ook in vertroue omdat hy seker is van God se vergifnis wat Hy uit liefde wil skenk.

Die wêreld waarin ons vandag leef, is nie meer bekommerd oor sondenood nie. Vir onself het sonde dalk ook iets alledaags geword waarmee ons gemaklik saamleef. Trouens, dit is immers een van ons eienskappe dat ons sondaars is. Dit maak dat ons skepties staan teenoor God se verklaring van liefde teenoor sondaars. Ons ontvlug God en soek na ander maniere om vir ons sonde te kompenseer.

Binne enkele weke staan ons weer by die krip in Betlehem waar God sy liefde teenoor die noodvolle wêreld verklaar het. Die wêreld moes geduldig wag op God se koms om hulle nood te verlig. Ons wag nou op God se koms om ons van ons nood te verlos, maar terwyl ons geduldig wag, doen ons dit met vertroue. Christus het ons geleer dat God se liefde vir mense wat in die diepte is, nie maar net mooipraatjies is nie. Trouens, Christus het in ons plek, uit die dieptes van die hel se nood, tot God geroep. ...*by Hom is die verlossing seker* (vers 7b).

Ons het almal al gehoor na wie 'n kind eerste roep as hy bang is of seerkry het? Het jy al opgelet wat doen 'n ma wanneer sy haar kind wil troos? Om die een of ander rede besit ma's die gawe om bekommernis, onsekerheid en vrees te stil.

Vanuit 'n situasie van onrus en wantroue, vanuit vrees en onsekerheid is hierdie psalm as 't ware 'n bladsy uit die outobiografie van die digter. Vir hom lê daar 'n groot gevaar in opgesluit om dinge met selfversekerdheid te wil aanpak. Hy deel nie met ons die omstandighede wat daartoe gelei het dat hy tot 'n val gekom het nie. Wat hy wel weet, is wat dit is om die ervaring te kon hê om na die sterre te reik (vers 1). Tog het hierdie belewenis van die hoë hoogtes wat 'n mens kan bereik, nie aan hom die geluk gebring nie. Hy moes ontdek dat *rus en kalmte* (vers 2) in iets anders opgesluit is, in iets soos die kalmte wat 'n kindjie teen die bors van sy ma vind.

Dit laat 'n mens onmiddellik die vraag vra: Hoe het die digter dit gedoen, want almal soek op die een of ander manier na rus en kalmte in hulle lewens? Deur die gebruik van die metafoor van 'n kind wat by sy ma rus gevind het, sê die digter iets wat eintlik onmoontlik is om te kan sê: Soos wat 'n ma rus vir haar kind kan gee, so kan God dit aan sy kinders doen! Daarom lê die rus wat mense in hulle lewens kan vind, in hulle eie kleinheid. Soos wat 'n kindjie die sekuriteit van sy ma gaan opsoek, so behoort God se kinders ook te doen. Derhalwe rig die psalm die oproep tot mense om hulle hoop voortaan op God te plaas.

Gaan leer maar weer iets by jou kinders. Soos hulle ma vir hulle is, so is God vir jou! Jesus sê: *Kom na My toe ... en Ek sal julle rus gee. Neem my juk op julle en leer van My ... en julle sal rus kry vir julle gemoed. My juk is sag en my las is lig* (Matt 11: 28-30). Jy hoef nie met jou sorg en bekommernisse in jou gemoed rond te loop nie. Jy hoef nie swaar te kry en te ly onder die krisisse in jou lewe nie. Moenie jouself besorgd maak oor dinge wat bo jou vermoë is nie. Belewe God se omarmde sorg en liefde vir jou! Raak rustig aan die slaap - daar is iemand wat na jou omsien!

Vertel my 'n bietjie meer van jou geloof: Wat glo jy regtig van God? Wie is God vir jóú? Wat het God al in jou lewe gedoen? Watter betekenis het men-

se in jou lewe? Wat dink jy van mense wat jou al benadeel en seergemaak het?

Vir die psalmdigter lê die kern van 'n gesonde geloofslewe in die onderlinge eenheid wat gelowiges met mekaar het. Wanneer hy die eenheid onder *broers* beklemtoon, is dit nie duidelik of hy met die lede van 'n gesin praat of verwys na *broers* in die geloof nie. Die moontlikheid bestaan selfs dat hier gedink word aan die eenheid wat volksgenote onderling met mekaar mag hê. Waar mense met mekaar in vrede saamleef, word die wêreld 'n beter plek om in te lewe, want geloof word daar sigbaar.

Hy illustreer die onderlinge geloofseenheid met 'n paar voorbeelde. Die een voorbeeld is dié van die reukolie wat oor Aäron se kop, deur sy baard, tot by die soom van sy klere loop. Aäron word aangedui as die verteenwoordiger van die Ou-Testamentiese priesterdom. Die beeld van die olie wat vloei, dui op *die in-vloei en die deur-vloei* van welwillendheid en goedgesindheid wat mense van mekaar belewe wanneer hulle in eensgesindheid teenoor mekaar lewe.

'n Ander voorbeeld waarmee die onderlinge eensgesindheid geïllustreer word, is uit die natuur. Vanuit die bergpieke vloei die reën en dou af in die valleie sodat die landerye natgemaak kan word en vrug kan lewer. Beide beelde wat die psalmdigter gebruik, dui op vloei en beweging. Waar die olie en die water gevloei en versprei het, word elkeen wat daarmee in kontak kom, daarmee deurdrenk.

Die psalmdigter spreek die hoop van eenheid onder mekaar uit omdat hy inderdaad die verdeeldheid ken waarin mense kan lewe. Die psalm bring jou gesig teen gesig met jou medemens en konfronteer jou met jou anti-sosiale en verdeelde gedrag en illustreer beeldryk hoedat jou geloofslewe (wat trouens elke faset van jou lewe insluit) kan wees wanneer jy strewe na onderlinge eenheid met ander.

Vertel my 'n bietjie meer van jou geloof: Wie is God vir jǃú? En watter betekenis het mense in jou lewe? 'n Gesonde geloofslewe begin by jou gesindheid teenoor ander. Moenie net bely dat jy *...glo aan die gemeenskap van gelowiges* nie, maar maak dit jou belewenis in die wyse waarop jy in die geloof na ander uitreik.

15 November

God se almag: Hy doen wat Hy wil

Psalm 135

Het jy al probeer om self iets te maak, byvoorbeeld 'n houttafeltjie of 'n rok? Wat was jou belewenis toe die eindresultaat nie was soos wat jy dit graag

wou gehad het nie? Soms het ons groot planne om iets te doen, maar ons ontdek dikwels dat ons eenvoudig nie oor die vaardigheid beskik om dit te maak nie. Ons het nie die mag om alles wat ons wil maak, tot uitvoering te bring nie.

Van die aantal lofprysingspsalms is hierdie een waarskynlik minder bekend. Hoewel dit wel in die tempel as deel van die voorgeskrewe gedeeltes voorgelees was, het die psalm nie uitstaande bekendheid verwerf nie. Dit beteken egter nie dat die psalm nie 'n waardevolle boodskap het om te verkondig nie. Intendeel, die bedoeling van die psalm blyk juis te wees dat dit 'n lied is met 'n openbare aanbiddingskarakter. Dit blyk voorts ook dat dit by sommige van die volksfeeste gesing is. Sekere dele is deur die priesters gesing, ander deur die Leviete en die res deur die hele samekoms van die volk.

Die lied wil die al-mag, die alleen-mag van God as die enigste God besing. Elkeen wat hierdie lied gesing het, het rede gehad om God te loof en te prys omdat Hy dié God, verhewe bo alle gode, is. Sy grootheid word nie net gesien in die hemel en die aarde wat God in die verlede geskep het nie, maar ook in dit wat huidig in die natuur gebeur, want ook dit is 'n uitdrukking van God se wil. Die wolke, die weerlig en die wind verkondig God se voorsienende genade aan alle mense. Eintlik is daar 'n groot stuk ironie in die psalm opgesluit: God is nie alleen in staat om alles wat Hy wil, te doen nie, trouens, God is die enigste God wat dit kan doen.

Wanneer die psalmdigter daarom die lof aan God toebring, weet hy dat hierdie lied nie vir die binnekamer bedoel is nie. Die aanbidding van hierdie God bring vreugde aan 'n hele volk, maar ook hoop aan die wat moedeloos geword het. Wat die wêreld weer nodig het, is 'n God wat sê, en dit gebeur. Waar ons nie weet nie, ken God reeds, want ... *wat Hy wil, doen Hy*. Hy is almagtig ... Hy is andersmagtig ... Hy is alleenmagtig!

16 November

God se liefde is ondeurgrondelik

Psalm 136

Aan sy liefde is daar geen einde nie. In God se verbond is daar 'n belofte vir ons, sy kinders, opgesluit. Dit is die belofte dat Hy ons God sal wees, vir ons sal sorg, ons sal red en verlos.

Miskien wonder sommige mense vandag of die belofte nog vir hulle waar is. Die Woord van God bevestig hierdie belofte. Psalm 136 word 'n geskiedenispsalm genoem waar die volk Israel weer die geskiedenis onthou het.

Op dié manier het hulle hulself herinner aan die wyse waarop God in die verlede sy verbondstrou aan hulle getoon het.

Aan die begin van die psalm word die lof van God besing. Hy is die Almagtige. Ons kan en ons moet die Here loof en prys, want Hy is goed, aan sy goedheid en liefde is daar geen einde nie. In die tweede gedeelte van die psalm word God geprys vir die wonderbaarlike manier waarop Hy die skepping tot stand gebring het. Ook hierin leer ons God se goedheid en liefde ken en kan ons dit saam met die gemeente uitroep: *Aan sy liefde is daar geen einde nie*. In die derde gedeelte van die psalm word God geloof as Israel se Verlosser. Hy het die Egiptenare se eersgeborenes laat sterf, maar die kinders van sy volk gespaar. Hy het die Egiptenare in die Rietsee laat verdrink, maar die Israëliete bevry. Hy het sy volk veilig deur die woestyn laat trek en hulle van al die magtige konings bevry. God het aan hulle die beloofde land geskenk en sorg steeds vir hulle. Waarlik, *aan sy liefde is daar geen einde nie*.

Dit is goed om te onthou hoe God sy verbondskinders in die verlede gered en vir hulle gesorg het. So onthou ons ook weer: *Aan sy liefde is daar geen einde nie*. Dieselfde God wat die skepping met 'n woord tot stand gebring het, dieselfde God wat Israel gered het, uit Egipte gelei het en aan hulle die beloofde land geskenk het, dieselfde God betuig sy liefde aan ons wanneer Hy ons sonde vergewe en ons van die dood verlos.

17 November

God omsluit heel ons lewe

Psalm 139

Die Here ken ons deur en deur. God sien alles wat ons doen, en Hy hoor alles wat ons sê; Hy weet wat ons dink, selfs nog voordat ons dit gedink het. Dié wete kan ons bang maak of dit kan ons troos.

Die amper ongelooflike gedagte dat God oral teenwoordig is en bewus is van al ons doen en late, is vir baie mense rede tot kommer. Dit beteken immers dat God ook al ons sonde sien, ook die sondes wat ons vir ander wegsteek en nie eers teenoor onself erken nie. Dit is dus geen wonder nie dat die digter van vers 7 by homself wonder waar hy vir God kan wegkruip. Hy besef egter dat dit nie saak maak waarheen hy weghardloop nie, God is orals. God is op die aarde, onder die aarde, bo die aarde in die hemel. God woon in die ooste, maar ook in die verre weste. God is alomteenwoordig.

Hoe meer die digter hieroor nadink, hoe meer besef hy dat God se alomteenwoordigheid nie net vrees by hom hoef in te boesem nie, maar dat dit ook 'n groot troos is. Hy is nooit alleen nie. God sal hom altyd beskerm,

God sal hom altyd op die regte pad lei. Hy besef dat God nie net alomteenwoordig is nie, maar ook almagtig, alwetend en alwys. Wat vir hom as nietige mens duister lyk, onheilspellend is, is vir God so goed soos lig. Wat vir hom onmoontlik is, is vir God moontlik.

Die digter besef ook dat God reeds sy hele lewe lank, van sy geboorte af, nee, reeds van voor sy geboorte af, in sy lewe teenwoordig was en is. Daar kan dus niks met hom gebeur sonder die wil van God nie.

Vrees het plek gemaak vir verwondering en dankbaarheid. Want al kan God al ons sonde sien, verwerp Hy ons nie. Intendeel, God bewys juis sy liefde vir ons hierin deurdat Christus vir ons gesterf het toe ons nog sondaars was. Nou hoef ons nie meer van God af weg te vlug of weg te kruip nie. Ons kan bly wees en juig, want God is by ons elke oomblik van ons lewe. Niks kan ons van God se liefde skei nie en al voel dit soms of God ver is, veral in moeilike omstandighede, moet ons nooit twyfel nie. *Vlieg ek na die ooste, of gaan woon ek in die verre weste, ook daar lei u hand my, hou u regterhand my vas.*

18 November

*Gelukkig is diegene wat weet
hoe afhanklik hulle van God is*

Psalm 140

Die digter van die psalm het baie vyande. Aan die een kant beskinder en belaster hulle hom en aan die ander kant stel hulle vir hom strikke om hom dood te maak. Die man besef dat sy vyande baie gevaarlik is - hy vergelyk hulle met slange en adders. Hy voel so weerloos soos 'n wildsbokkie wat in 'n valstrik gelei word en hy is nie opgewasse teen die boosheid van diegene wat sy ondergang beplan nie. In sy ang en nood roep hy die Here aan.

Die digter bid tot die Here en val sommer dadelik weg met 'n smeekbede: *Red my... Here.* Ná sy smeekbede lê hy sy klag voor die Here. Hy vertel vir God van sy vyande, die booswigte wat sy ondergang soek. Die digter besef dat daar net Een is wat hom kan beskerm teen die geweld en vyandskap van die goddeloses en die onregverdiges. Die Here behartig altyd die saak van die regverdige.

Die digter stel God as 't ware as sy regter aan en vra Hom om sy regspraak teen die goddelose te verhoor. Hy weet God sal hom onskuldig verklaar. Hoe kan die regverdige en goddelose ooit voor God staande bly? Die digter vra ook dat God hom sal vergeld en sy vyande sal straf. Mag sy vyande in dieselfde strik trap wat hulle vir hom voorberei het en mag die onheil wat hulle

hom toegewens het, hulle nou tref. Aan die einde van die psalm lees ons hoe dat die angs en vrees van die digter, sy klaaglied, in 'n loflied verander het.

Mag ons ook soos die digter met ons probleme en vrese hulp gaan soek by die Here. Die Here sal ook ons klaaglied in 'n loflied verander. Gelukkig is hy wat weet hoe afhanklik hy van die Here is.

19 November

Net by God is ware lewe

Psalm 143: 6

Water gee lewe. In 'n woestyn beleef mens die wonder daarvan dat oënskynlik verdroogde plante groen word sekondes nadat dit water gekry het. Wat eens na dooie plantweefsel gelyk het, verander in groen plante en blomme vol kleur. Soos hierdie blomme in die woestyn water nodig het om te kan lewe, het die mens God, wat die ware lewe is, nodig om te kan bestaan. Soms is ons voor God soos 'n uitgedorde land, smagtend en soekend.

Die digter wat die psalm geskryf het, is in die moeilikheid. Ons weet nie presies wat die aard van sy nood is nie. Waarskynlik was daar een of ander vyand wat sy ondergang gesoek het. Dit lyk asof die vyand besig is om die oorhand oor hom te kry. Hy is moederloos. Daar is nie meer hoop vir hom nie en dit voel vir hom asof hy alreeds dood is. Ons kan sê hy het reeds handdoek ingegooi. Dan dink hy aan God se reddingsdade in die verlede en dit laat hom beseft: Alleen by God is daar hulp en redding. Soos 'n drenkeling strek hy sy hande in gebed uit na God. Hy erken hiermee sy afhanklikheid teenoor God. Sonder God kan hy nie bly lewe nie. Sonder God is daar nie vir hom hoop nie.

Waarheen gaan ons as ons in nood verkeer of in die moeilikheid beland? Probeer ons om ons eie oplossings te soek? Hardloop ons in sirkels rond op soek na uitkoms om telkens in 'n doodloopstraat te beland? Dit is dan so maklik om moed te verloor en die dood nader te wens, maar daar is hoop; daar is lewe; by God. God red die hulpelose en vertroos diegene in smart. God gee lewe waar daar eens dood was.

20 November

God onderrig ons in sy Woord

Psalm 143: 7

Ons het gister gelees van 'n man wat na God roep om hulp en redding. Soos 'n uitgedorde land strek hy sy hande uit in gebed. Hy weet dat God uitkoms sal gee. Hy wag nou op God se antwoord.

Ons gaan ook dikwels na God met ons probleme en nood. Soms lyk dit vir ons asof hierdie gebede nie verhoor word nie, asof God nie wil antwoord op ons hulpgeroep nie. Miskien soek ons nie op die regte plek vir God se antwoord nie. Ons soek kitsoplossings en maklike uitweë. Ons wil dat God op wonderbaarlike wyse al ons probleme sal oplos of wegneem.

Maak ons nog erns om God se wil te leer ken. Die enigste manier hoe ons God se wil vir ons kan ken, is as ons sy Woord bestudeer. In die Bybel praat God met ons en vind ons antwoorde op ons gebede om hulp. So word die Woord ons kompas, ons kaart. God leer ons in sy Woord wat sy wil is en in gehoorsaamheid aan daardie wil, word ons op 'n gelyk pad gelei. Daar is nie 'n kortpad nie. Daarom herinner Paulus ook vir Timoteus: *Die hele Skrif is deur God geïnspireer en het groot waarde om in die waarheid te onder- rig, dwaling te bestry, verkeerdhede reg te stel en 'n regte lewenswyse te kweek, sodat die man wat in diens van God staan volkome toegerus sal wees vir elke goeie werk* (2 Tim 3: 16-17). Ons moet daagliks tyd maak vir die bestudering van God se Woord.

21 November

God leer ons lewensvaardighede

Psalm 144

Ons moet God met ons hele lewe vertrou. Wanneer ons in die Naam van God die Vader gedoop word, betuig en beseël die Vader aan ons dat Hy ons in alles versorg en alle kwaad van ons afweer of dit vir ons ten goede laat meewerk. Hierdie versorging en hulp sluit ook alledaagse dinge in. Ons lees in Psalm 144 van 'n paar lewensterreine waar God die mens help en lei.

Hy leer die mens om oorlog te maak. Ons vind telkens in die Ou Testa- ment die belydenis: *Dit is God wat die oorwinning gee*. Wanneer Israel die vyand oorwin het, was dit nooit toe te skryf aan hulle sterk en magtige wa- pens nie, hulle leërmagte was nooit indrukwekkend nie. God het aan hulle die oorwinning besorg. Hy het hulle hande geleer om oorlog te maak. Die Here het ook sy volk geleer hoe om hulleself teen die vreemdelinge te be- skerm. Die vreemdelinge was die volk vyandiggesind en het die volk aangeval of met slinkse praatjies en leuens bedrieg. God bevry hulle uit die mag van die vreemdelinge en red hulle van die leuens en bedrog. God seën ook die volk met gesonde seuns en dogters. Kinders is gesien as geskenke van God. Psalm 127 vergelyk seuns wat gebore is toe hulle vader nog jonk was, met pyle in die hand van 'n krygsman. God skenk ook aan die volk 'n vrugbare oes, sodat hulle skure vol kan wees. 'n Volk wat so deur die Here gesëen

word, het oorgenoeg, ook vir die winter. Ook die veeboere word op 'n wonderbaarlike wyse deur God geseën. Die kleinvee teel in hulle duisende aan en die beestrop lewer 'n groot kalweroes.

Ons sien dus dat God die volk op verskillende lewensterreine geseën en gelei het. Dit het goed gegaan met die volk omdat die Here hulle God is.

Die mens is geneig om te selfstandig te wil wees en wil nie graag van God afhanklik wees nie. Ons wil graag ons eie kop in die lewe volg en laat ons nie maklik leer nie. God wil egter sy bystand aan ons verleen. God wil vir ons die beste, Hy wil ons op 'n gelyk pad lei. Gelukkig is die man en vrou wat so deur God gelei word in alles wat hulle doen.

22 November

Ons lewe word 'n loflied

Psalm 145

God se lof word in die psalm letterlik van A-Z besing. Wanneer 'n mens hierdie psalm in die Hebreeus lees, sien 'n mens dat elke nuwe vers met die volgende letter van die alfabet begin. Hiermee wil die digter God se lof op 'n omvattende wyse besing. Die hele psalm is 'n loflied waarin God geloof en gedank word vir alles wat Hy vir die enkeling en die volk doen. Die digter sê hy wil elke dag, altyd, so veel as moontlik God se grootheid prys. Dit is asof hierdie loflied in sy hart oorloop en te groot is om dit vir homself te hou. Hy roep al die geslagte op, ja, elke mens wat deur God geskape is om saam met Hom hierdie loflied te sing. Sonder ophou moet elkeen die goedheid van God verkondig en oor sy reddingsdade jubel.

In die Psalmboek kry ons 'n kykie in die geloofslewe van mense. Ons lees hoe hulle in nood verkeer en by God om hulp roep. Ons lees van hulle vrees en bekommernis. In hierdie psalm lees ons niks daarvan nie. Dit is asof die digter wegkyk van al die slegte en negatiewe dinge rondom hom en net konsentreer op die goedheid, die almag en die grootheid van die Here. Hy kyk met 'n ander bril na die wêreld en fokus op die wonderdade van God. Hy dink weer na oor die luister en die majesteit van God. Hy bepeins die feit dat God deur al die eeue heen, geslag na geslag, Koning is en op 'n volmaakte wyse oor sy koninkryk regeer. Hy sien raak dat God altyd die een wat geval het, ophelp, die een wat hartseer is, vertroos, aan diegene wat bedruk is, weer nuwe moed gee. God sorg vir sy kinders sodat hulle genoeg het om te eet; Hy gee in oorvloed, sonder dat die mens dit verdien. Elke dag word ons deur God beskerm omdat Hy ons liefhet.

Ons is dikwels bekommerd en bedruk - ons kla so baie. Ons gebede word opgeneem deur lyste versoeke en behoeftes, maar ons maak so min tyd om God net te loof, te dank en te prys. 'n Wonderlike ding gebeur met ons as ons God loof en prys. Ons vergeet van ons eie kommer, nood en bedruktheid. Dit is asof die herinnering aan God se heerlikheid en majesteit ons kop skoonvee van al die negatiewe dinge wat soos spinnerakke kom nesmaak het. Ons moet tyd en plek inruim in ons lewe, in ons gebedslewe, om vir God dankie te sê vir alles wat Hy vir ons doen, om sy grootheid wyd en syd te verkondig. Eintlik moet ons hele lewe 'n loflied ter ere van God wees.

23 November

Ons heil is by God alleen

Psalm 146

Hierdie psalm is 'n lied waarmee 'n dankbare mens sy vertroue op God kan besing. Die digter van hierdie lied het sý vertroue gevind as hy iets van God se wil kon leer ken. As hy na die skepping kyk, dan sien hy dat God alles gemaak het. Dit was sy wil. As hy na die mens kyk in sy gebrokenheid en met al sy tekortkominge, dan ervaar hy dat vertroue op die mens nie veel kan beteken nie, want 'n mens kan jouself nie red nie. Die mens is afhanklik om hulp te ontvang en te kan hoop.

Daarom gaan seek hy die God van Jakob en leer hy iets ken van dié God wat getrou is, wat God vir sy volk wil wees, wat barmhartig is en vir altyd regeer. Dit bring vir hom die insig dat hy ook aan God behoort. Daarom vertrou hy nie op mense nie, maar seek hy sy hulp by God alleen en vestig hy sy hoop op die God van Jakob wat ook sy God is.

Vir ons, vandag, is dit net so waar.

24 November

Om te sing!

Psalm 147

Saam met die psalmdigter kan 'n gelowige mens ook sê: *Dit is 'n genot om die loflied te sing wat Hom (God) toekom...*, want hierdie psalm leer ons oor God se almag en sy liefdevolle genade wat openbaar word in die skepping en die verkiesing van God se volk. Dit is 'n deel van die boodskap van die hele Ou Testament.

Die Here wat groot en magtig is, wat die sterre gemaak het, is ook die God van liefde wat stukkende mense versorg en hulle wat seergekry het, weer laat opstaan.

In die woorde van die psalmdigter leer ons meer oor God se almag oor sy skepping. Deur sy woord het God alles geskape en Hy is ook die Onderhouer daarvan. Hy voorsien reën, Hy gee kos vir mens en dier, Hy gee sneeu, haelstene en koue, maar as Hy die bevel gee, dan verdwyn dit. Met dieselfde woord het God vir Hom 'n volk gekies om aan Hom te behoort en aan wie Hy Hom wil bekendmaak.

Vir ons as gelowige mense is dit 'n onuitspreeklike voorreg om God ook te mag dien en tot sy eer te mag sing.

25 November

Selfs die skepping loof God

Psalm 148

Hierdie lied laat 'n mens dink aan 'n toetree-lied wat moontlik gesing is by 'n geleentheid waar Israel as geloofsgemeenskap byeengekom het en verlossing of redding van God verlang het.

Die lofprijsing van God se Naam en sy teenwoordigheid by sy volk is die tema van die lied waartoe die ganse skepping opgeroep word. Die lofprijsing aan God as skepper en onderhouer bind die lewelose en die lewende skepping aan mekaar in 'n hegte verhouding. Om God se majesteit en sy almag te besing, is die doel van gemeenskap met Hom. Maar terselfdertyd is hierdie gemeenskap ook dít wat die ganse skepping bymekaarbring.

Hierdie beskouing oor God en sy skepping kom in die lied na vore as die psalmdigter begin met die hemel en die oproep om God te prys as sy majesteit neerdaal. Dan moet die aarde God óók prys - en ook aan die einde, as die hele skepping in geméénskap is en God saam met hulle is.

Laat ons ook hierdie oproep gehoorsaam. Prys die Here!

26 November

God se liefde laat ons sing

Psalm 149

Hierdie is 'n lied wat gesing is met die doel om God as koning te loof en te prys. Vir Israel het die koningskap van God ook beteken dat Hy as Skepper-god vereer moet word. Daarom is hierdie psalm 'n oproep om die Naam van die Here te prys met koordanse en musiekinstrumente. Maar die volk moes hulle juis dáárin verheug dat hulle in dankbaarheid kan jubel oor die verlossing wat God vir hulle skenk.

Verder word gesê dat hierdie volk van God die ander heidennasies met die swaard sal verslaan. Dit was hulle heilige plig om die heidene te verdelg. Die

oorwinning moes juis vir hulle die teken wees van hulle verkiesing as God se volk. Meer nog, *dit sal die triomf wees van al die troue dienaars van God.*

Dit het dus vir Israel groot betekenis gehad dat God self hulle koning was. In sy liefde het God hulle bewaar en deur sy almag het hulle gelewe. Ook vir ons het dit betekenis dat God koning is. Deur sy liefde het Hy ons bewaar en deur sy almag lewe ons. Daarom sing ons ook.

27 November

Onbeperkte lofprijsing

Psalm 150

Hierdie laaste psalm is 'n eenvoudige oproep om God te loof en al die stemme en klanke van hemel en aarde moet saamsmelt om hierdie laaste lied te sing. Die ganse skepping moet as 't ware 'n reuse-tempel word. Met al die musiekinstrumente word iets van 'n fees geskilder as daar in die tempel aanbidding word. Dit moet die boodskap wees wat in al die psalms deurskemer. Om God te loof en te prys, is die boodskap vir die hele wêreld. As dit gedoen word, het die wêreld sy doel bereik. Om God te prys, is ook die doel waarom alles in die hemel en op die aarde bymekaarkom om dit saam te doen. Ook die gelowiges deel in hierdie lofprijsing, want so beleef hulle God se magtige daade. In die besonder beleef hulle die werklikheid van verlossing wat oor die hele aarde uitstrek.

As die digter die Psalmboek afsluit met die woorde: *Laat alles wat asemhaal, die Here prys*, dan is dit ook 'n uitnodiging aan ons om dié God wat Hom in sy almag geopenbaar het, ons lewe lank in dankbaarheid te prys.

28 November

Oggendgodsdienst

Psalm 3

Hierdie psalm is die gebed van 'n man wat in groot nood en lewensgevaar verkeer. Hy is alleen, want selfs sy vriende het hulle rug op hom gedraai. Selfs hulle twyfel of God hom kan help. Tog besit hy nog iets wat geen mens van hom af kan wegneem nie. Dit is God se gawe aan 'n mens om steeds te kan glo, ten spyte van enige iets wat kan gebeur. Daarom neem hy sy toevlug na God.

As hy tot God bid, herstel sy vertroue, want God het hom nog altyd verhoor. As hy wakker word, sien hy die lig en dan word die lig vir hom die teken van God se bewaring. Hierdie man kan nou weer glo en hy kan weer bid, nie soos 'n bedelaar nie, maar soos 'n kind van God met 'n vaste ver-

troue dat God sy gebed sal verhoor. As hy só bid, dan word dit wat in die verlede deur God bewerk is, vir hom waar. Sy vyande is ook God se vyande en God oorwin altyd sy vyande.

Deur sy gebed het hierdie man oorwin. God het vir hom die verlede, die hede en die toekoms bymekaargebring. Terwyl hy bid, het God al klaar redding gebring. Laat ons vandag ook só bid.

29 November

Aandgodsdienst

Psalm 4

Die digter van hierdie psalm praat met mense wat vermoedelik welvarend en invloedryk in daardie tyd was. Tog het hulle 'n groot probleem gehad: Hulle het valsheid liefgehad en met leuens gelewe. Daarby het hulle nie meer op God vertrou nie. Die digter wil nou hulle oë oopmaak sodat hulle nie op materiële dinge moet staatmaak nie, maar op God vertrou. Daarom sê hy vir hulle: *As jy ontsteld raak, moenie sondig nie.... julle moet op die Here vertrou.* Hy spreek dus hulle kleingeloof aan.

Vir die digter, vermoedelik 'n priester, is twee dinge baie belangrik: vrees en vertroue. Ou Israel en elke mens vrees God as hy met God te doen kry, want God is die Almagtige. Maar terselfdertyd is niks onmoontlik waar daar vertroue in God is nie, want God is almagtig. As die digter bid, vra hy dat God Hom aan hierdie mense sal bekendmaak en hulle na Hom toe sal terugbring. Dit sal ook vir hulle, net soos vir hom, 'n rustigheid bring om sonder kommer te kan gaan slaap.

Die krag van hierdie lied is daarin geleë dat 'n mens altyd sal soek na die vrede wat God gee. Bid tot God daarvoor, dan sal ons ook rustig kan gaan slaap.

30 November

Eerste Advent: 'n Noodkreet!

Psalm 38

Dit is byna Kersfees. Dit voel of 'n mens moet halt roep en net weer mooi moet dink. Kan dit wees, Kersfees is om die draai? En nou moet ons eerlik sê dat Kerstyd, Adventtyd, nie altyd so feestelik vir ons begin nie. Somtyds is dit juis hierdie tyd van die jaar, hier op die voorstoep van Kersfees, dat ons moedeloos word, teneergedruk en kragteloos voel.

Adventtyd is 'n tyd van nadenke. In hierdie dae dink ons aan die jaar wat verby is. Ons dink oor die dinge wat gebeur het; aan die onregverdigheid

wat oor ons pad gekom het; die pyn van siekte en nood; die verlies en hartseer van die dood. Maar miskien die belangrikste, ons dink oor onself. Ons kyk diep in ons harte en sien onself. En wat ons sien, is sonde. Daarom is hierdie dae voor Kersfees vir baie mense so swaar, want op die afkoelrondte van die jaar sien hulle vir die eerste keer hulle eie nood raak. Ja, hulle sien nou hulle eie sonde.

In ons reis op pad na Betlehem begin ek en jy vanmôre iewers tussen rotse en skeure, in die woestyn van die wêreld. Hier om ons is dit nie mooi nie. Nee, ons sien net swaarkry en sonde. En hier, aan die einde van 'n lang jaar waar ons nog steeds op hierdie pad gaan, word dit nou bitter swaar. Dit wil voorkom asof niks kan verbeter nie, en dit voel vir ons asof alles te veel raak. Ja, ons sien die pyn en nood van die wêreld om ons, maar ons worstel ook met ons eie tekortkominge. Dit is nie meer lekker om op hierdie pad te gaan nie. Baie van ons voel juis hier voor Kersfees die druk van die nood in ons lewens; die alleenheid, eensaamheid, verlorenheid.

Die psalmdigter ken hierdie gevoel. Hy worstel op dieselfde pad, die pad van menslike ellende, die pad van sonde. Dwarsdeur die psalm lees ons van hierdie stryd in sy lewe. Maar dan, net as ons dink dat hy nou totaal ten gronde gaan, kom die roep: *Maak tog gou om my te help, Here, my Redder.* Hierin lê die anker van die digter se lewe. Hierin soek hy sy heil. Here, help my! Dit is swaar, maar ek vertrou op U. Sy noodroep word uit sy ellende gebore. Here, maak tog gou om my te help!

Advent is dalk vir jou ook 'n tyd van vra: Here help my. Die noodkreet van die sonde kom ook oor jou lippe: Here, help my tog! As jy ook vandag roep, geroep het, luister mooi, vir jou kom die antwoord op jou noodkreet; die antwoord op jou ellende en die uitkoms op die woestynpad van die lewe. Hy kom. Hy kom in heerlikheid in die Kersgety. God hoor jou noodkreet. God hoor en Hy antwoord. Hy antwoord met 'n kindjie in 'n krip.

1 Desember

Wie mag in die hemele kom?

Psalm 24

Advent is die tyd van die jaar wanneer ons dink en nadink en ja, selfs wag vir God om sy hart oop te maak en die mens se lewe te verander met die koms van Jesus na die aarde. Ons dink oor die hemel wat as 't ware oopgemaak is. Christus het die bres geslaan, sodat ons nou ook hemel toe kan gaan. God maak die deur na die hemel oop, en dit alles begin by 'n krip in die dorpie Betlehem.

As 'n mens dink oor wie by die hemel mag ingaan, dan dink jy gewoonlik eerste aan die poorte van die hemel waardeur jy kan ingaan. Want daar moet tog poorte wees, deure waar jy die hemelse stad binnegaan. Maar ons moet onthou dat 'n poort, 'n deur, twee funksies het. Dit is nie net 'n plek van ingang of deurgang nie, maar 'n deur keer ook dat ongewenste persone toegang verkry. Dit het dus 'n dubbele funksie: om ingang te verleen of dit te verhoed. Waar ons nou in hierdie tyd aan God dink wat die deur na die hemel vir my en jou oopmaak, moet ons ook dink aan die manier waarop ons God dalk kan verhoed om in ons huis te kom. Want soos God in Jesus sy deur vir sy uitverkorenes oopgooi, so moet ons ook die poorte van ons harte oopmaak en Hom ontvang. Wanneer God tog in Jesus Christus hierdie Advent by jou deur kom aanklop, moet jy oopmaak. Die een aksie veronderstel die ander. Advent is nie alleen die tyd wanneer die mens uitsien na die koms van God in Jesus nie, maar dit is definitief ook die tyd dat God na sy kinders toe kom en by hulle deur kom aanklop. Daar is twee deure, die poort van die hemel en die poort van jou hart. Wie mag in die hemel inkom? Wie kom by die poort van die hemel in?

Die antwoord lees ons in verse 4-6 waar die psalmdigter vir ons so 'n mens beskryf. Die een wie se hart suiwer en se hande rein is. Die mense wat na God se wil vra. Kortom, die mense wie se harte oop is, die mense wat oopgemaak het toe God geklop het. Die mense wat nie eers wou deursoek en ondersoek by die poorte van hulle harte nie, maar dit oopgegooi het vir die Heerser van die ganse skepping. Vir hierdie mense is die poorte van die hemel oop.

Maak jou hart oop! Maak dit oop en die fees van Kersfees sal ook vir jou aanbreek. Die fees van God wat jou by die poorte van die hemel verwelkom. God maak die poorte van die hemel oop in die geboorte van sy Seun. Hy steek sy arms na ons toe uit en nooi ons in. Om die wonder van hierdie oop poorte te beleef, moet jy oopmaak wanneer God aan die poorte van jou hart kom klop in hierdie dae.

2 Desember

Om God te dien, is om God te ken

Psalm 25

Ken jy vir God? In ons nadenke oor God se wonderlike ingrype in hierdie wêreld met die geboorte van Jesus, kom ook hierdie belangrike vraag oor ons pad: Ken jy vir God? Nou is dit so dat geen mens ooit die volheid van God sal kan begryp nie. God is gans anders. Hy is onverstaanbaar groot. Maar dit beteken nie dat ons God nie kan ken nie. Ons kan God ken.

Dawid beskryf in Psalm 26 vir ons die wyse waarop die gelowige God kan leer ken. Hy doen dit op 'n besondere manier. Wanneer ons die psalm begin lees, hoor ons dadelik dat Dawid in 'n hegte verhouding met God staan. Dawid glo in God en hy is nie skaam om dit met ons te deel nie. Hy vertel hoe goed God vir hom is, wat God vir hom doen en hoe God sy lewe regeer. Dawid brei uit op sy woorde: God doen wonderlike dinge aan die mensekinders. Hy sorg vir hulle. God doen dit op wonderbaarlike maniere. En hulle, hoe ken hulle vir God? Daar is net een manier, sê Dawid. Die Here leer die mense wat Hom dien. As hulle die Here dien, sal hulle sy vertrouwe ken, ja, hulle sal sy wil ken. As iemand die Here dien, sal die Here hom leer watter pad om te kies. Aan die mense wat Hom dien, maak Hy sy wil bekend.

Hoe kan ons God ken? Vir ons is daar ook net die een manier. Om God te ken, moet ons God dien. Ons kan die daade van God nie opsom en leer nie. Ons kan God nie ondersoek en kategoriseer nie. God is nie ondersoekbaar nie, al glo baie dit. Die mens van die eeu waarin ons leef, wil baie graag meer van God weet. Ek en jy ook. Maar ons gaan God nie in boeke vind of in die wetenskap nie. Nee, as ons God wil ken, is daar net een plek waar ons moet begin. Ons moet ons mensheid vergeet en God onvoorwaardelik dien.

Deur nie meer te wonder nie, maar te glo, sal ons God leer ken. Deur nie meer te eis nie, maar gewoon te vertrou, sal ons God leer ken. Deur nie meer te heers nie, maar nederig te dien, sal ons God leer ken. Ken jy vir God? As jy in Hom glo en Hom onvoorwaardelik dien, sal Hy jou alles leer wat jy mag weet.

3 Desember   *Om in God se teenwoordigheid te kan lewe*   Psalm 27

Wat wil jy uit hierdie lewe hê? Ons hoor so baie uit die mond van die mens en lees in publikasies watter dinge die hart van die lewe vorm. Die dinge wat aan ons lewens betekenis moet gee. Die dinge wat ons die moeite werd ag om na te jaag. Put meer uit die lewe! Gryp die dag aan! Met hierdie wysheids vorm ons ons lewens, skulp ons dit om meer in pas te wees met die eise van die moderne lewe. Wat wil jy uit die lewe hê? Miskien is jy ook iemand wat 'n lysie kan opstel.

Dawid sing 'n lied tot eer van die Here. En in Psalm 27 sing Dawid ook van die lewe. Hy sing van al die pyn en smart en ja, ook van die dinge wat mense aan mekaar doen. Hy sing van oorlog en vyand en misdadiger. Maar meer spesifiek sing hy hier 'n lied oor dit wat hy graag uit die lewe wil hê. Hy wil

nie bloed op die slagveld hê nie, nie rykdom of mag nie, nee, Dawid vra iets anders uit die lewe. Hy wil voor God lewe. Een ding vra hy van die Here: *...dat ek my lewe lank in sy huis mag woon....* Dit is al. Dit is vir hom genoeg. Meer wil hy nie uit hierdie lewe hê nie. Want, sê hy, as ek in die teenwoordigheid van God woon, sal ek beslis nooit bang word nie. Hoe kan ek? God is by my. Ek sal my nooit bekommer oor my vyande nie, want God sal hulle laat struikel. Die Here sal my wegsteek in sy huis. Hy sal my beskerm.

Wat wil jy uit hierdie lewe hê? Wat is jou ideale en drome? Soveel van ons drome spat aan skerwe onder die druk van die lewe. Hoeveel keer is dit ons vyande wat ons aanval, verneder, verwoes. Dawid leer ons wat ons in hierdie lewe moet najaag. Wat ons uit die lewe moet haal. Ons moet niks in onself of vir onself soek nie. Dit kom tot niks nie. Nee, soek die teenwoordigheid van die Here op. Lewe voor God. Soek Hom in sy huis, daar is jy veilig. By God kry jou lewe betekenis. Jou lewe maak skielik sin. Gryp die dag ... nee, soek God liefwer!

4 Desember

Die mag van God se stem is sy Woord

Psalm 29

'n Mens kan net wonder oor die mag van God, want wie ken die volheid daarvan? Adventtyd is ook vir die wêreld en sy mense 'n tyd van soeke na mag; van werk en swoeg en sweet sonder om een maal aan die waarheid van Kersfees te dink; sonder om te besef wat besig is om te gebeur, ja, wat gebeur het. Dit is 'n dolle gejaag na geld, na mag, aardse mag. Baie mense wonder juis in hierdie tyd oor die mag van God. Is dit regtig so? Kan ek regtig glo in Jesus Christus in 'n krip? Hoe ken ek die mag van God? Hoe kan ek weet hoe dit is, wat dit doen? Hoe kan ek weet Kersfees is waarlik Christusfees?

Dawid besing in die psalm die mag van die stem van God. En Dawid hoor die stem van God in die natuur om hom. Hy hoor die klank van God se stem in die waters wat dreun en die stem van die Here kloof die seders van Libanon oop. Daardie massiewe bome word oopgeklou deur die donderslag van God se stem. Die stem van die Here is so angswekkend dat dit weerlig laat uitslaan. Ons hoor sy stem in die woestyn, ons sien hoe ruk die wildsbokke van skrik as hulle sy stem hoor.

In die paleis van God skud die mense hulle koppe en roep uit: *Hoe geweldig.* Dawid soek die mag van God se stem, die mag van sy wese in die skepping. Deur die eeue heen het God sy mag in die skepping, sy skepping open-

baar. En sy dienskneg, Dawid, hoor sy stem in die donderweer, sien sy mag in die blits van die weerlig en hoor dit in die druising van die stormwaters. Hierdie dinge was vir Dawid wonders waarteen geen mens beskermd kan voel nie. Ons is weerloos, onmagtig, kaal gestroop. In hierdie dinge sien Dawid die mag van sy Here, hoor hy die stem van God die Vader. God is so magtig, ons kan dit nie verduidelik of verstaan nie. Ons sien dit, ons hoor sy stem en dit laat ons verdwaas staan.

Waar hoor ons die stem van God vandag? Waar soek ons sy mag, die tekens van sy mag? Ons wat wetenskaplike verklarings vir die natuur het, waar hoor ons God se stem. Ons hoor die mag van God se stem in die bladsye van die Woord. In die Woord van God lees ons van sy mag. En nêrens hoor ons dit beter as by die ingrype van God in hierdie wêreld deur Jesus Christus nie. Dawid het Christus nie geken nie. Ons ken Hom. Ons lees van sy wonderdaad op Golgota. In hierdie dae lees ons van sy geboorte en hoe dit die gang van die geskiedenis verander het. Dit is die mag van God se stem. Hoe kan ek weet dit is waar? Nee, moenie nou praat nie. Word stil en luister wanneer die Woord met jou praat. Luister en hoor die stem van God se mag. Hoe kan ek God se mag ken? Luister na sy stem, luister na sy Woord.

5 Desember   *Christus is God se antwoord aan die psalms*   Psalm 32

Die mens is 'n wese wat dwarsdeur sy aardse lewe op soek is na vryheid, bevryding, om vry te wees van die las van ander mense, om onafhanklik te wees. Hierdie soeke dryf ons onbewustelik voort. Dit neem verskillende vorms aan asook verskillende grade van intensiteit. Sommige mense streef onophoudelik na finansiële vryheid (yuppies), ander soek weer sosiale vryheid (hippies/punks). Sommige mense soek gewoon bevryding van hulle aardse nood om net 'n keer nie meer bekommerd te wees, te swoeg en te stry nie. So is daar ook mense wat na godsdienstige vryheid soek, vryheid van die las wat op hulle skouers lê. Die las wat hulle miskien nie baie suiwer kan verduidelik nie, maar wat tog daar is en hulle vertraag. Ons almal ken die hordes sub-gelowes wat uit hierdie primitiewe behoefte ontstaan het. Daarvan is daar ook baie in ons land. Maar wat is dan die antwoord, waar vind ons bevryding?

Dawid skryf in Psalm 32 hoe dit voel om nie hierdie las op jou skouers te hê nie. Hy begin hierdie psalm met twee verse van opregte dank. Vreugde

oor die vryheid wat daar vir elke mens is, vreugde oor die vryheid wat elke mens kan kry. Dit gaan goed met die mens wie se sonde vergewe is, die mens wie se oortredinge vergewe word, want hy is waarlik vry. Sonde hou ons vas. Dit druk ons vas teen die donkerte van ons eie lewens. Dit onderdruk en wurg ons en dit hou ons gevange. Dan gaan dit nie goed met die mens nie. Maar as jou sonde vergewe is, dan is dit asof die son weer skyn. Dan gaan dit goed met jou, want dan is jy waarlik vry.

Dawid leef in 'n tyd lank voor Jesus Christus na die wêreld gekom het. In Christus Jesus kom God en Hy maak hierdie besef van Dawid aan die wêreld bekend. God kom en plaas die danklied van Dawid op die lippe van die mensdom. God kom in Jesus Christus om die sonde van die mensdom weg te neem, om dit volkome te vergewe. Die sonde is weg. God red ons uit die boeie van die sonde. Ons is waarlik vry! God antwoord die lied van Dawid.

Hy antwoord deur die geboorte van sy Seun. Jesus kom om ons te bevry, om ons sondes te vergewe. Dit is die enigste ware vryheid in hierdie lewe. Jy sal dit nie vind in 'n mooi huis of 'n radikale lewenstyl of selfs in totale sosiale onthouding nie. Ook nie geld of mag of gerief bring ware vryheid nie. Christus alleen bring die ware vryheid vir elke mens, naamlik vergifnis van ons sonde.

6 Desember

God se Woord is skeppingsmagtig

Psalm 33

Wanneer 'n mens hierdie psalm lees, laat dit jou dink aan die almag van God wat die totale heelal geskep het volgens die skeppingsverhaal in Genesis. God is met een woord in staat om iets uit niks te skep. Die digter van Psalm 33 beskryf dit pragtig in vers 9: *...want Hy het gepraat en dit was so, Hy het beveel en dit was daar.* Ooreenkomstig hierdie woorde is dit ook hoe ons as mens tot ons reg hier op aarde gekom het om volgens God se wil te heers as rentmeesters oor die aarde met alles daarop en daarin.

Ons rentmeesterskap beteken egter dat ons in verantwoordelikheid moet heers oor die skepping, en daarom ook aan God as die Skepper verantwoording sal moet doen oor hoe ons hier op die aarde leef. Ons bevind ons in hierdie tyd in omstandighede waarin die mens leef asof hyself skeppingsmagtig geword het en self hierdie aarde en sy lewe onderhou. Dink maar aan die geweldige tegnologiese vooruitgang die afgelope aantal jare wat die mens graag met groot bravade aan sy eie kreatiewe breinkrag toeskryf.

Lees ons egter vers 15, dan besef ons as gelowiges dat alles van God kom,

ook ons kreatiewe denke wat ons as gawe van God ontvang het: *Dit is Hy wat hulle verstand gevorm het, wat al hulle werk deurgrond*. Ons as gelowiges besef daarom dat ons in totale afhanklikheid van God hier op aarde leef. As God in staat is om te skep, is Hy ook in staat om weg te neem. Alles is 'n geskenk van God, ook ons lewe, en daarom is selfs ons nuwe uitvindsel ondergeskik aan die feit dat ons nie daarvoor beskik nie. Ons is net rentmeesters van God.

7 Desember

Goddelose se voorspoed is net skyn

Psalm 37

Ons leef in 'n tyd waarin nood en beproewings oor ons almal kom. Dit is 'n tyd waarin gelowiges deur goddelose mense vermoor en bedrieg word. Veral in moeilike omstandighede kom die vraag by ons op: Hoe is die geloof in God se heerskappy en in die koms van sy koninkryk te rym met die optrede van die goddelose met sy oënskynlike heerskappy en voorspoed? Die boodskap gaan egter baie wyer as dit. Die blote feit van die bestaan van die sonde en die bese magte stel baie van ons voor baie ernstige geloofsvrae. Die mag van die sonde lyk vir die neutrale waarnemer (en selfs dikwels vir die gelowige!) immers baie keer na 'n selfs groter werklikheid as die mag van God. As antwoord op hierdie belewenis, hierdie eksistensiële probleem van die gelowige, is die psalm 'n belydenis van wat geloof is: Geloof beteken ten diepste om die werklikheid van die troue liefde, sorg en redding van God (juis vanuit die geloof) raak te sien, en daarom konkreet daaruit te leef.

Die digter toon juis aan hoe totaal anders die landskap van die lewe van die gelowige is teenoor dié van die ongelowige. Die landskap van die lewe van die ongelowige bestaan ten diepste net uit homself. Hy is iemand wat glo: *I am the master of my fate, I am the captain of my soul*. Daarom is daar vir niemand anders plek in sy lewe (in die landskap van sy lewe) nie. In teenstelling hiermee, sê die digter, bestaan die landskap van die lewe van die gelowige uit die liefde, trou, redding en hoop van die Here. Die deugde van God omring die lewe van die gelowige. Dit is die primêre konteks van die lewe van die gelowige. Daarbinne kan ons volkome geborge voel, vanuit die werklikheid daarvan moet ons na die wêreld en die mag van die bese om ons kyk. Dit is die heerlike belydenis van hierdie psalm. Die kerntragedie van die weg van die goddelose is egter dat hy onder die misleiding van die sonde hom juis afsny van die bron van die ware lewe, die lewe met God en uiteindelik so sy

die ondergang bewerkstellig. Die sorg, trou en redding van God is 'n groter realiteit as die (selfs fisieke) bedreiging van die bese en die goddelose. In die Here is ons oorwinnaars!

8 Desember

God wil ons hart hê

Psalm 40

Hoe sal ons in hierdie wêreld kan staande bly as gelowiges? Om in toewyding aan God te leef, sal ons tog sê. Dit is juis die probleem vandag. Almal sê dit, maar min doen en leef dit uit! Die digter het dit besef en dit ook uitgeleef. Hy het egter besef dat om toegewy aan God te kan leef, die Here gehoorsaamheid van hom vra. Gehoorsaamheid aan God vra dus na die wil van die Here. En waar vind ons die wil van die Here? In sy Woord natuurlik!

Wanneer ons dus vanuit die Woord van die Here leef, bepaal die Bybel alles in my lewe. Ek vind vreugde, vertroosting en hoop vir my lewe daarin. Dit laat my oorloop van blydschap wat ek nie vir myself kan hou nie. Hierdie Woord van blydschap en redding in God deur Jesus Christus deel ek graag met ander mense (vers 10). Dit sal 'n getuienis aan die wêreld wees dat ek met my hart en siel en al my verstand leef vanuit die rots, Jesus Christus, my Redder en my God! God wil ons hart hê, want alleen so kan ons in hierdie wêreld staande bly!

9 Desember

Barmhartigheidsdiens

Psalm 41

Elkeen vir homself, blyk die slagspreuk van die mens vandag te wees. Die nood van 'n mens is vir baie mense vandag sy eie saak. *Sien en kom self klaar, ons het ons eie probleme, ons eie nood*, sê mense vir mekaar. Hulle doen dit nie noodwendig in woorde nie, maar in die wyse waarop hulle optree teenoor diegene in nood. Die digter van die psalm is juis ook 'n mens in nood wat van barmhartigheid niks merk nie. Sy vyande soek eerder sy dood (vers 6), en sy boesemvriend op wie hy staatgemaak het, het hom in die rug gesteeek (vers 10).

Is dit hoe ons as gelowiges vandag teenoor mekaar moet leef? Allermens, want die mens wat die swakke versorg, die mens in nood, met so 'n mens gaan dit goed (vers 2). So 'n barmhartige Samaritaan kan ook op die sorg en leiding en redding van God staatmaak as hy self in nood verkeer (verse 3-4). Ons kan nie staatmaak op die Here se versorging en redding in nood as ons net

toekyk hoe ander in hulle ellende smoor nie! Hierdie psalm is 'n oproep aan ons om, met die daad as gelowiges, uit te reik na ons medebroer en -suster in nood. So 'n daad sal getuig van 'n dankbaarheidsoffer aan God vir sy barmhartigheid en liefde wat hy daagliks deur sy Gees so mildelik aan ons skenk.

10 Desember

God regeer die wêreld

Psalm 46

Lees ons hierdie psalm vinnig deur, dan voel dit of ons die psalmdigter kan beny. Dit klink of geloof vir hom so maklik kom. Dit klink of hy dit regkry om sonder 'n sweem van twyfel of onsekerheid presies te weet dat God in beheer van sake is en vir hom sorg. Ons voel baie keer asof God nie meer oor hierdie wêreld regeer en vir ons sorg nie!

Ons moet hom egter nie beny nie, want hy voel ook soos ons. Die werklike situasie in Psalm 46 klink egter ver daarvandaan. Die psalmdigter sê al die wonderlike dinge van God om homself moed in te praat in 'n situasie waarin dit nie altyd lyk of God in beheer is en besig is om vir hom te sorg nie. Ons kan weet dat die woorde *nood* en *nie bang wees nie*, getuig van iemand wat met al die nood en angs van sy lewe voor God staan.

Dit gebeur dus ook dat 'n gelowige soms - soos met alles in die lewe - deur probleme en nood oorval word. Die vraag is nou: Hoe bly jy in die geloof staande? Hoe oorleef jy in sulke omstandighede as jou geloof wankel?

Doen 'n mens dit deur op jou tande te byt en jouself te forseer om beter te glo? Dit is baie onwaarskynlik dat dit alleen genoeg gaan wees. Die probleem wat ons soms met geloof in sulke situasies ervaar, is dat, terwyl jy weet dat jy móét glo en vertrou, jy dit uit jouself net nie kan regkry nie. Hoe harder jy probeer, hoe minder kry jy dit reg. Die pad wat ons moet volg, is soos die digter, 'n ander pad. In ons nood moet ons soos die digter kyk na God, na wie en na hoe God regtig is:

- God is die almagtige Heerser oor die natuur en geskiedenis (vgl vers 7 en 9-10).
- Die Almagtige is vir sy volk en kinders (ons) 'n beskutting. Hy is by ons (vgl vers 2 en 12).
- Hy is die God van Jakob wat altyd rekening hou met ons swakheid (vgl vers 12).

In die lig van wie en hoe God is, word ons nou opgeroep om te vertrou (vers 11). Geloof is oorgawe. Geloof vra van ons die bereidheid om ons lewens in sy hande te plaas en Hom daarmee te vertrou. God regeer!

Kyk ons vandag na die samelewing om ons, dan sien ons afguns, haat en nyd tussen mense. Daar is soveel seer wat die wêreldse goddelose mens die gelowiges aandoen dat 'n mens selfs gelowiges hoor praat van 'n ervaring van *skynbare* afwesigheid van God in hierdie lewe! Ons as gelowiges weet egter dat God aanwesig is, maar ons weet/besef nie altyd hoe nie, en waarop ons mag hoop nie, of wanneer Hy ons lot gaan verander nie.

Die ervaring wat ons as Christene beleef, kan heel moontlik deur sekularisasie en lyding veroorsaak word. Die onverskillige, selfs ligsinnige ateïsme van die samelewing kan dalk wel die spotstem van die vyande wees (vers 4) wat ons so ontstel en waarop ons in onself nie 'n antwoord het nie. Soos in die geval van die digter, is die antwoord dat ons tot God moet roep en om 'n antwoord moet pleit (met versugting).

En natuurlik kan sowel die sekularisasie as die lydingsvraag ook in ons eie harte 'n kwelvraag word wat ons eie geloof en vertrouwe begin aanvreet. Juis daarom moet ons tot God roep - ons wil ons eie vrae beantwoord en ons eie vrese besweer hê! Die somber snare van ons eie harte tril mee as die vyande so oor God begin praat!

Hierdie psalm spreek van 'n gelowige wat 'n verlange het na die lewende God, gebore uit konkrete situasies waarin God se hulp en geregtigheid benodig word. In hierdie worsteling tussen hoop en wanhoop, tussen herinnering en gemis, tussen sekerheid en nood, wat die digter en ons ervaar, kom die herhaling en die toeëiening van die lofliedere, ja die goeie van die verlede na vore (vers 5). Die uitsprake van sekerheid en hoop (die verlede) is 'n soort selfopwekking, 'n selfvermaning om nie te twyfel nie (vers 6). Dit is ook die antwoord vir ons om vas te hou aan die hoop wat nie gesien kan word nie, die hoop in God. Hy hou ons staande in tye van twyfel, lyding en vervolging. Hierdie geloofsworsteling kan die verslae hart weer opwek en die aanwesigheid van God weer vir ons 'n werklikheid maak. Moet net nie ophou om die Here aan te roep nie!

Ons word op baie plekke en op baie maniere dwarsdeur die Bybel geleer dat God koning is. Die Here maak Hom ook bekend as 'n magtige Koning oor alles en almal. In sy almag is Hy sterk en gedug.

In hierdie psalm kom die oproep dat die Here deur sy volk en ook ander volke geprys moet word. Die Here is nie 'n veraf, onbereikbare en onbekende God nie, daarom dat die digter God by sy verbondsnaam, *Here*, noem. Hy is God vir 'en oor sy volk en hulle is sy uitverkore volk wat aan Hom diensbaar moet wees in hierdie verbondsverhouding. God se koningskap is meer as om net die God van Abraham te wees of om net tot Israel beperk te word. Met Jesus se troonbestyging by sy hemelvaart bereik sy koningskap 'n hoogtepunt. Die hemele het met Jesus se geboorte daarom nie verniet gesing oor die Verlosser nie. Hierdie Verlosser is die magtige Koning, die Kindjie in die krip, maar ook die Man van Golgota wat die wil van God aan ons bekend maak en ook alles volbring het.

13 Desember

Christus is God se antwoord

Psalm 49(16)

Die ou gesegde van *geld wat stom is, maak reg wat krom is*, laat 'n mens baie keer dink dat geld die antwoord vir alles en almal is. Hierdie wysheidspsalm leer ons egter dat God 'n ander antwoord het. Die eeue-oue probleme van voorspoedige goddeloses en gelowiges wat onder verwaande welvaart ly, is geneig om 'n mens te verwar. Op treffende wyse word die beperkte mag en onvermoë van geld en stoflike dinge vir ons geteken. Dit val veral op as geld met die prys van lewe, waaroor God alleen beskik, vergelyk word.

Die kosbaarheid van lewe, nou en ook hierna, sowel as om te kan glo, hoop en vertrou, is dinge wat geld nie kan koop nie. Geld en materiële dinge kan 'n mens selfs nie eens loskoop van die dood en die ewige verderf nie. Geld en aardse rykdom lyk soms vir 'n mens na die hoogste goed, maar uiteindelik is dit ook maar net so verganklik soos die mens.

In Christus Jesus het God vir ons nood die antwoord gestuur wat deur geen geld gekoop kan word nie. Selfs toe dit op 'n stadium gelyk het of omkoopgeld en bedrog die laaste sê sou hê, het Christus alles oortref met sy kruisdood en opstanding uit die dood. So was sy koms na die wêreld nie verniet nie, maar is dit deel van God se verlossingsplan.

14 Desember

Glo met hart en mond

Psalm 50

Lippetaal, mooiweerspraatjies en valse beloftes is eie aan die mens, maar God het daaraan geen erg nie. Wanneer God aan sy ontroue volk verskyn,

is dit in bekende natuurelemente soos vuur en 'n storm. Daarmee onderstreep die Here nie net sy almag nie, maar vuur en storms gee ook blyke van God se ontevredenheid met onopregtheid en leë optredes wat getuig van 'n gebrek aan erns en gehoorsaamheid aan God. Wanneer die Here dan hier aan die volk verskyn en met hulle praat, word hulle vermaan en gewaarsku. Die Here praat hier vanuit 'n verbondsverhouding met sy volk as hulle God. In hierdie ooreenkoms het die volk nie hulle kant gebring nie. Hulle het God met leë offers probeer paai asof die Here van hulle offerdiere se vleis en bloed afhanklik was. Ware offers lê in 'n innerlike geloofsoortuiging en gehoorsaamheid aan die Here. Dit moet teenoor die Here uitgeleef en nie net deur lippetaal gesê word nie.

In Christus Jesus se menswording het die Here nie net die belofte van 'n Messias 'n werklikheid laat word nie, maar Hy het opnuut met die mens kom praat oor sy liefde en genade vir ons. Dit kan ook 'n werklikheid in ons elkeen se lewe word wanneer ons in geloofsgehoorsaamheid die Here uit dankbaarheid dien.

15 Desember

Die bloed van Christus

Psalm 51

Die bloedlyn van die hele menslike geslag loop vanaf Adam deur tot selfs die mees moderne tyd met sy sogenaamde mondige mens. Hierdie boetepsalm beklemtoon die gevolg van die sondeval; daarom dat ons nie by geboorte soos 'n skoon velletjie papier is wat later besmeer word nie. In die skuldbelydenis van die psalmdigter kom die pleitroep alreeds om genade en vergifnis van sonde. Die mens wat dodelik deur die erfsonde gekwes is, kan homself nie red nie en is eerder geneig om in sonde op sonde te volhard. Die mens moet totaal nuut herskep word om nie vanweë sy sonde te vergaan nie. Sonde is soos die ongeneeslike en dodelik melaatsheid waaruit die mens homself nie kan bevry nie. Dawid het nie alleen met Batseba gesondig nie, maar die wortels van die sonde is gesetel in die hele wese en bestaan van die mens. In sy skuldbelydenis en smeekroep om vergifnis bid die digter ook dat God deur sy gees by hom sal bly. Alleen deur die volmaakte en ware offer sou die sondeskuld weggeneem kon word. Die betekenis van die koms van Jesus uit die bloedlyn van Dawid onderstreep die erns van die sondelas. Die Kindjie in die krip en die blye engele-aankondiging vertel vir ons hoe groot ons sondenood regtig was as hierdie Kindjie met sy goeie boodskap aan die kruis vir ons sondes sterf.

Met reg word gesê dat die Voortrekkers met die Gelofte van Bloedrivier nie gemaak het of hulle die Here net vir hulleself wou toeëien ten koste van ander nie. Die Gelofte, waarin daar elke keer bely is dat as dit die wil van God is, dit ten diepste 'n uiting in die geloof is. Dit is 'n erkenning dat die God wat vir alles en almal as Skepper en Onderhouer sorg, die God is op wie sy gelowige kinders in alle omstandighede kan vertrou.

Alle mense behoort vir God ontsag te hê en daarom die gelowiges des te meer. In Psalm 33 leef die volk in afwagting op God se liefdevolle sorg. Hulle is hoopvol omdat hulle God ken en vertrou as die magtige God wat hulle selfs in hulle uiterste nood en beproewing sal kan help. Uit God se skeppingswerk en vanweë sy sorg ken hulle Hom ook in die aller dreigendste gevare. Hulle leef in afwagting op die Here en vertrou die Here as die enigste ware Helper.

Alleen in 'n diep geankerde geloof kan 'n mens en 'n volk hoopvol dit waag om selfs 'n gelofte aan die Here te maak wat bindend is as dit nie slegs hulle heil raak nie, maar ook dié van ander mense. In Christus Jesus het God so naby aan die mens gekom dat ons Hom kan ken en vertrou sodat ons in geloof ook biddend voor Hom kan smee en belowe.

Hy gee krag, genade en oorwinning. Oorwinning oor die sonde aan die kruis, maar ook oorwinning in ons aardse nood as dit Hom behaag. Die lof vir die oorwinning kom daarom alleen aan God toe wat sy wil volgens sy wyse raadsbesluite gee en laat gebeur.

Aan die einde van die jaar kan dit maklik gebeur dat dinge 'n mens oorweldig. Nog 'n jaar lê op sy rug, jy word ouer en die tyd om jou drome te bewaarheid, raak al hoe minder.

Waar vind mens krag om staande te bly te midde van die tyd wat so vinnig verbyvlieg en die eise wat al hoe meer toeneem? Psalm 52 se laaste gedeelte gee 'n antwoord hierop: In die huis van God is daar iets wat vir jou krag gee. Die huis van God verwys natuurlik na die gemeente se erediens waar God week na week op 'n besondere manier naby ons kom. Tydens die erediens praat God met ons, wys Hy vir ons die regte pad en verseker Hy ons van sy liefde en sorg. Dit is ook by die erediens waar ons mekaar ontmoet as broers en susters, kinders van God. As broers en susters gee ons

om vir mekaar, praat ons mekaar moed in of ons luister sommer net na iemand wat behoefte daaraan het om sy hart uit te praat. Ja, die huis van God kan vir 'n mens 'n bron van krag wees, 'n plek waar jou anker vas kan wees in hierdie onstuimige omstandighede van vandag. Kan jy vandag met oorgawe sê dat jy God wil loof vir sy goedheid? Dit kan nie anders as mens dáár is waar God sy kinders bederf nie! By God se huis waar sy kinders bymekaarkom, is krag en sin te vind!

18 Desember

Christus moes kom!

Psalm 53

Partykeer wonder 'n mens of dit werklik nodig was vir ons Here Jesus Christus om alles op die aarde deur te maak wat met Hom gebeur het. Selfs sy geboorte in 'n stal is alreeds verregaande! Lees jy Psalm 53, sien jy waarom God gedoen het wat Hy gedoen het. *Almal het afgedwaal, die laaste een het ontaard, daar is niemand wat goed doen nie, selfs nie één nie.* Ons moet verstaan dat as daar een enkele mens was wat goed genoeg was om in God se oë aanvaarbaar te lewe, sou God nie toegelaat het dat sy geliefde Seun al hierdie lyding moes verduur nie! God het aan die begin vir die mensdom gesê dat as ons ons rug op Hom draai, ons vir Hom dood sal wees, of soos ons dit algemeen sê - hel toe gaan!

Ons ken die geskiedenis en weet wat gebeur het, en nog steeds elke dag gebeur. Omdat God regverdig is, kon Hy nie op sy woord teruggaan nie - die mensdom sou die verdiende straf moes dra. Maar daar is genadig nog 'n eienskap van God waarvan die Bybel ons leer. God is ook liefdevol! Omdat God liefdevol is, het Hy besluit om sy Woord mens te laat word om in die plek van die mensdom die straf van Godverlatenheid te dra. Ons Here Jesus is die Woord van God wat mens geword het. Hy het aarde toe gekom om in ons elkeen se plek aan die kruis op Golgota uit te roep: *My God, My God, waarom het U My verlaat?* Almal wat hierdie goeie nuus met hart en siel en al hulle krag glo, sal eendag vir ewig saam met God in die hemel wees! Christus moes kom, anders was daar geen hoop vir ons wat as sondaars gebore word en as sondaars sterf nie!

19 Desember

Jesus herstel God se reg

Psalm 58

Niemand sal hom- of haarself graag in Psalm 58 wil raaksien nie! Die hart-

seer is ongelukkig dat geen mens op aarde hiervan uitgesluit is nie. Miskien kan ons sê dit gaan darem beter met my lewe - niemand het my nog ooit 'n giftige slang of 'n slak wat net slym agterlaat, genoem nie! Ons moet egter onthou dat God nie onderskeid tref tussen groot sondaars en ander sondaars nie. In God se oë is net 'n 100% goeie lewe goed genoeg. Een foutjie in gedrag, gedagte of spreke, plaas ons in God se oë tussen die mense waarvan Psalm 58 praat!

Tog is daar hoop. Op grond van die offer van ons Here Jesus Christus kan ons in God se oë 'n regverdige wees. Dit is 'n geskenk wat God vir ons mense gee. Maar, soos met enige geskenk het dit alleen vir jou waarde as jy dit jou eie maak. Deur die Heilige Gees werk God in ons harte om 'n lewendige geloof in ons aan die brand te steek. Brand die geloof al in jou hart? Is daar liefde en dankbaarheid teenoor ons Here Jesus Christus in jou hart? Uiteindelik tel lippetaal nie, want God kyk in ons harte. As die leefwyse wat in Psalm 58 beskryf word, vir jou afskuwelik is, kan dit net beteken dat die Heilige Gees ook alreeds met jou besig is. Dankbaarheid teenoor die Drie-enige God gee vir ons die krag en wil om te stry teen ons sondige natuur wat uitloop op 'n leefwyse soos beskryf word in Psalm 58. Ons sal nooit op aarde volmaak wees nie, maar dankbare geloof maak dat God anders na ons kyk!

20 Desember

Berei voor vir Kersfees

Lukas 1: 1-45

Daar is nog net 'n paar dae oor voordat ons weer Kersfees vier! Hoe vorder dit met al die voorbereidings? Op hierdie vraag hoor mens gewoonlik antwoorde soos dat daar geskenke gekoop en toegedraai word of dat hulle besig is met voorbereidings vir die familie wat kom kuier en bederf moet word. Tog is die belangrikste voorbereiding dít wat ons in die geloof moet doen.

Vir enige gelowige behoort Kersfees in die eerste plek 'n fees te wees wat die wonderlike geskenk van God se geliefde Seun aan die wêreld in herinnering roep. Ons maak egter 'n fout as ons dink dat hierdie besondere betekenis vanselfsprekend deel van ons Kersfees sal wees. Die waarheid is dat daar net te veel ander dinge is wat ook met Kersfees geassosieer word. As ons nie gaan moeite doen om ook vir die geloofsaspek van Kersfees voor te berei nie, gaan dit by jou verbygaan nog voordat jy mooi besef wat gebeur het. Hoe kan 'n mens verhoed dat dit gebeur?

Reeds vier weke voor Kersfees word die kerk se prediking spesiaal vir Advent (of die koms van ons Here) afgesonder. Ons moet sorg dat ons saam

met die gemeente hierdie treë gee op pad na Kersfees. Maar ook wat die dag self betref, moet ons ons dinge so beplan dat ons die ere diens saam met ons familie kan bywoon en seker maak dat daar 'n geleentheid sal wees om veral aan die kinders te verduidelik waaroor Kersfees eintlik gaan. Is dit nie juis 'n wonderlike dag waarop ons weer almal die fondament van ons lewens in God se liefde kan ontdek nie? Die Here het gekom om sy wêreld terug te neem wat onder die invloed van die Bose verval het. Mag die boodskap van Johannes die Doper ons opnuut help om hierdie Kersfees God se goeie nuus te herontdek sodat ons ons lewens weer op die regte pad kan plaas tot eer van God.

21 Desember

Maria se loflied

Lukas 1: 46-56

As 'n mens die boodskap van Kersfees werklik verstaan, kan jy nie anders as om God te loof nie! God was nie verplig om ons mense te help nie. Hy kon die aarde en alles daarop soos 'n stuk papier opgefrommel het en in sy ewige snippermandjie gegooi het - maar God het met liefde gereageer.

Maria was 'n besondere mens. Die feit dat God haar gekies het om ons Here Jesus Christus in die wêreld te bring, sê alreeds baie van haar geloofsverhouding met God. Haar loflied wat in hierdie gedeelte behoue gebly het, bevestig hierdie opvatting heelhartig. Vir 'n jongmens het sy uitsonderlik baie insig gehad in die betekenis van God se aangekondigde plan om die mensdom te red. Verstaan ons werklik die betekenis van Jesus Christus se koms? Kan ons hierdie loflied saam met Maria aan God bring? Ons sal dit net kan doen as ons God se ontferming, hulp en verlossing raaksien in die koms van ons Here Jesus. Dit is nie ontferming en liefde wat vaag rondswaef nie. Wat God gedoen het, het Hy vir elkeen van ons persoonlik gedoen. Ons kan Hom nooit vergoed vir wat Hy gedoen het nie - Hy is te groot en magtig en ons te klein en sondig! Maar wat ons kán doen, is om nooit op te hou om Hom te loof en te prys in gebed nie. Maar net so belangrik is om Hom in dankbaarheid te eer deur vir Hom te lewe!

22 Desember

Sagaria se loflied

Lukas 1: 67-79

Sagaria, 'n priester by die tempel, was besig met tempeldiens toe die engel Gabriël aan hom verskyn en vir hom gesê het dat sy vrou, Elisabet, wat on-

vrugbaar is, swanger sal word. Hy het ook vir hom gesê dat dit 'n besondere kind sal wees, want hy sal voor die Here uit gaan en 'n volk voorberei vir die koms van die Here.

Sagaria was met vreugde gevul. Die Here het aan hom geopenbaar dat daar 'n Verlosser kom: 'n *Sterk Verlosser het Hy vir ons laat opstaan...* (vers 69). Ons sal verlos word van ons vyande, van ons haters, ons sal Hom onbevrees kan dien in vroomheid en opregtheid. Die Verlosser sal groot dinge kom doen. Maar hierdie kindjie van Sagaria en Elisabet sal die weg vir Hom voorberei.

Sagaria het groot vreugde in sy hart gehad. Maar hierdie vreugde het 'n oorsprong, want geen mens kan net vreugde in sy hart ervaar nie. Om vreugde in die hart te kan hê, moet die mens ook iets doen. En hierdie iets is bloot die aanvaarding van die nuus wat jou die vreugde kan en gaan gee.

Sagaria het die aankondiging van die geboorte van sy seun by 'n onvrugbare vrou aanvaar. Dit het groot vreugde in sy hart gebring. En dat hierdie seun die weg gaan voorberei vir die koms van die beloofde Verlosser, het sy vreugde nog groter gemaak. So groot, dat hy hierdie loflied kon sing in Lukas 1: 67-79.

Ons staan op die drumpel van Kersfees. Het u vreugde in u hart dat u 'n loflied kan sing, ja ook saam met ander gelowiges? Het u die nuus, die blye boodskap aanvaar en ter harte geneem: die Verlosser is gebore. Hy het reeds gekom. Ook vir my. Hy het my ook by die naam geroep. Hy sê ook vir my: Jy is Myne.

Aanvaar Hom, glo in Hom en u sal 'n loflied saam met Sagaria sing, want Hy het ons kom verlos.

23 Desember

Die lig kom!

Johannes 1: 1-18

Om in donkerte te leef, is glad nie lekker nie. Om in die donker rond te tas om jou weg te vind en jou nie te stamp nie, veroorsaak onsekerheid by jou. Baie mense gaan sit in die donker en wag totdat iemand 'n lig bring voordat hulle 'n voet vorentoe versit.

Vir die ganse mensdom het dit donker geword as gevolg van en deur die sonde. Jesaja sê: Ons het almal gedwaal soos skape. Dit het gebeur omdat daar nie eintlik 'n lig was wat gevolg kon word nie. Alle mense was sondaars wat die sonde liewer gehad het as vir God. In hierdie sondeduister het die mens ook nie verder gesien as die aardse lewe en dood nie. Die mens het ook rede gehad om teen die dood en graf vas te kyk, want die loon van die sonde is die dood.

Soos die profete 'n Verlosser se koms voorspel het, kon Johannes nou vir die volk sê: Die lig kom. Hy wie vir julle lig bring, is op pad. Hy wie vir julle verlossing bring, is op pad. Hy wie vir julle hoop bring, is op pad. Hy is self die hoop. Hy is self die verlossing. Hy is self die lig. Hy sal julle lewens verlig deur verlossing sodat julle in die donker die lig van heerlikheid en die koninkryk en ewige lewe kan sien.

Dit is Hy wat julle sondeskuld sal betaal sodat julle vergewing kan ontvang. Dit is Hy wat julle, maar ook die ganse wêreld sal verlig. Die psalmdigter sê ook in Psalm 36: 10: *...deur u lig lewe ons.* Ja, in Christus sien ons ons lig.

Daarom, dank God vir die lig wat Hy gestuur het, maar soek ook jou lig in Hom en jy sal nie dwaal soos 'n verlore skaap nie. Die ware lig wat elke mens verlig, was aan die kom na die wêreld toe. Hy het gekom, aanvaar Hom deur die geloof en Hy sal jou ook verlig, nou en tot in ewigheid.

24 Desember

Jesus word gebore

Lukas 2: 1-20

In gehoorsaamheid aan keiser Augustus se bevel dat 'n volkstelling in die ryk gehou moes word, het Josef en sy verloofde, Maria, wat swanger was, na Betlehem gegaan. Maria was daarvan bewus dat sy nie 'n gewone swangerskap gehad het nie; dit was 'n besondere swangerskap, want sy verwag die Here. Elisabet, Johannes die Doper se ma, het vir Maria gesê: *Geseënd is jy onder die vroue.... Waaraan het ek dit te danke dat die moeder van my Here na my toe kom?*

Al het Maria die Here verwag, was daar tog nie vir haar en Josef 'n ordentlike plek in Betlehem waar hulle kon tuisgaan nie. Na al die gesoek het hulle 'n plekkie gekry in 'n stal met 'n krip. In 'n stal moes sy tuisgaan en daardie nag het die groot gebeurtenis plaasgevind. Christus is gebore. Hy kom in 'n stinkende vuil stal die wêreld in. Maar nie net die wêreld nie, Hy kom ook vuil stinkende harte en lewens binne. Hy het gekom om harte en lewens te reinig.

Die herders in die veld het met blydschap na Hom toe gegaan. Gaan u ook met blydschap na Hom toe? Soek u Hom ook met blydschap? Toe hulle Hom gevind het, het hulle God geloof. Jesus het ons kom soek om ons te red. Loof u Hom ook in u lewe? Kan ander in u lewe sien dat u Jesus in 'n vuil stinkende hart ingelaat het om dit te reinig van alle ongeregtigheid en sonde sodat u ook 'n skoon hart kan hê wat aan God toegewy is? Mag God u daartoe lei.

Dit is met groot afwagting en opgewondenheid dat 'n mens op iets wag wat jy graag wil hê. Dink maar aan 'n gesin se afwagting op die geboorte van 'n nuweling. Daar is groot blydskap in kinderharte oor die nuwe boetie of sus-sie wat gebore gaan word. Maar wanneer die nuweling eers in die huis is, verdwyn hierdie opgewondenheid gewoonlik. Dit is asof dit 'n antiklimaks is. Waarna uitgesien is, het nou gekom.

Simeon, 'n man wat getrou aan die wet en vroom was, het uitgesien na die koms van die Verlosser van Israel. Die Heilige Gees was op hom en het aan hom bekend gemaak dat hy nie sou sterwe voordat hy die Gesalfde van die Here gesien het nie. Dit het ook opgewondenheid by hom teweeggebring. Al was hy getrou aan die wet en vroom, was daar nie vrede in sy hart nie. Jy kan die wet onderhou en jy kan mooi en reg lewe, terwyl ware vrede nogtans kan ontbreek. Hy het ook op vertroosting en vrede gewag. Miskien het hy in sy enigheid gedink dat hy die vrede sal kry as die woorde van die Heilige Gees aan hom waar word.

In hierdie tyd wat hy gewag het op die vervulling van die Heilige Gees se woorde, het hy sekerlik in die geloof gegroei. God is met ons besig ook in daardie dinge wat ons nie altyd kan verklaar waarom dit met ons gebeur nie. Deur die Gees gelei, het hy opgegaan na die tempel toe. Daar het hy die ouers en die Kindjie gekry. Die gebruikelike bepaling van die wet moes met die Kind nagekom word.

Toe hy die Kindjie sien, was daar vreugde en vrede in sy hart. Hy het die Kindjie in sy arms geneem en gesê: *Kyk, hierdie Kindjie is bestem tot 'n val en opstanding van baie....* Dis asof hy sê: Hier is die Verlosser wat ons heil bring, hier is die Een wat sal opstaan, en sal laat opstaan om te lewe. Hier is ons vrede en ons troos.

Simeon het die heil van God gesien. Daar was geen antiklimaks in sy lewe nie. Wanneer ons die heil van God soos Simeon aanskou het, het ons alles gesien en het ons die blye versekering op 'n toekoms, 'n ewige toekoms. Dan soek ons na niks meer om ons opgewonde te maak nie. In hierdie Kindjie het hy die ewige lewe by God gesien en daardeur vrede en troos gevind. Daarom sy bede: *Here, laat u dienaar nou in vrede gaan volgens u Woord, omdat my oë u verlossing gesien het.* Ervaar u daardie vrede? U kan dit kry by u ontmoeting met die Kind wat in die krip neergelê was, die kind Jesus.

In die paradys het daar 'n baie lelike ding gebeur. Die mens het in ongehoorsaamheid verval en teen God gesondig. Toe die mens teen God gesondig het, het hy die bande met God verbreek; hy het sy kindskap van God opgesê. Dit lees ons in die gelykenis van die verlore seun wat Jesus vertel het toe die kind sy erfporsie opgeëis en van sy pa af weggegaan het.

Die liefdesbande met God die Vader is verbreek. Die mens het in ongehoorsaamheid aan God voortgeleef. Die kloof wat die sonde veroorsaak het, het groter geword. Die toorn van God oor die sonde het groter geword totdat dit oor die mens sou ontvlam en hom sou vernietig. God het reeds die straf oor die mens aangekondig: As jy van die vrug van die boom in die middel van die tuin eet, sal jy sekerlik sterwe.

Deur die sonde het alles in die mens vir God doodgegaan. Deur die sonde van die mens moes alles in God vir die mens ook doodgegaan het. Maar ons lees dit het nie gebeur nie. Deur die profeet Hosea sê God: My liefde vir jou brand te sterk dat Ek sal toekyk dat jy tot niet gaan. Die belofte na die sondeval, dat die slang vermorsel sal word, het in vervulling gegaan met die eerste Kersdag. Christus het gekom om die mens se sondeskuld te betaal vir die mens tot vergifnis. Dit het inderdaad gebeur aan die kruis toe alles volbring is met Christus se sterwe.

Sy koms is gister met Kersfees herdenk. Hy het die skuld betaal deur lyding en sterwe, deur die haat en veragting en verwerping deur die mens. Hy het met sy sterwe alles afgebreek wat skeiding gemaak het tussen God en ons. Hy het die bande tussen Vader (God) en kind (ons) herstel. Christus self leer ons om te bid: *Onse Vader....* Dit is genade dat ons weer kan uitroep: *Abba - Vader.* Daarom dat ons in 1 Johannes 3: 1 kan hoor: *Kyk watter groot liefde die Vader aan ons bewys het: Hy noem ons kinders van God en ons is dit ook.... Geliefdes, ons is reeds kinders van God.* Christus het ons dit gemaak. Kom ons dank God voortdurend in ons lewens daarvoor deur ons ons elke dag in oorgawe aan Hom toe te wy.

27 Desember 'n Verlange wat in God se beloftes vervul is Lukas 2: 34-35

In Genesis lees ons dat daar 'n breuk gekom het tussen God en die mens. Die sondeval het veroorsaak dat die mens skaam geword het vir God; dat

hy uiteindelik uit die paradys gedryf is en dat daar 'n kloof tussen God en die mens ontstaan het. Dit het meegebring dat die mens 'n verlange en 'n hunkering gekoester het na versoening. Ons sien reeds in Genesis 3: 15 dat God 'n plan het om hierdie kloof te oorbrug en te herstel, heel te maak, naamlik deur sy Seun Jesus Christus wat moes kom. Daarom sê Jesus: Die Christus moes ly, Hy moes hierdie lydenspad stap, Hy moes sterf sodat die kloof tussen mens en God oorbrug kon word.

Hy is die Offerlam, die volmaakte Lam wat geslag moes word. Hy is die Een wat die sondeskuld moes betaal. Hy is die enigste Een wat dit kon doen. Nie een van ons kon nog ooit daarvoor kwalifiseer nie, want geen mens is sonder sonde nie, behalwe die mens, Jesus Christus, wat ook God is. Daarom moes Hy ly en aan die kruis sterf. Maar Hy het nie in die graf gebly nie, Hy het opgestaan. Hy moes opstaan uit die dood, want so het Hy die finale oorwinning behaal. So het die dood vir ons die deurgang tot die ewige lewe geword. Hy moes sy lewe gee, sodat daar vir elkeen wat in Hom glo, redding kan wees en verlossing van sonde.

Sonder hierdie belofte van God is ons as sondaarmense niks nie. Sonder Christus is ons niks nie! Daarom hoef ons vir geen oomblik daaraan te twyfel dat God die goeie werke wat Hy in ons begin het, sal deurvoer tot en met die wederkoms van Jesus Christus nie. Daardie dag toe Hy aan ons die gawe van die geloof gegee het, sodat die gelowiges sonder gebrek voor Hom in die hemel sal kan staan. Maar die werk om ons gereed te maak vir die koms van die Here, doen Hy nie oornag nie. Dit is 'n groeiproses wat baie tyd neem. Dit is die Heilige Gees wat aktief in ons geloofslewe besig is om hierdie verlange in elkeen van ons te koester. Die Heilige Gees pleit by ons, bearbei ons, troos en vermaan ons. Die Heilige Gees beweeg ons voortdurend tot groter oorgawe aan Christus, sodat ons as mens al minder word en Christus elke dag meer en meer word.

28 Desember

*Waar die hart van vol is,
loop die mond van oor*

Lukas 2: 38

Was u al ooit of is u dalk skaam vir u geloof? Elkeen van ons moet as Christene in die tyd waarin ons leef, hierdie vraag gereeld aan onself vra: Is ons skaam of neem ons standpunt in? Hierdie vraag is nie net vir sekere Christene of 'n sekere ouderdomsgroep Christene nie. Nee, dit is 'n vraag wat

elkeen van ons moet kan beantwoord, want dit raak van al hoe meer belang vir ons as gelowiges. Ons het eintlik gekry wat ons graag wou gehad het: vryheid van spraak. Elkeen het die reg daartoe om sy of haar standpunt te lug, wat die inhoud daarvan ook al mag wees. En wat doen ons as Christene met ons vryheid van spraak?

Is ons skaam daarvoor, trek ons terug in ons dop of laat ons alles maar net oor ons spoel of doen ons iets daaraan? Kan ons ook soos Anna spontaan en met oortuiging van Jesus Christus praat? Of bly ons stil, swyg ons wanneer hierdie waarheid bevraagteken word? Want u moet besef dat as ons dieselfde leef, dieselfde optree soos hulle wat hierdie waarheid bevraagteken, kan ons onself ook as een van hulle ag.

Ons as Christene moet standpunt inneem en dit met ons daaglikse lewens bevestig. Hoeveel van ons vriende kan uit ons lewenswyse waarneem waar ons geloof lê; diegene wat saam met ons werk en saam met ons leef? Die wyse waarop ons praat, die praatjies wat ons met ander maak, die grappe, die stories waaraan ons so graag ons ore uitleen. Wanneer laas het ons vir iemand deur ons optrede getoon dat ons Christene is? Wanneer laas het ons, sonder om terug te deins, vir iemand laat verstaan dat ons ons nie besig hou met hierdie en daardie praatjies nie?

Met dankbaarheid in ons harte kan ons soos Anna die geleentheid aangryp om van God te getuig en nie skaam te wees vir dit wat ons van Hom glo nie.

29 Desember   *Wie nederig is, word deur God verhoog*   1 Petrus 5: 6

Almal van ons wil graag belangrik wees, iets in die lewe bereik. Ons meet mense aan wat hulle bereik het: watter pos hulle beklee, waar hulle woon, die voertuig waarmee hulle ry, wat hulle bankbalans is. Hierdie droom om belangrik te wees, tref ons by kinders, jongmense sowel as volwassenes aan. Hoe dikwels droom ouers nie dat hulle kinders gereken en belangrik sal wees nie. Ons stel vir onself ideale, ons bepaal doelwitte en streef daarna om dit te bereik. Dit is tog menslik. Deur die eeue was dit nog altyd so - dit kom in alle kringe na vore. Hierdie strewe om aansien te geniet, bring die positiewe en die negatiewe in mense na vore. Dit motiveer baie mense om hulle beste te lewer, om hard te werk en opofferings te maak. Dit is in baie gevalle 'n positiewe dryfveer. Maar tog bring dit dikwels ook die mees negatiewe in mense na vore - hoogmoed.

Wie wil nie aansien geniet nie? Wie wil nie 'n hoë posisie beklee of belang-

rik wees nie? Ons almal wil dit tog wees! Maar wanneer ons onself aan die Here onderwerp, kom Jesus Christus en Hy bevry ons van hoogmoed, grootheidswaan, magsbeheptheid en eersug. Die oomblik as ons in die geloof nederig voor God staan, is ons prioriteit nie die versamel van aardse besittings nie, maar om diens aan God en die naaste te lewer. Materiële dinge mag nie die hoogste prioriteit in die lewe van 'n gelowige wees nie, want dit maak ons hoogmoedig. Jesus het gekom om ons te bevry van die hunkering na materiële dinge. Hy wil ons vry maak sodat ons rustig kan werk en leef. Dan sal ons nie heeldag en aldag al ons krag en energie inspan om te jaag en te skarrel om aardse goed bymekaar te maak nie, maar om plek te maak vir die mense rondom ons.

Nou sal ons vra: Maar beteken dit nie dat ek dan 'n swakkeling word nie? Beteken dit nie dat, wanneer ek nederig moet wees, ek niks het en net 'n vloerlap van ander word nie? Nee! Jesus is geen swakkeling nie. Mense het Hom wel gekruisig, maar daardeur het Hy juis getoon wat ware grootheid is. Dit vra iemand wat baie groot is om sy eie belange op die agtergrond te skuif. Dit is juis 'n teken van krag as jy nie jou krag vertoon nie, maar dit tot voordeel van ander gebruik. As jy graag groot wil wees, word klein. As jy belangrik wil wees, word onbelangrik. As jy die sin van die lewe wil begryp, dien ander. Deur mekaar te dien, verheerlik jy God. Leef na die voorbeeld van Jesus. Hy bevry ons van hoogmoed, grootheidswaan, magsug en eersug en maak ons waarlik vry om mense te wees tot die eer van God: om God en ons naaste in liefde te dien.

30 Desember

Ons verganklikheid

Psalm 90: 1-13

Ons staan amper aan die begin van 'n nuwe jaar. Die nuwe jaar kan vir ons 'n magdom dinge en gebeurtenisse inhou. Daar kan 'n klomp dinge wees waarvan ons gaan hou, maar ook dinge wat ons gaan beproef. Dit gebeur gereeld dat 'n mens nuwejaarsvoornemens maak op grond van die jaar wat verby is. Ons probeer ons jaar beplan na aanleiding van dié dinge wat met ons gebeur het en dit wat ons ervaar het. Maar dit is 'n mistasting, want die nuwe jaar hou nuwe ervarings en nuwe gebeurtenisse vir ons in. Dit gaan verskil van die jaar wat verby is.

In hierdie psalm worstel die psalmdigter met die verganklikheid en veranderlikheid van dinge. Hy worstel met die feit dat dinge nie vir ewig bestaan

nie - nie vir altyd daar sal wees nie; dat dinge voortdurend verander. Ons eie ervaring van die lewe stem ooreen met die Bybelse siening. Ons hoef slegs die plek waar ons grootgeword het, weer te gaan opsoek om dit agter te kom: die bekende dinge het verdwyn; die mense wat nou daar woon, is vreemdelinge; die een geslag word van die ander afgesny deur verandering en tyd.

Die psalmdigter herinner ons daaraan dat die enigste permanensie by God is. Hy beskik oor elkeen van ons se lewe en Hy is in beheer van ons toekoms. God verander en omvorm. Kom ons hou op om alles in vaste vorms te wil giet. Kom ons hou op om mense en omstandighede te wil reg timmer sodat hulle nie sal verander en verskil nie. God is nog besig met ons. Miskien sal God nooit met ons klaar wees in hierdie wêreld nie. Ons weet dat ons huidige toestand en huidige vorm nie permanent is nie. Laat ons daarom nie praat van voltooide vorms, van geslote kennis en permanente reëlins nie. Nog nie, dit is veels te gou. Ons weet ook dat ons grootste bron van stabiliteit ons ervaring van die ewige God is wat op nuwe en verskillende wyses na ons toe kom. God verander nie, maar ons kennis van Hom verander gedurig. Wie kan voorspel watter vorm God sal aanneem om met ons te praat op maniere wat ons sal verstaan.

Hierdie komende jaar gaan daar heelwat veranderinge op ons pad wees, party aanvaarbaar en ander onaangenaam. Maar van een ding kan ons verseker wees, die God wat ons ken, verander nie. Al sou alles rondom ons verander, sal ons gansandere God dieselfde bly en Hy sal sy liefde steeds teenoor ons openbaar in hierdie jaar wat voorlê.

31 Desember

Gebed oor verganklikheid

Psalm 90: 14-17

Kan ons dieselfde blydschap en rustigheid waarvoor die psalmdigter hier vra, ook in ons lewe, in ons geloofsewige ervaar? Is ons lewe gerig deur die ekstase van die geloof in Jesus Christus? Die ekstase om kinders van God te wees, van kerkwees? Kan een van ons saam met die psalmdigter sê: *Wees bly? 'n Mens kan dit nie sê as jy dit nie voel nie!* Jy kan nie vreugdevol leef as jy dit nie in jou lewe ervaar nie.

Baie van ons het seker nee geantwoord op die vraag. Nee, daar is nie blydschap in my lewe nie. Nee, ek beleef nie dieselfde geloofsrustigheid nie. Dit is tragies, maar ongelukkig is dit die waarheid. Baie van ons gelowiges beleef

nie hierdie rustigheid en blydskap nie. 'n Mens kan nou vra: Maar hoe is dit moontlik? Ons weet dat God deur Jesus Christus die verlossing aan die kruis vir ons bewerkstellig het, en ons leef met die vooruitsig dat ons altyd by Hom sal wees. Hoekom is dit dan so dat ons dit nie ook altyd ervaar nie? Hoekom merk ons nie meer daardie geloofsblydskap en rustigheid by gelowiges nie? Ons geloof word nie meer daardeur gekenmerk nie. En dit is 'n fout, 'n groot fout, want dit wys heen na ons geloofsekerheid.

Om in ekstase te wees, om blydskap in die geloof te ervaar, beteken nie om, soos party sektariese groepe 'n mens wil laat verstaan, in emosionele opsweping oor te gaan nie. Dit beteken ook nie ons moet onself onttrek van die wêreld en die lewe rondom ons nie. Dit beteken beslis ook nie dat ons ons Christenskap goedkoop moet maak nie. Om hierdie blydskap en rustigheid in die geloof te beleef, beteken in die eerste plek om seker te wees van jou geloof ten spyte van jou verganklikheid.

Hoe kan ons bly wees as ons bekommerd is? Hoe kan ons bly wees as ons angstig is? Hoe kan blydskap ons lewe regeer as ons haat in ons harte omdra? Daar is nie een van ons wat onbekend is met die evangelie nie. Ons weet wat daar staan. Ons weet dat ons moet glo en vertrou. En ons weet dat wanneer ons dit met ons hart en siel en verstand doen, ons deel sal kry aan die verlossing in Jesus Christus. Waarom is daar dan so min blydskap?

Mag ons hierdie woorde van die psalmdigter ter harte neem en elke dag biddend sreek dat die Here ook vir ons daardie geloofsekerheid sal gee, dat ons ook daardie blydskap en rustigheid in ons lewens sal beleef. Mag ons lewensuitkyk altyddeur gerig wees deur God, in God en tot God.

Medewerkers - Bybelse Dagboek 2003

1-4 Januarie	Ds CJ Smit
5-8 Januarie	Ds JH Naudé
9-12 Januarie	Ds T Snyman
13-16 Januarie	Ds GPJ Grobler
17-20 Januarie	Dr PJ van Zyl
21-24 Januarie	Ds GJ Smit
25-28 Januarie	Ds L Geel
29-31 Januarie	Ds WJJ Kok
1-4 Februarie.	Ds JJ Prinsloo
5-8 Februarie	Ds J van Immerzeel
9-12 Februarie	Ds A Thomas
13-16 Februarie	Ds JM Delport
17-20 Februarie	Dr HT van Deventer
21-24 Februarie	Ds MJ Slabbert
25-26 Februarie	Ds H Herbst
27 Februarie tot 1 Maart	Ds MJ Slabbert
2-3 Maart	Ds H Herbst
4-7 Maart	Dr JMG Storm
8-11 Maart	Ds LJ van der Linde
12-15 Maart	Ds JF van der Merwe
16-17 Maart	Ds C Nagel
18-19 Maart	Ds CJ van Wyk
20-21 Maart	Ds WA Strydom
22-23 Maart	Ds JC Marnewick
24-25 Maart	Ds CJA Simpson
26-27 Maart	Ds AW Kleynhans
28-29 Maart	Ds JPJ Wagenaar
30 Maart tot 2 April	Ds AJ Groenewald
3 April	Ds AW Kleynhans
4-5 April	Ds AJ Groenewald
6 April	Ds JPJ Wagenaar
7-8 April	Ds JC Marnewick
9 April	Ds CJ van Wyk
10 April	Ds WA Strydom
11 April	Ds C Geyer

12-13 April
 14-17 April
 18-21 April
 22-25 April
 26-27 April
 28 April tot 1 Mei
 2-3 Mei
 4-7 Mei
 8-11 Mei
 12-13 Mei
 14-17 Mei
 18-23 Mei
 24-28 Mei
 29 Mei tot 2 Junie
 3-7 Junie
 8-10 Junie
 11-15 Junie
 16-18 Junie
 19-22 Junie
 26 Junie
 27-30 Junie
 1 Julie
 2-4 Julie
 6 Julie
 7 Julie
 8-11 Julie
 12-14 Julie
 15-21 Julie
 22-28 Julie
 20 Julie tot 4 Augustus
 5-11 Augustus
 12-18 Augustus
 10-20 Augustus
 21-22 Augustus
 23 Augustus
 24 Augustus
 25-26 Augustus

Ds AW Kleynhans
 Ds G van R Els
 Ds JP Jooste
 Ds JR Kramer
 Ds EJA van Baalen
 Ds GF van Wyk
 Ds EJA van Baalen
 Ds THJ van Nieuwenhuizen
 Ds GJC Schoeman
 Ds PB Viljoen
 Ds D van der Merwe-Botha
 Ds A Nieuwhof
 Ds RJ Jones
 Ds L Janse van Rensburg
 Ds BC Oberholzer
 Ds RA Denton
 Dr BJ van Wyk
 Ds W Olivier
 Ds AS van den Berg
 Ds S Schutte
 Ds JH van Staden
 Ds S Schutte
 Ds A Oberholzer
 Ds A Oberholzer
 Ds S Schutte
 Ds AN van Niekerk
 Ds NM Alberts
 Ds HJ Celliers
 Ds WP Prinsloo
 Dr JJ Prinsloo
 Dr DJC van Wyk (sr)
 Dr HJ Botes
 Ds CB Enslin
 Ds JCJ van Rensburg
 Ds M van Staden
 Ds WA Botha
 Ds GJ van Staden

27-28 Augustus
29 Augustus tot 1 September
2 September
3 September
4-6 September
7-9 September
13-15 September
16-18 September
19-21 September
22-24 September
25-27 September
28-29 September
30 September - 1 Oktober
4-11 Oktober
12-18 Oktober
19-25 Oktober
26 Oktober tot 1 November
2-8 November
9-15 November
16-22 November
23-29 November
30 November tot 5 Desember
6-11 Desember
12-16 Desember
17-21 Desember
22-26 Desember
27-31 Desember

Ds BF Greyling
Ds WA Botha
Ds M van Staden
Ds FJ Labuschagne
Ds K Koning
Ds GS de Beer
Ds F Nortje
Ds JT Manders
Dr MA Botma
Ds WJ Steyn
Ds MD Robbertze
Ds JS Naudé
Dr GCJ Nel
Ds WJ Coetzer
Ds AJ Hattingh
Ds JD Grobler
Ds PS de Beer
Ds CH du Plessis
Ds WJ Smith
Ds D van der Merwe
Ds PJO Pretorius
Ds PJ Wolmarans
Ds SJ Oosthuizen
Ds WH Swart
Ds GS Botha (jr)
Ds JF Wilson
Ds J Immink

Bekostigbare
ALLEN REKENAARORRELS
(met midi)

Na 75 000 installasies en 61 jaar ondervinding
steeds sonder gelyke tov prys, klank
diensrekord & onderhoudkoste

Demonstrasies, kassette, literatuur, installasielys
op versoek

ALLEN KERKORRELS
(012) 991 4930
<http://www.allenorgan.com>